

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A brown snake with a textured scale pattern is coiled in a large, loose figure-eight shape across the center of the cover. Several white calla lilies with green leaves are interspersed among the coils of the snake. The background is dark and features a subtle, swirling, marbled pattern in shades of brown and gold.

HER HEARTLESS SAVIOR

R. G. ANGEL

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

JŠER J-íEARYLESS 5A%OR

TI-£ 'SYNDIGATES 8CØK 2

R.G. \$NJEL

Onun Kalpsiz Kurtarıcısı

Kapak: Fay Lane Kapak Tasarımı

Düzenleme: Silvia Okuma Köşesi

Kalpsiz Kurtarıcısı Yazan R.G Angel

Telif Hakkı © 2022 R.G. Angel

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler ve karakterler yazarın hayal gücünün ürünüdür ve yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Bu kitap sadece kişisel kullanımınız için lisanslanmıştır.

Bu kitabı okuyorsanız ve satın , lütfen kendi kopyanızı satın alın. Bu yazarın sıkı çalışmasına saygı duyduğunuz için teşekkür .

Sadece 18 yaşından büyükler. Lütfen sorumlu bir şekilde okuyun. BU ROMAN TETİKLEYİCİ İÇERİĞE SAHİPTİR.

GONTENTLER

İthaf Önsöz

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Sonsöz

R.G. Angel Hakkında

Ayrıca Yazan: R.G.

Angel Teşekkür

Angel'a (AKA David Boreanaz),

Sen aşık olduğum ilk anti-kahraman/kötü adamsın ve utanç verici
derecede uzun bir listenin yolunu açtın.

Sen benim ilham kaynağımsın. Sen ve seni gördüğüm o an olmasaydı,
ahlaki açıdan gri kahramanlarımın var olabileceğini sanmıyorum.

O siyah takım elbisenle ekrana çık.

Ve hadi okuyucular, kabul edelim - kötüler gerçekten daha iyisini
yapıyor :P

GROLOJUE

LI ly

I Akordeon koyu yeşil eteğimi düzelttim ve duvardaki saate sinirli bir bakış daha attım.

Üç saat gecikti! Kim seni bir görüşme için üç saat bekletir ki? Bay Bossman pislği, işte o!

Gözlerimi Datasole Corp'un CEO'su Alessandro Benetti'nin ofisine açılan kapalı siyah kapıya diktim.

Süreçte yer almak üzere davet edildiğim için bile biraz şaşırmıştım. Sadece bir yıllık asistanlık deneyimim vardı ve o da amcamın inşaat şirketi içindi.

Bu bekleme odasına girdiğimde, asistanların çoğunun aynı kalıptan çıkmış gibi göründüğünü görünce daha da şaşırmıştım
-Sürtük fabrikası.

Teker teker çağrılmalarını bekledim ve bir süre sonra kıkırdayarak dışarı çıktılar. Görüşme için planlanan saat gelip geçtikçe ve henüz ismim söylenmedikçe daha da sinirleniyordum.

Sekiz numaralı bimbo olarak adlandırdığım son bimbo, Bay Pislik'in ofisinden bir saat önce ayrılmıştı ama ben hâlâ burada aptal gibi oturuyordum.

Bacağımı uzattım ve dizimden kalçama doğru yayılan ağrıyla irkildim. Bugün kronik ağrılarım için hiç de iyi bir gün değildi, özellikle de yağmur yağarken.

Acı, bu adamın kabalığının yol açtığı kızgınlığı daha da artırdı.

Sekretere doğru bir bakış fırlattım, ancak bunun her şeyden çok bir parlama gibi göründüğünü biliyordum. Artık hiçbir şeyi taklit edecek havada değildim.

Aklım olsa çantamı alır, onları tersler ve dört saatlik tren yolculuğumla evime dönerdim ama bir yanım onu bu kadar kolay bırakmayı reddediyordu. İşten çıkarılmasının sonuçlarıyla yüzleşmek zorundaydı; onun bana zaman kaybettirdiği gibi ben de ona zaman kaybettirirken gözlerimin içine bakmasını istedim.

Kadın bana rahatsız edici bir gülümseme gönderdikten sonra klavyesinde öfkeyle yazmaya başladı; plastiğin üzerindeki uzun, sivri, kan kırmızısı tırnakları ölümcül sessizlikteki bekleme odasındaki tek sestti.

Telefonu çaldı ve beni
korkuttu. "Bay Benetti."

Daha yakından dinlemek için koltuğumda biraz döndüm ve çantamı yanımdaki koltuktan alıp kucağıma koydum.

Şimdi ikinci.

Sinirimi dizginlemeye çalışarak derin bir nefes aldım. Eninde sonunda bunu yapacağımı bilsem de, onu hemen azarlamanın bana bir olmayacaktı.

"Bayan Matthews?"

Ayağa kalktım, çantamı omzuma attım.

Daha çok irkilmiş gibi görünen mahcup bir gülümseme verdi. "Görünüşe göre Bay Benetti'nin röportaj için zamanı kalmamış ve şu anda günün geri kalanı için dolu bir programı var. Özürlerini iletme istiyor ve başka bir görüşme organize etmek için sizinle irtibata geçecek."

Birkaç saniye boyunca olduğum yerde kilitli kaldım, kaba bir şekilde kovulmanın şokuyla hemen tepki veremedim.

"Ancak, otelinize ya da tren istasyonuna taksiyle dönmeniz için size memnuniyetle yardımcı oluruz."

Şımartmak mı? Bu beni sersemliğimden bir kova buzlu su kadar hızlı kurtardı. "Şımartmak mı?" Alay ettim, bu adamın cüretine inanmakta güçlük çekiyordum. "Patronunun bile yapmaya tenezzül etmediği bir görüşme için beni dört saat boyunca külüstür bir trende seyahat ettirdin ve pahalı bir otelde konaklattın, şimdi de bir taksiyle *şımartmaya* mı hazırsın?"

Dudaklarını büzdü, birkaç kez ekrandan bana baktı, belli ki insanların onaylamadıklarını ifade etmelerine alışık değildi.

"Bayan-"

"Hayır," diye başımı salladım. "Hiç sanmıyorum." Kaybedecek hiçbir şeyim kalmamıştı ve egosu aşırı şişmiş bu CEO'nun bana böyle küçümseyici davranmasına izin verirsem ne olayım. Beni gönderirken gözlerimin içine bakmasını istedim; uygun gördüğü şekilde elden çıkarabileceği bir meta olmadığını görmesi gerekiyordu.

Soğuk metal kolu kavradım ve zar zor hareket eden kapıyı iterek ofisine dramatik girişimi yok ettim. , bu şey beklediğimden çok daha ağırdı.

Tekrar ittim, bu sefer tüm gücümü kullanarak ve bacağımdan aşağıya doğru yayılan acıya rağmen yüzümü soğukkanlı tuttum.

Masanın arkasındaki adam, Alessandro Benetti, telefonda birinin söylediği bir şeye gülüyordu ve bu beni da rahatsız etti. Telefonda şakalaşacak vakti olduğuna göre o kadar da meşgul olmadığı belliydi.

Kaşlarım daha da çatıldı ve dosyamı göğsüme daha sıkı sararak odaya davetsiz girdim, ara sıra olan topallamamın tam da o anda kendini göstermeye karar vermesinden nefret ediyordum. Gözlerinin aşağıya kayışına bakılırsa o da bunu fark etmemişti.

İtalyanca bir şeyler söyledi ve kaşlarını kaldırıp beklentiyle bana bakmadan önce telefonu kapattı. "Evet?"

Evet mi? Benim davetsiz misafirliğim ve öldürücü bakışlarım karşısında söyleyeceği tek şey buydu.

Onun tepkisi karşısında ne diyeceğimi bilemez bir halde ağzımı açtım ve kapattım.

"Özür dilerim efendim. Onu göndermeye çalıştım!" dedi sekreteri arkamdan nefes nefese.

"Her zamanki gibi harika bir iş çıkardın Annabelle." Alaycılığı ısıırıyordu ve onun adına beni biraz kızdırdı. Ondan pis işleri yapmasını isteyen oydu - muhtemelen sık sık yaptığından şüphelendiğim bir şey. "Artık gidebilirsin. Bununla kendim ilgileneceğim."

"Evet, efendim. Özür dilerim."

Gözlerini tekrar benimle birleştirdi. "Gün ışığını kaybediyoruz canım. Sana kelimeleri çıkarmanı öneririm."

Canım mı? Dudaklarımı büzdüm. Patronluk taslayan pislik!

Sanki kızgınlığımı okuyabiliyormuş ve bu onu eğlendiriyormuş gibi ağzının kenarı titredi.

Tam şov için hazır olun, Bay Bossman.

"Bana bir röportaj borçlusun."

Kaşları havaya kalktı. "Sana *borçlu* muyum?" Homurdandı. "Sana borçlu değilim.

hiçbir şey."

"Sen !"

Gülümsemesi kayboldu ve yüzünde bir çatıklık belirdi. Sık sık itiraz edildiğini sanmıyordum.

"Sırf zengin ve yakışıklı olduğun için, pahalı takım elbiselerin, havalı ofisin, keskin elmacık kemiklerin ve çikolata gözlerinle insanlara mal gibi davranabileceğini mi sanıyorsun?" Asi kırmızı buklelerimin altında kulaklarım öfkeyle yanarken sordum.

"İstiyorum," diye sakın bir ses tonuyla cevap verdi ama aptalca belirgin çenesinin yan tarafında titreşen kaslar bana öfkesinin kaynadığını gösterdi.

Normal bir insanın büyük ve güçlü bir adamla karşılaştığında yapacağı gibi beni sakinleştirmek yerine daha da itti.

"İnsanları dört saatlik berbat bir tren yolculuğuna çıkarıp, sen bilmem kimle *telefon görüşmesi* yaparken onları üç saat bekletip sonra da anlaşmanın sana düşen kısmını yerine getirme nezaketini göstermezsin. Beni kendiniz gönderecek kadar bile *erkek değildiniz*; bunun yerine sekreterinizin arkasına saklandınız."

Gözlerinin kenarları sıkılaştıkça burun delikleri alevlendi. Ona aşağılık bir adam diyerek erkekliğine dokunmuştum ve darbeye hazırdım.

"Seni kendim göndermekten hiç çekinmiyorum. Sadece Annabelle'in bunu benden daha zarif bir şekilde düşündüm." Kocaman ellerini

masasına oturdu ve öne doğru eğildi. "Profile uymuyorsun."

Kaşlarımı çattım. Beklediğim yorum bu değildi. "Yine de gelmemi istedin, beni yanık peynir gibi kokan kalabalık bir trenle yüzleşmeye ve pahalı bir otel odası tutmaya zorladın-"

Sanki şikayetlerim önemsizmiş gibi elini umursamazca salladı - onun için önemsiz olabilirdi ama benim için değildi. Bir daha bu şekilde göz ardı edilmeyecektim.

"Bu yüzden mi sızlanıyorsun?" diye sordu kaşlarını alaycı bir tavırla kaldırarak.

Omzumda sallandırıdığım çantanın deri kayışını kavradım. Ona doğru savurup yüzündeki sırıtışı silmeyi aklımdan . "I-"

"Ajans masrafları size geri ödeyecek; sanırım bu onlarla yaptığımız sözleşmenin bir parçası." Parmaklarını kapıya doğru şıklattı. "Eğer şimdi gider ve zamanımı boşa harcamayı bırakırsan biraz daha fazlasını bile veririm. Annabelle'e sana bin dolarlık bir çek yazdıracağım. Söylesene canım, bu senin o küçük hassas kalbini onarmaya yeter mi?"

Dudaklarımı büzerek bir adım öne çıktım. Daha önce hiçbir şey için cinayeti bir çözüm olarak düşünmemiştim ama yine de kendimi masasının üzerindeki gümüş çakıyı ona defalarca saplarken görebiliyordum. Koyu renkli ahşap masasında kanı görünecek miydi?

"Hayır," diye sertçe cevap verdim, uyluğumda yavaş yavaş artan yakıcı acıyı görmezden gelmek için elimden geleni yapıyordum. Acının bacağımdan aşağı inip kasılmasına neden olması uzun sürmeyecekti. Çok uzun süre ayakta kalmamam gerekiyordu ama o adama zayıflıklarımın boyutunu göstermeden önce lanetlenmeliydim. "Nedenini bilmek istiyorum?"

Gözlerini devirdi. "Tamam. Burada olmanızın tek nedeni kotalar. Mutlu musun?"

Hayır, belli ki mutlu değildim. Yıllardır 'kota kızı' olmuştum. Kategoriye uyacak kadar engellydim ama bir engel olarak görülecek kadar da değil. Üniversitede, beni istemeyen kulüplere davet edildim, talepte bulunmadan 'çeşitlilik' sözcüsü seçildim ve ilgi beni daha iyi hissettirmedeği için her şeyden uzak durdum - hatta daha da kötü hissettirdi.

Daha dik durdum, ağırlığımı ayaktan ayağa vererek spazmları biraz daha geciktirmeyi umdum. "Ajans bir yıldan kısa bir süre içinde sekiz asistanınız olduğunu söyledi... Belki de profiliniz kusurlu olduğu içindir."

"Benim kararımı mı eleştiriyorsun?" diye sordu şaşkın bir alayla.

Başımı hafifçe salladım. "Buna ihtiyacım yok; senin tutma oranın yeterli."

İç çekerek koltuğunda geriye yaslandı. "Neden benim için çalışıyorsun ki? Beni sinir bozucu buluyor gibisin."

Bunu inkâr edemezdim ve bu yüzümden okunuyor olmalıydı. Omuz silktim. "Yanıldığını kanıtlamak için."

Güldü. "Bir hafta bile dayanamazsın," dedi başını hafifçe sallayarak.

"Yanıldığını kanıtlamama izin ver," diye ısrar ettim. "Ve eğer haklıysan... Bana '*Ben sana söylemiştim*' derken hissedeceğin mutluluğu bir düşün."

Kara gözlerinde muzip bir parıltı vardı ve beni gönderdiğinde alacağı zevki hayal biliyordum.

"Tamam. Pazartesi, sabah dokuzda. Geç kalma," dedi ve ekranına doğru dönerek beni sessizce başından savdı.

"Evet. Pazartesi sabah dokuzda. olmayacaksın."

"Bundan hiç şüphem yok," diye cevap verdi ama bana bakma zahmetine bile girmede.

Ofisten çıktım ve sekreterin meydan okuyan gözleriyle karşılaştım.

"Pazartesi görüşürüz," dedim masasının önünden geçip asansöre doğru ilerlerken, lanet olası topallığım zafer alayımı gölgeliyordu.

Kapılar arkamdan kapandıktan sonra rahat bir nefes aldım ve kabadayılığımın bir kısmını bıraktım.

Kazanmıştım - işi almıştım - ama gözlerindeki parıltı ve çarpık gülümsemesi beni kaybettiğime inandırdı... ve büyük kaybettiğime.

Homurdanarak başımı salladım.

"Saçmalama, Lily!" Asansörün aynalı duvarlarındaki yansımama bakarak kendi kendime mırıldandım. *O sadece güçlü bir CEO; en kötü ne olabilir ki?*

Çok fazla... ÇOK. LANET OLSUN. ÇOK.

BÖLÜM I

Alessandro

I araba Matteo Genovese'nin New York'taki yerleşkesinin demir kapılarının önünde durduğunda sinirli bir iç çekti.

Perde arkasında ne üzerinde çalışıyorlarsa ona ayıracak vaktim yoktu ama *capo di tutti capi* tarafından çağrıldığınızda verebileceğiniz tek cevap 'Yoldayım' *oluyordu*.

Kapı açıldı ve araba ana evden yeterince uzaktaki sağdaki ilk patikaya girdi.

Bu da beni kızdırdı. Her ne planlıyorlarsa onun için çağrılacak kadar önemliydim, ama kutsal alanda karşılanacak kadar değil

Hamile eşi ve iki yaşındaki kızının kaldığı evinden kaçtı.

Matteo'nun *aile* toplantıları için kullandığı çirkin beton yapının önünde araba yavaşlarken küçük bir ses *onunla* alay .

O şey, bu muhteşem mülkün bir parçası olması gereken herhangi bir şeyden çok gizli bir askeri üsse benzeyen bir iğrençlikti.

Durur durmaz arabadan indim ve derin bir nefes aldım, hava ağırdı - şehri vurmak üzere olan fırtınanın bir başka öngörüsü.

Takım elbise ceketimin düğmelerini iliklerken nefesimi bir hışımla dışarı verdim. Alçak gri bulutlar vaat ettiklerini yerine getirmeden önce jetimin inmesi büyük şanstı. Daha önce bir kez fırtınaya yakalanmışım ve bunun bir daha asla yaşamak istemediğim bir şey olduğunu kabul edecek kadar erkektim.

Kapı açıldığında Doğu Yakası mafyasının başı Gianluca Montanari ortaya çıktı.

Küçük bir gülümsemeyle başını hızlıca salladı, ben de ona doğru yürürken aynısını yaptım. Ona karşı numara yapmama gerek yoktu. Adamı gerçekten seviyor ve saygı duyuyordum; ayrıca ona güveniyordum ki bu bizim dünyamızda çok nadir bulunan bir şeydi.

Binaya girmek için onu geçtikten sonra, "Bu kadar kısa sürede geldiğiniz için teşekkür ederim," dedi. "Soldan üçüncü kapı." Loş koridorda adımlarım yavaşlarken bana işaret etti.

İçeri girdiğimde Genovese'yi masanın sonunda, Fabrizio'yu da sağında otururken buldum.

Saygı göstergesi olarak Matteo'nun önünde eğildim ve Fabrizio'ya başımla onay verdim, yüzümde onu burada gördüğüm için hissettiğim sıkıntı ve kızgınlıktan eser kalmaması için elimden geleni yaptım.

Kaliforniya'da sahip olduğumuz küçük bölgenin başındaydı ve kız kardeşimin bir *yakuza* ile evlenmesini ve benim buna izin vermemi asla kabullenemeyeceğini düşünüyordum.

Sanki o ikisini yapmak istedikleri şeyden alıkoyabilirmişim gibi içimden iç geçirdim.

"Umarım yoğun programınızda çok fazla tahribat yaratmamışımdır," dedi Matteo, bana diğer tarafındaki koltuğu işaret ederek.

İkimiz de onun kimsenin hayatında kargaşa yaratmayı umursamadığını biliyorduk, ama ben de onunla birlikte oynamaya karar verdim.

"Matthews'un üstesinden gelemeyeceği bir şey değil," diyerek yerime oturdum ve elimi umursamazca salladım.

"Matthews?" Fabrizio başını yana eğdi. "Sakat hala senin için mi çalışıyor?"

Dudaklarımı büzdüm, elim kafasının arkasından tutup yüzünü ahşap masaya çarpmak için seğirdi. İnsanların personelime hakaret etmesinden nefret ederdim ve bunu gerçekten alaycı bir şekilde söylemediğini bilsem de yine de beni kızdırıyordu.

"Ona öyle deme. Karım duyarsa seni bıçaklar," dedi Luca başını sallayarak ve benim yanımdaki koltuğa oturdu.

Fabrizio sanki yardım bekliyormuş gibi Matteo'ya doğru döndü. Gerçekten çaresiz .

Matteo omuz silkti. "Bıçağı ona vereceğim."

Biliyordum! Gülümsememi gizlemek için elimi ağzıma götürdüm. Matteo ne kadar saçma olursa olsun kin tutardı. Fabrizio'ya da kızgındı çünkü bir ömür önce gibi görünen bir zamanda karısı Elena, Fabrizio'dan hoşlandığını söylemişti.

Matteo Genovese buz adamdı. Neredeyse hiç duygu göstermiyordu ve çok fazla duygu hissetmediğinden şüpheleniyordum ama hissettiği duygulardan biri karısına duyduğu delilik sınırındaki aşk ve bir adamın hayatına mal olabilecek bir kıskançlıktı.

"Neye ihtiyacınız var?" Konuşmayı yeniden yönlendirmeye çalışarak sordum. Matthews bütün günümü, hatta bir haftamı yeniden düzenleyebilirdi, bunu ona vermeliydim ama ben ona ne kadar sorun çıkarırsam o da o kadar sinirleniyordu. Ateşten hoşlandığımı itiraf etmeliydim ama onun bana kızmasından hoşlanmıyordum. Chicago'ya ne kadar çabuk dönebilirim o kadar iyiydi.

"Limanlarla ilgili sorunlarımız var," diye söze başlayan Matteo, Luca'ya devam etmesi için bir bakış fırlattı, ne de olsa New York onun şehriydi.

"*Yakuza* sempatizanını neden aradığınızdan emin değilim."

İç çekerek gözlerimi devirdim. *İşte yine başlıyoruz*. Üvey kız kardeşimin bir *yakuza* patronuyla evlenmesi, her iki tarafın da yararına olacak bir ittifak kurmayı başarana kadar *ailemizde*, özellikle de eski nesillerde bazı karışıklıklara yol açmıştı. Dürüst olmak gerekirse, Fabrizio'nun umurunda olmadığından oldukça emindim, sadece tüm bölgelerin en zayıfı olmaktan hoşlanmıyordu - kayınbiraderimin sahip olduğu bir bölge. İlişkilerine pek sıcak bakmıyordum, parçası olduğu mafya yüzünden değil, mafya olduğu için ve bu genellikle sevdiğiniz insanlar için kalp kırıklığı ve ölüm anlamına geldiği için.

"Biz babalarımız değiliz; kız kardeşlerimiz ve kızlarımız da satabileceğimiz metalar değil. Onların kendi akılları var ve kendi seçimlerini yapıyorlar," diye araya girdi Luca.

"Senin için söylemesi kolay," diye ısrar etti Fabrizio. "Kız kardeşin *capo di tutti capi* ile evlendi, düşmanla değil."

"Hoka Nishimura düşmanımız *değil*." Luca omuz silkti. "Ve kız kardeşim istediği kişiyle evlenmekte özgürdü."

Karanlık bir kıkırdama Matteo'nun buz mavisi gözlerine bakmamı sağladı. "Hayır, Gianluca. Hayır, değildi. Kız kardeşin her zaman benim oldu. Onun için başka bir seçenek yoktu."

Luca gözlerini devirdi ama ben buna inandım. Matteo bir şey istediğinde tam bir av köpeğiymiş ve Elena Montanari'den daha fazlasını istediğini hiç düşünmemiştim.

"Peki, sorun nedir?"

"Sorun şu ki, son gönderilerimizden birkaçı olmaması gerekirken dolduruldu. Rastlantısal olsa bile... arka arkaya üç tane olması pek olası görünmüyor."

Kaşlarımı çattım ve başımı salladım. "Liman idaresi sizin değil mi?"

Gianluca bir kaşını kaldırdı. "Belli ki var." Ağır bir iç geçirdi. "Şey, şimdiye kadar. Orada yeterince adamımız vardı ama son zamanlarda en üst düzey ajanlarımızdan bazıları değiştirildi ve yenilerini..." çenesini ovuşturdu, "ikna etmek biraz daha zor."

Matteo homurdandı. "Bırak ben halledeyim, daha hızlı olur." "Evet ve deniz onların kanıyla kıpkırmızı olur."

Matteo omuz silkti ama sessiz kaldı.

Luca gözlerini Matteo'dan ayırmadan, "*Düzeltemeyeceğim* bir şey değil," diye ısrar etti. "Ama düzeltmek için zamana ihtiyacım var." Gözlerini bana doğru çevirdi. "Zamanım yok, çünkü yolda dört sevkiyatımız var."

"Ah, biliyorsunuz benim limanım en büyüğü değil. Nakliye yerine bağlı olarak, risksiz olmayabilir."

"Biliyorum ama yakında tamir ettiririm. Bu işin azmettiricilerinden biri elimizde."

"Konuşmayabilir."

"Oh, oyun odamda, konuşacaktır." Matteo'nun gülümsemesi beni ürperten çarpık bir sırıtışa dönüştü. Matteo'nun oyun odasında genellikle neler olduğunu biliyordum ve orası asla bulunmak isteyeceğim bir yer değildi.

"Boston daha kolay olmaz mıydı?"

Luca iç çekerek, "Hem de çok," diye onayladı. "Ama Boston'daki limanın sahibi biz değiliz, İrlandalılar ve Killian Doyle benim vermeye hazır olduğumdan fazlasını istiyor." Başını iki yana salladı. "Kolay kolay iyilik yapmaz."

Eğitilmiş gözleriyle Doyle'u nasıl pes ettireceğimi bildiğimi görmemelerini umarak masaya baktım. Bu kartı sadece benim için önemli bir şey için saklamak istiyordum ve *ailenin* başka bir kısmından gelen nakliye sorunları bu değildi.

"İhtiyacınız olduğu sürece limanı kullanmanızda bir sakınca görmüyorum. Matthews iş için ihtiyacım olan tüm denizcilik izinlerini almayı başardı. Dürüst olmak gerekirse bunu nasıl başardığından emin değilim; devlet tarafından belirlenen katı kotalar var ama..." Omuz silktim. "Her şeyi yoluna koymak için bize birkaç gün önceden haber verdiğiniz sürece teknelerinizin çok fazla sorun çıkaracağını sanmıyorum."

"Matthews, ha?"

İçimden küfrederek başımı Matteo'ya doğru çevirdim. Hata yapmışım ve ikimiz de bunu biliyorduk.

Telefonu masanın üzerinde biyledi ve bana tekrar bakmadan önce hızla ona göz attı. "İş hakkında ne kadar şey biliyor?"

"Hangi taraf?"

Kaşını kaldırdı ve "tek kişi" der gibiydi. Başımı salladım. "Hiçbir şey."

Matteo homurdandı. "Ne zamandır asistanınız? Bir yıldır mı?"

On sekiz ay o bunu biliyordu. Sadece beni test ediyordu. Her şey onun için lanet bir test, sadistçe bir oyundu.

"On sekiz ay."

Matteo, telefonu tekrar bipleğinde sessizce başını salladı. Telefonu alıp ceketinin iç cebine koymadan önce şöyle bir baktı. "Yavaş mı? Bir engeli olduğunu duymuştum. Zihinsel mi?"

Sözlerini böylesine kayıtsız bir küçümsemeyle savururken dudaklarımı ince bir çizgi halinde büzdüm. Kalpsizdim - kahretsin, bunu biliyordum - ama ona kıyasla lanet olası bir *Care Bear'dım*.

"Öyle *değil*," diye tükürdüm dişlerimi sıkarak.

Ayağa kalktı. "*Bene*, o zaman durum anlaşıldı. Bir şeyler biliyor." Ceketinin düğmelerini ilikleyerek içini çekti. "Kimse anlamadan bizden biriyle bu kadar uzun süre yakın çalışamaz. Sen James Bond ya da Batboy değilsin."

"Batman," diye düzeltti Fabrizio. Evet, bu adam tam bir morundu.

Matteo duygusuz, buzgözlerini ona çevirdi. "Katkılarınız için teşekkür ederim. Artık çeneni kapatabilirsin." Matteo Kuzey Amerika'nın en inek kadınıyla evliydi; Fabrizio'nun onun popüler kültür eğitimini sorgulamasına ihtiyacı yoktu.

Matteo tekrar bana dönmeden önce sinirli bir şekilde iç geçirdi. "Batman, batboy, batdog, *che importa?*" Parmak eklemleriyle masaya vurdu. "Asistan bir dahaki sefere seninle geliyor. Onunla biraz sohbet etmemiz gerekiyor."

Matthews'un Matteo'yla aynı odada olduğunu düşündükçe sırtımdan soğuk terler boşanıyordu; kendi iyiliği için fazla çatışmacıydı. Ben bunu eğlenceli, hatta sevimli buluyordum ama Matteo Genovese bunu böyle görmezdi.

Telefonu cebinde biplede. "Şimdi izin verirseniz, karımın bana ihtiyacı var." Luca'ya doğru işaret etti. "Sevkiyatla ilgili ayrıntıları tamamlamayı sana bırakıyorum."

"O iyi mi?" Gerçek bir endişeyle sordum. Karısını gerçekten seviyordum - komik ve tatlıydı... kocasının olmadığı her şey.

Bana keskin bir baş selamı verdi. "Bu sadece benim düzeltebileceğim bir ikinci üç aylık dönem sorunu."

Kaşlarımı çattım. "Nasıl-" Başladım, tam o sırada Luca yüksek sesle sözümü kesti,

"Yapma!" ama artık çok .

Luca öğürür gibi bir ses çıkarırken Matteo, "Benim sikime ihtiyacı var," diye cevap verdi.

Luca'ya dehşetle baktım, küçük kız kardeşinin cinselliğiyle yüzleşmenin ne kadar sarsıcı olduğunu çok iyi biliyordum. Hoka ve Violet yüzünden çok acı çektim, o yüzden adamın halinden anlıyordum.

"Peki, tamam." Başımı salladım. "Sorduğum için özür dilerim."

"Hayır, hayır, üzülme. Hamile bir karın olduğunda anlarsın. İkinci üç aylık dönem çok lezzetlidir, çok... azgındırlar ve adamım," elini göğsüne dayadı, "nasıl vermek istersen öyle alırlar."

Luca homurdanarak başını öne eğdi ve ellerini yüzünün iki yanına dayadı.

Matteo güldü ve Luca'nın duygusal olarak zarar görmesine neden olduğunu çok iyi bilerek dönüp odadan çıktı.

"Özür dilerim dostum. Gerçekten üzgünüm. Yaşadığın acıyı biliyorum." "Anlamıyorum." Fabrizio omuz silkti. "Bu sadece seks."

Luca tek kaşını kaldırarak ona baktı, en azından yaptığı yorumun aptallığı travmatik durumdan çıkmasına yardımcı olmuştu.

Luca bana doğru dönmeden önce başını salladı. "Bu, yola çıkmak üzere olan sevkیاتların listesi. Üçü Trieste'den, ikisi Cagliari'den, biri Gioia Tauro'dan ve ikisi de Dar Es Salaam'dan yola çıkacak."

"Tanzanya mı?" Başımı yana eğdim, ağzımı büktüm. "Bu düzenlenmiş bir ticaret."

Luca Fabrizio'ya dönmeden önce başıyla onayladı. "Dom'u görmeye gidip sana sevkiyatın içindekilerin listesini vermesini isteyebilir misin?"

Fabrizio hızlıca başını salladı ve neredeyse koltuğundan fırlayacaktı, Luca'nın ikinci adamına emir vermekten çok mutluydu.

"Domenico burada mı?" Şaşkınlıkla sordum. Dom bu odaya Fabrizio'dan çok daha fazla aitti.

Luca'nın dudakları yarım bir gülümsemeyle titredi. "Hayır, bir liman görevlisiyle ilgili bir ipucunu takip ediyor, ama Fabrizio'nun bunu anlaması biraz zaman alacak, bu da bize bu işi onsuz bitirmek için yeterli zamanı kazandıracak."

Homurdandım ve koltuğuma yaslandım. "İşte bu yüzden patron sensin." İçini çekti. "Her neyse, Tanzania sevkiyatı oldukça hassas."

"Altın, taş, petrol?"

"Yukarıdakilerin hepsi."

Etkilendiğim için kısık bir ısıklık
çaldım. "Bunun bir sorun olacağını
düşünüyor musun?"

Başımı salladım. "Matthews iyi iş çıkardı. İhtiyacınız olan şeylerle birlikte doğru ürünleri gemiye koyduğumuz sürece sorun olmaz. Sorunsuz bir seyir için beyan etmeniz ve içine koymanız gerekenlerin listesinin bir kopyasını size göndereceğim."

Luca sessizce bana baktı ve kaleminin ucunu ritmik bir şekilde masaya vurdu.

"Ne?"

Kapıya doğru hızlıca bir bakış fırlattı ve iç çekti. "Bunu itiraf etmekten nefret ediyorum ama Matteo haklı. Şimdiye kadar sahip olduğunuz tüm asistanlardan çok daha uzun süre dayandı ve işinizle gerçekten ilgili görünüyor."

"Asistanların işi bu, değil mi? Hayatınızı kolaylaştırmak için buradalar. İtiraf etmekten nefret ediyorum ama bu işte sadece iyi değil, harika. Ben

neyim?

ne yapmalıyım? Onu kovmalı mıyım?" Ses tonumun bu kadar savunmacı olmasından ve onu gönderme düşüncesinin içimde üzüntüye çok yakın bir şey uyandırmasından nefret ediyordum.

Başını geriye eğdi, arasında bir çatıklık oluştu. "Hayır, öyle demiyorum ama yerinde olsam bu savunmacı tavrı ses tonumdan uzak tutmak için elimden geleni yapardım - bu seni önemseydiğini gösterir ve Matteo'ya gününü gösterir. Güven bana, biliyorum."

"Umurumda değil ve o hiçbir şey bilmiyor," diye ısrar ettim.

Luca birkaç saniye bana baktıktan sonra sanki içsel bir tartışma yaşıyormuş ve buna değmeyeceğine karar vermiş gibi başını salladı.

"Tamam o zaman, hayatınıza geri dönmek için acele ettiğinizi varsayıyorum, bu da sevkiyat numaraları ve yelken tarihi. İhracat belgelerine koymamız gereken malların bana gönderdiğinizden emin olun."

Başımı salladım ve telefonuma uzandım, şifreli klasörü açtım ve Matthews'un yerleştirdiği renk kodlu dosyalamaya baktım. Bu küçük değişiklik tüm hayatımı sinir bozucu bir şekilde değiştirmişti.

İş ortamımı ve genel olarak hayatımı ne kadar iyileştirdiğini kendime birçok kez itiraf etmiştim. Kendini beğenmiş tavırlarıyla komikti ve onu kızdırmak çok kolaydı.

Bu sabah her şeyi yeniden planlamasını isteyen mesajımı aldığı anda bana ne kadar küfretilmiş olabileceğini düşünüp gülümsemekten kendimi alamadım. Beni rahatsız eden tek şey tamamen sessiz kalmasıydı. Ondan pasif agresif bir e-posta beklerdim - o kadar da pasif değildi ve beni dikkate almaması konusunda çok daha agresifti. Bunlardan mazoşist bir şekilde keyif aldım. Onun haklı ateşi eğlenceliydi.

"Ne düşünüyorsun?"

Gözlerimi birkaç kez kırıştırdım ve Luca'nın meraklı bakışlarıyla karşılaştım. "Bir şey yok." Başımı ona doğru salladım. "Listeyi sana e-posta ile gönderdim." Masanın üzerine koyduğu, üzerinde sevkiyat numaraları ve ek bilgiler olan kâğıda eğilip hızlıca bir fotoğraf çektim.

"Bu gemilerin herhangi bir sorunla karşılaşmayacağından emin olacağım." Neden olduğundan emin olmasam da saatime baktım - şu anda herhangi bir yere gitmem beklenmiyordu. Matthews çok becerikliydi, tüm programımı hallettiğini biliyordum ama yine de krallığıma dönmek için can atıyordum.

Ve Matthews'un da beni neden görmezden geldiğini anlıyorsunuz, değil mi? Beynimin alaycı kısmı bana hatırlattı.

"Güzel, ve..." Sanki daha iyisini düşünmüş gibi içini çekti.

Kapıya doğru yürüdüm ama yemi yuttuğum için kendime lanet ettim. "Ne?" diye sordum. Ona bakmak için başımı yana çevirerek sordum.

"Matteo muhtemelen çoktan unutmuştur ama sonsuza kadar unutmayacaktır. Bir dahaki sefere ikimiz de bunun bir rica olmayacağını biliyoruz, o yüzden şimdi harekete geç. Hiçbir şey bilmediğinden emin ol; ya onu tamamen içine al ya da gitmesine izin ver. O çok yakın."

"Bunu göz önünde bulunduracağım," diye kaçamak bir cevap verdim, içten içe Matteo'nun kararını vermesi için yeterince uzun süre unutmasını umuyordum.

BÖLÜM 2

LI ly

"S "Bunlar her departmanın gelirleri mi?" Ekranı göstererek sordum.
Satır satır yeşil ve kırmızı rakamlar

beni şaşı yapıyordu.

"Evet..." Alex muhtemelen aptal olduğumu düşünerek sözünü kesti.

"Kırmızılar zararları, yeşiller ise kârları . Bu yüzden adı 'P&L Hesap Tablosu'."

Başımı salladım. "Mantıklı. Yani bütün bunları alıp Bay Benetti'ye mi gönderiyorsun?" Kaşlarını çattı ve gözlüklerini çıkarıp yeşil gömleğinin kıvrılmamış tarafıyla sildi. "Eskiden Matt'e yardım ettiğini mi söylemiştin? daha önce?"

Sandalyemde arkama yaslandım ve kendimi rahatlatmaya çalıştım. Alessandro Benetti sadece bir günlüğüne gitmişti ve daha iyi bir gün olamazdı. Normal bir günde olsa, bir hevesle tüm gününü değiştirmeye karar verdiği için beni bir kez daha sinirli insanlarla uğraşmak zorunda bıraktığı için ona ve aptal erkek egosuna lanet ederdim.

Ancak bugün, finansal raporlamanın tamamlanmasından önceki son gündü ve bir süredir şüphelendiğim şeyin kanıtını toplamak benim için bir nimetti.

"Evet. Sana söyledim mi bilmiyorum ama yarı zamanlı olarak uzaktan muhasebe okuyorum." En azından eskiden öyleydim, gerçi kitaplarım son sekiz aydır toz içindeydi. "Matt ve ben eskiden çıkıyorduk." Çıkmak biraz abartılı bir ifadeydi, tabii iki felaket yemeği ve yarım yamalak bir öpücüğü çıkmak olarak saymazsanız. "Bay Benetti yokken sık sık ona yardım ederdim."

"Uh." Gözlüklerini tekrar taktı ve beni ayrıntılı bir şekilde inceledi. "Terfi etmesi büyük bir şanstı. Nasıl olduğunu biliyor musun?"

Hızlıca saate baktım. İki saatten fazladır oradaydım ve kendime daha fazla izin veremezdim; sıkıcılığın timsali olan bir adamla boş boş sohbet ederek değerli soruşturma zamanımı kaybedemezdim. Alessandro uzakta olsa bile, meraklı sekreterinin beni izlediğini biliyordum.

"Şans eseri olduğu kesin ama kendini görevlerine çok adamıştı ve ona yardım etmeme izin vermesi, çalışmalarının üst düzey yetkililer tarafından fark edilmesine gerçekten yardımcı oldu. İstersen sana da yardım edebilirim."

Dürüst olmak gerekirse, terfisi Matt dahil herkes için bir şok olmuştu. Hatta birkaç ay önce performans değerlendirmesinin adil olmadığını ve hak ettiği beş yıldızı alamadığını söyleyerek sızlanmıştı. Yine de, ikinci felaket randevumuzun üzerinden iki gün bile geçmeden

Londra ofisinde özel muhasebe projelerinin başı olarak. Şirkette özel muhasebe projeleri olduğunu bile bilmiyordum.

"Oh! Bunu isterim."

Elbette yaparsınız, diye düşündüm biraz da alaycı bir tavırla. Erkeklerin hepsi aynıydı. Şu anda ona ihtiyacım olmasaydı, muhtemelen ona beklentilerini gözden geçirmesini söylerdim. Matt'in başına gelenler -küçük muhasebeciden özel muhasebe projelerinin başına geçmek- imkansıza yakındı ve Alex sadece küçük bir muhasebeciydi, varilin en dibindeydi ve sadece altı haftadır yerindeydi.

"Peki, nasıl yaptığını tekrar anlatır mısın?" Kısa, neon yeşili tırnağımı ekrana vurarak sordum.

Sandalyesini daha da yaklaştırdı; şimdi daha motive olmuş görünüyordu. "Her bölüm, her çeyrekte kıtanın dört bir yanındaki bölge ofislerinden bize bir P&L belgesi sağlıyor." Elini benimkinin üzerine koydu ve alttaki bir sekmeye tıkladı. "Şuna bakın, kentsel bölüm, temelde şirketin ticari inşaat kolu. Bunlar Kuzey Amerika'daki on yedi lokasyondaki kentsel bölümlerin tüm kâr ve zararları. Bunlar bölüm muhasebe ekibi tarafından bir araya getirildi ve daha sonra merkez ofiste bize gönderildi. Benim görevim her bir bölümün ana rakamlarını alıp ön sayfaya koymak ve ardından Bay Benetti ve yönetim kurulunun sadece üst düzey bir görüşe sahip olması için tüm rakamları tek bir sayfada birleştirmek."

"Oh." İtiraf etmeliyim ki biraz hayal kırıklığına uğramıştım. "Yani, bu gece bana göndereceğin liste bu olacak, değil mi?"

"Evet, Bay Byrne'ün onayından sonra."

Koltuğumda doğruldum ve hemen canlandım. *Şimdi konuşmaya başladık.*

"Nasıl yani?"

"Şimdi bu listeyi ona göndermek üzereyim. Yani, o CFO, biliyorsun." 'Çok yaşa' der gibi küçük bir kıkırdama çıkardı. "Onun söyleyecekleri var."

Alt dudağımı çiğnedim. Şüphelendiğim şey, ilk düşündüğümde çok daha kötü olma potansiyeline sahipti.

Bu karmaşaya girme, bu seni sadece yol boyunca sıçratabilir, Victor'un beni okulda yaptığı gibi alttan alta aynı öfkeyle uyardığını duyabiliyordum. Victor bana 'Lily Matthews, yanlışları düzeltecek kadın' derdi. Ama o zamanlar onu hiç dinlememiştim, şimdi de dinleme şansım çok azdı, özellikle de bir anıdan başka bir şey değilken. Kalbim üzüntüyle sıkıştı, ama dayanılamayacak bir hale gelmeden hemen bastırdım.

"Yardım edeyim," dedim ve baskıya bastım. "Hay aksi, özür dilerim. Gönder yerine yazdıra bastım. Ben-"

Elini kaldırdı. "Sorun . Ben hallederim."

Ayağa kalktım ve yazıcıdan sayfaları aldım, sonra katladım ve çantama yerleştirdim.

Bu son derece gizli belgelerin çantamda olmasının her şeyden çok sorun yaratacağının bilincinde olarak tekrar yerime oturdum.

Alex'e döndüm ve zoraki bir gülümseme takındım, ikimizi de derinlere atma ihtimali karşısında yüzümde beliren suçluluk duygusunu okuyamamasını umuyordum.

Alex gülümseyerek sandalyesini benimkine yaklaştırdı, görünüşe göre entrikalarından habersizdi ama terfi için onun anahtarı olduğumu düşünüyordu.

CFO rakamları ona geri gönderdiğinde neler olduğu hakkında daha fazla soru sormak için ağzımı açtım ama her duyduğumda beni hem sinirlendiren hem de beklentiyle ürperten derin bir ses tarafından kesildi.

"Şimdi de muhasebe için çalışıyorsun ve kimse bana söylemedi mi?" Alessandro Benetti kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturarak sordu. "Size iki maaş mı ödemeliyim?"

Dudaklarımı büzdüm ama cevap vermedim ya da ona yaklaşık altı ay önce, aslında genç muhasebe pozisyonuna başvurmayı düşündüğümü hatırlatmadım. Pozisyonla ilgilendiğimi ekip liderine söyledikten sonraki iki saat içinde, içeriden edindiğim bilgiler nedeniyle şirkette başka bir pozisyona başvuramayacağımı belirten sinsi bir maddeyle birlikte bana iki kat maaş teklif eden bir sözleşmeyle İK'da oturuyordum.

Küçük bir gülümseme ve büyük bir gururla imzalamıştım, çünkü çoğu zaman birbirimizi deli etsek de, bu sözleşmenin ne anlama geldiğini biliyordum. Alessandro işimi seviyordu ve beni kaybetmek istemiyordu ama benim hakkımda yanıldığını kabul etmektense muhtemelen bıçaklanmayı tercih edeceğini de biliyordum.

"Oh, efendim! Bay Benetti." Alex oturduğu yerden fırladı, tamamen telaşlanmıştı. "Ben... Sizinle tanışmak büyük bir onur efendim, Bay Benetti, efendim."

Alessandro'nun eğlenen bakışlarıyla karşılaştığımda gözlerimi devirmekten ve yüzümü buruşturmaktan kendimi alamadım - bunu kaçırmamıştı.

"Belli ki öyle," diye cevap verdi kibirli bir şekilde, tekrar Alex'e dönerken. "Senin adın ne?"

"Alex... Alex Albright, efendim," diye cevap verdi, hâlâ masasının köşesinde duruyordu.

"Pekala, Alex Albright. Asistanımı geri almamın bir sakıncası var mı? Onun bu ortam için uygun olduğundan emin değilim."

Söz konusu ortam, bir tarafta gürültülü ve aşırı ısınan merkezi işlemci odası ile diğer tarafta tuvaletler arasında kalan penceresiz, ayakkabı kutusu büyüklüğünde bir ofisti. Burası bir zamanlar Matt'in ofisiydi ve şimdi

Alex'in. Besin zincirinin en altında olduğunuzda böyle olurdunuz.

Ayağa kalktığımda Alessandro bir kaşını kaldırdı ve onu biraz bile şaşırtmayan bir bakış .

"Ben... Hayır, tabii ki, buraya gelen oydu."

Ona yandan bir bakış attım. *Vay, beni otobüsün altına atmanın yolu, pislik.*

Gözleri kısılan Alessandro'nun kaşlarının arasında bir çatık belirdi. "Anlıyorum. Belki de boyundan büyük işlere kalkıştığını fark etmiştir. Matthews'un acınası, kaybolmuş davalara karşı bir ilgisi var. Sinir bozucu ama ne diyebilirim ki?"

Alex masasına bakıp işaret parmağını masanın kenarında gezdirmeden önce yüzü düşerken irkildim.

Alessandro yana doğru bir adım attı ve bana kapıya doğru ilerlememi işaret etti. "Gidelim, yapmamız gereken *asıl* işler var. Alec," diye ekledi keskin bir baş hareketiyle.

Koridordan asansöre doğru yürürken, "Alex," diye fısıldadım. "Kimsenin umurunda değil," diye cevap verdi Alessandro ağır bir iç çekişle. arama düğmesi.

"Ona karşı bu kadar kaba olmana gerek yoktu," diye ısrar ettim asansörün geldiğini bildiren bip sesi duyulurken.

Bana kızgın bir bakış fırlatarak homurdandı. "O önemsiz böcek seni bir metadan başka bir şey değilmişsin gibi otobüsün altına attı! Ben senin onurunu savundum," diye bağırdı içeri girdiğimizde ve bizi kendi katına götürmek için kartını okuttu.

Gülmekten kendimi alamadım. "Bana çoğu zaman bir meta gibi davranıyorsun!"

"İstiyorum." Zaten mükemmel olan kravatının düğümünü düzeltmek için uzandı. "Ama bu ayrıcalık için sana para ödüyorum."

"Daha dönmemiş olman gerekiyordu! Bugün gelmeyeceğini söylemiştin."

"Bu şirketin CEO'su ve dolayısıyla patronunuz olarak programımın, balçıkta gezinme girişiminizi mahvettiği için üzgünüm."

Gallivant mı? Viktorya dönemi İngiltere'sinde mi sıkışıp kalmıştı?

Gözlerimi devirdim ve altın metalik kapılara doğru döndüm; yan yana durduğumuzda saçma bir şekilde deforme olan yansımaya rağmen onunla aramızdaki çarpıcı farkları görmemek imkânsızdı.

"Orantısız büyüklükte gözlükleri olan, sıkıcı, sırik gibi ve solgun bir tipin sizin için uygun olduğunu bilmiyordum."

Başımı tekrar ona doğru çevirdim ama o kapının üstündeki zemini gösteren panele bakıyordu.

"Ne?"

Bana baktı, ağzı ince bir çizgi halindeydi, koyu renk gözleri iyi bildiğim ama bana nadiren yönelen bir kızgınlıkla parlıyordu. Bugün onu kızdırmayı nasıl başarmıştım?

"Önce Max, şimdi de Alec. Sana ineklerle flört etmen için para ödemiyorum."

"Matt ve Alex." Buz gibi bakışı kaşlarını çatmasına dönüşürken alt dudağımı çiğnedim. "Ya onlar benim tipimse?" Ona meydan okurken, ona olan kızgınlığının yeniden arttığını hissettim. "Hepimiz aptal uzun boylu İtalyan tanrıları isteyemeyiz."

Yüzü ukala bir gülümsemeye dönüştü. "Ve bunun için cennete şükürler olsun! Nadir bulunan bir sayıdayız," diye kibirli bir şekilde teklif etti asansörden çıkmadan önce.

Onu dışarı kadar takip ederken hızım kesildi ve açık gri takım elbisesinin arkasına dik dik baktım. *Lanet olsun! Yine yaptım.* Adamı aşağılamak istedim ama sonunda görünüşüne iltifat ettim.

Sekreterinin masasının tam karşısında bulunan küçük ofisimin kapısını açtı ve başını bana doğru çevirdi.

Onun için çalıştığım kadar uzun süre dayanamayacağımı düşündüğü belli olan kadının yargılayan gözleri altında olabildiğince kendimden emin şekilde yürürken soğukkanlılığımı korudum.

Ofisime giderken yol boyunca gözlerimi ondan ayırmadım ve her zaman olduğu gibi onda da küçük bir onay ışığı vardı. Bu, Alessandro Benetti için çalışırken oldukça erken öğrendiğim bir şeydi. Ona meydan okuduğunuzda bunu sinir bozucu bulurdu ama aynı zamanda çok az insanın ondan gördüğü bir tür saygıyla ödüllendirilirdiniz.

"Sizin için ne yapabilirim efendim?" Masamın arkasında otururken sordum. "İşiniz mi?" Beni tekrar gaza getirmeye çalıştığını biliyordum.

Sadece dudaklarımı büzdüm ve oyununu bırakmasını bekledim.

Bir saniye sonra içini çekti ve cebinden katlanmış bir kâğıt parçası çıkardı. "Bana takvimimin güncellenmiş bir versiyonunu gönderebilir misin?"

"Çoktan yapıldı. Bugünün takvimine bakarsanız, yeşille vurgulananlar bu hafta için yeniden planlandı, sarı olanlar bir sonraki hafta için ve kırmızı olanlar yeniden planlanmak istemedi çünkü son dakikada iptal eden çok kabusunuz."

Alessandro bir homurtu çıkardı. "Öyle mi? Ve lütfen söyleyin, hayalperest aptal kim?"

Gülümsemekten kendimi alamadım. "Bay James."

"Anlıyorum." Alessandro başını salladı. "Sanırım birinin taşakları sonunda düştü. Ona bir hafta ver; sürünerek geri gelecektir."

"Aslında iki güne bahse girerim. Ciddiye alınmayacak kadar kırgın davranıyordu."

"Ne kadarına bahse girersin?" diye alaycı bir şekilde sordu, ama artık onunla bu oyunu oynamaktan daha iyisini biliyordum. Onun isteyeceği ya da ihtiyaç duyacağı hiçbir şey teklif edemezdim ve bunu bana söyleyecek kadar acımasız olacağını biliyordum.

Elindeki kâğıdı gösterdim. "Bu benim için mi?"

"Ha?" Ellerine baktı. "Evet, bu önümüzdeki sekiz hafta içinde gelecek olan ek sevkiyatların listesi. Sadece onlar için kayıtları hazırlamanı istiyorum. Önümüzdeki birkaç gün içinde içindekilerin listesini alacaksınız." Elindeki kâğıt parçasını uzattı.

"Bunlar ne için?" Kağıdı açıp sevkiyat listesine bakarak sordum.

Vücudu gerildi, sırtı dikleşti, her zamanki vurdumduymaz yüzüne ihtiyatlı bir ifade geldi. "Neden sordunuz?" Sesi her zamankinden çok daha soğuk çıkmıştı.

"I..." Düşmanlığı beni şaşırtmıştı. Uzun zamandır böyle bir şeyle karşılaşmamıştım.

"Sadece liman yetkililerine vereceğim tahsis numarası için lazım." Sesimin bu kadar cılız çıkmasından nefret ediyordum ama Alessandro Benetti'nin bu versiyonunun var olduğunu bir şekilde unutmuştum. Saygın bir CEO olduğunu bilsem de, onda tüm alarm zillerini çaldıran ve beni korkutan bir yan vardı. "Sorduğum için özür dilerim. I-" Saate baktım ve neredeyse beş olduğunu fark ettiğimde cennetteki tüm meleklerle teşekkür edebilirdim. "Aceleyle gerek yok. Zaten bugün o formları dolduracak vaktim olmayacak, o yüzden yarın asıl listeyi aldığımda bunu halledebilirim."

Omuzları neredeyse anında gevşedi, ellerini ceplerine gömdü ve bana o mahcup yarım gülümsemelerinden birini verdi - takdir ettiğinden daha ileri gittiği nadir zamanlarda kullandığı gülümseme.

"Uzun bir gün oldu," diye özür dilemek için söze başladı. Bu adamın daha önce hiç 'özür dilerim' kelimesini kullanmadığından ve bunu gerçekten kastettiğinden oldukça emindim. "Sadece ne yap-" Başını yana eğdi ve masanın üzerindeki saate baktı.

tekrar bana dönmeden önce duvara baktı. "Zamanım yok da ne demek? Artık bu konuda uzman olduğumu sanıyordum?"

"Ben..." Nereye varmaya çalıştığından emin olamadığım için sözünü kestim. "Ama burada sekiz sevkiyat var ve sadece ilk formları kaydetmek yaklaşık bir buçuk saatimi alacak."

Bana bakmaya devam etti, yüzü tamamen donuktu, sanki sorunun ne olduğunu hala anlayamamış gibiydi.

"Günüm saat beşte bitiyor, yani on beş dakika sonra."

Kaşları daha da çatıldı. "Ofise döneli daha bir saat oldu ve seni bodrumda flört ederken buldum. Buna verimli ve dürüst bir iş günü diyemezsin, değil mi?"

Alessandro Benetti için çalışmaya başlamadan önce kendimi asla öfkeli bir kadın olarak tanımlamazdım; uysal ve yumuşak biriydim - Victor'un tam tersi - ama bu adam, hayatım boyunca içimde gömülü kalmış olması gereken bu parçayı çağırma yeteneğine sahipmiş gibi görünüyordu. Ya da belki de Victor'un öldüğü gün bana verdiği bir şeydi.

"Anlayamadım?" Bana daha fazla yer açmak için ofis sandalyemi geriye iterek sordum.

Ellerini ceplerinden çıkarıp göğsünde kavuşturdu. "Beni duydun."

Ayağa kalktım, ellerim öfkeyle hafifçe titrerken tüm bedenim öfkeyle uğulduyordu.

"Bu ne cüret?" Benetti'nin iri cüssesi ile kapı arasındaki küçük bir aralıktan görebildiğim dedikodu kraliçesi sekreterinin dikkatini çekmemek için sesimi makul bir seviyede tutmaya çalışarak dişlerimin arasından tısladım. Şimdiden bize sorgulayıcı bakışlar atmaya başlamıştı.

Sık sık ve çok yüksek sesle söylenen sözlerin Alessandro ve benim yarınki öğle yemeği dedikodularının kaynağı olmamız için yeterli olacağını biliyordum.

İşaret parmağımı kaldırdım. "Birincisi, yokluğunu bana on dakikadan daha uzun bir süre önceden haber verme *nezaketini* gösterseydin, o zaman günümü farklı bir şekilde organize edebilir ve geçireceğim zamanı optimize edebilirdim. İki," orta parmağımı kaldırdım, "her zaman herkesten önce burada oluyorum ve genellikle seninle aynı anda çıkıyorum. Haftada kırk saat için maaş alıyorum ama genellikle altmış saate yakın çalışıyorum ve *asla* şikayet etmiyorum!"

Kaşları hala çatık bir şekilde cevap vermek için ağzını açtı ama bu sefer buna izin vermeyecektim. Onu memnun etse de etmese de tiradımı bitirecektim.

"Üçüncüsü," diye devam ettim ve ona üç parmağımı göstermek için elimi kaldırdım. "Bugün yapmam gereken her şeyi yaptım ve on dakika öncesine kadar ofisten temiz bir gelen kutusu ve temiz bir masayla ayrılıyordum. Son olarak, bu akşam için planlarım var çünkü senin aksine, bazılarımızın arkadaşları var ve en sevdiğim arkadaşlarımdan birinin doğum günü - seninle bir ilgisi olduğundan değil. İş dışında ne yaptığım ya da yapmadığım konusunda size *herhangi bir açıklama* borçlu değilim."

Konuşmayı kestim, göğsüm öfkeli ve sık nefesimle kabarıyordu.

Bana meydan okurcasına baktı, gözleri öylesine çileden çıkarıcı bir şekilde durgundu ki, sanki bu adamın hiçbir duygusu yokmuş, sanki sadece boş bir kapmış gibi.

Victor'un sesi beni uyardı: "*Belki o tam da budur, yüksek işlevli bir sosyopattır.*"

İçimdeki her şey yere bakmamı, başımı eğmemi istiyordu ama gözlerimi onunkilere kilitleyerek reddettim. Sahip olduğum tüm gücü kullanarak, kalbimin göğsümde hızlanmasına neden olan endişe yerine kısa tırnaklarımın avucumda yarattığı acıya odaklandım.

"Doğum günlerini kutlamanın ne anlama geldiğinden emin değilim." Birkaç saniye sessiz kaldıktan sonra nihayet söyledi.

"Ne?" Sanki bir şey kaçırmışım gibi odanın içinde etrafıma bakındım. Az önce ona saldırmıştım ve o sanki normal bir konuşma yapıyormuşuz gibi davranıyordu.

"Sadece neyle gurur bilmiyorum." Omuz silkti. "Tebrikler, annenle baban seks yaptı ve sen de annenin doğum kanalından kovuldun." Elini umursamazca salladı. "Eğer kutlanması gereken biri varsa, o da çocuğunu buraya getirmek için çektiği acılardan dolayı annedir."

Muhtemelen sudan çıkmış balık gibi görünerek ağzımı birkaç kez açıp tekrar kapattım. Buna nasıl cevap verebilirdim ki? *Hiçbir şey, Lily. Hiçbir şey söylemezsin ve onun alaycı kışını arkada bırakırsın.*

"Yarın yaparım. Gerekirse erken gelirim." Kahretsin, bunu neden teklif ettim ki? Ona zaten verdiğimden daha fazlasını borçlu değildim. Tam çantamı kaptığım sırada o da kenara çekildi ve çıkışımı tamamen engelledi.

Kafamda alarm zilleri çalarken midemin çukuruna yerleşen endişeye engel olamıyordum. Çantamı daha sıkı etrafıma bakındım, avuçlarım terlemeye başlamıştı.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu bir adım daha yaklaşarak.

Bir adım geri atıp sırtımı serin pencereye dayadım ve soğuk, kraliyet mavisi düğmeli hırkamın ince kumaşından sızarken titredim. "Ev..." Nefesimi bıraktım, önceki tüm kabadayılığım gitmişti.

"Hayır, bu gece. Nereye gidiyorsun?" diye sordu, bir adım öne çıkarak üzerimde gezindi, zorba varlığı alanımdaki tüm oksijeni emdi.

Ağzımı açtım ve tekrar kapattım. Eğlencemi bozacak ve kalmadığım için beni cezalandıracaktı. Bunu biliyordum; daha önce de yapmıştı. İş yerinden birkaç kızla dışarı çıktığım tek seferde, iki arkadaşıyla birlikte kulübe gelmiş, ortamı mahvetmiş ve her bir kadının onun ve arkadaşlarının iyiliğini istemesine neden olmuştu. Hayır, teşekkür ederim.

Zar kolyemle oynamak için elimi uzattım. "Lütfen bırak gideyim." Sesimin bu kadar acınası çıkmasından nefret ediyordum.

Birkaç kez gözlerini kırptırdı ve birkaç hızlı adım atmadan önce gözlerini genişletti.

"I..." Durdu ve kravatının düğümüne uzandı, sonra boğazını temizledi. "Evet, yarın vaktinde geldiğinizden emin olun." Kapının önündeki yerinden kalktı.

"Elbette efendim, iyi akşamlar," diye cevap verdim ve arkama bakmadan odadan çıkıp asansöre doğru hızla ilerledim.

Kapı kapanıp asansör lobiye inmeye başladığında yeniden nefes alabildiğimi hissettim.

Asansörün arkasına yaslandım, elimi hızla atan kalbimin üzerine koydum, küçük erime krizime tanık olmayan kapalı alanda yalnız olduğum için minnettardım.

Neden bu kadar dengesiz tepki verdiğimden bile emin değildim. Alessandro'nun öfkesine ya da ruh hali değişimlerine daha önce hiç maruz kalmamış değildim, ama bugün farklı hissediyordum, sanki bir şey hakkında gergindi; ve onun için çalışmaya başladığımdan beri ilk kez, bu bana yönelikmiş gibi görünüyordu.

Boynumdaki gümüş çift zar tılsımını tekrar elime aldım ve birkaç derin nefes aldım. Bu duygudan kurtulmam gerekiyordu yoksa yarın geri dönemeyecektim.

Mantıklı olmak zorundaydım. Alessandro'nun benimle gergin olması için hiçbir neden yoktu. Hayır, muhtemelen durumu yansıtan kendi endişem ve kaygımdı. Bu ilk kez olmuyor ve son birkaç yıldır nadiren yaşanıyor olsa da, bu endişenin her zaman çirkin yüzünü gösterme potansiyeline sahip olduğunu biliyordum.

Aklımdan geçen duygunun Katia'nın doğum gününü mahvetmesine izin veremezdim. Bu önemliydi ve benim kutlamadaki varlığım onun için her zaman çok önemliydi.

L treni Roosevelt istasyonunda durduğunda, çok daha kendimdeydim ve çok az tanıdığım insanlarla sosyalleşmeyi özellikle dört gözle beklemesem de, bir kez olsun normal olmak iyi hissettirdi - işler olduğu gibi dönmeseydi muhtemelen ne olacağını deneyimlemek.

Bir kahve içmek için binamın karşısındaki Starbucks'ta durdum, genellikle akşam dokuzda çalışmayı bıraktığım için ekstra kafeine ihtiyacım olacağını biliyordum. Yirmi dört yaşındaki biri için bu ne kadar üzücüydü?

Alessandro Benetti'nin bana verdiği çılgın zamdan önce bile neredeyse bir yıldır Chicago'nun bu bölgesinde yaşıyordum. Tamamen şans ya da belki bir Noel mucizesi, Englewood'dan The Loop'a, üç katlı bir binada, tamamen mobilyalı, tek yatak odalı devasa bir daireye taşınmamı sağlamıştı. The Loop, Englewood'da ödediğimle hemen hemen aynı olan bir kira karşılığında, bir insanın hayal tüm olanaklara sahipti.

Olasılıklara meydan okuyan biriymdim, hep öyleydim. Victor'un on altıncı yaş günümde bana çifte zar kolye almasının nedeni de buydu.

Bu daire şirketin yemekhanesindeki ilan panosuna asılmıştı. Önümüzdeki birkaç yıl boyunca yurtdışında çalışacak olan bir iş arkadaşımın kirasıydı. O zamana kadar çoktan gitmişti ve İK tüm evrak işlerinde yardımcı oldu, ancak bir parçam hala dairenin bana şu sebepten dolayı verildiğini düşünüyordu

Sağlık sorunlarım ve otuz sekiz dakika yerine on iki dakika içinde ofiste olabilmem.

Paltomu astım, ayakkabılarımı çıkardım ve sıkı sıkıya örtülü ayak parmaklarımı oynatırken rahat bir nefes aldım. Hazırlanmadan önce biraz oturup dinlenecektim. Krem rengi rahat kanepeye oturdum ve büyükannemin hastanedeyken bana yaptığı parlak pembe örgü battaniyeyi aldım ve kahvemi yudumlarım içine sokuldum.

Yaşam tarzımın sahip olmama izin verdiği tek evcil hayvan olan akvaryumuma bakmak için başımı çevirdim. Bana kalsa bir sürü köpeğim olurdu ama bunun için zaman, para ve yer gerekirdi; sahip olmadığım üç şey. Etrafta yüzen iki molilerime baktım, varlığımdan hiç rahatsız olmamışlardı.

Telefonum biyledi ve ekrana baktığımda Katia'dan bir mesaj gördüm, bir kez daha gelip gelmeyeceğimi soruyordu.

Ben de orada ol. Akşam 8'de Britannia'da. Hayatta kaçırmam.

Rahat yerimden kalkarken homurdandım. Evet, kesinlikle yirmi dört yaşındaydım ve yetmişime merdiven dayamıştım.

Akvaryumun yanında durdum ve içine biraz yem attım. "Sam, Dean, anneniz bu gece dışarı çıkacak, o yüzden endişelenmenize gerek yok. Bunun sık sık olmadığını biliyorum ama bazen elini taşın altına koymak gerekir." İçimi çektim. "Uslu durun çocuklar, tamam mı?"

Banyoya gittim ve sıcak duşu açtım. Buhar odayı doldurmaya başladığında bacağım ve sırtım için yapmam gereken bazı fizyoterapi egzersizlerini yaptım. İşler çok yoğun olduğu için son zamanlarda bunları ihmal ediyordum ama Sonbahar iyice yaklaşmıştı ve şimdi soğuk ve yağmur iyice arttığına göre çalışkanlığım cezasız kalmadı.

Ayağımı tuvalet kapağına dayayıp ileri doğru iterken acı dolu bir homurtu çıkardım ve yüzümü buruşturdum - hem kaslarım hem de yara dokum bana şunu hatırlattı

oradaydılar ve görmezden gelindikleri için mutlu değillerdi.

"Urgh." Geri çekildim ve kalça eklemimi rahatlatmaya çalışarak ittim. "Daha iyi olacağıma söz veriyorum ama lütfen," bacak değiştirip aynısını yaptığımda tekrar yüzümü buruşturdum, "bu gece iyi ol."

Topallamamın ya da kolumdaki hafif titremenin Katia üzerindeki etkisini biliyordum; haksız yere duyduğum suçluluk duygusu her zaman onu nasıl ele geçirirdi ve hiç şüphesiz doğum gününü nasıl berbat ederdi.

Çok sıcak suyun altına girdim - rahat değildi ama bu sıcak düşün ve ardından biraz yatıştırıcı merhemin ağrıyı birkaç saat daha uzak tutmaya yardımcı olacağını umuyordum.

Aksi takdirde, sadece nadir durumlarda aldığım tramadol ile yetinmek zorunda kalacaktım. Eğer ilacı alırsam, bir kadeh bile alkol içemeyecektim. Geçen Noel'deki felaketi tekrarlamayacaktım. Belki de bu kılık değiştirmiş bir lütuftu çünkü makul olandan çok daha erken bir saatte taksiye bindirildikten ve tüm hafta sonu uyuduktan sonra, Pazartesi sabahı bu daire için bana fırsat verildi.

Duş ve ibuprofen kremi çok yardımcı oldu ve bütün gece dans edemeyeceğimi bilsem bile, bir akşam için her şey çoktan unutulmuş bir anı gibi davranmak yeterliydi.

Yatak odama geri döndüm ve sahip olduğum tek şık elbiseyi aldım. Askıyı gardırobumun kapağına asıp, ıslak saçlarımı sıkı bir örgü haline getirirken birkaç adım geri çekildim, bu benim asi buklelerimi evcilleştirebilmemin tek yoluydu.

Annem bu elbiseyi benim için sadece iki hafta önce hafta sonunu benimle geçirmeye geldiğinde almıştı. Şehirde alışveriş yapmaya gelmiş gibi davranmıştı ama ikimiz de babamla ondan nefret ettiklerini biliyorduk.

Chicago'ya. Sadece nasıl olduğumu görmek ve babama, amcama ve benim için endişelenen diğer herkese rapor vermek için geldiğini biliyordum.

Yatağımın ayak ucunda otururken gülümsedim ve kalbim biraz vatan hasretiyle sızladı. Greenhill'den ayrılmak elbette acı-tatlı olmuştu. Tanıdık ve güvenliydi. Büyüdüğüm ve herkesin herkesi tanıdığı bir yerdi. Beni seven tüm insanların olduğu yerdi. Ama aynı zamanda bir süreliğine kendimi kaybettiğim bir yerdi, bir kayıp ve keder yeri. Lily Matthews olmadığım bir yerdi. Hayır, *zavallı* Lily Matthews olduğum yerdi; çoğu gözün bana baktığında acıma ve ihtiyat içerdiği yerdi. Sanki bana çok uzun süre bakarlarsa taşıdığım acı ve damgayı fark edeceklermiş gibi çoğunun bakışlarını kaçırdığı bir yer. Evimi özlemiştim ama geri dönemezdim, henüz değil.

Elbise gerçekten güzeldi ama kendim için alacağım bir şey değildi. Hiçbir zaman modanın timsali olmamıştım ve kazadan sonra arka planda kaybolmuş, görünmez olmuşum... yani daha önce olduğumdan daha görünmez.

Bu gece o elbiseyi giymeyi düşünürken alt dudağımı dişlerimin arasına aldım. Yara izlerimin çoğunu kapatacak kadar uzundu ve oldukça formda olmasına rağmen çok fazla görünmüyordu. Dekoltem alışık olduğumdan çok daha baskındı ama onu giymek bir taşla iki kuş vurmak anlamına geliyordu.

Birincisi, bu elbise Katia'yı çok memnun edecekti - ona 'dışarıda' olduğumu, hayatımın onun düşündüğü kadar mahvolmadığını gösterecekti. Ayrıca anneme birkaç gülümseyen fotoğraf gönderebilirdim, böylece endişelenecek bir şey olmadığını ve yirmili yaşlarımı tam potansiyeliyle yaşadığımı görebilirdi. Dürüst olmak gerekirse, elbise muhtemelen kazadan önce bile giymeyeceğim bir şeydi, ama sadece bir akşam içindi.

Lila rengi muselini askıdan çıkardım ve içine girdim, annemin topuklu ayakkabı giymemi engellemek için paçalarını ayak bileğimin hemen üzerinde duracak şekilde kıvrıldığını fark ettiğimde kalbim anneme duyduğum sevgiyle daraldı. Topuklu ayakkabılar birkaç saat sonra bile bana çok acı veriyordu.

Elbisemi yandan fermuarladım ve siyah bale ayakkabılarımı giydim, sonra örgümü sardım ama topuzumu sabitleyecek bir iğne bulamadım.

Oturma odasına geri dönerken sinirli bir homurtu çıkardım ve çantamda sakladığım küçük acil durum iğnesi kesesini almak için saçımı tuttum. Çılgın yelelerimi ehlileştirmek için bir sürü şeye çok fazla para harcadığıma yemin edebilirim. Bazen saçlarımı serbest bırakıp içimdeki Merida'yı kucaklamam gerektiğini düşünürdüm.

"Lanet olsun!" Çantamı açıp içine tıktırdığım buruşuk kâğıt parçalarını fark ettikten sonra küfrettim.

Artık görünüşümle pek ilgilenmediğim için örgümü bıraktım ve kâğıtları çıkarıp tezgâhın üzerine koyarak elimden geldiğince düzelttim. Alessandro her zamankinden çok daha erken döndüğünde hesapları unutmuştum.

Telefonumdaki saate baktım. Restorana zamanında varmayı umuyorsam yirmi dakikadan kısa bir süre içinde yola çıkmam gerekiyordu. Taksiye binebilirdim, bu bana biraz zaman kazandırırды ama bu numaraları bu gece görmem gerekiyordu. Alessandro'nun yarınki yönetim kurulu toplantısından önce şüphelerimi kontrol etmem gerekiyordu.

Elbiseme baktım. Gecenin bu saatinde ofise bu kıyafetle girerken yakalanırsam, yapmam gereken bir sürü açıklama olacaktı - henüz açıklayabileceğimden bile emin değildim. En kötüsü de, ya yanılıyorsam? Bunlar çok ciddi suçlamalardı.

Belki sabah erkenden gidebilirdim ve... Başımı sallayarak bu fikri kapattım. Alessandro sabah yediden önce gemiye geldi.

toplantı günleri. Bunu gerçekten yapsaydım yapmak istediğim her şeyi yapacak zamanım olmazdı.

"Kahretsin," diye mırıldandım, çantamdan saç tokalarını hızla çıkarırken, hızlı bir topuz yapmaya karar verdim.

Bir Uber çağırdım, tam makyajlı bir görünümünden vazgeçtim ve mikrodalga'nın metal kapısındaki yansımamı kullanarak sadece biraz maskara ve pembe dudak parlatıcısı sürmekle yetindim.

Telefonumun sesi arabanın geldiğini haber veriyordu. Küçük el çantamı aldım ve daireden çıkmadan önce kağıt parçalarını, cüzdanımı, biber gazımı ve ofis kartımı içine koydum.

Koridorda bir an tereddüt ettim. Merdivenleri kullanmak daha hızlı olacaktı ama ağrım henüz hafiflemişti ve bir kez daha aşırıya kaçmaktan korkuyordum.

İçimi çektim, asansörün aşağı düğmesine bastım, sadece ikinci katta oturduğum halde asansöre bindiğim için bir şekilde kendimi bilinçli hissediyordum. Sınırları'mın beni diğerlerinden daha fazla kızdırdığı anlar vardı ve bu gece de onlardan biriydi.

Beklediğimden uzun sürdüğü için özür dilememek için kendimi zor tutarak arabaya bindim. Bu çok yaptığım bir şeydi - gerçek ya da değil, eksikliklerim için özür dilemek, ama bunun üzerinde de çalışıyordum. Kim olduğum için neden özür dileyecektim ki?

Şoför trafiğe karıştığı anda telefonumu aldım ve Katia'yı aradım.

"Sen gelmiyorsun," dedi iç çekerek ve bir selamlama şekli olarak.

Ses tonundaki üzüntü belirtisi karşısında yüzümü buruşturdum. Böyle düşünmesi hiç de çılgınca değildi, onu pek çok kez iptal etmişim.

"Geliyorum," güvence verdim. "Sadece biraz geç kalabilirim."

Arkasında bazı kahkahalar ve tezahüratlar duydum - oda arkadaşları, şüphesiz, öğrenciyken kız öğrenci yurdunda edindiği arkadaşları.

"Sen-"

Durdu ve tereddüt edince kaşlarımı çattım.

"Katia?"

"Sen... Sen iyi misin, yani? Bir şeye ihtiyacın var mı? Tessa ya da Lizzie'den gelip seni almalarını isteyebilirim ya da biliyor musun, gelip sana yardım edeceğim-"

"Hayır." Sesim niyet ettiğimden biraz daha soğuk ve keskindi. İyi bir kalbi vardı, bunu biliyordum ve yapmak istediği her şeyin iyi bir yerden geldiğini biliyordum, ama aynı zamanda tüm bu küçük ilgi anlarının beni her şey hakkında çok daha kötü hissettirmesinden nefret ediyordum.

Derin, sakinleştirici bir nefes aldım. "Yola çıktım bile ama ofise bırakmam gereken çok önemli bir şey olduğunu unutmuşum. Uzun sürmez," diye ekledim çabucak. "Sadece bilmeni istedim."

"Oh."

Birinin ona seslendiğini duydum. "Partiye geri dönmene izin versem iyi olacak. Ben-"

"Bu sadece iş, Lil. Bir kez olsun boş verip kendini düşünemez misin? Beni?" Sesi biraz öfke taşıyordu ve her nasılsa bu beni daha kötü değil daha iyi hissettirdi. Bir kereliğine maskesinin düşmesine izin veriyordu - etrafımda yumurta kabuklarıyla dolaşama bana daha çok mezuniyet gecesinden önce yapacağı gibi davranıyordu.

"Biliyorum, sadece-"

"Hayır, bugün benim *doğum günüm*! Bunun için yeterince para almıyorsun."

Şaşıracaksın... Ona aldığım maaşı söylemeye asla cesaret edemezdim çünkü ya yalan söylediğimi ya da patronla yattığımı düşünürdü.

"Gerçekten olamaz; bunu bugün yapmalıydım. Dinle, Uber'im az önce ofisin önünde durdu," diye yalan söyledim ve utangaç bir gülümsemeye dikiz aynasından şoförün gözlerine baktım. O kadar da büyük bir yalan değildi, çünkü sadece üç sokak ötedeydim. "Uzun sürmez. Devam et ve bensiz başla."

"Beni yüzüstü bırakma," dedi ve yalvaran sesi neredeyse kalbimi kıracaktı.

"Gelmeyeceğim. Orada olacağım,
söz veriyorum." İç çekti. "Seni
seviyorum Lil."

Gözlerimi kapattım. "Sen de." Telefonu çantama geri koydum ve eski hayatımın bende yarattığı tuhaf duygu karışımından kurtulmaya çalıştım. Artık hayatıma ait olmayan nostalji, acı, çaresizlik, öfke, hayal kırıklığı ve hüznün çok tuhaf bir karışımıydı.

Araba binanın önünde durduğunda kutunun kapağını kapatmıştım. "Sizi beklemem gerekiyor mu?" diye sordu şoför, konuşmamı dinlediğini ve Katia'ya sadece birkaç dakika kalacağımı söylediğimi açıkça göstererek. Hem onun hem de benim bildiğimiz bir şeydi bu.

Yalan.

Başımı salladım. "Hayır, teşekkür ederim. İşim bittiğinde başka bir Uber çağırırım."

Kartımı yan kapıya okuttum ve güvenlik görevlisinin kısık düdüğüyle karşılandım.

"Yüce Tanrım, ölüp cennete mi gittim? Çünkü Bayan Lily, bir meleğe benziyorsunuz," diye haykırdı gece güvenlik görevlisi masasının arkasından.

Gözlerimi devirdim ve homurdandım, ancak iltifatın sevimsizliğine rağmen yüzümün kızarmasına engel olamadım. Belli ki nezaketen yapılmış bir iltifattı,

ama bunlar nadir ve çok azdı. Yine de keyif aldığımı inkar edemezdim.

"Çok çapkınsın Dave! Karın ne derdi?" Masasının önünden geçerken şaka yaptım.

Gece vardiyasında çalışan yaşlı güvenlik görevlisini çok fazla kişi tanımıyordu. Akşam sekizde işe başladılar, bu da binanın boşaltılmasından çok sonraydı. İş yerinde geç saatlere kadar kalmak benim için olağan bir durumdu ve onu da gündüz ekibi kadar iyi tanıyordum.

Ekranındaki saate bakarak kaşlarını çattı ve dudaklarını büzdü.

"Benetti şimdi planladığın şeyler varken geceleri gelmeni mi istiyor?" Sinirli bir iç geçirdi. "Sınırlar koymalısın, tatlı kızım. Ben de kızıma tam olarak bunu söylerdim, biliyorsun."

Kalbim sıcaklıkla dolarken ona gülümsemekten kendimi alamadım. Dave çok tatlı bir ihtiyardı; muhtemelen hâlâ çalışamayacak kadar yaşlıydı ama altı çocuğu ve on dört torunuyla fazladan gelire ihtiyacı olduğunu tahmin ediyordum.

"Hayır, beni o zorlamadı; sadece bir şey yapmayı unuttum. Çok uzun sürmez." Asansöre adımımı attım ama sözleri kulağıma çarpınca kapıları tutmak için uzandım. "Bekle. Bay Benetti hâlâ burada mı?"

Başını salladı. "Onu görmedim ama arabası hâlâ burada." Güvenlik ekranlarından birini işaret etti.

"Tamam. Birazdan görüşürüz." Saçlarımın düzgün olduğundan emin olmak için uzandım ve Alessandro'yu etkilemek için giyinmişken görme düşüncesiyle bir ritmi atladığı için hain kalbime lanet ettim.

Başımı salladım ve yere baktım. Alessandro Benetti'yi işimden başka bir şeyle etkilemek zorunda değildim. Önemli olan tek şey buydu ve gerçekten parlayabileceğim tek şey de buydu.

Beni insan günlüğü ve kişisel asistanından başka bir şey olarak görmüyordu. Olması gerektiği gibiydi. Ben onun için ne kadın ne de erkektim, sadece hayatını kolaylaştıran bir araçtım.

Ve tüm bu alaylara rağmen, en utanç verici sırrım, bazen daha fazla olduğumu fark etmesini diliyordum, tıpkı kendime rağmen onu fark ettiğim gibi. Şakacı sırtışının her zaman kalbimin biraz daha hızlı atmasına neden olması ya da derin sesinin her zaman vücudumun her yerinde gürlüyor gibi görünmesi.

Bu adam küçümseyici bir pislikti, bunu görüşmeye gittiğim günden ve bana gösterdiği küçük saygıdan beri biliyordum, yine de onu hem karizmatik hem de delicesine yakışıklı bulmaktan kendimi alamıyordum.

Karanlık zeminde kapı açılırken kendi kendime "Feminist kartını iptal ettirmelisin," diye mırıldandım.

"Alo?" Deneme amaçlı bir adım atarken seslendim, acil çıkışa giden güvenlik ışıklarının zayıf aydınlatması altında mobilyalar zar zor .

Bir adım daha attım. "Bay Benetti?" Yüzümü buruşturmadan önce daha yüksek sesle seslendim, bunun çok düşük bütçeli bir slasher filminin başlangıcına benzediğinin farkındaydım. Elimi duvarda gezdirip elektrik düğmesini ararken nefesimi tuttum.

Düğmeye bastım ve karanlık bir şekil gözüme ilişince irkilerek .

Başımı hızlıca çevirdim ve gelenin Michael Myers değil de sadece ofis Ficus'u olduğunu görünce rahatlamış bir kahkaha attım.

Kalbimin, yarı umduğum gibi yerde değil de hâlâ bedenimde olduğundan emin olmak için elimi göğsümün üzerine koydum.

Telefonum çantamda bip sesi çıkarınca derin bir nefes aldım. Elime aldım ve dikkatimi dağıttığı için minnettar bir şekilde ofisime doğru yürürken gelen mesajı okudum.

Ben restorandayım. Sana yanımda bir yer ayırdım. Yola çıktığında mesaj at.

Alessandro'nun ofisine doğru baktım ama kapalı kapının altından ışık gelmiyordu. Dave ekranına baktığında aşağı iniyor olmalıydı. Muhtemelen en iyisi de buydu; onu şimdi görmek, cevabını bilmediğim pek çok soruya kapı açabilirdi.

Eğer bu doğruysa, neden bu kadar hayal kırıklığına uğradın? diye alay etti aptal beynim.

Burada işim bitmek üzere. Sana mesaj atarım.

Çantamdan sayfaları çıkarırken bilgisayarımı açtım. Alex'in bilgisayarından kendime yönlendirdiğim ilk e-postayı açtım ve numaralar eşleşiyor gibiydi.

Alessandro'nun erişim kodunu kullanarak ana sunucuya giriş yaparken burnumu kırıttırdım. Bunları hiç kullanmazdı ve bana yanlışlıkla verdiğini biliyordum, bununla e-posta sunucuları da dahil olmak üzere tüm şirketin merkezi sürücülerine erişebileceğimi bilmiyordum.

Derin bir nefes aldım, parmaklarım klavyenin üzerinde geziniyordu. Muhtemelen kimse ne yaptığımı ve sunucuda neleri kontrol ettiğimi bilmeyecekti, ama bilselerdi ve bunun için gösterecek hiçbir şeyim olmasaydı...? Muhtemelen işime veda edebilirdim.

Kaliforniya ofisinin e-posta sunucusuna bağlandım ve inşaat bölümü kıdemsiz muhasebecisinin gelen kutusuna giriş yaptım, çünkü Matt'in aralarındaki rekabet hakkında sürekli konuşmasına dayanarak numaraya birincil erişimi olduğunu bildiğim tek kişi oydu. *Muhasebeci rekabeti... Ne kadar sürükleyici.*

Orijinal numaralarla birlikte gönderdiği e-postayı çektim ve öne doğru eğilirken nefesimi tuttum. Masamın üzerindeki kâğıda ve ekranımdakine baktım. Rakamlar uyuşmuyordu. Aradaki fark çok büyük değildi, sadece 3000 dolardı ve altı haneli bir net kâr için neredeyse hiç fark edilmiyordu.

Bu bulgu beni daha ileri gitmeye teşvik etti ve çeşitli bölümlerde ve bölgelerde birkaç kıdemsiz muhasebecinin daha adını ararken elimdeki kağıda doğru sayıyı karaladım.

Beş tutarsızlıktan sonra durdum, bu da Alessandro'ya bunun bir tesadüf olmadığını kanıtlamak ve daha fazla araştırması için fazlasıyla yeterliydi.

Her seferinde çok fazla değildi -kâra bağlı olarak 1500 ila 4000 dolar arasında- ama her bölümden ve konumdan aynı olduğunu varsayarsak, hepsinin bir araya gelmesinin astronomik bir rakam olacağından emindim.

Bilgisayar ekranında Alessandro'nun adının olduğu bir sohbet kutusu belirttiği sırada telefonum bip sesi çıkardı.

Bu saatte ofiste ne yapıyorsun? Heyecanlanacağını düşünmüştüm. Bunu sık sık yapmıyor değildim.

Saate baktım ve yüzümü buruşturdum. Saat neredeyse on olmuştu ve ben zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştım. Metinde ne yazacağını bilmek için zihin okuyucu olmama gerek yoktu.

Suçluluk duygusu ve sitemle daha sonra ilgileneceğimi düşünerek metni dikkate almadım.

Sana göstermek istediğim önemli bir şey buldum. Boş olduğu belli olan ofisine doğru bakarken kaşlarımı çattım. ***Neredesin?*** Şirket sohbetini kullanabilmesinin tek yolunun binanın içinde bir yerde olması gerektiğini bildiğim için ekledim.

Alt bodrum 2.

Alay ettim. ***Şaka mı yapıyorsun?*** Bakım ve bodrum katında olmasına imkan yok. Orada ne işi olabilir ki?

Şaka yapma alışkanlığım mı var?

Evet, aslında yaptı.

Bana ihtiyacınız olursa, 2. bodrumdayım. Değilse, iyi geceler Bayan Matthews.

Kaşlarımı kaldırdım. *Bayan Matthews?* Neden birdenbire bu kadar resmi davranmaya başlamıştı? Başımı salladım; bu gece onun küçük ruh hallerini çözmeye çalışmakla ilgilenmiyordum.

Yola çıkıyorum.

Yazdırdığım tüm kağıtları ve üzerine yazdığım kağıdı aldım. Yıllardır devam ettiğinden emin olduğum ciddi bir zimmete para geçirme vakasını ortaya çıkarmak için farklı ağırlık derecelerine sahip yaklaşık yirmi şirket kuralını neden çiğnediğimi açıklamak için tutarlı bir konuşma yapmaya çalıştım.

"Bay Benetti, bir şey keşfettiğimi biliyorum... Hayır." Başımı salladım. Bu şekilde başlamak doğru değildi. "Bay Benetti, bir süredir bir şeylerden şüpheleniyordum ve-" Asansör bip sesiyle geldiğini haber verdi. "İşte bir şey yok," diye mırıldandım iç çekerek, çantamı omzumda daha yükseğe çektim, sonra seslerin yankısını ve soluk ışığı takip ederek sola döndüm.

Onunla sınırlar ve profesyonel olarak neyin kabul edilebilir olduğu hakkında tekrar konuşmam gerekiyordu. Gecenin bir yarısı bir kadını bodruma indirmesi kesinlikle hoş değildi.

Ve yine de gittin... Burada aptal olan kim?

"Cidden, sanırım-" Kapıyı açarken onu azarlamaya başladım, ama tüm mantıklı düşünceler benden kaçarken kelimeler kayboldu ve yerini ani, vahşi bir dehşete bıraktı. Alessandro Benetti'nin kanlar içindeki bir adamın alnının tam ortasına bir kurşun sıkmasını ve ardından sandalyeye bağlanmış halde yığılıp kalmasını dehşetle izledim.

Alessandro bana doğru döndü ve artık kibirli, küçümseyici patronum gibi görünmüyordu. Hayır, ölü gibi görünüyordu.

"Bunu görmemen gerekiyordu," dedi az önce cinayet işlemiş biri için ürkütücü derecede sakın bir ses tonuyla.

bir Şeye başıyla işaret etti ve her Şey kararmadan 6nce keskin bir acı hissettim.

BÖLÜM 3

Alessandro

F^{uck!} Matthews'un yerdeki bilinçsiz haline bakarken düşündüm.

Tüm bunların karmik bir tasarım olup olmadığından emin değildim ama kötü bir günün felaketten daha azıyla sonuçlanmasını beklememeliydim.

Başımı kaldırdım ve elinde silahıyla onun arkasında duran Lorenzo'ya baktım.

Omuz silkti. "Ne? Bir şeyler yapmalıydım!"

"Silahınla kafasına vurmanın çözüm olduğundan emin değilim," diye yorum yaptım. Adil davranmadığımı biliyordum; onun yerinde olsaydım ve Matthews olmasaydı muhtemelen ben de aynısını yapardım.

Hayır, aslında muhtemelen o kişiyi vururdum ve sadece baygın olduğu için minnettar hissetmeliydim.

Başından kan fışkırmadığından emin olmak için ona bakarken burun deliklerim sinirle alevlendi.

Silahımı kılıfına geri koydum ve arka duvara yaslanmış, gölgelerin arasında saklanan adama doğru döndüm... Domenico Romano. Matthews'un kaderi artık kesinleşmişti; geri dönüşü yoktu.

Bugün geri döndüğümde, sekreterim bana Matthews'un 'bir kez daha' muhasebeye gittiğini sevinçle söylediğinde çok sinirlenmiştim. Soluk benizli, çelimsiz, sıkıcı, vanilyalı, mülayim oğlanlarla ne işi olduğunu bilmiyordum ama görünüşe göre tercihi onlardı.

Oraya gelirken çok kızmıştım; onun dikkatinin dağılmasına izin veremezdim. Onun tüm dikkatine, tüm zamanına ihtiyacım vardı. Organizasyonumun çok önemli bir parçasıydı ve dikkatini dağıtacak şeyler kararlı görünüyordu.

Aptal bebek muhasebeciden kurtulmak ve onu var olmayan bir iş için denizin ötesine göndermek zaten acı vericiydi. Böyle bir şeyi ikinci kez başarabileceğimi sanmıyordum.

Hayatında zaten sahip olduğu şeylerin kıymetini bilmediği için ona kızgındım. Cidden, tatmin olmak için ihtiyaç duyduğu her şeye sahipti! İnanılmaz derecede yüksek maaşlı prestijli bir iş ve imkânlarının çok üstünde bir daire. Daha ne isteyebilirdi ki? Neden bir erkek arkadaşına da ihtiyacı vardı ki? Özellikle de etrafta kokladığı türden. Bu adamların ona verebileceği hiçbir şey yoktu ama o bütün bunları görmezden geliyordu.

Sonra işe geç kalmayı reddederek bana tavır yaptı, bu da öfkeme biraz daha öfke kattı. Sadece bir dakikalığına, birazcık sinirlendim ama geri adım atarken gözlerindeki korkuyu kaçırmadım. Ona bir şey göstermiştim.

diğer tarafıma, içinde yaşadığım karanlığa ait olan tarafıma bir bakış
-Ve bunun onun üstesinden gelebileceği bir şey olmadığını fark ettim.
Matthews mafya bağlantılarımızı asla bilmeyecekti.

Soğuk, acımasız, duygusuz şirket kralıyla başa çıkabildi. Acısını ve topallamasını saklamak için büyük çaba sarf ederek ofisime geldiğinde bunun mümkün olabileceğini düşünmemiştim bile.

Geçmişe baktığımda, yapabileceğine dair bir ipucu olmalıydı. Ofisimde dimdik durdu ve bana düşündüğü her şeyi anlattı, sanki onu sırf eğlence olsun diye yok edebilecek kadar zengin ve güçlü bir adam değil de yaramaz küçük bir çocukmuşum gibi beni azarladı. Ve tüm bunları acı çekerken ve endişeli hissederken yaptı. O kadın bir savaşçıydı ve bu yüzden, dizkapaklarımdan vurulmayı bunu kimseye yüksek sesle itiraf etmeye tercih etsem bile, ona her zaman sonsuz bir hayranlık duyacağım.

O gittiğinde ellerimi yumruk yaptım, tüm vücudum hayal kırıklığı ve onu yakalayıp bana borçlu olduğu hayranlık ve saygıyı göstermeye zorlama arzusuyla uğuldarken kendimi yerimde kalmaya zorladım.

Dişlerimi sıkarken çenemdeki kasların neredeyse acı verecek şekilde titrediğini hissettim. Bana nereye gittiğini söylemeyi reddetti. Saklayacak neyi vardı ki? Sadece güvenlik nedeniyle ve Matteo'nun şüphelerinin asılsız olduğundan emin olmak için adamlarımdan birini onun peşine takmam gerekecekti.

Matteo... Bu beni hızla gerçeğe döndürdü. Bu geceki olayların gece bitmeden kulağına kadar gitmemesi mümkün değildi - özellikle de hem Gianluca'nın *danışmanı* hem de Matteo'nun kardeşi olan Domenico Romano her şeye tanık olmuşken.

Ona doğru döndüğümde, Matthews'un yerde yatan cansız bedenine acımasızca bakıyordu. Koyu renk gözleri, hiçbir zaman hissetmeyeceği bir merhamet taşıyordu.

kardeşinin gözlerinde bulundu.

Başka seçeneğim yoktu. Onu öldürmek ya da uyutmak zorundaydım ve Matthews'u tanıdığım kadarıyla, sessizce uyutulmayı reddedecek ve sonunda vurulacaktı.

Yerde yatan kadın için duyduğum korku beklenmedik bir şekilde kalbimi ele geçirince gerildim. Ona zarar vermeyecektim ama hiçbir şey onları bunu yapmaktan alıkoyamazdı ve Matteo'nun dokunulmazlığı sayesinde ben bile bir şey yapamazdım.

Keşke Domenico burada olmasaydı, ama adamımı onun üzerine salmaya hazırlanırken telefonum çaldı ve arayan Domenico'ydu. Liman sorunlarıyla ilgili olarak takip ettiği ipucunun onu Chicago'ya getirdiğini ve Chicago'da çok kârlı birkaç hükümet sözleşmesi olan zengin bir silah tüccarının kızına ağzının suyu akan serseri New Yorklu tefeci olduğunu söyledi. Aynı silah tüccarı, yeni seçilen New York Valisi'nin kardeşiydi... Bana sorarsanız, tesadüf için biraz fazla uygun.

Kurallar gereği, Domenico benim bölgemde adalet aramak için benden izin istedi ve ben de yardım teklif ettim. Bu bodrum katında bulunmamın, fazlasıyla masum asistanımın gözleri önünde aptal haydutun kafasına bir kurşun sıkmamın nedeni buydu.

Elimi yüzümde gezdirdim. *Ne boktan bir durum.*

"Ekipten cesetle aynı anda ondan da kurtulmalarını isteyeyim mi?" Lorenzo Matthews'a bakarak sordu

Elim yanımdaki silaha uzanmak ve onu vurmak için titrerken kaşlarım çatıldı.

"*Dikkat et,*" diye uyardı Dom beni, bakışlarının elimden kılıfa gitmesine izin vererek nabzımın *attığını* gösterdi. "Onunla biz ilgileneceğiz." Sonra Lorenzo'nun dikkatini çekmek için döndü. "Git temizlik ekibini çağır."

Lorenzo doğruldu, çenesi gözle görülür bir Şekilde titriyordu, başka bir *ailenin consigliere*'i tarafından emir almaktan daha fazla rahatsız olduğunu bana bildiriyordu. Teknik olarak, ikisi de *konsül* olduğu için, Lorenzo bu bölgede Domenico üzerinde otoriteye sahipti.

Başımı salladım. Bugün onun kırılđan egosuyla uđraŐacak vaktim yoktu.

"Onun dediğini yap, ben de onunla ilgileneyim."

Lorenzo telefonunu eline almadan önce Dom'a son bir zehirli bakış fırlattı ve odadan çıkarken İtalyanca bir Şeyler mırıldandı. Anladığım tek kelime *cavolo*'ydu, ki bu da temelde saçmalık anlamına geliyordu.

"Belli ki benim hayranım," dedi Dom sakın bir sesle, Lorenzo'nun bok listesinde olmaktan rahatsız olmadığı belliydi.

Elimi umursamaz bir Şekilde salladım. "Merak etmeyin. Lorenzo herkesten nefret eder." "Senden bile mi?"

Güldüm. "zellikle de ben." Lorenzo'yla hiç anlaŐamadığımız doğruyd. Kendi babası öldükten sonra babamın *danıŐmanlıđını* yapmıştı ve Şimdi de benim danışmanımdı. *Aileyi* yönetmek için kullandığım daha modern yöntemleri onayladığını sanmıyordum, özellikle de bu onurun ona ait olması gerektiğini düşünürken kız kardeşimin bir *yakuzayla* evlenmesini kabul etmesini.

Dom bir kaşını kaldırdı. "Yine de onu *danıŐmanınız* olarak tutuyorsunuz."

Omuz silktim. "Babamın ölümünden önce zaten yerindeydi ve ne bekleyeceğimi bildiğim için onu tercih ederim. Öngörülebilir ve savunmasız

biri." Dom düşünceli bir Şekilde başını salladı. "Zararsız görünenlere karşı dikkatli olun... genellikle en tehlikeli olanlar onlardır. Bunu zor öğrendik "diye ekledi bilinçsizce karnının yan tarafını ovuŐtururken.

Hikyenin tam olarak ne olduğundan emin değildim ama birkaç yıl önce New York'ta bazı çalkantılar yaŐandığını biliyordum.

Bir inilti ikimizin de Matthews'a doğru dönmesine neden oldu ve onun kıpırdadığını görünce anormal derecede büyük bir rahatlama hissettim.

Dom cebinden bir şırınga çıkararak, "Ben hallederim," dedi.

Önümde ilerlerken kolunu sıkıca kavradım. "Ona zarar verme."

Dudaklarının köşesi bilmiş bir sırıtışla titredi. "Aklımın ucundan bile geçmezdi."

Yanına çömeldi ve iğneyi açıp şahdamarına saplarken nefesimi tuttum. "İyi uykular ufaklık," diye mırıldandı o kadar nazik bir sesle ki sesini zar zor tanıdım. "Onun masum olduğunu biliyorum," diyerek yanındaki pozisyonunu korudu, "ama bu hiçbir şeyi değiştirmez. Luca ve Matteo'ya söylemem gerekecek."

"Biliyorum. Bununla başa çıkacağım."

Dom başını yana eğerek beni detaylandırdı. "Sana bir ya da iki gün verebilirim."

Başımı salladım. "Gerek yok; başını belaya sokma." Onunla ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu ve fazladan bir ya da iki gün geçirmek hiçbir şeyi değiştirmeyecekti.

Onu uzaklara, Matteo'nun onu bir tehdit olarak görmeyeceği ve ona ulaşamayacağı bir yere götürmeliydim. Onu öyle bir yere götürmeliydim ki, onunla ilgili ne yapacağımı düşünmek için zamanım olmalıydı. Ben ona her zaman bu kadar kendini beğenmiş olması gerekmediğini anlatmaya çalışırken onun kaçamayacağı bir yere.

"Neden bu kadar yenilmiş görünüyorsun?" Dom, temizlik ekibi hâlâ sandalyeye bağlı olan cesetle ilgilenmek üzere içeri girerken ayağa kalkarak sordu.

"Öyle mi?" O yanıma geldiğinde sordum. İkimiz de ekibin burada olanlara dair tüm izleri etkin bir şekilde silmesini izledik.

Dom kıkırdadı ama neşeden yoksundu. "Siz de o yollardan geçtiğinizde bunu anlamak kolay, ama ne olursa olsun kadınlar sandığınızdan çok daha ."

Kaşlarımı çattım ve ona doğru döndüm. "Mafya olayını mı kastediyorsun?" Matthews'un dirençli olduğunu biliyordum. Kahretsin, benim için çalıştı ve bana karşı geldi; engellerini ve acısını o kadar büyük bir güçle taşıdı ki bazen beni hayretler içinde bıraktı.

Omuz silkti. "Her konuda." Ellerini ceplerine gömdü. "Kadınlar doğanın bir gücüdür ve size söyleyebilirim ki onlara verdiğimiz değerden çok daha anlayışlıdırlar... özellikle de aşk adına."

Şaşkınlıkla bir adım geri attım. "Aşkın buradaki herhangi bir şeyle ne ilgisi var? O benim asistanım, hem de çok iyi bir asistan ve ben masumlara zarar verme işinde değilim."

Düşünmeden konuştum ve Dom'un yüzü bir anlığına yüzünü buruşturduğunda darbenin indiğini anladım.

"Dom, bu-"

Başını iki yana sallayarak boğazını temizledi. "Gitmem gerekiyor. Hâlâ halletmem gereken çok şey var ve Matteo bekliyor olacak." Elini cebine attı ve bana bir şırınga daha verdi.

Bu şeylerden kaç tanesi vardı?

"Dikkat çekmediğinizde daha kolay ve daha az dağınık oluyor," dedi, dile getirmediğim soruma cevap verirken. Başını yerdeki Matthews'a doğru salladı. "Cüssesine bakılırsa beş, belki altı saat idare edersin. Onu ne kadar süre devre dışı bırakman gerektiğini bilmiyorum, o yüzden her ihtimale karşı bunu kullan, yarısı yeterli olur ama baş ağrısına dikkat et."

Başımı salladım, tüm seçeneklerimi gözden geçirirken şırıngayı parmaklarımın arasında gezdirdim.

"Neden buradaydı ki?" Her şeyden çok kendime sordum. Bu bodrumda işi yoktu; az önce yaptığı şeye asla tanık olmamalıydı. Kullandığımız sekiz yıl boyunca bu bodruma kimse gelmemişti. Sadece kötü şans olması imkânsızdı.

"Bunun bir an önce çözmen gereken bir şey olduğunu söyleyebilirim... ve hızlıca." Lorenzo geri döndüğünde doğruldu, oda artık cesetten ve yerde uyuyan masum kadın dışında olanlara dair her türlü izden arınmıştı.

Lorenzo, sanki Lorenzo'nun düşmanlığından muafmış gibi ceketini düzelter ve yavaşça ilikleyen Dom'a bakarken hâlâ kara bakışlarını sürdürüyordu. Doğrusunu söylemek gerekirse, gerçekten umurunda olmadığından şüpheleniyordum.

"Şimdi gidiyorum. Sanırım güvenlik kameraları hâlâ döngü halinde çalışıyor?" diye sordu.

Cevap için Lorenzo'ya baktım.

Lorenzo homurdandı. "Tabii ki öyle. Bizi kim sanıyorsun? Amatörler mi?" Dudaklarını kıvırdı, kuduz bir köpek gibi Dom'a dişlerini gösterdi.

Başımı yana eğdim. Belki de bunun her şeye rağmen uyutulması gerekiyordu...

Dom'un dudakları küçük bir gülümsemeye dönüştü, bunun Lorenzo'yu daha da kızdırdığını biliyordum. Dostça bir hareketle omzumu sıvazlamadan önce, "Yakında görüşürüz, *amico*," dedi.

Kapıya doğru ilerledi, Matthews'un yanında birkaç saniye durdu ve ona acıma dolu düşünceli bir bakış attı.

Ve bu acımayı hak ediyordu, çünkü artık öyle ya da böyle hayatı asla eskisi gibi olmayacaktı.

Tekrar bana baktı. "Önümüzdeki bir iki gün içinde Matteo'dan bir telefon bekleyebilirsin."

"Daha azını beklemiyorum."

Matthews'a yaklaşmadan önce onun gitmesini bekledim ve çömelip kollarımı vücudunun altından geçirerek onu kaldırdım. Kahretsin, çok hafifti. Beklediğimden çok daha hafifti.

Başını omzuma yaslaması için onu biraz yukarı ittim ve sonunda birkaç saniyemi ayırarak ona baktım. Neden bu kadar seksi bir elbise giymişti ki? Bu ona göre değildi ve onu kendisinden başka bir şey olarak görmek beni çok rahatsız ediyordu. Böyle giyinerek kimi baştan çıkarmaya çalışıyordu? Normalde olduğu gibi yeterince iyi olmadığını düşünen aptal kimdi?

"Neden bana emir vermesine izin verdin?"

İçimden iç çektim. Lorenzo'dan daha azını beklememem gerektiğini bilmeliydim.

Kollarımdaki yükten başımı kaldırıp kollarını göğsünde kavuşturmuş olan Lorenzo'ya baktım.

"Aklımda başka şeyler vardı," diye olabildiğince sakın bir şekilde cevap verdim ve Matthews'u vurgulamak için biraz dürttüm.

"Yine de, o sadece önemsiz bir yardımcı; ben *consigliere*'im, Sandro." Derin bir kaş çatmayla yere baktı.

Tanrım, gerçekten somurtuyor muydu? Babamın onu neden seçtiğini asla anlayamayacaktım, babasının veliahtı olsa bile. Benim yaşımdaydı ve kabadayı bir gencin davranışlarına ve duyarlılığına sahipti.

"Özür dilerim, Lorenzo. Domenico'nun davranışları hakkında Luca ile konuşacağım." *Domuzlar uçuğunda*.

"Onunla ne yapacaksın?" diye sordu bariz bir küçümsemeyle.

"Bu benim endişelenmem gereken bir konu," diye cevap verdim otoriter bir tavırla ve ona yerini hatırlattım.

Odadan çıktım ve yükümü asansöre taşıdım. Asansöre bindiğimde maskemi indirdim ve gözlerimi kapatarak yorgunluğumun üzerimden akıp gitmesine izin verdim.

Ne yapmam gerektiğini biliyordum -*kimse* için yapmayacağıma yemin ettiğim bir şey. Onu en büyük zayıflığımı, en değerli hediyemi sakladığım yere götürmeliydim. Onu gizli cennetime götürmeliydim.

Onu adaya götürüyordum.

BÖLÜM 4

LI ly

Ikafatasımın arkasında donuk bir baş ağrısı varken yatağımda döndüm, arka plandaki okyanusun rahatlatıcı sesine ve serinletici esinti bacaklarımı hafifçe fırçalıyor.

Dönüşün ortasında durdum ve yatağa geri düştüm. Ne zamandan beri Chicago'da okyanus ve serinletici esinti vardı? Chicago'daki esinti daha kızgındı, korna sesleri okyanus seslerinden daha agresifti ve sosisli sandviç kokusu belirgin bir şekilde yoktu.

Rüya görüyor olmalıydım, tek açıklaması buydu. Ama rüya görüyor olsaydım, rüya gördüğümün bilincinde olur muydum?

Gözlerimi zorlukla açtım, sanki derin bir uykudan yeni uyanmış gibiydim. Görüşüm bulanıktı ve tavana odaklanarak birkaç kez gözlerimi kırptım.

İç çektim. Evet, kesinlikle bir rüyaydı çünkü bu benim düz beyaz tavanım değildi, uyumlu bir vantilatörü olan güzel bir ahşap tavandı. Başımı çevirip krem rengi duvarlara ve şimdiye kadar gördüğüm en mavi okyanusa bakıyor gibi görünen bir balkona açılan açık Fransız kapılarına baktım.

Elimi hareket ettirdim ve yanımdaki bir şey sert bir *gümbürtüyle* yere düştü. Ses bir önceki gecenin olaylarını hatırlattığında aniden doğruldum. Kaçırdığım parti, keşfettiğim zimmete para geçirme olayı ve en kötüsü, Patronumun soğukkanlı bir katil olduğunu.

Yatağın kenarına oturdum, kalbim boğazımda hissedebileceğim kadar sert çarpıyordu, kulaklarımdaki öfkeli atıştan başka herhangi bir sese karşı sağırdım.

Mide bulantısı beni vururken ayağa kalktım ve biraz sallandım. Yere sağlam basarken deniz tutmuş gibi hissediyordum.

Kendimi sabitlemek için cibinliği tuttum ve ayakkabım, çantam ya da nerede olduğuma dair en ufak bir fikrim olmadığını umursamadan kapıya doğru ilerledim. Tek istediğim buradan uzaklaşmaktı.

Kolu ittim ama kapı kapalı kaldı. Tekrar denedim ve biraz daha ittim ama başarılı olamadım.

İçeride kilitli mi kaldım?! Özgürlükle aramda duran rahatsız edici kapıya bakarak birkaç adım geri atarken gözyaşlarımı tutamayıp hıçkıra hıçkıra ağladım.

Açık Fransız kapılarına doğru döndüm ve çıplak ayaklarımın altındaki sıcak fayansları ve masmavi denizin büyüleyici manzarasını fark etmeden balkona koştum.

Tırabzanın üzerine eğildim, aşağı inmenin bir yolunu bulmaya çalıştım ama altımda dümdüz bir uçurum vardı.

Diğer tarafa doğru eğildim, öyle ya da böyle bunun nafîle olduğunu biliyordum. Ve aşağı inmenin bir yolu olsa bile, bacaklarımla yüksek korkulukların üzerinden tırmanabileceğimden bile emin değildim.

Gözlerimden yaşlar süzölmeye ve yanaklarımdan aşağı süzölmeye başladığında biraz sinirli bir çığlık attım.

Vücudumu parmaklığın önüne dayadım ve birkaç saniyeliğine de olsa odadan bir sandalye kapıp aşağı atlamayı düşündüm. Ne kadarlık bir düşüş olabilir ? Eskiden mükemmel bir yüzücüydüm; aslında hâlâ öyleydim, çünkü su her zaman bacaklarımdaki ağrıyı hafifletirdi. Bu ne kadardı? Yüz metre mi? Dalıştan sağ çıkabilecek miydim?

"Düşersen büyük ihtimalle öürsün."

Az önce dile getirilmemiş soruma cevap veren tanıdık, derin sese dönüp baktım.

İşte patronum Alessandro Benetti, daha önce hiç görmediğim bir şekilde giyinmişti. Gözlerimi çıplak ayaklarından, bronzlaşmış, kaslı bacaklarını ortaya çıkaran haki şortundan ve en gizli fantezilerimdekinden bile daha mükemmel bir şekilde şekillendirilmiş benzer şekilde bronzlaşmış bir göğsü ortaya çıkaran, yarı açık, eşleşen keten gömleğinden yukarı kaldırdım.

Yüzüne bakıp durdum, muhtemelen yeni duş aldığı için ıslak olan saçlarını ve hafifçe gülümsemesini inceledim. Daha önce hiç tanışmadığım birine benziyordu. Soğuk, hesapçı milyoner ve katil Alessandro Benetti değildi.

Bir adım geri atarken arkamdaki korkuluğu kavradım, tahta sırtımı acıyla ısıırıyordu.

Bakışları tekrar bana dönmeden önce hızla ellerime kaydı. "Seni kurtarmak için yaptığım onca şeyden sonra düşüp ölmen utanç verici olur."

Bana doğru bir adım attı ve ben bir adım daha geri atmaya çalışırken kalbim durdu.

"Yapma," dedim, sesim korkudan çatlıyordu.

Hemen durdu ve sanki onu gücendirmişim gibi kaşlarını çatı. "Sana zarar vermeyeceğim."

Balkona bakıp sadece su gördüğümde mizahsız bir kahkaha attım. "Seni gördüm..." Dedim ve irkildim. Bu kadar güneşe ve sıcağa alışık değildim, özellikle de uygun olmayan bir elbise giymiştim.

"İçeri gel. Kızarıyorsun."

Gözlerime düşen ter onları yakarken başımı salladım. Birkaç kez öfkeyle gözlerimi kırptım, onu görememek beni rahatsız ediyordu.

"Matthews, içeri gel," diye emretti, ses tonu tanıdığım CEO'ya uyuyordu.

"Hayır!" İnatla cevap verdim, muhtemelen birkaç dakika sonra Sıcak çarpması.

"Manageria miseria!" diye mırıldandı elini saçlarında gezdirirken. "Dinle, ölmeni isteseydim ölmüş olurdun."

Ağzımı açtım ve tekrar kapattım. Ne kadar berbat olursa olsun, mantığını inkar edemezdim.

Ellerini kaldırarak birkaç adım geri gitti. "Ben kapının yanında duracağım. Sen ne dersin? Aynı mesafe." Gözlerini devirdi. *"Dai!"* Bana içeri girmemi işaret etti. "Eğer bayılırsan çok kızarım, o zaman seni kim koruyacak?"

Bu beni harekete geçirdi ve ileriye doğru birkaç hızlı adım attım ve tam odanın mutluluk veren gölgesine ulaştığımda durdum.

"Gördün mü?" Sırıttı. "Hâlâ hayattasın."

"Sen birini öldürdün!" Suçlayıcı bir parmakla onu işaret ederek tısladım. Omuz silkti. "O kötü bir insandı."

"Ben... Sen bir suçlu musun?" *Tabii ki suçlu, seni aptal. Birini tam gözlerinin ortasından vurdu!*

"'Suçlu' derken neyi kastettiğinize bağlı."

Korku azaldı ve yerini kızgınlığa bıraktı. Bunu yapmasından nefret ederdim. Kendi zekamı sorgulamama neden olan tüm o anlaşılması zor cevapları vermesinden. Geriye dönüp baktığımda, belki de bunun iyi bir nedeni vardı.

"Suç işleyen biri."

"Sizce de biraz indirgeyici değil mi? Hatta biraz saldırgan bile diyebilirim." Kollarını göğsünde kavuşturdu."

"Offen-" diye homurdandım. "Oh, *çok* özür dilerim!" Hiç düşünmeden odaya girip ona daha da yaklaşıp alay ettim.

Omuz silkti. " değil. Bana bir öpücük ver ve seni affedeyim."

"I-" Ben başladım. Bunu gerçekten söyledi mi?

"Bir öpücük... dil isteğe bağlı."

Ciddi olamaz. "Beni kaçırdınız ve Tanrı bilir nereye götürdünüz!" Ellerimi öfkeyle havaya kaldırarak bağırdım.

"Pasifik Okyanusu'nun ortasında cennet gibi bir ada demek istiyorsun. Ugh, ne hapisane ama."

"Zaten seni asla öpmezdim," diye bitirdim sözümü.

"Gerçekten mi?" diye sordu kaşlarını kaldırarak.

Sanki beni tuzağa düşürüyormuş gibi alttan alması beni duraksattı, bu da beni temkinli olmaya itti. Bu adam belli ki sandığımdan çok daha kurnazdı.

"Evet, gerçekten, ama mesele bu değil." Odayı adımlamaya başladım.

"Sen... sen birini öldürdün ve şimdi beni isteğim dışında kilitli tutuyorsun.

Öpüşmek hiçbir zaman aklımda olmadı ve olmayacak!" *Tekrar.*

"Geçen Noel beni öptüğünde böyle dememiştin."

Adımlarımı durdurdum ve ona baktım, ağzım şoktan açık kalmıştı.

Sırıttı. "Hatırlıyorsun, değil mi? Çünkü ben hatırlıyorum." Parmaklarını dudaklarına götürdü.

Ona sessizce bakmaya devam ettim, kaçırıldığım düşüncesi bir an için geri plana itildi. Bu imkansızdı... gerçek değildi. Akşamdan kalma, öldürücü bir baş ağrısıyla uyandım ve en garip rüyayı hatırladım.

Gözlerimi kısmıştım. Hayır, eğer doğru olsaydı benimle bıkmadan usanmadan dalga geçerdi.

Yüksek sesle kıkırdadı. "Hatırlıyorsun." İç çekti. "Hatırlayamayacak kadar sarhoş olduğunu ." Ağzını yana doğru bükte. "Sen gerçekten de hafif sikletsin. İki kadeh şampanyanın seni sarhoş edeceğini kim düşünebilirdi ki?"

Muhtemelen hayatımda hiç alkol almadığım içindi - dünyamı bir dakika içinde yok ettiğini gördükten sonra değil. Partilerde beceriksizdim ama Alessandro gitmemi zorunlu kılmıştı. O kadar gergindim ki o gün neredeyse hiçbir şey yememiştim ve sonra...

"Neden bilmiyorum."

"O zaman sana söyleyeyim. Düzgün yürümüyordun ve solgun muhasebecinin pis elleriyle çok fazla rahat ettin." Burun delikleri alevlenirken üst dudağı bir an için kıvrıldı. "Gözüm üzerindeydi; onuruna dokunulmadığından emin olmak istedim."

Onun ilgisiyle kalbim ısındı. Benim iyiliğimle ilgileneceğini hiç düşünmemiştim.

"Yani, bir sürtük olarak ün yapmış bir asistanım olamazdı, değil mi?"

Ah evet, bu daha .

Omuz silkti. "Ben de gelip seni alıp götürdüm ve emniyet kemerini bağlarken..." Bana doğru bir adım attı, ben de bir adım geri atarak ona karşılık verdim. "Sen

Öne doğru eğildin ve o küçük çillerle kaplı burnunu çene çizgime değdirdin. Sana bakmak için arkamı döndüğümde beni öptün... iki kez." Alaycı bir gülümsemeyle iki parmağını kaldırdı. "Sonra da '*Alessandro Benetti, akıl sağlığım için fazla seksisin*' dedin. *Seni her gördüğümde külotum ıslanıyor. Lütfen beni şimdi al,*' dedin." Benim olduğunu tahmin ettiğim gülünç derecede tiz bir sesle ekledi.

Hem rüyadan bir şey olmadığını düşündüğüm öpücük hem de doğru olmasa da gece düşüncelerimden bazılarını yansıtan sözleri için kıpkırmızı kızardım.

"Söylediğim bu *değildi!*" Vurgulama için ayağımı yere vurarak tersledim.

"Hayır, öyle demedin." Gülümsemesi yırtıcı bir hal aldı. "Ama gözlerin yaptı ve

Artık her şeyi hatırladığını biliyorum." Onun sözlerine inandığım için çok utanmıştım.

Konsolun üzerindeki sürahidenden bir bardak su almak için kenara çekildim ve o da bir adım atarak tam görüş alanımda durdu ve şakalaşmaya rağmen burada kendi isteğim dışında bulunduğumu hatırlattı.

"Bırakın gideyim, lütfen?" Tüm ciddiyetimle sordum.

Gülümsemesi soldu ve yüzü nadiren gördüğüm bir ciddiyete büründü. "Yapamam."

"Tabii ki yapabilirsin! Sadece yolumdan çekilebilirsin."

Başını iki yana salladı. "Seni hayatta tutmak için epey uğraştım. Ve bu adadan ayrılıp vurulmana izin vermeyeceğim."

Ona, benim için tehlikeli olduğunu düşündüğü her neyse şansımı deneyeceğimi söylemek için ağzımı açtım. Buradaki soğukkanlı katil oydu; istediği kadar kurtarıcı gibi davranabilirdi. İçinde bulunduğum durumun tek suçlusu oydu.

"Baba?"

Küçük sesle ikimiz de kapıya doğru döndük. "Baba?"

diye tekrar seslendi ses, giderek yaklaşıyordu.

Alessandro'ya baktım, kaşlarım şaşkınlıkla kazınmıştı. *Baba mı?* Ağzımı açtım. "Baba, burada mısın?" Küçük çocuğun sesi tam arkamdaydı.

Kapı.

Alessandro'nun rengi soldu, gözleri daha önce hiç görmediğim bir endişeyle irileşti - aslında bu onu daha da insani gösteriyordu.

"Hiçbir şey bilmiyor... Lütfen Lily, sana yalvarıyorum," diye fısıldadı kapıya doğru dönmeden önce. "Evet?" Sesini kapıya yöneltirken sesi her zamankinden daha sertti.

Her şeyi hesaplayamayacak kadar şok olmuştum. Alessandro'nun bir çocuğu vardı ve bana Lily dediğini fark ettiğini bile sanmıyordum; bu, onun için çalıştığım on sekiz ay boyunca bir kez bile yapmadığı bir şeydi.

Çok tatlı bir çocuk kapıyı açtı ve babasından bana doğru meraklı, spekülasyon dolu bir bakış fırlatarak içeri girdi.

Bu küçük çocuğun Alessandro'ya ait olduğunu inkâr etmek mümkün değildi. Aynı siyah saçlara, aynı otorite havasına sahipti - muhtemelen aynı yüksek elmacık kemikleri ve düz burnu nedeniyle. Evet, büyük yeşil gözleri dışında bu çocuk mini bir Alessandro'ydu.

Tekerlekli sandalyesini babasının yanında durdurdu ama gözlerini benden ayırmadı. "Merhaba, ben Pietro," dedi başını dik tutarak.

Yüzündeki vahşilik kalbimin buzlarının engel olamadım.

Alessandro içini çekti. "Matthews, bu oğlum Pietro. Pietro, bu da asistanım Matthews."

Küçük çocuğun gözleri büyüdü. "Sen Matthews musun?!" Yavaşça başımı salladım, hakkımda ne duyduğundan emin değildim.

"Matthews bir *kız* mı?" Pietro sonunda göz temasını keserek babasına sordu. "Violet Teyze'yle konuştuğunu duydum ve Matthews'un seni deli eden ama işinde çok iyi olan sert bir adam olduğunu söylemişsin-"

"yok, Pietro!" Alessandro onun sözünü kesti.

Alessandro'nun yüzündeki hafif kızarıklığa gülümsememi engelleyemeden aşağı bakmadan önce gözlerimi biraz kısmıştım.

"Size parçası olmadığınız konuşmaları dinlemeniz konusunda ne demiştim?"

"Yapma bunu..." Pietro mırıldandı.

"Duyduklarını paylaşmak da yapılmaması gereken bir şey ve..." kollarını göğsünde kavuşturmadan önce saatine baktı, "burada ne yapıyorsun? Fen dersinde olman gerekmiyor muydu?"

Omuz silkerken Pietro'nun yeşil gözleri bende kaldı. "İnternet bağlantısı çalışmıyor."

"değil mi? Gerçek bir sorun olduğu için mi yoksa birisi modemin kapanmasını sağlamak için alüminyum numarasını kullandığı için mi?"

Bunun Pietro'nun yaramazlıklarını teşvik etmekten başka bir işe yaramayacağını bilsem de gülümsemekten kendimi alamadım.

O da bana aynı şekilde gülümsedi ve Alessandro sinirli bir şekilde iç çekti.

"Onu cesaretlendirme! Uzun zaman önce komik olmaktan çıktı."

Gözlerim tekerlekli sandalyesinin kumandasında durdu ve oraya koyduğu Yıldız Filosu rozeti etiketine tekrar gülümsedim.

"*Uzay Yolu*'nda her yere gitmek için ışınlanmayı nasıl kullandıklarını biliyor musun?" Biraz daha rahatlamaya başladım ve sonunda canımın çektiği bir bardak suyu aldım.

Hayranı olduğu çok açık olan bir şeyden bahsedince gözleri büyüdü ve yüz hatları aydınlandı. Baktıkça daha da belli oluyordu - tekerlekleri bile Atılğan'a benzeyecek şekilde tasarlanmıştı.

"Evet!"

"Sana bunun gerçekten mümkün olduğunu söylesem bana inanır mısın?" Gözlerini devirdi ve başını salladı. "Benimle kafa ."

Gölmekten kendimi alamadım. Artık kim böyle şeyler söylüyordu ki? "Hayır, yemin ederim. Gördüğünüz gibi, tüm canlı organizmalar vücudun bir bölümünden diğerine ve dış dünyaya yerel olmayan anlık sinyalleri yönlendirmek için sürekli bir foton akımı yayarlar."

"Tamam..." Sandalyesinde öne doğru eğilmişti, kendini kaptırdığı belliydi.

"1993 yılında altı bilim adamından oluşan uluslararası bir grup, mükemmel ışınlanmanın prensipte mümkün olduğunu ya da en azından fizik kurallarına aykırı olmadığını gösterdi. Daha yakın zamanlarda, hem ABD hem de Çin'deki bilim insanları bunu denediler. Çinli bilim insanları 'Kuantum Dolanıklığı' adı verilen bir fenomeni kullanarak fotonları 300 mil uzaklıktaki bir uyduya 'ışınlamayı' başardılar."

Gözlerini bana dikti, bana inanıp inanmayacağından emin değildi.

"Henüz insanları hareket ettiremiyoruz ama artık sadece fotonları değil elektronları da nasıl hareket ettireceklerini biliyorlar, kim bilir?"

"Bunu bana kurs sırasında nasıl öğretmediler?" diye sordu, gözleri yarıklara kadar kısılmıştı.

Ses tonundaki şüpheye gülmemek için elimden geleni yapmak zorundaydım. Bu çocuk boşuna Alessandro'nun çocuğu değildi.

Alessandro'ya bir bakış attım ve beni ve Pietro'yu gözlerinde bir eğlence ışığı ve dudaklarında küçük kaygısız bir gülümsemeyle izlediğini gördüm. İtiraf ki, onu bu şekilde görmek, eğer mümkünse, onu daha da güzelleştiriyordu.

"Bana bir foton ile bir elektron arasındaki farkı söyleyebilir misin?"

"Hayır," dedi tatlı yüzünde çatık bir ifadeyle.

"Peki bana kuantum fiziğinin ne olduğunu söyleyebilir misiniz?" Bunun haksızlık olduğunu bilerek sordum çünkü sadece lisede AP fizik dersi aldığım için bildiğim bir şeydi.

Kaşları çatıldı ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Hayır."

Başımı salladım. "Gördün mü? Havalı şeylere gelmeden önce tüm sıkıcı şeyleri bilmen gerekiyor. Yani," ağzımı iki yana açtım ve omuz silktim, "sana kalmış, ama sıkıcı şeyleri öğrenmezsen, ışınlanma ve zamanda yolculuk gibi havalı şeyleri asla öğrenemezsin."

"Zaman yolculuğu yapamayız!" diye bağırarak kollarını havaya kaldırdı. Ani hareket yüzünden bacağı ayaklıktan aşağı kaydılar ama ben daha yardım etmeye fırsat bulamadan bacağını tekrar yukarı kaldırdı.

Bacağını hareket ettirebilmesinden duyduğum şaşkınlığı yüzümden uzak tutmaya çalıştım.

Belki de onun handikapı benimkine sandığımdan daha çok benziyordu.

"Evet, yapabiliriz. Bunu İsviçre'deki Büyük Hadron Çarpıştırıcısı ile yaptık, ama biliyor musun, bu başka bir zaman konuşulacak bir konu. Fen dersine git."

Başını salladı, şimdi gitmeye çok daha hevesli görünüyordu. "Sonra konuşuruz, değil mi?" "Evet, tabii ki!" Gülümsemek için kendimi zorlamama bile gerek kalmadan cevap verdim.

bu küçük çocuğa vererek. "*Star Trek*'in tüm havalı şeylerinden bahsedebiliriz." "Senden hoşlandım!" diye haykırdı.

Ona doğru birkaç adım attım. "Ben de senden hoşlanıyorum."

Babasına doğru döndü. "Ondan hoşlanıyorum. Diğer arkadaşlarımdan çok daha havalı."

"Öyle görünüyor," diye yanıtladı Alessandro, oğluna bakarken bana da yan gözle baktı.

"Sonra görüşürüz, Matthews!" Pietro odadan çıkmadan önce el salladı.

O gittikten ve kapı arkasından kapandıktan sonra Alessandro bana doğru döndü

"Teşekkür ," dedi dudaklarını büzmeden önce. Bunun sık sık söylediği ve kastettiği bir şey olmasını beklemiyordum.

Elimi umursamazca salladım. Şimdi bunun zamanı değildi. "Kaç yaşında?"

Birkaç saniye sessiz kaldı, belli ki soruyu beklemiyordu. "On. Ne biliyorsun?"

Pietro'nun araya girmesinden önce yaptığımız konuşmaya geri döndüğünden şüpheleniyordum. "Hiçbir şey. Nasıl oldu da bir çocuğun olduğunu hiç bilmedim?"

Kaşlarını kaldırdı, muhtemelen ses tonumdaki suçlama onu şaşırtmıştı -İtiraf etmeliyim ki bu ses tonu beni bile şaşırttı.

"Arkadaş olduğumuzu falan hatırlamıyorum. Şimdi soruya cevap ver."

"Benimkine cevap verirsen ben de cevap veririm." Meydan okurcasına çenemi çıkardım. "Bir çocuğu öylece... saklayamazsın! Öyle mi-" Korktuğum şeyin doğru olmamasını umarak durdum. "Zorlukları yüzünden ondan utanıyor musun?"

Yüzü zor tavrım karşısında hafif bir kızgınlıktan açık bir öfkeye dönüştü ve endişeyle bir adım geri çekildim.

"Ne dedin sen?" diye tısladı dişlerinin arasından ve bana doğru tehditkâr bir adım attı.

Onu tekrar görüyordum... dün geceki katili.

"BEN..." Bir adım daha geri attım. "Ben sadece-"

"Hiçbir şey bilmiyorsun!" Burun delikleri alevlenirken, karanlık gözleri o kadar büyük bir suçla yanıyordu ki, aynı anda hem sinmek hem de özür dilemek istedim. I

Mucize mi yoksa aptallık mı bilmiyorum ama gözlerimi onunkilere kilitlemek için kendimi zorladım. "O çocuk muhtemelen hayatımdaki en değerli şey, en büyük gururum ve ona acı vermeyi aklımdan bile geçiren herkesi öldüreceğim."

Kalbim göğsümde durdu ama bu korkudan değildi - üstü kapalı tehdide rağmen. Hayır, Alessandro Benetti'nin insani yönünü gördüğüm ve aylardır kalpsiz olduğundan şüphelendiğim bu adamın ne kadar güçlü bir sevgi besleyebildiğini gördüğüm için hayretler içindeydim.

"Şimdi bana bildiklerini anlat çünkü anlatmazsan-"

"Beni öldürecek misin?"

Ellerini öfkeyle havaya kaldırdı ve anlayamadığım İtalyanca bir söylenmeye başladı, ancak hareketlerine ve çenesindeki kıpırdayan kaslara dayanarak, bunun ne kadar aptal ve sorumsuz olduğuma dair bir tirat olduğunu ima etmeye yeterliydi.

"O bodrumda olmamanız gerekiyordu."

Sanki bir şeyi kaçırmış gibi başımı öne eğdim. "Beni oraya gitmeye sen zorladın."

"Hayır, yapmadım." Başını salladı

"Evet, yaptın!"

"Hayır, yapmadım. I-"

"Bana bir mesaj
göndermişsin-"

"İki dakikalığına tartışmayı keser misin?!" diye tersledi. "Hayatında bir kez olsun çeneni kapatıp konuşmama izin verirsen her şey çok daha hızlı olacak."

Ağzımı açtım ve tekrar kapattım. "Her zaman tartışmıyorum, değil mi?" İrkildim. *Belki de öyleydim...*

"Özel sohbetimden bir mesaj aldınız, ancak ben değildim ve açıkçası, benden geldiğini varsaymanızdan biraz rahatsız oldum. Ne zamandan beri size Bayan diyorum?" Homurdandı.

Kollarımı göğsümde kavuşturarak dudaklarımı büzdüm. "Belki biraz terbiyen vardır diye düşünmüştüm."

Gözlerini devirdi. "Sana bunu yapan kişi ölmeni istedi. Arkamızda asla tanık bırakmayız; yarım iş bırakmayız. Dikkatliyizdir, bu yüzden diğerlerinden çok daha uzun süredir varız ve diğerleri başarısız olduğunda da varlığımızı sürdüreceğiz."

"*Biz'* kim?" Cevabı zaten bildiğim için sordum.

"Biliyorsun... tabii ki biliyorsun."

Başımı salladım. *Mafya, tabii ki.* Çok mantıklıydı. "Ben bunun için kaydolmadım! Bunların hiçbiri için kaydolmadım!"

"Biliyorum ve özür dilerim. Bunu biliyordum-" Durdu ve denize baktı. "Daha önce bir şeyler yapmalıydım ama bu kadar uzun süre dayanacağını hiç düşünmemiştim. Oldukça çekilmez biriyim."

Yılın yetersiz ifadesi! Ancak bir patron ya da insan olarak niteliklerini tartışmanın zamanı değildi.

"Madem o kişi ölmemi istiyordu, o zaman neden hâlâ buradayım?" Kendimi hemen tekmeleyebilmeyi dileyerek ağzımdan kaçırdım. Görünüşe göre olasılıklara meydan okuma konusunda hâlâ çok iyiydim ama kaderi kışkırtmaya gerek yoktu.

"Seni öldürmemi mi *istiyorsun?*" Sessiz kaldığımda bir iç çekti. "Onun yerine seni buraya getirdim."

"*Burası* neresi?" Arkamı dönüp büyüleyici denize bakarak sordum. "Ben..." Ona tekrar bakmak için arkamı döndüm. "Beni öldürmediğin için minnettar olmadığımı söylemiyorum." Bu berbat bir cümleydi.

birini duydum. "Ama kalamam, eve gitmeliyim. Ailem endişelenecek, Katia endişelenecek. I..." Başımı salladım. "Gitmem gerek."

Elini umursamaz bir şekilde salladı. "Merak etmeyin. Her şey halledildi."

Odanın sıcaklığı yerini soğuk terin buz gibi ürpertisine bırakırken kalbim göğsümde durdu. "Sen...?"

"Onları öldürmek mi?" Başını salladı. "Tabii ki!"

Vücudumdaki tüm kan çekildi ve o kadar güçlü bir mide bulantısı dalgasına neden oldu ki dengemi kaybettim ve ayakta kalmak için yanımdaki konsolu tutmak zorunda kaldım.

"Sen ser-" Hayal kırıklığına uğramış bir hırıltı çıkardı. "Elbette, onları ben öldürmedim! Ses sistemini kullanarak onlara senin sesinle bir sesli mesaj gönderdim ve patronunla birlikte seyahatte olduğunu ve önümüzdeki birkaç hafta boyunca yalnızca e-postalarına erişimin olduğunu söyledim. Cidden, kim olduğumu sanıyorsun?"

"Bir katil ve belli ki lanet olası bir sosyopat!" Bağırdım, gözlerim rahatlama yaşlarıyla doldu. "Kim insanları öldürmekle ilgili şaka yapar ki?!"

"ama, komikti." Sırıtarak ellerini ceplerine gömdü. "Hayır, değildi."

"Biraz komik mi?" diye sordu işaret parmağıyla başparmağını birbirine yaklaştırarak.

"*Humph!* Ben buradan gidiyorum!" Onu geçmeye çalıştım ama bileğimi yakaladı - canımı acıtacak kadar değil ama yakın zamanda bu odadan çıkmayacağımı anlamama yetecek kadar. Bileğimi kavrayan eline baktım; bana en son ne zaman dokunduğunu gerçekten hatırlayamıyordum.

"Bu odadan çıkmaya izin versem bile, gidecek hiçbir yer yok. Burası benim adam ve Pasifik Okyanusu'nun ortasındayız. Anakaradan 20 mil uzaktayız ve teknelerimiz sıkı bir şekilde korunuyor. Hoş geldiniz.

anakaraya yüzmeye çalışın, bazı insanlar muhtemelen bunu yapabilir. Tabii eğer dost canlısı köpekbalıklarımızdan biriyle karşılaşmazsanız."

Elinden başımı kaldırdım. "Sonsuza kadar burada kalamayacağımı biliyorsun, değil mi? Eğer durum buysa, ölümü seçmeyi tercih ederim."

Bileğimi bıraktı ve elini saçlarında gezdirdi, sessizce bana baktı, gözlerinde beni endişelendiren bir tür teslimiyet vardı.

Yatağın ayak ucuna oturarak, "Bir şey söylemeyeceğim," diye teklif ettim. "Yemin ederim söylemem." Doğruca gözlerinin içine baktım, sözlerimin doğruluğunu ifade edebildiğimi umuyordum. Asla organize suç aleyhinde konuşacak kadar aptal olamazdım. "Beni Chicago'ya geri getirirsen, evime giderim. Hayatından kaybolur ve tanıştığımızı bile unuturum. Yemin ederim unuturum."

Kirli sakalını ovuşturdu, gözlerinde şüphe ve tam olarak tanımlayamadığım bir şey parladı.

Yorgun bir iç çekti, sonra yatağımın karşısındaki sandalyeye oturdu ve bana küçük bir güven işareti yaptı - odadan kaçmama izin veriyor ama kaçmayacağıma da güveniyordu.

Vücudum gergindi, bacağımdaki hasarlı kaslar acıyla seğiriyordu, savaş ya da kaç içgüdüm kaçmam için bağıırıyordu, mantıklı zihnim gidecek hiçbir yerim olmadığını bilmesine rağmen.

"Sana inansam bile ve dürüst olmak gerekirse, bu konuda zor zamanlar geçiriyorum." Ona karşı çıkmamı engellemek için elini kaldırdı. "Şu anda böyle düşündüğünü biliyorum, hatta buna inanıyor bile olabilirsin, ama Matthews, seni tanıyorum, gerçekten tanıyorum. Birkaç hafta sonra seçimini sorgulamaya başlayacağını biliyorum. Sen tanıdığım en seçkin, adil ve sinir bozucu derecede iyi insanlardan birisin. Tahılınıza karşı gelebileceğinizden emin değilim, ama yapabilseniz bile, büyük patron şeyleri görmeyecektir. Seni ve diğer herkesi öldürür.

potansiyel bir tehdit olduğunuz için konuşmuş olabilir ve sizi korumak için yapabileceğim hiçbir şey olmayacak."

Her řeye rađmen kalbimde bir tutam gurur hissettim. Benim hakkımda bu kadar iyi dūřündüđünü hiç dūřünmemiřtim ve bunu sanki bir kanıtmiř gibi öylesine söylemiřti.

"Sana yardım edebilmemin tek yolu, örgütümüzden birinin seni neden öldürmek istediğini bana söylemen."

"Peki ya yarım kalan işleri tamamlamak isteyen patron?" Yüzümü buruşturdum.

"Onunla zamanı gelince ilgileneceğim, ama önce benimle konuşmanı istiyorum. Bana güvenmediğini biliyorum ama dürüst olmak gerekirse başka seçeneğin yok."

Başımı salladım. Suçlu patronum ve oğluyla birlikte ıssız bir adadaydım ve kimseye ulaşma imkânım yoktu; ulaşsam bile onları da tehlikeye atmış olacaktım. Ve en önemlisi, o adamın bana yaptığı onca şeyden sonra bile ona hâlâ güveniyordum, belki de daha önce güvendiğimden bile fazla.

Bu benim deli olduğum anlamına mı geliyor? Hiç şüphesiz.

"Tamam." Ve sonra ona şüphelendiğim her şeyi anlattım.

BÖLÜM 5

Alessandro

*E*mbezzlements . Bekleyebileceğim onca şey varken, bu onlardan biri değildi. O kadar sıradan, o kadar basit ve o kadar çok, o kadar çok Aptal.

Matthews bildiklerini itiraf edeli üç gün olmuştu ve ben tüm bu karmaşayı gerçekten anlamaya yaklaşmamıştım.

Birileri Matthews'un beyaz yaka suçu gibi aptalca bir şey yüzünden ölmesini istiyordu. Yeterince zengin olsaydınız, artık hapis cezasına bile neden olmayacak bir şey, ama bu seferki çok daha karmaşıktı çünkü mükemmel şüpheli - CFO'm - çok uygun bir şekilde ortadan kaybolmuş olsa bile, her şeyin kaynağı o olamazdı.

Birincisi, böyle bir şeyi kışkırtamayacak kadar zeki olduğu için, ikincisi de o gece bodrumda olacağımı bilmesine imkân olmadığı için. Çok az insan biliyordu, ama bilenler de örgütümüzün içinde öylece çıkıp silahları ateşleyemeyeceğim kadar yüksek mevkilerdeydiler. Bir plana ihtiyacım vardı ve Byrne'ün en azından bir süreliğine hayatta kalmasına ihtiyacım vardı - bana kiminle ortaklık yaptığını kayıtlara geçecek şekilde söyleyecek kadar uzun bir süre.

Sandalyemde arkama yaslandım ve hayal kırıklığıyla homurdandım. Düşünmeden hareket etmiş, onu adaya ve hayatımın bu tarafına götürmeye karar vermiştim. Şimdi Chicago'da güvenebileceğim neredeyse hiç kimse yokken burada sıkışıp kalmıştım. Zirveye yakın bir yerde çürük bir elmam vardı ve kaç kişiye daha bulaştığını kim söyleyebilirdi?

Gözlerimi devirdim, *aile* dışında güvendiğim tek adamdan yardım istemem gerektiğini biliyordum. Bana asla zarar vermeyecek olan adam -beni sevdiği ya da bana saygı duyduğu için değil, neyse ki beni çok seven kız kardeşime mutlak bir hayranlık duyduğu için.

Kişi listemi aşağı doğru kaydardım ve kayınbiraderimin adının üzerinde durdum,

Hoka Nishimura, tüm ABD'deki *yakuzaların* başı. Kadrana

basarak, "İşte bir şey çıkmıyor," diye mırıldandım.

"*Ani*, sanırım yanlış numarayı aradın," dedi selamlama şekli olarak, ama sesi hafif ve eğlenceliydi. Bana kardeşim anlamına gelen *Ani* demesinin beni nasıl rahatsız ettiğini biliyordu.

Onu tekrar düzeltme dürtüsüyle savaşılarak derin bir nefes aldım. "Hayır. Aslında seninle konuşmak istiyordum."

"Oh? Oldukça eğlenceliyim, katılıyorum."

"Çürük bir elmam var." Bunu itiraf etmek bana pahalıya mal oldu, ama bir şekilde onunla daha kolay oldu, özellikle de çok uzun zaman önce benzer bir şey yaşadığını bilerek.

"Ne istiyorsun?" Ses tonundaki eğlence gitmiş, *yakuza* kılığına geri dönmüştü. "Pietro'yu bu yılın başlarında götürmemizi ister misin?"

"Hayır, Pietro güvende ama Chicago'da ortadan kaybolan birini bulmanı istiyorum."

"Sorun değil. Bana sadece bir isim verin, ben de Doğu Klanı'nı görevlendireyim." "Fitzgerald Byrnes, CFO'm." 'Eski' ve 'merhum' kelimeleri

yakında süslü unvanına eklenecek. "Bir sivil mi?"

Telefonda ve ofisimin kapısı açıkken çok fazla ayrıntı vermek istemediğim için "Kirli bir tane," diye itiraf ettim.

"Sana hep İrlandalılarla asla çalışma derdim; onlar yapışkandır."

Başımı salladım. Farklı mafya ailelerinin diğerlerine karşı önyargılı olabilmesi çok komikti. "Bunu hiç söylemedin."

"Şey, sana söylemeyi düşündüm, ki bu da temelde aynı şey."

Pietro'nun gürültülü kahkahası ofisime doldu ve şaşkınlıktan koltuğumda donakaldım. Oğlumun daha önce de güldüğünü duymuştum ama hiç böyle gülmemişti.

"Bu o küçük adam mı?" diye sordu Hoka, sesinde yumuşak bir şefkat vardı. Benden istese o adamla savaşa gitmemin bir başka nedeniydi bu. Kız kardeşimi ve oğlumu seviyordu ve Pietro yaz boyunca oraya gittiğinde ona kendilerinden biri gibi davrandıklarını biliyordum.

"O..." Ayağa kalkıp kapıya doğru yürürken şaşkınlıkla cevap verdim, onu neyin böyle güldürebileceğini anlamaya çalışıyordum.

"Kim var orada?"

Kaşlarımı çattım. "Neden ben oğlumu böyle güldüremiyorum?"

Matthews da aniden güldü ve her şeye rağmen, her ikisinin de neşesiyle moralim neredeyse anında yükseldi, dünyanın tüm endişesini ve zehrini geride bıraktım.

"Bu bir kadın mı?" Hoka bunun imkânsız olduğunu düşündüren bir ses tonuyla sordu.

"Uzun hikâye," diye cevap verdim huysuzca.

"Sorun değil; zamanım var... Bana bırak, koca oğlan. Küçük Sandro'nun kız arkadaşı var mı? Violet'e söylemem gerekecek; çok mutlu olacak!"

Sinirimi yatıştırmak için anlamayacağını bildiğim bir dizi İtalyanca hakaret mırıldandım. "Byrne'ü bul ve sonra konuşalım."

"Bana kızıdan bahsedecek misin?"

"Elbette." *Hayır.*

Matthews, Pietro'ya bir şeyler söyledi ve tekrar güldüler. "Aman

Tanrım! Matthews, değil?! Sende olduğunu "

"Güle güle, Hoka!" Kayınbiraderim hissettiğim neşeyi azaltmayı başaramadan telefonu kapattım.

Telefonu arka cebime attım ve seslerin ve kahkahaların kaynağına doğru yürüdüm.

Açık mutfaktan birkaç adım ötede durdum, ahşap sütunlardan birinin arkasına yarı gizlenmişim.

Pietro, genellikle kullanmaktan nefret ettiği tekerlekli sandalyesi yerine ayakta duran iskeletini kullanıyordu. Bunun kendisini tekerlekli sandalyesinden daha farklı hissettirdiğini söylüyordu ama yine de...

Küçük oğlumu bu kadar mutlu, bu kadar kaygısız gördüğüm için kalbim göğsümde acıyla sıkıştı ve bir parçam, sadece üç gün önce tanıştığı kadının ona çok ihtiyaç duyduğu çocukluğundan bir parça getirmeyi başaran kişi olduğu için utanç verici bir şekilde kıskandı.

"Taripte böyle yazdığına emin misin?" Matthews tahta kaşığı hamur dolu büyük cam kasenin kenarına vurarak sordu. Saçları dağınık bir şekilde topuz yapılmış ve üzerinde

San Jos  de David'den gemiye binmeden önce onun için aldığım, üzerine tam oturmayan sarı yazlık elbiselerden birini. Ona gerçekten daha iyi bir şey bulmalıydım, hem de hemen.

Telefonunu g  s ne dayamı  olan Pietro'ya doğru e ildi. "Bana güvenmiyor musun?" diye sordu kıkırdayarak.

"Bence iki fincan çikolata dediğinde çok ileri gittin. Çaylak hatası." Ona göz kırptı ve ağzına bir çikolata attı.

Hamur ve una bulanmış yüzünü daha iyi görebilmek için bir adım geri ve yana gittim. Yer de i tirdim ve Rosita'nın evin etrafına bırakmakta ısrar ettiği aptal bitkilerden birini devirdim.

 kisi de gülmeyi bıraktı ve bana doğru döndü.

"Baba, Lily'ye söyle, kekin içinde ne kadar çok çikolata parçası olursa o kadar iyi olur."

Gelişimin o anı bozmamı  olması beni rahatlatmı tı, en azından tamamen değil, çünkü oğlum hâlâ hayatımda gördüğüm en parlak gülümsemeyle sahip olsa da Lily beni görür görmez gerilmı tı. Bu beni itiraf etmeye hazır olduğumdan çok daha fazla rahatsız etti.

"Ben bir uzman değilim, *cucciolo*, ama bence yine de daha büyük bir hamur-çikolata oranına ihtiya ın var."

Matthews hamurla kaplı parmağını emerken ba ını salladı, bu da hem midemde hem de pantolonumun içinde bir şeyleri karıştırdı. Ka larımlı çattım; hem oğlum odada olduğu için hem de o Matthews olduğu için, *mükemmel* Matthews, *ulaşılmaz* Matthews olduğu için karnımın ve pantolonumun altının kıpırdamasına hiç gerek yoktu.

Ayrıca ona Lily demesi de gözümden kaçmadı. Bu ikisi hızlı ba lanıyordu, belki biraz fazla hızlıydı ve küçük o lumun bu durum karşısında ezilmesinden korkuyordum.

dünyaya geri dönme zamanıydı, çünkü elbette haklıydı. Bir parçam istese bile onu sonsuza kadar burada tutamazdım.

"Ne yapıyorsunuz? Yemek kavgası mı?" Mutfaktaki dağınıklığı işaret ederek sordum.

Matthews etrafına bakındı ve ağzını yana çevirdi. "Merak etmeyin; her şeyi temizleyeceğim, sadece-"

"Hayır, bu değil-" Başımı sallayarak iç çektim. Bu şaka epik boyutlarda başarısız olmuştu. Noel partisindeki o gece hariç, bana karşı her zaman çok işveli davranırdı, o zaman onun ne kadar ilgi çekici bir cadaloz olma potansiyeline sahip olduğunu görmüştüm. O gece uzak durdum ve bana sözsüz olarak sunduğu şeye dokunmadım. Birincisi, çünkü sarhoştur ve insanlar benim hakkımda ne düşünürse düşünsün, rıza her zaman bir ön koşuldur ve öyle kalacaktı; ikincisi, çünkü bu her şeyi değiştirebilirdi ve bu göze alabileceğim bir şey değildi.

"Lily çoğunu benim yapmama izin verdi." Pietro gülümsedi, ayakta duran eklentisini küçük bir adımla hareket ettirdi. "Değil mi, Lily?"

Kalbim o çocuk için o kadar büyük bir gurur ve sevgiyle doldu ki, beklenmedik gözyaşları görüşümü bulandırırken boğazımda bir yumru oluştu.

Bir an için gözlerimi kaçırdım ve tekrar onlara doğru dönüp Matthews'un her şeyi bilen gözleriyle karşılaşmadan önce gözlerimi kırıştırdım. Bana şefkat ve anlayışa yakın olduğunu düşünmek istediğim bir şeyle bakarken yüzü daha az korunaklı görünüyordu.

"Yaptım... ta ki sen beni kandırıp çikolatayı muffinle karıştırmaya çalışana kadar."

Pietro telefonunu tezgâhın üzerine bırakırken kıkırdadı ve telefona baktığımda gülümsemem bir anlığına kayboldu. Saatlerdir interneti olan bir telefona erişimi vardı. Bir şey yapmış mıydı? Birini aramış mıydı? Tek yapmak istediğim

telefonu alıp bakmaktı ama bunun davama yardımcı olmayacağını biliyordum.

"Daha uzun kalacaksın, değil mi baba? Lily bana daha fazla tarif göstereceğini söyledi."

Sessizce başımı salladım. Gerçek bir süre veremezdim; Matthews'u korkutmak ya da Pietro'ya boş yere umut vermek istemiyordum.

"Bay Pietro size on beş dakika içinde doktoruyla görüntülü bir görüşme yapacağını söyledi mi?" Pietro'ya sert bir bakış atarken konuyu değiştirmeye ve ses tonumdaki hafifliği korumaya çalışarak sordum. Terapiden nefret ettiğini biliyordum ama tüm tıp uzmanları tarafından tavsiye ediliyordu. Yarınki haftalık fizyoterapi ziyaretinden şimdiden korkmaya başlamıştım. Matthews'un tutsak durumuyla ilgili alarm vermesini engellemek için onu odasına kilitlemek zorunda kalacak mıydım? Eğer bunu yaparsam, beni asla affetmeyeceğini biliyordum.

Saate bir göz attı. "Evet, öyle, bu yüzden kekleri bitirmek için acele ediyoruz. Dr. Julie'nin beklemesini istemeyiz, değil mi?"

Pietro başını salladı ve kadının gevşekçe tuttuğu tahta kaşığı kapıp ağzına götürdü.

Güldü ve göz kırptı. "Benim için çok hızlısın, padawan'ım."

Kaşlarımı çattım. Padawan da neyin nesiydi? Onun kasabasından bir şey miydi?

"Hadi, randevuna git ve işin bittiğinde sıcak bir kek yiyebilirsin."

"Tamam, ama bana ekstra çikolatalı bir tane versen iyi olur."

Daha fazla çikolata parçacığı aldı ve tepsinin köşesindeki kekin üzerine koydu. "İşte, tamamdır."

Pietro ona daha önce sadece bir ya da iki kez gördüğüm, bana oğlumun hâlâ bir çocuk olduğunu hatırlatan o muzip sırıtışını verdi.

Sol bacağındaki kayışı çözdü, ben de ona yardım etmek için hamle yaptım ama Matthews beni durdurmak için elini kaldırdı. Yüzü hâlâ tepsiye dönük olsa da gözleri yan tarafa yönelmiş, ona bakıyordu. Daha bakmadan ne yapmak üzere olduğumu nasıl tahmin edebilmişti?

Küçük oğluma bakarken yumruk yaptım, lanet hayatımın aşkı kendini çözmeye ve bacaklarını dikkatlice, geçici olarak, belli bir derecede belirsizlikle hareket ettirmeye çabalıyordu.

Her şeyi kolaylaştırmak, onun için daha iyi hale getirmek benim için çok hızlı olurdu. Mathews'un tüm bunları yaşamasına izin verdiği için ona ve onun ve benim hakkımda hiçbir şey bilmeyen bir kadını dinlediğim için kendime öfke duydum. Daha fazla beklememeye karar verdiğimde küçük bir hayal kırıklığı hırıltısı çıkardım, ama o hızlı bir adım geri çekildi, yolumda durdu ve beni durdurdu.

Oğluma ulaşmak.

Birdenbire onu odasına kilitletiğim için daha az vicdan azabı duymaya başladım.

Bu birkaç saniye Pietro'nun sandalyesini yaklaştırması için yeterli oldu ve oturmak için hem sehpasının kolunu hem de tekerlekli sandalyesinin kolçağını kullandı.

Biraz oflayıp puflayarak kendini sandalyesine bıraktı ama başını kaldırıp baktığında gurur ve sevincinin benimkini yansıttığını anladım.

Matthews sonunda ona döndü ve parmağını saçlarında gezdirdi; bu çok şefkatli, anaç bir hareketti.

"Ben standı kaldırayım. Şimdi, doğrayın, doğrayın, telefonunuzu bırakın ve meyve suyunuzu unutmayın!" diye ekledi buzdolabını işaret ederek.

"Hemen!" diye seslendi ve meyve suyunu alıp yanımda durdu ve koridordan yatak odasına gitmeden önce bana yarım bir sarılma verdi.

Pietro'nun en son ne zaman sarılmak için uzandığını hatırlamıyorum.

Matthews'a doğru döndüm ama bana arkasını dönmüş olduğunu, kekleri çoktan fırına koymuş olduğunu ve şimdi de tezgahdaki unları sildiğini görünce biraz sönükleştim.

"Tezgâhın üzerinde kâsede olandan daha fazla un var gibi görünüyor."

Tezgâhı silmeyi bırakırken sesimi duyunca omuzlarının biraz gerildiğini gördüm.

"Evet. İtiraf etmeliyim ki Pietro'nun coşkusuna kapıldım," dedi sırtını bana dönerek.

Dağınıklığı etkili bir şekilde toplarken sessizce ona baktım. Gözlerimin onun düzgün baldırlarında ve çıplak ayaklarında gezinmesine izin verdim. Onu çirkin uzun etekleri ve büyük boy bluzları dışında bir şey giyerken gördüğümü hatırlamıyordum. Bana yatılı okuldaki eski sert müdireyi hatırlatıyordu, ama sonra onu geçen gece o elbiseyle gördüm ve bugün giydiği elbise biraz fazla küçüktü, sahip olduğunu bilmediğim kıvrımları gösteriyordu.

Sanki hipnotize olmuş gibi birkaç adım daha yaklaştım, parmaklarımın ince boynunun kıvrımından omzunun eğimine kadar iz sürmesine izin vermek ve teninin görüldüğü kadar pürüzsüz ve yumuşak olup olmadığını görmek istedim.

"Telefonuna baktığını gördüm, tezgahın üzerinde. Kontrol etmekte özgürsün. Ben kimseyi aramadım."

Teninin görüntüsünün beni soktuğu tuhaf trans halinden çıkmak için birkaç kez göz kırptım. "Yapacağını düşünmemiştim," diye yalan söyledim.

Kirli bulaşıkları bulaşık makinesine yerleştirmeye odaklanmadan önce bana omzunun üzerinden hızlı ve bilmiş bir bakış fırlattı.

"Neden ?" Sormadan edemedim. Haklı bir soruydu çünkü tüm doğru sebeplere rağmen kadını kaçırmıştım.

Bulaşık makinesinin kapağını kapattı ve yüzünü bana döndü. Bulaşık bezini sağ omzunun üzerinden atıp tezgâha yaslanırken başını sallayarak, "Bunu düşündüm," diye itiraf etti. "Ama senin için çalıştığım süre boyunca pek çok şey yaptın, ama bana hiç yalan söylediğini sanmıyorum. Şey..." Başını yana eğdi. "Bir şeyler saklıyorsun, elbette, ama bunun belli sebepleri var, ki şimdi üzülerek farkındayım."

Bunu bir iğneleme olarak söylemediğini biliyordum, ama canımı daha da yaktı *çünkü* bunu incitmek amacıyla söylememiştir. Sadece çok rahat bir şekilde, olduğum her şeyi reddettiğini itiraf ediyordu.

Elini umursamaz bir şekilde salladı. "Eğer beni güvende tutmak için yapabileceğin tek şeyin bu olduğunu söylüyorsan, sana inanıyorum. Ben sadece tüm bunların bir parçası olmak istiyorum. Neler olduğunu ve işlerin ne kadar süreceğini bilmek istiyorum. Mümkünse ailemi de aramak istiyorum, sadece onları kontrol etmek için."

Sessizce başımı salladım, ona teknolojiye erişim izni vermeyi kabul etmedim. Ona, bir yabancıya güvendiğimden daha fazla güveniyordum ama günün sonunda o da buydu... bir yabancı. Değerlerimize, kurallarımıza, yasalarımıza bağlı olmayan biri. Hiçbir şey onun sarsılan güvenini yeniden düşünmesini ve yetkilileri aramasını engelleyemezdi, bu sadece *aileyi* tehlikeye atmak ve beni hedef haline getirmekle kalmazdı, aynı zamanda Pietro'yu içinde yaşadığım acımasız dünyaya da ifşa edebilirdi ve bu asla izin verebileceğim bir şey değildi. O bizim dünyamıza atılamayacak kadar değerliydi.

Pietro.

"Bugün standından sandalyesine geçerken iyi iş çıkardı."

Ağzının kenarları aşağı doğru eğilirken küçük bir iç çekti. Hayal kırıklığına uğramıştı ve nedeninden emin değildim.

"Biliyorum," diye cevap verdi ve tüm pişirme malzemelerini tekrar dolaba yerleştirmeye başlarken benden uzaklaştı.

"Gerçekten yardıma ihtiyacı olduğunu düşündüm," diye devam ettim, ona doğru küçük bir adım daha atarak. Artık omuzlarındaki belli belirsiz çilleri görebilecek kadar yakındım.

"Biliyorum. Sen onun babasısın ve ona yardım etmek istemen çok normal ama bir şeyler denemeli, sınırlarını bulmalı. Düşündüğünden çok daha yetenekli olduğunu görmesi gerekiyor." Yumuşak tonu, içinde bulunduğu durumun tanıdık gelmesinden kaynaklanan bir teslimiyetle doluydu.

Keşke sırtı bana dönük olmasaydı. Bunu söylerken yüzünü görmek isterdim. Matthews açık bir kitap gibiydi, okuması çok kolaydı ve yüzüne erişimimi kaybetmek beni olması gerekenden daha fazla hayal kırıklığına uğrattı.

Onun bana açılmasını istiyorsam, benim de ona açılmam gerekiyordu. "Serebral palsisi var."

Başını salladı. "Bana söyledi."

Bu beni şaşırtan başka bir şeydi. Pietro durumu hakkında konuşmaktan nefret ederdi, sanki görmezden gelirse yok olacakmış gibi davranırdı.

"O-" Boğazını temizledi. "Bana annesinin onu doğururken öldüğünü de söyledi."

"Ve sen de bunun doğru olup olmadığını ya da kalpsiz bir katil gibi onun beynine bir kurşun sıkıp sıkmadığımı merak ettin." Sesimdeki acıyı zapt edemiyordum.

"Bunun benimle bir ilgisi yok."

"Matthews, arkanı döner misin lütfen?" Sesimin ne kadar derinden geldiğini zar zor fark ederek sordum. Bir anda çok fazla şey olmuştu.

Temkinli bir şekilde arkasını döndü, yakınlığım karşısında gözleri büyüdü.

Bir nefes aldım ama boğazıma takıldı. Gözlerinin ne kadar ürkütücü daha önce nasıl fark etmedim? Onları hep çamurlu kahverengi küreler olarak görürdüm.

Beni yargılamak gibi olmasın ama burada, güneşin bu özel açısında, içlerindeki altın rengini gerçekten görebiliyordum.

"Onu incitmedim ya da öldürmedim," dedim gözlerimi onunkilere kilitleyerek. Nedenini bilmiyordum ama bana inanmasına ve bugüne kadar tanık olduğu karanlık ve olumsuzlukların bundan ibaret olmadığını görmesine ihtiyacım vardı.

"Pietro'yu doğururken öldü mü?" diye fısıldadı belirsizlikle, sanki patlamamdan korkuyormuş gibi. Gerçi onu suçlayamazdım; hiçbir zaman hiçbir konuda açık sözlü olmamıştım.

Başımı salladım ve koridorun boş olduğundan ve Pietro'nun yatak odasının kapısının hâlâ sıkıca kapalı olduğundan emin olmak için arkama yaslandım.

"Gençtim. Şey," başımı yana eğdim ve ona küçük bir gülümseme verdim, "sanırım hala senden yaşıyordum, ama ben yirmi beş yaşıyordum ve o İtalya'dan bir defile için gelen çarpıcı bir modeldi. Ben sadece..." Omuz silktim. "O görüldüğü gibi biri değildi; para bir uyuşturucu bağımlısıydı ve çok pahalı bağımlılığını besleyecek kalıcı bir cüzdan arıyordu."

"Hepimiz hata yaparız," diye nazikçe cevap verdi ve elini hafifçe ön koluma koydu. Bunu bilinçli olarak yaptığını düşünmüyordum, sadece beni rahatlatmaya çalışıyordu, ama sıcak tenimdeki serin dokunuşunun çok farkındaydım. Sadece bu masum dokunuşla bile tüm sinir uçlarım yanıyormuş gibi hissediyordum.

"Bağımlılığını öğrendim ve onu kapı dışarı etmek istedim ama o sırada zaten hamileydi ve biz kanımıza her zaman sahip çıkarız." Çoğu zaman suçlu ve kalpsiz olabilirdik ama yine de değerlerimiz vardı ve bir çocuğun babasız büyümesine izin verecek türden değildik.

Bana bakıyordu, yüzünde sadece Pietro'ya gösterdiğini gördüğüm o nazik sabır vardı. Bu bakışın muhatabı olmak çok güzeldi... Kolayca bağımlısı olabileceğiniz türden bir ilgiydi.

"Çocuk için bana şantaj yapmaya başladı ve babam çocuğu aldırmamı istedi - bu onun her zaman ilk çözümüydü, hızlı çözümüydü - ama yapamadım. Sanırım ilk kez babamın isteğine karşı geldim." Ellerimi ceplerime gömdüm ve gözlerinin beni ne kadar iyi hissettirdiğine rağmen başka tarafa baktım.

Özellikle gurur duymadığım birkaç şeyi itiraf etmek üzereydim... şey, hayır, bu doğru değildi. Yaptıklarım umurumda değildi, vicdanımı hiç rahatsız etmedi; en azından birkaç dakika önce Matthews'un bunu nasıl algılayabileceğini ve onun iri gözlerinde görebildiğim nazik sabır ve anlayışın büyük olasılıkla tekrar kararacağını fark edene kadar.

"Ona onunla evlenmeyeceğimi, ancak bebek doğana kadar uyuşturucu kullanmayı bırakırsa, bağımlılığını beslemeye devam etmesi için istediği parayı vereceğimi söyledim." İçimi çektim, onun duygularını ölçmek için arkama bakmak yerine gözlerimi terasta tutmak için elimden geleni yaptım. "Sevgi dolu anne kartını oynamaya başladı, çocuğundan asla ayrılamayacağını söyledi. Bunun sadece daha fazla para kazanmak için bir numara olduğundan şüphelendim ama ona bir şans vermeye hazırdım." Esprili olmayan bir kıkırdama çıkardım. "Çok safmışım."

"O şimdi nerede? Gerçekten öldü mü?" diye sordu kararsızca.

Ona bakmak için isteksizce arkamı döndüğümde yüzümü buruşturdum ve gözlerinde belli bir ihtiyat olsa da, beklediğim tamamen reddetme yoktu.

"Mesele şu ki, görüyorsunuz, kendi yerimi kurmakla meşguldüm ve ona karşı hiçbir şefkatim yoktu. Sadece karnındaki bebeği önemsiyordum."

İşte gördüm, gözlerindeki hayal kırıklığının küçük parıltısını ve düşündüğümünden çok daha fazla acıdı, ama onu hala hayal kırıklığına uğratabildiğime de şaşırdım.

"Bir *işle* ilgilenirken aradılar," derken kelimeyi ağzımdan kaçırdım. Ona o sırada tam olarak ne yaptığımı söylememe gerek yoktu, çünkü bunun konuyla ilgisi yoktu. "Onun güvenliğinden sorumlu tuttuğum adam beni aradı; bebeği olacaktı ve ilk kez bunu hissettim, anlıyor musun?" Göğsümün ortasına dokundum. "O koşulsuz sevgi ve sevinç, ama aynı zamanda o kadar yoğun bir korku ki, neredeyse etkisiz hale getiriyordu. Beş hafta sonra doğacaktı ve çok erkendi."

Devam etmeden önce derin bir nefes aldım.

"Geri dönmem dört saatten fazla sürdü - hayatımdaki en uzun dört saat - ve sonra aniden oradaydım, hastanedeydim. Kollarıma garip mavi bir bornoz ve şapka geçirdiler ve sonra beni devasa bir plastik kuvözün olduğu bir odaya ittiler. Oğlum o kadar küçüktü ve o kadar çok tüpe bağlıydı ki-" Sesim kesildi ve küçük eli tekrar koluma girdi, gözleri daha önce yansıttıkları yatıştırıcı sabra geri döndü. "Bana yaşama şansının çok az olduğunu söylediler... Uyuşturucudan çekiliyordu. Hamileyken kullanmaya devam etmiş, muhtemelen kim bilir ne ile kesilmiş ucuz şeylere yönelmiş ya da iğneleri paylaşmış. Her iki durumda da, alışkanlığı ona enfeksiyon bulaştırmış ve bu da Pietro'nun beyin felcine neden olmuştu. O bir keşti, engelli prematüre bir bebektir. Bana şansın düşük olduğunu söylediler."

Kolumu nazikçe ovaladı. "Pietro olasılıklara meydan okuyacak türden bir çocuk, o kadarını söyleyebilirim." Olduğundan çok daha fazlasını anlatıyormuş gibi görünen küçük, gizemli bir gülümseme takındı.

Boştaki eliyle uzandı ve çift zarlı kolyesiyle oynadı; bu onu sık sık gördüğüm bir şeydi. Belli ki bir şey anlatıyordu ama henüz ne olduğundan emin değildim.

"Ölmesini istedim," diye itiraf ettim, onun yanında beklediğimden çok daha rahat hissediyordum. "Gerçekten istedim, ama sonunda ona ulaştığımda

oda iki gün sonra çoktan gitmişti." Başımı salladım. "Kırık bir çocukla nasıl başa çıkamayacağına dair bir mektup bırakmıştı." Elimi sıkıca yumruk yaptım, kaslarım onun elinin altında sarsıldı.

Kolumu sıktı ve sanki bu öfkemi dindirmeye yetecekmiş gibi bir of çektim.

Yüzüne odaklandım, hayatımın hem en iyi hem de en kötü anlarından birinin hikâyesini bir anlığına unutarak yüz hatlarını detaylandırımdım. Yüzüne göre biraz fazla büyük olduğunu şimdi fark ettiğim gözleri, hafif bir çil tozuyla kaplı küçük kalkık burnu ve kadınların sahip olmak için iyi para ödediği etli dolgun dudakları.

"Sonra?"

"Ne?" diye sordum. "Ne oldu?" diye sordum, gözlerim hızla yukarı çıkıp onunkilerle birleşti. "Ne oldu?" diye tekrar sordu, şükürler olsun ki benim tüm özelliklerine artan bir ilgi.

"Gitmesine izin verdim. Bu küçük çocuk söz konusu olduğunda telafi etmem gereken yeterince hatam vardı ve ellerime annesinin kanını eklememe gerek yoktu." Buna hamileliği sırasında ayık kalması için güvendiğim gardiyanın kanı dahil değildi. Çocuğumu beklerken onu becermeye başlayan gardiyanın. Onun için kiraladığım lüks daireyi terk ettiğinde göz yummuş, sadece varoşlara gidip sokak keşleriyle kafayı bulmasını sağlamış bir gardiyanın. Hayır, onun kanı ellerimdeydi ve çığlıkları tıpkı Matthews'un yumuşaklığı gibi ruhumu yatıştıran bir merhem gibi lezzetliydi. Ben çelişkilerle dolu bir adamdım; düşmanlarımdan kanında ve çığlıklarında, intikamda ve öç almada teselli bulan bir adamdım ama aynı zamanda beni çok sevdiğinden bile emin olmadığım *1.80 boyundaki* asi yardımcımın bal rengi gözlerinde de teselli buluyordum.

Anlıyormuş gibi başını salladı ve belki de kendince anlıyordu... belki bir şeyler anlatabilirdi.

"Sekiz ay sonra Brezilya'da aşırı dozdan öldü ama bu haber bana iyi ya da kötü başka bir şey getirmedi. Daha çok oğluma bakmaya ve onu babamın zehirli varlığından uzak tutmaya odaklanmıştım." Konuşmayı bıraktım ve Pietro'nun kapısının hâlâ kapalı olduğundan emin olmak için koridora bakmak üzere başımı arkaya yasladım. "Oğlumu yer israfı, Benetti genlerinin yüz karası olarak görüyordu." Neredeyse dört yıldır toprağın altında çürüyen bu adama karşı öfke damarlarımı azgın bir ateşle doldurdu. "Pietro, Benetti genlerinde iyi olan her şeydir." Gülümsedim. "O şimdiye kadar yaptığım en iyi şey."

Ve sonra hiç beklemediğim bir şey oldu. Kollarını bana doladı ve beni kendine doğru çekerek sarıldı. Şokla bir saniye donup kaldım, sonra bu jestin içine daldım, kollarımı ona doladım ve onu daha da yakınımaya çektim. Sanki onu yarattığı bu rahatlık kozasına sarmak istercesine üzerine eğildim.

Gözlerimi kapattım ve bu rahatlatma çabasının içime işlemesine izin verdim. Violet'ten başka birinin bana en son ne zaman böyle el uzattığını hatırlayamıyordum ve dürüst olmak gerekirse, bir şey bulabileceğimden de emin değildim - annem bile soğukkanlılıktan başka bir şey yapmamıştı. Onu suçlayamazdım; sevgisiz bir evlilikten doğan zorunlu bir çocuktan başka bir şey değildim.

Kollarımı ona sıkıca sardım ve yüzümü boynuna gömdüm. Burnumu hızla atan nabzına sürttüğümde küçük bir nefes verdi, bir şekilde bu görünüşte masum kucaklaşmanın benim üzerimde olduğu kadar onun üzerinde de etkili olmasından memnun oldu.

Kollarını bana doladı ve biraz geri çekti. İstemeye istemeye tutuşumu gevşettim ama ellerimden birini sırtında tutarak atmak istediğini bildiğim geri adımları atmasını engelledim.

Başımı kaldırdım ve kaşlarının arasındaki küçük şaşkınlığı gördüm, gözleri söylenmemiş bir sürü soruyla doluydu.

Gözlerimin yanağında gezinmesine izin verdim ve boştaki elimi yukarı kaldırarak başparmağımı çenesinin köşesinde beneklenen unun üzerinde gezdirdim.

Un bitmiş olmasına rağmen çenesini fırçalamaya devam ederken "Ortalığı batırdın," diye fısıldadım.

Başını biraz yukarı kaldırdı. "Biliyorum." Bana o kadar yakındı ki nefesindeki hafif çikolata kokusunu alabiliyordum. Çikolata hiçbir zaman en sevdiğim tat olmamıştı ama onu tatmayı hiç şu an istediğim kadar istememiştim. "..." diye ekledi ve artık yemek karmaşasından değil, gözlerinde döndüğünü görebildiğim, baldan çok bakıra benzeyen duygusal karmaşadan bahsettiğini anladım.

Benim de belli bir dereceye kadar denediğim bir karmaşa; ve o sadece gerçeği biraz daha bulanıklaştırmaya hizmet eden fiziksel bir temas arayarak beni rahatlatarak daha fazla karıştırdı.

Başparmağımın çenesinin köşesinden çenesine doğru ilerlemesine izin verdim ama geri dönmek da teması kesmek yerine başparmağımı yukarı kaldırdım ve alt dudağının kenarına dokundum.

Dondu kaldı, nefesini tuttu ama hareketsizliği beni cesaretlendirdi. Onu çok sıkı tutmuyordum - isteseydi teması kesebilirdi - ama paylaştığımız bu samimi ama kafa karıştırıcı andan uzaklaşmak için onun da benim kadar isteksiz olduğundan şüpheleniyordum.

"Ciddi miydin?" Gözlerimi, eskiden evimin bahçesinde yetişen mercan şafağı sarmaşık güllerini hatırlatan pembe dudaklarından ayırmadan sordum

aile evimizin batıya bakan duvarı. Neredeyse bir yıl önce sadece bir saniyeliğine benimkine değdiğinde yumuşacık ve pelüş olan dudaklar.

"Ciddi misin?" diye sordu, sıcak nefesi parmağımı okşadı ve içimdeki en ilkel parçayı uyandırarak aletimin kıpırdanmasına neden oldu.

Tepkisini kontrol etmek için tüm irademi kullandım. Şimdi zamanı değildi; muhtemelen hiçbir zaman da olmayacaktı. Durum zaten berbattı ve bunda onun ya da benim için bir gelecek yoktu ve bu işin daha da ileri gitmesine izin verirsem sahip olduğum az şeye mal olacaktı.

Matthews hayatımda değişmeyen tek şeydi ve belli ki oğlumla paha biçilmez bir bağ paylaşıyordu. Bize zaten verdiğim zarardan daha fazla zarar verme riskini göze alamazdım, bunu biliyordum. Bilinçli zihnimin bana ne yapmamı emrettiğini biliyordum: *Dudağını bırak ve bir adım geri çekil*, ama yine de kendi kendime şöyle dediğimi duydum...

"O gece seni öpmemi istediğinde, sana aldığın her öpücüğü unutturacak bir öpücük vermemi istediğinde... Ciddi miydin?" O anda gururum okşanmıştı, ona o öpücüğü verebilecek yeteneklere sahip olduğumu biliyordum ama aynı zamanda 'her ' sözüne de sinirlenmiştim. Kaç öpücük almıştı? Kaç tane önemsiz erkek onu öpmüştü? Sıkıcı muhasebeciyi öpmüş müydü? Bu düşünce beni huzursuz ettiği gibi, utanç verici bir kıskançlığa da sürüklemişti ki bu benim için alışılmadık bir durumdu. Kıskançlığımı bastırmam gerekiyordu. Ayrıca ona vermek istemiştım, gerçekten istemiştım. O zamanlar bunun egomu tatmin etmek için olduğuna kendimi ikna etmişim, ama şimdi beni öpücük arzusuna iten başka bir şey olup olmadığını merak ediyordum.

"Ben yaptım." Yanakları ve burnu kızardı, çilleri daha da belirginleşti. "Ama yapmadığın için minnettarım," diye ekledi, sonunda ona ikimizin de istediğini bildiğim şeyi vermek için eğildiğimde.

Durdum, dudaklarım onunkilerden sadece birkaç santim uzaktaydı ve orada durup mesafeyi kapatma ya da geri çekilme kararını vermesini bekledim.

Sırtının alt kısmında duran elimin altında vücudunun titrediğini hissettim ve elbisesinin kumaşını sıkı bir yumrukla kavrayarak onu öne doğru çekmeme engel oldum.

"Çünkü eğer yapsaydın, her şey farklı olurdu ve her şeyin eskisi gibi olacağından emin değilim ve kalbimin de aynı olacağını sanmıyorum," diye ekledi, yere bakmadan önce yüzü daha da kızarmıştı.

Birkaç saniye boyunca başının tepesine baktım, bunu nasıl değerlendireceğimden emin değildim çünkü az önce zayıflık olarak kabul ettiği şey, şimdiye kadar tanık olduğum en büyük güçlerden biriydi - benim dünyamda kimsenin sahip olmadığı bir şeydi. Gerçek duygularını itiraf etmişti, bunu itiraf ederek kendini açıkça savunmasız hale getirmişti ve risk alıp zonklayan sinirlerini yüzeye çıkaracak kadar cesurdu. Bu benim için akıl almaz bir şeydi ve bu onu şimdiye kadar karşılaştığım tüm erkeklerden daha cesur yapıyordu.

Eğilip oğlum ya da kız kardeşim dışında hiç kimseye yapmadığım nazik ve şefkatli bir hareketle başının tepesini öptüğümde kalbim göğsümde durdu. Daha önce hiç kimseyi yatıştırmak istememiştim ve bu yeni duygular hem heyecan verici hem de korkutucuydu.

Sanki yeniden kollarımın rahatlığını arıyormuş gibi biraz öne doğru eğildiğinde dudaklarımı birkaç saniye orada tuttum.

Derin bir nefes aldım, ama onun kokusuna düşündüğümünden daha fazla uyum sağladığımı fark ettim çünkü bu şampuan onun gibi kokmuyordu... tamamen yanlıştı.

Başımı kaldırdım ve bana tekrar baktı ama bu sefer gözlerinde sadece şüphe ve kafa karışıklığı değil, aynı zamanda gördüğüm o özlem de vardı

O gece, onun tam olarak anladığından emin olmadığım ve tatmin etmek için can attığım bir istek.

Tekrar eğildim, eğer isterse uzaklaşmasına izin verecek kadar yavaş. Dudaklarım onunkilere değmek üzereyken nefesimi tuttum ve...

"Bitti!" Pietro koridorun aşağısından bağırdı.

İkimiz de irkilerek birkaç adım geri attık ve sırtı mutfak tezgahına değince tısladı.

Boğazımı temizledim ve fırındaki kekleri kontrol etmek için hızla etrafımda dönerken bir adım daha geri çekildim.

"Anakaradan bazı malzemeleri alması için adamlarımdan birini göndereceğim. Lütfen web sitesindeki dükkâna gidin ve ihtiyacınız olanı alın." Yanımda durduğunda Pietro'nun saçlarını karıştırdım. "Pietro sana nasıl yapılacağını gösterecek, ama gücünü kötüye kullanma oğlum, ne kadar çok çikolata kaçırmaya çalışacağını biliyorum," diye ekledim biraz mizahla gerginliği azaltmaya çalışarak.

"Tamam, bir bakacağım," diye cevap verdi, sırtını bana dönerek ama beni kandıramadı. Sesi her şeyi söylüyordu, tıpkı birkaç dakika önce gözlerinin söylediği gibi. Onu tedirgin ve bu sadece kim olduğumla ilgili hissettiği korkudan değil, aynı zamanda bastırmaya çalıştığı bir çekimden de kaynaklanıyordu.

Belki de denemesine izin versem daha iyi olur. Belki de uzak durmalı ve elimdeki bokla uğraşmalıyım.

Ama , değil mi? Çünkü sen de , değil mi?

Etrafımda döndüm ve ofisimde kayboldum, onu yanımda götürmenin ne kadar büyük bir hata olduğunu şimdi daha iyi anlıyordum.

Sadece oğlumu ve yaşam tarzımı korumak zorunda değildim, aynı zamanda kendimi de korumam gerekiyordu.

BÖLÜM 6

LI ly

I Mutfak olayından sonraki birkaç gün içinde bir şekilde rutine girdi. Buna 'mutfak olayı' diyordum çünkü ne benim duygularımdan ne de onun bana verdiği tepkiden nasıl bir süreç geçireceğimden emin değildim. Alessandro'nun bana genç, inek ve sinir bozucu asistanından başka bir gözle bakmasını hiç beklemiyordum. Ama mutfakta değişmişti ve o da en az benim kadar şaşkın . İkimizin de işleri daha da karmaşık hale getirecek bir kapı açacağımızı ve tüm bu olanlar hakkında karar verme sürecimi bulandıracağımızı beklediğimizi sanmıyordum.

durum.

Yaptıklarını gördükten ve kaçırıldıktan sonra ilk fırsatta kaçacağıma ve en yakın polis karakoluna gidip bildiğim her şeyi anlatacağıma ikna olmuşum. Ama sonra Pietro'yla tanıştım ve küçük çocuğa bir günden kısa bir süre içinde aşık oldum. Çocuğumun olmasını umduğum her şey onda vardı ve o zaman anladım ki, ben gitmiş olsam bile Alessandro'yu asla veremez ve onu Pietro'dan ayıramazdım. Ancak yine de tüm bunları geride bırakıp eve dönmeyi planlıyordum.

Ana rahmine düştüğüm andan itibaren olasılıklara meydan okuma konusunda iyi olabilirdim, ama kaderden vazgeçmeden önce ancak bu kadar çok kez ayartabileceğinizi de biliyordum. Bildiklerimi bilerek Alessandro'nun yörüngesinde kalmanın sağlığını için iyi olmayacağına ikna olmuşum.

Ama sonra mutfaktaki o an geldi; Alessandro'ya olan çekiciliğimin sadece beynimin şehvetli kısmının muhteşem, erkeksi, güçlü bir adama tepki vermesi olmadığını, aynı zamanda adamın kendisine de ilgi duyduğunu fark ettiğim an. Ve gerçek Alessandro'yu bu adamın kozasında ne kadar çok görürsem, ona o kadar çok aşık olma riskini alacağımı biliyordum.

Adam zaten özgürlüğümü çalmıştı -iyi nedenlerle ya da değil- aynı nefeste kalbimi çalmasına izin veremezdim.

O zamandan beri ondan uzak durmak için elimden geleni yapıyordum ve o da zamanının çoğunu ofisinde kilitli geçiriyordu. Benden kaçıyor muydu yoksa sorunumuza bir çözüm bulmaya mı çalışıyordu? İkisinden de biraz şüpheleniyordum.

Komodinin üzerindeki telefonuma uzandım ve sadece endişe ve ihtiyat duymam gereken adama karşı yeni bir şefkat dalgası hissettim. Dün uyandığımda telefonumu komodinin üzerinde, şarjı dolu ve üzerinde '*Sana güveniyorum*' yazan bir notla buldum. Muhtemelen hayal edebileceğinden çok daha fazla şey ifade ediyordu.

Bu telefonun ne anlama geldiğinin farkında değildi, özellikle de bugün. Az önce annemden aldığım telefonun ve sesli mesaja bıraktığım diğer tüm aramaların. Bugün ağır bir gündü, dikkatimi dağıtacak şeylere ihtiyacım vardı. Başımı salladım ve telefonu internetten sipariş ettiğim keten pantolonumun cebine sokup Pietro'nun odasına yürüdüm. Sonbahar tatilinde adada saklanmak zorunda kalan çocuk için kendimi kötü hissediyordum çünkü tehdit ortadan kalkana kadar saklanmak zorundaydım.

Kapıyı usulca çaldım ve içeri girmem için seslendiğinde kapıyı biraz açtım.

Onu gördüğümde yüzümü boş tutmaya çalıştım, egzersiz çubuklarının kenarlarına yaslanmıştı - fizyoterapistin bana kullanmayı reddettiğini söylediği çubuklar. Denediğini görünce bir zafer ılığı atmak istedim ama bunun işe yaramayacağını biliyordum. Bunu büyük bir mesele haline getirmemden nasıl nefret edeceğini biliyordum çünkü eğer başarısız olursa, bu daha da felaket olurdu.

"Sonbahar tatilinde genellikle ne yaptığınızı merak ediyordum. Burada sıkışıp kaldığın için belki eğlenceli hale getirmeye çalışabilirim. Ne dersin?"

Başını yana eğdi ve sanki anlamsızmış gibi küçük burnunu kırıştırdı. "Sonbahar tatilim yok Lily," dedi kıkırdayarak, sanki bu fikir çok saçmaymış gibi. "Sadece yazın bir aylığına Hoka Amca'nın California'daki evine gitmek için ayrılıyorum." Omuz silkti, ama sesindeki hüzün ve özlem imasını kaçırmadım.

Ağzımı açtım ve tekrar kapattım, duyduklarıma inanmakta güçlük çekiyordum. Bu dikkatli olmak değildi; bu zalimlikti.

"Beğendin mi? California'yı?" Odaya girip takımyıldızlı arşıflarla kaplı tek kişilik yatağının ayak ucuna oturarak sordum.

"Evlerini seviyorum; güzel ve artık Yuko adında bir kuzenim var. O sadece bir bebek ama çok komik."

Başımı salladım, odasına baktım, zihnim pek çok duyguyla çalkalanıyordu. Bir parçam altı yıl öncesine, koruma amaçlı olarak kendi baloncuğuma yerleştirildiğim ama bir hapishaneden pek de farklı hissetmediğim zamana geri döndü.

Odası neredeyse benim dairem büyüklüğündeydi ve dünyadaki herhangi bir çocuğun hayal edebileceği tüm lükslere sahipti, ama Pietro'nun istediği bu değildi, gerçekten değildi. Bunu biliyordum çünkü gözlerindeki bakışı, asla elde edemeyeceğine inandığı bir hayata duyduğu özlemi görebiliyordum. Görüyordum çünkü aynada hep aynı bakışı görüyordum. Daha fazlası için duyulan arzu, zaten bir yük gibi hissetmenin suçluluğuyla karışmıştı.

"Biliyor musunuz? Bu hafta sonu sen ve ben kendi Cadılar Bayramı öncesi partimizi vereceğiz. Ne dersin?"

Tüm yüzü Temmuz'daki Noel gibi aydınlandı ve onun sevincinin arkasındaki neden olduğum için bir gurur dalgası hissettim. Günler geçtikçe bu çocuğa ve dolayısıyla, o sadece doğru olanı yapmak isterken her şeyi yanlış yapıyor gibi görünen çileden çıkarıcı babasına daha da bağlanıyordum.

Onunla konuşun, yetişkin yetişkine. Küçük oğlunun ona söyleyemediklerini anlamasına yardımcı olun.

"Ama burası sıcak. Televizyonda Cadılar Bayramı her zaman soğuktur."

Omuz silktim. "Klimayı açacağız. Kutup ayısının kışından daha soğuk olacak."

Kıkırdadı. "Ama Cadılar Bayramı üç hafta sonra," diye ekledi ama ayaklarının üzerinde biraz zıplıyordu. Onlara daha fazla baskı yaptığının farkında olup olmadığını merak ediyordum.

Tam cevap verecek, kaçırdığı Cadılar Bayramı etkinliklerini telafi etmek için en az üç haftaya ihtiyacımız olduğunu söyleyecektim ki, gülümsemesi ve iyi niyeti, başını çevirdiği anda neredeyse aynı hızla kayboldu

Yeşil adanın ve ufukta uzanan anakaranın nefes kesici manzarasını sunan devasa pencereye doğru.

"Üç hafta sonra burada olmayacağın için, değil mi?" diye sordu, gözyaşlarını uzak tutmanın bir yolu olduğunu bildiğim hızlı göz kırpmalarına rağmen sesi nötrdü.

Kalbim kırıldı. Duygularını bu şekilde gizleyebilmek için çok gençti; kendini bu kadar yalnız hissetmek için çok gençti. Ama bunu inkâr edemezdim ve ona yalan söyleyemezdim. Her şey yolunda giderse, büyük olasılıkla gitmiş ve küçük kasabamdaki sıkıcı hayatıma geri dönmüş olacaktım, amcamın işinin muhasebesini yapacaktım, ama bunun artık iyi olacağından bile emin değildim. Daha önce pek tatmin edici değildi ve ben giden kız değildim, buraya geldiğimden beri daha da farklıydım.

Bu küçük çocuğu inanılmaz derecede seviyordum ve onun hayatından tamamen çıkmayı kabullenebileceğimden emin değildim.

"Sorun değil," diye devam etti, sanki kendini ikna etmeye çalışıyordu. "Babam daha önce hiç bu kadar uzun kalmamıştı. Her gün bilgisayarda konuşuyoruz ve genellikle ayda iki ya da üç kez iki ya da üç günlüğüne geliyor, bu yüzden zaten iyi ve seni de yanında getirdi." Döndü ve yüzündeki gülümseme geri geldi. Önceki kadar parlak olmasa da gerçek bir gülümsemeydi bu. "Ve senden gerçekten hoşlanıyorum."

Elimi göğsüme götürdüm, sözleri kalbimi acı tatlı bir mutlulukla doldurdu.

"Ve senden çok hoşlanıyorum, küçük prens. Çok, çok." Ayağa kalktım ve alnından öptüm. "Daha ne kadar bilmiyorum ama elimizden gelenin en iyisini yapacağız, anlaştık mı? Yarın Cadılar Bayramı özel programımıza başlayacağız. Ne dersin?"

"Evet! Ve bu akşam kek pişiriyoruz, değil mi?"

"Tabii ki yapacağız, bu bir gelenek." Dudaklarımı büzdüm, bunu neden ağzımdan kaçırdığımdan emin değildim. "Seni seviyorum Pietro," dedim, kendimi durduramadan.

"Neden ağlıyorsun?" diye sordu, yanağıma dokunmak için uzandı.

"Ah..." Gözlerimin altını sildim. Birkaç damla gözyaşı döktüğümü fark etmemiştim bile. Muhtemelen onun acısı ve yalnızlığı, geçmişte bırakmak için çok uğraştığım bir acının katalizörüydü. "Muhtemelen alerjilerim." Elimi masasına vurdum ve on yaşında normal bir çocuğun fen dersinde öğrendiğinden çok daha gelişmiş olduğuna emin olduğum yarı çizilmiş DNA'yı gördüm.

Pietro'yla işim biter bitmez, benimle hiçbir ilgisi olmayan bir konuda onunla yüzleşmemi sağlayacak haklı ateşi kaybetmeden önce Alessandro'nun ofisine yürüdüm.

"Anlıyorum, ama burası sizin bölgeniz değil... benim bölgem."

Durdum, hafif aralık ofis kapısının yanındaki duvara yaslandım. İçeride konuştuklarını dinlememem gerektiğini biliyordum ama kapı açıksa o kadar da hassas olamazdı.

Tabii Lily, kendine yalan söylemeye devam et.

"Yaptıklarınız için teşekkür ederim... Bu yeter de artar bile. Bundan sonrasını ben hallederim. Güle güle."

Derin bir nefes aldım ve ona ne söylemem gerektiğini düşünmeye çalıştım.

"İnsanların konuşmalarını dinlemenin kibar bir davranış olmadığını biliyorsunuz, Bayan Matthews. Sizden daha iyisini beklerdim," diye alaycı bir ses tonuyla seslendi. "İçeri gelseniz iyi olur; orada olduğunuzu biliyorum."

Yüzümün aşağılanmayla kızardığını hissettim ve savunmaya geçtim.

"Ben de senden bu altın kafeste utanç verici bir sır gibi sakladığın küçük bir çocuğun gardiyanı olmaktan daha iyisini beklerdim," diye tükürerek odaya girdim. Kızarmış yüzümü sadece öfkeye yoracağını umuyordum.

Çok hareketsiz kaldı, neredeyse doğal olmayan bir şekilde.

"Fizyoterapist dün bana Pietro'dan ne kadar etkilendiğini ve geçen hafta bir yılda kaydettiğinden daha fazla ilerleme kaydettiğini söyledi, neden biliyor musunuz? Çünkü yapabileceğini biliyor, çünkü deneme şansı buluyor."

"Affedersiniz?" diye tısladı sıkılmış dişlerinin arasından. "Oğlumla ilgili fizyolojik değerlendirmenin gayet farkındayım. Ancak, o burada Pietro'ya konsantre olmuşken etrafta dolaşıp adamın yatağına girerek flört etmezseniz memnun olurum. Açıkçası, bu acınası bir durum."

Bu acı verdi ve ne yazık ki haklı ateşime biraz daha yağ sürdü, tüm mantığımı kaybetmeme ve başka türlü asla cesaret edemeyeceğim şekilde çizgiyi aşmama neden oldu.

"Ve oğlunuza balon çocuk yerine gerçek bir insan gibi davranırsanız çok memnun olurum. Sürekli burada sıkışıp kaldığına inanamıyorum. Ne kadar korkunç! Burada ne kadar mutsuz olduğunu hiç fark ettiniz mi? Tek yoldaşının düşüncelerin olması ne kadar zarar verici? Ayda birkaç gün oğlunuzu *gerçekten* gördüğünüzü fark edecek kadar bile önemsiyor musunuz? Tabii ki denemiyor çünkü yapabileceğini düşünmüyor, çünkü kendi babası inanmıyor-"

"Yeter!" diye bağırdı, oturduğu yerden fırladı ve yumruğunu masaya vurdu.

Geri sıçradım, kalbim boğazımda. *Evet, çok ileri gitmiştim.*

"Sen kim olduğunu sanıyorsun? Annesi mi?" Homurdandı. "Beş dakikadır buradasın ve oğlumu nasıl yetiştirmem ya da yetiştirmemem gerektiği konusunda bana hayat dersi verebileceğini mi sanıyorsun?"

Elleri şimdi masasının üzerinde yumruk olmuştu, o kadar sıkıydı ki parmak eklemleri bembeyazdı.

"*Cosa Nostra*'da yaşımanın nasıl bir şey olduğu hakkında bir fikrin var mı? Zerre kadar zayıflık kokusu alsalar bana, Pietro'ya ne yapacaklarını biliyor musun?"

"Sadece-"

"Bırak da bitireyim!" diye kükredi ve yumruğunu masasına öyle sert vurdu ki, yarı sarhoş bardağı yere düştü.

Zalim sözleri karşısında gözlerim yaşlarla dolarken siyah beyaz halının üzerine yavaşça yayılan koyu renkli sıvıya baktım.

"Hiçbir şey hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. On yıldır endişelenen sen değilsin, bir sendikaya hükmetmenin nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun ve bir çocuk sahibi olmanın nasıl bir şey olduğu *hakkında hiçbir fikrin* yok. Durumla ilgili iki sentini benden esirgeme; daha az umurumda olamazdı." Kapıya doğru eliyle işaret etti. "Hayatını bağışladığım için pişmanlık duymaya başlamadan önce git şimdi."

Sözlerinin etkisiyle bir adım geri attım. Elim göğsüme dayadım, yarı yarıya kanla kaplı olduğunu görmeyi bekliyordum.

"Haklısın... Pietro gibi birini yetiştirmenin nasıl bir şey olduğunu bilmiyorum," dedim fısıltıdan daha yüksek bir sesle. "Ama *onun yerinde olmanın nasıl bir şey* olduğunu biliyorum." İlk hıçkırık boğazımdan kaçarken odadan çıktım.

"Bir yıldıza dilek dilemek mi?"

İrkildim, neredeyse elimdeki keki bırakacaktım ve başımı çevirip Fransız kapılarımın eşiğinde duran Alessandro'ya baktım.

"Sana karşı korkunç bir insan olduğum için ölmemi mi umuyorsun?" "Hayır... Pietro'nun bir ebeveyne ihtiyacı var."

"Ah, beni hayatta tutmanın tek nedeni bu mu?"

Ona küçük bir gülümseme verdim ve mumu üfledim, bu adamın iyileşmesini ve oğlunun gelişmesini diledim. "Hayatımı geri almayı diledim."

İçini çekti ve benim oturduğum şezlonga oturdu. "Kapıyı çaldım ama cevap vermedin."

"Sizi duymadım ama ev sizin olsa bile öylece içeri girmenize izin verdiğini sanmıyorum."

Yüzünü buruşturdu ve kravatını düzeltmek istercesine yukarı uzandı. Eli açık yakasına dokunduğunda bir iç geçirdi ve elini dizinin üzerine bıraktı. Bu rahatsızlık gösterisiydi.

Keki yerdeki tabağa geri koydum ve güzel akşam esintisinin çılgın buklelerimle oynamasına izin vererek dosdoğru önüme baktım. Gerginliği azaltmayacaktım - bunu çok sık yapıyordum, her şeyi halının altına süpürüyordum ama artık yapmayacaktım. Bunun için uğraşmak zorunda kalacaktı.

İçini çekti. "Özür dilemem gereken şeyler listesine bunu da ekleyin... Bu listenin şaşırtıcı derecede uzun olduğunu tahmin ediyorum."

"Karşılık vermemeliydim," diye itiraf ettim. "Haklı olsam bile, bu benim haddim değil."

Yorgun bir kahkaha . "Bu bir özüre benzemiyor."

Başımı ona doğru çevirdim ve bakışlarını üzerimde hissettim; vücudumun uzun zamandır uğuldamayan yerlerinin uğuldamasına neden olan sıcaklığına rağmen... tabii hiç uğuldamadıysa. "Çünkü bunun bir olması gerekmiyordu."

Bana yarım bir gülümseme verdi, ben yerimde durduğumda bana her zaman verdiği gururlu gülümseme. "Özür dilerim Lily. Gerçekten."

Yüzümü sakın tutmaya çalıştım ama başardığımdan emin değildim. Bana Lily dedi ve özür diledi! Alessandro Benetti'nin yapmasını hiç beklemediğim iki şey.

Başını iki yana salladı. "Bazen, konu Pietro olduğunda, biraz..." Bir kelime düşünecekmiş gibi başını yana eğdi.

"Psikotik mi?"

Bana öfke dolu bir bakış fırlattı, ben de omuz silktim ve göremediğim okyanusa doğru dönerek tuzlu esintinin yüzüme çarparak serinletmesine izin verdim.

"Ben de tam *yoğun* diyecektim." Boğazını temizledi. "Bir gün anne olduğunuzda göreceksiniz. Çocuklar... Üzerinizde garip bir güçleri var. Onların acısını kendi acınızdan çok daha fazla hissetmenize neden olurlar ve onları her şeyden korumayı takıntı haline getirirsiniz - vicdanen yapamayacağınızı bildiğiniz şeylerden bile çünkü onların acılarını, korkularını... on kat fazla hissedersiniz."

Ağzımı açtım ve tekrar kapattım. *Bu sana düşmez Lily, bu sana düşmez. Bırak gitsin*, mantra gibi tekrarlardım kendime.

"Mesele şu ki..." Alt dudağımı dişlerimin arasına alarak irkildim. Kahretsin, neden kendi tavsiyelerimi hiç dinlemiyorum?

"Mesele şu ?" Beni cesaretlendirdi. "Aklından geçeni söyle, kızmayacağım." Kuşkuyla bir kaşımı kaldırdım.

Gözlerini devirdi. "Tamam, yapmamaya çalışacağım ve içimde tutacağım."

Evet, daha çok böyleydi. "Mesele şu ki, insanların onu sadece karşılaştığı zorluklara göre görmesini veya yargılamasını bekliyorsunuz ve ben de bırakın yargılasınlar diyorum." Yüzümü ona dönmek için şezlongun üzerinde döndüm. "Bu insanlar önemli değil çünkü belli ki hiçbir şeyden haberleri yok. Pietro engelinden çok daha fazlası. O komik ve nazik biri. Onun yaşındaki bir çocuk için *korkutucu* derecede zeki ve çok dirençli ve sabırlı. Bu çocuk bir insanın hayatta umabileceği her şeye sahip. Ve eğer bir gün dünyanızı ele geçirmek zorunda kalırsa, o zaman dua edeceğim

Çünkü başında onun gibi bir adam varken, organizasyonunuz bir imparatorluk haline gelecektir."

Başını yana eğdi, sanki bir şey arıyormuş gibi gözlerini yüzümde gezdirdi ama ne olduğundan emin değildim. "Sanki onu seviyormuş gibi konuşuyorsun."

"Çünkü ben biliyorum." Bunun açık olduğunu düşünmüştüm.

Yarım bir gülümsemeyle bir kaşını kaldırdı. "Kendi oğlumu kıskanmalı mıyım?"

Homurdandım. Hafifçe flört ederek ortamı yumuşatmaya çalıştığını biliyordum ama yine de kalbimin hızlanmasına neden oldu. "Tabii ki hayır. Ortada bir rekabet yok. Seçmek zorunda olsaydım, Pietro her zaman kazanırdı."

Gülümsemesi genişledi ve doğru cevabı verdiğimi hissettim. "Pietro, yanında sen olduğun için çok şanslı bir çocuk."

"Sana sahip olduğu için o da şanslı." Ciddiydim çünkü Alessandro'nun tüm kusurlarına rağmen tek istediğinin oğlunu güvende ve mutlu tutmak olduğunu biliyordum. "Sadece biraz kendini bırakmalısın."

"Onu bu şekilde izole ettiğim için beni bir canavar olarak görüyor olmalısınız. Bu yüzden bu kadar acı çektiğini hiç fark etmemiştim." Durdu ve öne doğru oturma sırası ona geldi. Profiline baktım, güçlükle yutkunurken adem elması sallanıyordu.

"En sevdiğin insanı bile incitebilirsin," diyerek elimdeki su şişesini aldım ve ona uzattım. "Bu seni bir canavar yapmaz; seni kusurlu yapar... insan yapar."

Şişeyi aldı ve bana doğru dönmeden önce bir yudum içti. "Benim bir canavar olduğumu düşünmüyor musun? Keşfettiğin onca şeyden sonra? Gördüklerin ve haklı olarak varsaydıkların?" Gözleri şiddetle yanıyordu,

Elini sıkıca tuttuğu için şişenin plastiğini çukurlaştırıyordu. Sanki cevabım onun bir sonraki nefesi kadar önemliydi.

"Hayır, istemiyorum." Ve tüm mantıklı düşüncelere, daha önce doğru olduğunu düşündüğüm her şeye rağmen bunda ciddiydim. "Sen benim gözümde bir canavar değilsin, Alessandro."

İsmi kullandığımda yüzü yumuşadı ve şişeyi yere bırakıp uzanarak elinin tersiyle yanağımı okşadığında nefesim kesildi; parmak eklemleri yumuşak, neredeyse şefkatli bir hareketle yanağımın elmasını hafifçe sıyırdı.

"Yaşının ötesinde bir bilgeliğin var Lily Matthews. Küçük oğlum hakkında nasıl bu kadar anlayışlı olabiliyorsun?"

Beni gerçekten ciddiye almasını istiyorsam, ona tüm durumumu açmam gerektiğini biliyordum ve görünüşe göre bugün mükemmel bir gündü. "Bugün

Victor'un doğum günü... ağabeyimin," hızlıca ekledim ve kucağımdaki ellerime bakarak baş ve işaret parmaklarımla her zamanki yatıştırıcı hareketimle daireler çizdim. "Dünyada hiç kimse beni Victor'dan daha çok sevemezdi ve bunun tersi de geçerliydi." Küçük bir kahkaha attım. "İkizlerin klişesi her zaman birimiz diğerrinin yanındaydık. Kimse bizi zorlamıyordu, bu çok doğaldı. Victor..." Başımı kaldırdım ama Alessandro'nun gözlerinden kaçtım ve yıldızsız geceye baktım, hüznü uzak tutmaya çalıştım.

En azından şimdilik.

Alessandro, "Yapmak zorunda değilsin," diye teklif etti ve gözlerinin yoğunluğunu yüzümün yan tarafında hissettim.

"Biliyorum. Victor kayan bir yıldızdı. Onunla çok gurur duyuyordum. Evde bir yıldızdı, mükemmel bir evlattı ve bu sadece bir rol değildi. Victor'un içi de dışı da çok iyiydi. Futbol takımının oyun kurucusu ve kaptanıydı, not ortalaması 4.0'tü, ponpon kızların lideriyle çıkıyordu ve mükemmel bir erkek arkadaştı... peki boş zamanlarında ne yapıyordu? O

Gıda bankasında ve evsizler barınağında gönüllü olarak çalıştım." Gülümsedim. "Kardeşim bir azizdi. Bir de ben vardım." Kıkırdadım. "Sosyal açıdan biraz garip, kitaplardan hoşlanan ve tek bir amacı olan kız: okul birincisi olmak ve Stanford'da fizik okumak. Victor'dan daha farklı birini bulamazdınız. O cesur, komik ve dışa dönük biriydi; bense her zaman içine kapanık, her şeyi enine boyuna düşünen biriydim. Vic bunun için beni hiç yargılamadı. Benimle gurur duyuyordu; ben onun en iyi arkadaşıydım ve beni bir kez bile yalnız bırakmadı. Beni olduğumdan çok daha fazlası olarak görüyordu ve sanırım bu yüzden en iyi arkadaşı Andrew ile çıkmaya başladım. İkinci sınıftan beri hep dördümüzdük -Victor, Katia, ben ve Andrew. Biz bir paket anlaşıyorduk." Başımı salladım, hikâyenin sevinçten çok acı içeren kısmına gelmek üzereyken gülümsemem sallanıyordu.

Elimi tuttuğu sırada görüş alanımda beliren elini görünce şaşırdım. Gözlerimi bu rahatlatıcı jestle diktim. Elinin ne kadar bronz ve büyük olduğu, benimkini nasıl sardığı ve beni nasıl güvende hissettirdiği. Öldürebilen eller olduğunu bilmeme rağmen acımın bir kısmını nasıl da hafifletmişti.

Elimi çevirdim ve sanki bir can simidiymiş gibi onunkini kavradım.

"Sonra mezuniyet balosu geldi ve her şey çözüldü. Bir hata pek çok sonuca yol açtı. Katia... gençti ve Victor'la uzun zamandır birlikteydiler. Ağabeyim onun ilk erkek arkadaşıydı ve sanırım o da ağabeyimin ilk erkek arkadaşıydı ama ağabeyim bu rahat ortamda mutluyken, kız bundan emin değildi. Zamanla ağabeyim ona ilgi göstermeyi bıraktı ve sonra başka bir çocuk geldi ve ona özlediği şeyleri gösterdi..." Omuz silktim. "Göl kenarındaki büyük bir evde mezuniyet partisiydi ve bilim projelerimden biri yüzünden geç kalmıştık ve Victor gitmeyi reddetti.

Bensiz. Bu yüzden kavga etmişler - bu giderek daha sık olan bir şey - Victor gitmeyeceğini söyledi." Başımı salladım. "İşimi bitirdim ve onu gitmeye ikna ettim. Oraya vardığımızda ben Andrew'u aramaya gittim, Vic de Katia'yı aramaya gitti." Derin bir nefes aldım, sadece birkaç saniye durdum. Tekrar oraya dönmüş gibi hissettim; odadaki dev hoparlörlerden gelen ve ritmin boğazıma kadar titreşmesine neden olan sağır edici müziği neredeyse duyabiliyordum. Alkol ve kusmuk olduğundan şüphelendiğim şeyin karışımının kokusunu alabiliyor ve birbirine bastırılmış onca bedenin sıcaklığını hissedebiliyordum.

Alessandro'nun başparmağını bileğimin iç kısmında ileri geri hareket ettiren yumuşak okşayışıyla zihnim gerçekliğe geri döndü.

"Eğer çok zorsa bana söylemek zorunda değilsin."

"Biliyorum," dedim usulca, sonunda başımı kaldırıp onun keder dolu gözleriyle karşılaştım, kaşları endişeyle kazınmıştı. Bu benim içindi. Bu acımasız, kalpsiz adam bana merhamet duyuyordu.

Tekrar yere bakmadan önce endişesini biraz hafifletmek umuduyla küçük bir gülümsemeyi zorladım, bir şekilde gözlerine bakmaya devam edersem ona tüm hikayeyi anlatabileceğimden emin değildim. "Takımdan birkaç oyuncu tarafından durduruldum... Onların maskotu gibiydim. Hepsi Victor'un küçük kız kardeşi olduğumu biliyordu, her ne kadar o benden sadece yedi dakika önce doğmuş olsa da, ama onun için dünyalar kadar fark vardı." Kalbimi buz gibi saran ağrıya rağmen kıkırdadım. "Andrew ya da Victor beni bulana kadar güvende olacağımı bildiğim için onlarla kaldım. Beni ilk bulan Andrew oldu, yaklaşık otuz dakika sonra. Panik içindeydi, bana kardeşimin Katia'yı jakuzide bir adamla yakaladığını ve kavga ettiklerini söyledi. Şimdi sarhoş olduğunu ve savaşa gitmek üzere olduğunu söyledi."

"Andrew bir erkekti; bununla başa çıkmalıydı," diye sertçe bağırdı Alessandro, sesi onaylamazlıkla doluydu.

Yüzümü buruşturdum ama gözlerimi büyüleyici hizmetini sunan başparmağından ayırmadım.

"Bu ikizlerle ilgili bir şey, sen... sen gerçekten anlayamazsın. Victor..." Nasıl açıklayacağımı bilemediğim için iç çektim. "Durum ne olursa olsun ona ulaşabilen tek kişi bendim. Arabaya doğru yürürken Katia onu yarı çıplak bir şekilde kavradığı sırada dışarı fırladım. Yerde kanlar içinde yatan diğer adamın üzerinden atladım ve onun yanındaki arabaya binmeyi başardım. Çok hızlı gidiyordu ve o sadece-" Boğazımdaki gözyaşı yumrusunu acıyla yutmaya çalışarak konuşmayı kestim. "Eve hiç varamadık."

"Lily-"

"Bir kez daha şansımı yendim." Boştaki elimle kolyeyi kavradım. "Her zaman olasılıkları yenmişimdir," diye ekledim, neredeyse hüznle, çünkü o zaman ve sonrasında uzun bir süre, yenmemiş olmayı dilemiştim. Onunla birlikte ölmeyi ve tek bir yanlış kararın tüm acılarını ve sonuçlarını yaşamamayı dilemiştim.

Elimi bıraktı ve boşluğa düştüğümü hissettim ama bu sadece bir an içindi çünkü başımın arkasını kucakladı, alnını başımın üstüne koymadan önce başımın üstünü öpmek için beni öne doğru çekti, burnunu saçlarıma gömdü.

Bu adam ne zaman bu kadar şefkatli oldu? Nasıl bu kadar şefkatli olabildi? Beni nasıl rahatlatacağını nereden biliyordu?

"Bunu acındırmak ya da beni zayıf göstermek için söylemiyorum. Sadece kardeşimin tek bir hata yaptığını - arabaya engelli olarak bindiğini - ve bunu yaparak beni pek çok yönden incittiğini anlamanız için söylüyorum. Hem fiziksel olarak, ömür boyu sürecek bu sakatlığa neden olarak, hem de duygusal olarak, kendisini benden alarak. Beni seven tek insanı kaybettim.

kayıtsız şartsız." Titrek bir nefes aldım. "Ayrıca tüm bunları sana anlatıyorum çünkü Pietro'yu anladığımı bilmen gerekiyor. Ben de o tekerlekli sandalyedeydim ve tekrar yürümek için çok az umudum vardı. İnsanların göremediğimi düşündüğü o acıma duygusuyla başa çıktım. Ama Alessandro, biz engelliyiz... kör ya da aptal değiliz."

Alessandro biraz kımıldadı ve iki parmağını çenemin altına koyarak başımı kaldırdı. Yüzlerimiz o kadar yakındı ki burnu burnuma değdi, ama hareket etmek istemedim - taze kolonyası, vücut ısısı ve yatak odamdan gelen loş ışık altında oniks kadar siyah görünen gözleri beni büyüledi.

"Bir şeyi bilmeni istiyorum, Lily Matthews. Söyleyebileceğin hiçbir şey sana zayıf gözüyle bakmama neden olamaz. Sen tanıdığım en cesur insanlardan birisin, bu da seni hem bir nimet hem de başımın belası yapıyor." Dudaklarının köşesi yukarı kalktı ve kadınları hem gerçek hem de mecazi anlamda dize getirdiğini bildiğim o karşı konulmaz haydut gülümsemesini verdi.

Sözleri karşısında biraz gülümsedim. "Sen bir savaşçısın, kadın. Şehrin en güçlü CEO'larından birinin ofisinde durup ona kötü davranışları yüzünden ağzına geleni söyleyen bir savaşçısın."

"Ah-ha! Yani bir pislik gibi davrandığını kabul ediyorsun."

"Her şey bakış açısıyla ilgili. Eğer bugün Victor'un doğum günüyse, zaman senin de doğum günün, değil mi?"

Başımı salladım.

Eğildi, alnımız arasındaki mesafeyi kapattı ve burnunu benimkine değdirerek bir Eskimo öpücüğü verdi.

"Mutlu yıllar, Lily Matthews," diye fısıldadı eğilip dudaklarını dudaklarıma değdirmeden önce.

Bir kez, iki kez ve nefes nefese kalıp ağzımı biraz açtığımda, parmakları başımın arkasında sıkılaşıırken kontrolünün kırıldığını hissettim. Yüzümü kendine doğru çekti, alt dudagımı dişlerinin arasında yakaladı ve dili dikişe doğru kayarak kalbimin çırpınışlarını vahşi bir at binişine dönüştürdü.

Dudagımı emerken içimden haince küçük bir inilti kaçtı ve bu onu cesaretlendirmeye yetti, dudaklarını bastırdı, dili ağzımı ondan yayılan aynı baskınlıkla istila etti.

yaptığı her şeyi.

Gömleğini kavradığımda tüm vücudum karıncalandı, düşüncelerim onun tadı, sıcaklığı ve kokusuyla tamamen bulanıklaştı.

Ellerimden biri gömleğini bırakıp yumuşak kısa saçlarıyla oynamak için boynuna dolandığında ağzıma karşı onaylayarak inledi. Parmaklarının gömleğimin altından kayarak karnımdan yukarı çıkıp ağrıyan göğsümü avuçladığını hissettiğimde öpücüğü daha da yoğun ve aç hale geldi. Dokunuşu dudaklarının mükemmel bir aynasıydı; ateşli, tutkulu ve sahipleniciydi.

Bunun bir hata olduğunu, muhtemelen sabah ikimizin de pişman olacağını biliyordum ama kendimi ona, daha önce hiç yaşamadığım bu tutkulu cehenneme kaptırmıştım. Onun içinde boğulacak ve paramparça olacaktım ama şu anda umurumda değildi.

Ve beni öptüğü gibi aniden öpücüğü kesti ve sanki az önce yanmış gibi tek bir hareketle ayağa kalktı.

Göğsü kabararak uzaklara baktı ve gözlerim aşağı kayarak pantolonunun önünü geren çok belirgin ereksiyonunda durduğunda yanaklarım kızardı.

Parmaklarımı şişmiş dudaklarıma dayadım ve onun uyarılmışlığı yerine dışarı bakmak için koltuğumda döndüm.

Dudaklarını hâlâ dudaklarımda hissedebiliyordum, parmaklarının karnımda bıraktığı ısı izlerini hissedebiliyordum ve göğüslerim hâlâ onun lezzetli ilgisini arzuluyordu.

"Ben... um." Boğazını temizledi. "İyi geceler, Matthews. Hâlâ halletmem gereken bazı şeyler var."

Bariz uyarılmışlığına ve sesinin kısıklığına rağmen -bu kısa anın onu da en az benim kadar etkilediğini gösteriyordu- soyadımı tekrar kullanması ve aramıza mesafe koymaya çalışması kalbimi sızlattı.

Ona bakmadan başımı salladım. Gözlerinde şimdi ne olduğunu görmek istediğimden emin değildim.

"Beni de dahil edeceksin, değil mi?"

"Elbette," diye yanıtladı. "Sana söylemeden hiçbir şey yapmayacağım." Başımı çevirdim ama o çoktan odama dönmüştü.

"Söz mü?" Bana keskin bir baş sallama hareketi yaptı. "Söz veriyorum."

Ve yüzüme karşı yalan söylemişti, çünkü ertesi sabah gitmişti.

BÖLÜM 7

Alessandro

S çok kızacaktı. Chicago'ya dönmek üzere uçağa binmek için güneşin ilk ışıklarıyla birlikte gözden kaybolduğum anda bunu biliyordum.

Aslında ona bir şey söylemek için hiçbir nedenim yoktu - ona bir şey borçlu değildim. Bana doğduğundan beri olasılıklara meydan okuduğunu söylemişti ve ben de buna inanmıştım çünkü tanık olduğu şeylerden sağ çıkması...? Bu bir bahisçinin rüyasıydı.

Ona hiçbir şey borçlu olmadığımı rağmen, yine de her şeyden çok kendimden nefret ettiğim için söylediğim acımasız sözler için özür dilemek zorunda kaldım. Pietro'daki değişiklikleri fark etmiştim, elbette fark . Oğlumun nasıl değiştiğini görmemek imkânsızdı.

Onunla sadece iki hafta içinde çiçek açtı ve daha önce mutsuz olduğu o kadar açıktı ki.

Sonra fizyoterapist Tim geldi ve Lily'ye o şekilde baktığını görmek, bana yüz yüze bilgi vermek için normalden daha uzun süre kalması gerçekten sınırlarımı bozdu, ama daha iyisini biliyordum. Lily ile vakit geçirmek için geride kalmıştı. Benim gözetimimde değil; Lily'nin burada olmasının bir nedeni vardı ve o da oğlumla, sadece oğlumla ilgilenmek için buradaydı. Asistanım sınırların dışındaydı.

Ancak, Lily ile flört etme girişimlerinde ne kadar can sıkıcı olursa olsun, o çevredeki en iyi doktorlardan biriydi - bir servet ödedim - ve benim de şüphelendiğim şeyi doğruladı. Pietro tamamen farklı bir çocuktü, çok daha fazla çalışıyor ve son birkaç ayda olduğundan daha fazla ilerleme kaydediyordu.

Ona Chicago'ya gittiğimi söylemedim çünkü benimle gelmek için ısrar edeceğini biliyordum ve bunun bir anlamı yoktu, en azından şimdilik. Güvenli değildi ve Byrne'ün nereye kaybolduğunu bilebilecek birkaç haydutu sorgulayacaktım. Ayrıca, onun için ne kadar adaletsiz olursa olsun, onu Pietro'dan ayırmaya hazır değildim.

Pietro'nun bir süre daha mutlu olmasını istedim.

Pietro... İçimi çektim, pilotum önümüzdeki otuz dakika içinde ineceğimizi anons ederken koltuğuma yaslandım.

Dün gece durumu tamamen berbat etmişim, biliyordum. Onun için, benim için ve Pietro için de.

Pietro'ya olan bağlılığı konusunda onunla alay ettiğimde, hiç beklemediğim sözler söylemişti.

'Rekabet yok. Eğer seçmek zorunda kalsaydım, Pietro her zaman kazanırdı.

Ona inandım, bunu gözlerinde gördüm. Kahkahasına rağmen ciddiye ve olması gereken de buydu. Katıksız sevgi

Kadının oğluma gösterdikleri kalbimi daha da kırmaya yetti ve onun daha fazla içeri girmesine izin verdi.

Sarsıcı cazibeyi -ya da belki de yeni kabul edilmiş olanı- başka bir seviyeye taşımaktan bıkmıştım. Sadece dudaklarının ne kadar yumuşak olabileceğini kendime hatırlatmak için ona küçük bir öpücük vermek istedim. Sanırım mazoşist yanım, sahip olmamam ya da istememem gereken bir şeyin hatırasını istiyordu.

Beklemediğim şey, onu öpmeye başladığımda duramayacağımdı. Sonra sanki oraya aitmiş gibi kollarımın arasında eridi ve benim onu öptüğüm aynı dizginlenemez tutkuyla o da beni öptü.

Bu, düşüncelerimi hemen zihnimin en karanlık, en hınzır köşelerine sürükledi ve orada düzgün görünümlü Lily'nin yatakta nasıl olacağını tahmin etmeye devam ettim. Eğer öpücüğü bir gösterge ise, onunla sevişmenin beni öldürebileceğini biliyordum, ama denemeyi her şeyden çok istiyordum.

Bu düşünceyle aletimin sertleştiğini hissedince başımı salladım. Dün gece soğuk duşta sistemimden attığımdan emin olduğum bir düşünce.

Lastiklerin asfalta çarpmasının neden olduğu tanıdık sarsıntı için minnettardım. Şu anda yapacak çok işim vardı ve o öpücüğe, onun buna verdiği tepkiye ve bunun onun ve benim için ne anlama gelebileceğine takılıp kalamazdım.

Bu soru adaya dönene kadar beklemek zorunda kalacaktı.

Eğer sağ salım dönebilirim ki beni karşılamaya gelenlere bakılırsa bu pek de kesin değildi.

Farklı bir şey beklememeliydim ama yine de asfaltta beni bekleyen kaygan siyah arabayı görünce merdivenlerin başında durakladım. Araba benim değildi ve önünde duran, ceketinden görünen parlak silahıyla bir şoförden çok bir paralı askere benzeyen şoför de benim şoförüm değildi.

Renkli arka cam yavaşça aşağı kayarak Matteo'yu ortaya çıkardı, yüzü her zamanki soğuk maskesiydi. Zalim gözleri üzerimdeydi, infaz toplantıma gelmem için sessiz bir davetti bu.

Küçük bir iç geçirdim, adımlarımı ona yönlendirilecek biri olmadığımı gösterecek kadar yavaş atıyordum.

Şoförü arabanın etrafında döndü ve sessizce benim için kapıyı açtı.

Matteo'nun yanına oturdum ve nişan yüzüğüyle oynayan eline baktım. Bunu sadece derin düşüncelere daldığı zamanlarda yaptığını görmüştüm ve derin düşüncelere dalmış bir Matteo, diğer hallerinden çok daha tehlikeliydi.

Karısından başka herhangi birine yönelttiği düşünceleri genellikle karanlık ve işkence ediciydi.

"Beni almaya geldiğiniz için teşekkür ederim ama buna gerek yoktu."

Bana bıkkın bir yan bakış fırlattı. "Şansını zorlama Alessandro," dedi en sakın sesiyle, ama bu yine de içinin öfkeyle kaynadığı anlamına gelmiyordu.

Matteo Genovese okunamazdı, muhtemelen bu yüzden bu kadar tehlikeliydi.

"*Capo dei capi* olabilirsin ama benim patronum , en azından bu şekilde."

Matteo, gerçek bir neşe gösterisinden çok bir tehdide benzeyen alçak bir kıkırdama çıkardı. "Böyle düşünmen çok hoş ama içten içe ikimiz de bunun gerçek olmadığını biliyoruz, değil mi?" Eliyle ileriye işaret etti. "Sadece biraz sohbet edeceğiz ve sonra ikimiz de mutlu yolumuza gidebiliriz. Ben bu kasabayı terk edip ait olduğum yere döneceğim."

"Gianluca ile mi?" Elimde olmadan alay ettim. Tüm Kuzey Amerika *kaptanları* arasında bir tür kıskançlık noktasıydı. Montanari her zaman

Matteo ne kadar uvallarsa uvalsın onun gözdesiydi ve bazılarımız babamızın gözdesi olmak istiyordu.

Matteo etraftayken kendi babam zavallı bir güvercin gibi göğsünü şişirdiğinde bile bunun saçma olduğunu düşünmüşümdür. Matteo'nun ateş hattında olmamanın en iyisi olduğunu her zaman biliyordum çünkü onun size dair olumlu vizyonu, bağlı olmamayı tercih edeceğim pek çok yükümlölük ve kuralla birlikte geliyordu.

"Karımla birlikte," diye cevap verdi. "Ve ne kadar erken olursa o kadar iyi, ama her şey size ve tartışmamızın sonucuna bağlı."

"Ah, anlıyorum." Başımı salladım ve şoför rıhtım çıkışına doğru ilerlerken camdan dışarı baktım. Bu pek de iyi bir işaret değildi. "Her şey beni öldürmek ve cesetten kurtulmak zorunda olup olmadığınıza bağlı. Sizi geciktireceği kesin."

Matteo homurdandı. "Saçmalama. Temizliği yapan ben olmayacağım ama doğru, senin yerine başkasını koymak biraz iş çıkarır ve can sıkıcı olur."

Ölümüm... can sıkıcı . Evet, özetle Matteo buydu.

Araba diğerlerinden uzakta gri bir hangarın önünde durmadan önce rıhtımda birkaç dakika sessizlik içinde yol aldık. Burayı oldukça iyi biliyordum; birkaç kez kullanmıştım ve genellikle içeri aldığım kişi kalbi atarken dışarı çıkmayı başaramamıştı.

Matteo kapısını açtı ve bana da aynısını yapmamı işaret etti. Yaptım ve onu hangara kadar takip ettim ve mideme yerleşen -korkuya çok benzeyen-endişeden nefret ettim. Daha da kötüsü, bu korkunun aslında kendi kaderimle ilgili olmamasıydı. Ölüm ölümdü; gerçekten korkacak bir şey yoktu, en azından benim için. Hayır, korktuğum şey Pietro ve Lily'ye bahşedilecek olan kaderdi. Lanet olsun, ne zamandan beri Lily'nin geleceği ana endişe kaynağım oldu?

Boğuk bir ses beni düşüncelerimden uzaklaştırdı ve ağzı tıkanmış ve sandalyeye bağlanmış bir adam fark ettim. Kan gömleğini kaplamış, sol kahverengi pantolonunun paçasından aşağı akıyordu.

Gözlerim onunkilerle birleştiğinde -özellikle sağ gözüyle, çünkü sol gözü şişip kapanmıştı- gözleri büyüdü ve ağzını tıkayarak çılgılık atmaya başladı, sandalyesinde kıvranıyordu.

Genellikle ilgilenecek kişiyi beklemek ya da temizlik ekibinin gelmesini beklemekten başka bir şey için kullanılmayan küçük ofise gitmek için onu geçerken kaşlarımı çattım.

Matteo artık çoktan doldurmuş olan mavi ofis koltuğuna oturdu ve bana köşedeki üç ayaklı sandalyeye oturmamı işaret etti.

Yerçekiminin bu sandalyenin iki yüz yirmi kilomu taşımasına izin vereceğinden şüphe ederek ağzımı yana çevirdim.

"Biliyor musun? Ben ayakta duracağım," dedim Matteo'ya bakarak duvara yaslanarak. İkimizin de rahat deri koltukları ve iyi stoklanmış barları olan lüks ofislerimiz yerine bu köhne bekçi kabininde olmamız gülünçtü, neredeyse komikti.

"Tanıdık geliyor," diye başladım, başımı Matteo'nun arkasındaki cam pencereye doğru sallayarak.

"Sana bir hediye... bugünkü konuşmanın nasıl gittiğine bağlı olarak."

Tabii ki, hiçbir şey onunla bedava gelmedi.

"Ve o...?"

Matteo bıkkın bir iç geçirdi. Konuşma beklediği gibi gitmiyordu. Ne olacağını sanıyordu ki? Korkudan sineceğimi ve dizlerimin üzerine çöküp yanlış yaptığımı düşündüğü şey için af dileyeceğimi mi? Eğer öyle yaptıysa, büyük bir hayal kırıklığına uğrayacaktı.

"Aradığınız kişi o. *Yakuza* ona dokunamazdı ama ben dokunabilirdim. I..." Yarım bir sırıtışla başını yana eğdi. "Seni beklemekten sıkıldım ve sinirlendim diyelim, bu yüzden onunla biraz oynadım. Eminim bilmek istediğın her şeyi sana anlatacaktır."

Kimi aradığımı nereden bildiğini ya da kayınbiraderimi karıştırdığımı, hatta geri dönmekte olduğumu bile sormadım. Kına yakacaktı ve ben de daha fazlasını bilmeyecektim.

"Biliyorsun," diye devam etti ben sessiz kalınca. " olduğum onca *kaptan* arasında, otoritemi hatırlatmak zorunda kalacağımı hiç tek kişi sensin. Senin bundan daha akıllı olduğunu sanıyordum."

"Dom'a sana söylemesini ben söyledim," diye cevap verdim, kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak, sormak için her türlü hakka sahip olsa bile ona karşı yaptıklarını savunmak zorunda kaldığım için biraz sinirlenmişim.

Başını salladı. "Biliyorum. İyi bir elçi gibi davanızı savundu." Ses tonundaki burukluğu fark etmemiştim ama tahmin yürütmeye de cesaret edemedim.

Matteo'nun Dom ile ilişkisi asla dokunamayacağım bir karmaşaydı. "Bu konudaki dürüstlüğün, senin hala nefes alıyor olman ve onun hala o adada oğlunla birlikte."

Bu tehdit karşısında kanım damarlarımda dondu. Bu ada benim sığınağımdı, çok az insanın bildiğı bir yerdi ve güvenli limanımın tehdit edilmesi beni kontrol edilemez bir öfkeye sürükledi.

"Matteo, eğer sen-"

"Aptal olma, Alessandro. Sana sahip olduğundan çok daha fazlasına mal olacak tehditler savurmaya başlama. Onunla konuşmak istediğimi söyledim ve sen onu alıp götürdün... Bana karşı geldin Alessandro ve bu hiç hoş bir şey değil."

Matteo Genovese ne zaman bir şeye iyi gözle baktı ki?

"Zamana ihtiyacım vardı. Çok hızlı oldu, çözmem gereken şeyler vardı. Bildiğiniz gibi, daha fazlası var-"

"Bu bir istek değildi Alessandro, bir seçim de değildi. Onu bana getirmeni talep ettim ama getirmedi." "

Yapmadım çünkü küstah tavrının onu ele geçirmesine izin verirse ona neler yapabileceğinden korktum. Çoğu zaman sinir bozucu olmaktan çok sevimli bulabilirdim ama Matteo öyle bir tip değildi. Ona saygısızlık etmeye cüret ederse, canını yakardı ve ben de kenarda durup izleyemeyeceğimi biliyordum. Bunu itiraf etmekten korkuyordum ama bir yanımda onun için kendi *ailemle* bir savaş başlatmaya hazır olduğumdan şüpheleniyordu ve bu test etmeye pek hevesli olduğum bir teori değildi.

"Her zaman senin tarafında olduğumu biliyorsun Matteo," diye başladım, duruşumu rahatlatmaya çalışarak. "Senin yanında duran ve küçük isyana katılmayı reddeden birkaç kişiden biri olduğumu biliyorsun."

Yavaşça başını salladı, mavi gözleri yüzümün her hareketini inceliyor, spekülasyon yapıyor, sözlerimin ne saklıyor olabileceğine dair bir ipucu arıyordu.

"Çok mantıklı görünmese de sana ve kararlarına olan inancımı her zaman korudum. Senden sadece bu iyiliği bana da yapmanı istiyorum."

İçini çekti, yüzüğünü tekrar çevirdi ve isteksizce de olsa sözlerimin onu etkilediğini biliyordum. Matteo'nun sadakatten daha fazla değer verdiği bir şey yoktu ve ben de ona her zaman bunu göstermiştim "Bu farklı. Benim eylemlerim yaşam tarzımızı, ailemi, *karımı* riske atmadı. Bu kız..."

Evet, Elena Genovese. Bu işe yarardı. Matteo'nun bu dünyada karısından daha çok değer verdiği bir şey yoktu.

"Lily Elena'yı nasıl etkileyebilir? Dom'u görmedi bile. Tek gördüğü benim bir adamı öldürdüğümdü. Vücudu uzun zamandır hidroflorik asitte çözünmüş bir adamı.

ve artık şehir kanalizasyon sisteminin bir parçası." Omuz silktim. "Lily'nin tehlikeye atacağı tek hayat benimki ve ceset yoksa suç da yok, değil mi?"

Lily oğlumu sevdiği için Matteo'ya endişelenmediğimi nasıl söyleyebilirdim? Beni ondan uzaklaştıracak hiçbir şey yapmazdı, emindim. Lily pek çok şeydi. İnatçı, savunmacı ve kimseye ihtiyacı olmadığını kanıtlamak için kendini paralayan biriydi. Ama her şeyden önce zeki, nazik, anlayışlı ve sabırlıydı... yani benden başka herkese karşı. Beni asla Pietro'dan ayırmazdı çünkü hayatımın tehlikede olduğunun farkındaydı ve onu korumasız bırakmak istemezdi.

Bu akrabalığı asla anlamayacaktı; Pietro'ya olan bağlılığının yeterli olduğuna asla inanmayacaktı. Matteo için işe yarayan tek şey tehditlerdi.

Başını iki yana salladı. "İşte burada yanılıyorsun. Biz bir *aileyiz*. Eğer sen yakalanırsan, o zaman benim için risk oluşur. Konuşacağından değil, gözaltından çıkamadan seni öldürtürüm."

Büyüleyici.

"Ama diğer *kaptanlar* bana bakacak ve liderlik için uygun olmadığımı düşünecekler. Yanlış karar verdiğimi ve yakalanmana izin *verdiğimi*, bir hata yaptığımı düşünecekler; ve Alessandro, ben hata yapmam." İtalyan aksanı kalınlaştı ve kızgınlığının zirveye ulaştığını anladım. "Kararların beni etkiliyor ve buna tahammül edemem."

"O benim adamda; bunu kendin söyledin. O bir tehlike değil, hiçbir bağlantısı yok," diye ısrar ettim, yalanımı anlayamayacak kadar meşgul olduğunu umuyordum.

Gözleri kısıldı, lanet bir yalan makinesi gibiydi ve aniden gözlerindeki ışık bir şey yakalamış gibi değişti.

Gerildim, bende ne gördüğünü sandığından emin değildim.

"Neden onun için bu kadar tartışıyorsun ki? O sadece önemsiz bir asistan. Daha önce düzinelerce asistanınız oldu ve muhtemelen bundan sonra da olacak. Ne önemi var ki? *O* neden önemli?"

"O bir masum," diye yarım yamalak bitirdim.

"Bu seni daha önce hiç durdurmadı. Onu işinize fazla karıştırmamanız konusunda sizi daha önce uyarmıştım. Sana tavsiye ettiğim gibi onun gitmesine izin verseydin, şimdi bu konuşmayı yapıyor olmazdık."

"Lily..." *Benim için önemli. Pietro'nun iyiliği için.* "O bir sorun olmayacak."

Matteo başını salladı ama hâlâ düşüncelerinde ve spekülasyonlarında kaybolduğunu görebiliyordum.

"Ona sahip çıkacak mısınız?" diye sordu, sonunda tekrar gözlerimle buluştu.

Lily'nin benim olduğunu iddia etme düşüncesi bile kalbimi alışılmadık ve rahatsız edici bir şekilde sıkıştırdı. "Hayır, kesinlikle olmaz!" Homurdandım.

Matteo güldü. "Anlıyorum. Neden? Utangaç, kütüphaneci tiplerden hoşlanmıyor musun?" Omuz silkti. "Tecrübelerime dayanarak en mütevazı kadınların en iyi eşler olduğunu biliyorum."

Matteo isteksizliğimi yanlış anladı. Lily yeterince iyi olmadığı için değil, *çok* iyi olduğu içindi. Onu benimle bir hayata mahkum için fazla iyiydi.

Saatine baktı ve bir iç geçirdi. "Dinle, ya onunla konuşur ve tatmin olurum ya da..." bir an durakladı, "öylece çekip gitmesine izin vermeyeceğim."

"Ve onu öldürmene izin vermeyeceğim," diye sonunda yüksek sesle itiraf ettim.

Bir kaşını kaldırarak ayağa kalktı. "Beni kışkırtma. Meydan okumalardan hoşlanırım ve bunu da kendimi kanıtlamak için yapabilirim." Parmaklarını şaklatmadan önce el salladı ve arabanın yanında bekleyen şoförüne doğru ilerledi.

ve ona bir yuvarlanma hareketi yaptı. "Şimdi eve gidiyorum; *burada* yeterince uzun kaldım." Ağzı köşeden aşağı doğru eğildi. "Onu sahiplen, evlen, doğur; beni onun bir tehdit olmadığına ikna etmek için ne gerekiyorsa yap."

Onu sahiplenme düşüncesiyle sikim sarsıldı. "Ben hallederim."

"Sen öyle yap. Oh, ve hangimizin senin CFO'nla çalıştığını öğrendiğinde, bana haber ver. Gelip oynamak isterim."

Başımı salladım. "Kusura bakma ama Matteo, bana ihanet eden her kimse cezasını benim tarafımdan çekecek. Burası benim bölgem, benim sorumluluğum."

Başını sallarken ağzı yarım bir gülümsemeyle kalktı. "Bu adil. Beni kız konusunda geri döndürme, Alessandro. İkimiz de sonuçtan hoşlanmayacağız."

Yine o tuhaf korkuyu hissettim, kendim için değil ama onun için. Kahretsin, ne zaman böyle bir yük haline gelmişti? Zayıflıkları, baskı noktalarını göze alamazdım. Violet hayatıma girene kadar Pietro tecti, ama o da benim kadar ölümcül bir adam tarafından korunuyordu, ama şimdi Lily vardı. Lanet olsun! O gerçekten göze alamayacağım bir zayıflıktı.

"Yakında görüşürüz, Alessandro. Sana istediğın güveni verdiğim için beni pişman etme." Döndü ve sandalyeye bağı haydutun yanında duran adama parmaklarını şıklatırken hızlı adımlarla arabasına doğru yürüdü.

Adam hemen hareket etti ve Matteo'ya arabada katıldı, beni sandalyedeki adamlarla yalnız bıraktı.

Küçük ofisten çıktım ve ona doğru yürüdüm. Adamın yüzü değişti ve sanki beni görünce rahatlamış gibi tüm vücudu gevşedi. Hayal mi görüyordu?

Telefonumu elime aldım ve *aile* içinde güvendiğim tek insanlardan birine mesaj attım.

Kimseyi arkadan bıçaklayamazsın Oda. Benim yarı İtalyan, yarı Japon casusum, otoritemi hiçe saymasına ve telefon yerine mesaj takıntısına rağmen, bu işte bir parmağı olmadığını anlamam için sadakatini yeterince kanıtladı.

Zar zor anladığım sinir bozucu cevabıyla bana mesaj attı.

K bts bfck4 -Gime 20

İç çekerek başımı salladım ve adamın ağzındaki tıkaçı çıkarıp attım. "Bay Benetti! Beni kurtardığın için teşekkürler. *Capo dei*'nin ne dediğinden emin değilim.

capi istedi, ama yemin ederim, ben-"

I yükseltilmiş benim el, durdurmak onu içinde onun
Parçalar. "You're Giacomo Lombardi, değil mi?"

"Ben... Evet, efendim, ama ben-"

"*Stai zitto!*" Kollarımı göğsümde kavuşturarak emrettim. "Sadece sorularımın cevaplarını duymak , başka bir şey değil. *Anladın* mı?"

Bana baktı, gözleri korkudan kocaman olmuştu. Gözlerimi devirdim. "Şimdi cevap verebilirsin." "*Evet.*"

"Neden burada olduğunu biliyor musun?"

"Bay Byrne yüzünden mi? İstedığınızı yaptım, yemin ederim."

Ağzımı açıp kapadım, sözleri karşısında şaşkına dönmüştüm. Hayal edebileceğim tek şey bu değildi.

"Senden bir şey yapmanı mı istedim?" Kuvvetle başını salladı.

"Ben, yani *ben* mi?" Göğsümü işaret ederek sordum. "Sana geldim ve bir şey mi sordum?"

"Hayır, ama Byrne senin yaptığını söyledi. Bana şifreyi o verdi."

"Geçiş-" Başımı salladım. "Sen neden ? Akıl oyunları mı oynuyorsunuz yoksa aptal mısınız? İçinde olduğumuzu mu düşünüyorsun?"

Da Vinci Şifresi gibi bir casus filmi mi? *Dì la verità, sei stupido?*"

Cevap vermek için ağzını açtı ama bir kıkırdama söyleyeceklerini yarıda kesti.

"Kimsenin o kadar aptal olduğunu sanmıyorum patron," diye yanıtladı Oda yanımda dururken.

Ona hızlıca bir bakış attım ve yırtık kotu ve parlak pembe Henley'sine gözlerimi devirmemek için elimden geleni yaptım. Açıkçası, onun kuşağı hakkında hiçbir şey anlamamıştım ve denemek bile istemiyordum.

"İstediğin iş için giyin." derler. Oda, bir iş adamından çok bir serseriye benziyordu.

"Geldiğin için teşekkürler." Kıyafetlerine bakmaya özen gösterdim. "Ayrıca," telefonumu cebimden çıkardım ve ona mesajını gösterdim, *"ma che cazzo?"*

"Ne demek istiyorsun, ne oluyor lan?" Omuz silkti. "Metin açık. 'Tamam, yakında orada olurum. Sikişmekle meşgulüm. Bana yirmi dakika ver.'"

"Bu ne...?" Hayır, ciddi, bu bok için çok yaşlıydım.

Oda Giacomo'ya döndü. "Söyle bakalım, şifren neydi? Sana Narnia'yı mı vaat etti?"

Giacomo bana bir bakış fırlattı ve cevap vermesi için elimle işaret ettim.

"Senin de işin içinde olduğunu söyledi. IRS'nin bunu araştırdığını ve saklanmaya ihtiyacı vardı."

"Yani benim de onun şirketimden çalmasına ortak olduğumu mu düşünüyorsunuz?"

Oda ellerini cebine gömerek, "Daha önce bir şeyler bulmuş olabilirsin," diye teklif etti. "Bence adam geri zekalı."

"Ben de sorguladım ama işin diğer tarafını finanse etmek için olduğunu söyledi."

Cennete doğru baktım. İşin diğer tarafının ne kadar kazandığını biliyor muydu acaba? Muhtemelen benim yasal işimi on kez satın almaya yetecek kadar.

"Bana bir *lealtà moneta* verdi!"

Bu beni bir an için bocalattı ve Oda'nın da ne kadar vurdumduymaz görüldüğünden etkilendim. İkimiz de *lealtà moneta*'nın ne olduğunu biliyorduk ama genel olarak ne kadar nadir olduklarını da biliyorduk. Başka bir yüksek üyeye, ona bir iyilik borcunuz olduğunu kanıtlamak için verdiğiniz bir sikkeydi. Ticaret için çok değerliydi ve Byrne'de bir tane olması sadece Chicago'dan ya da başka bir bölgeden adamlarımızdan biriyle çalıştığı anlamına gelebilirdi, ama bu basit bir adam yapımı değildi.

"*Lealtà moneta* sadece bir efsane," diye alay ettim. "Seninle oynadı."

"Hayır, *da vero*, cebime bak!" Çenesini sol cebine doğru salladı.

Oda, "Yemin ederim, eğer aletine dokunulacaksa, keserim," diye mırıldanarak birkaç adım öne çıktı ve elini cebine attı. Onu ters çevirdi ve güldü. "Bu sahte, dostum. Bu karanlıkta bile bunu görebilirsin." Ama bana doğru döndüğünde gözlerindeki gerçeği görebiliyordum. Gerçektir ve büyüktü.

Elimi uzattım ve üzerinde '*Imperare sibi maximum imperium est*' yazan madeni paraya baktım. Kendini yönetmek en büyük güçtür. Bu sikke en nadir bulunanlardan biriydi ama ne yazık ki Chicago Camorra'sıyla sınırlı değildi. Byrne'e şimdi her zamankinden daha çok ihtiyacım vardı - açgözlülüğü ve aptallığı artık o kadar da önemli değildi. Kiminle çalıştığını bulmalı ve tüm yuvayı zehirlemeden önce yılanın başını kesmeliydim.

"Nerede o?" Bozuk parayı cebime atarak sordum. "Bay Benetti, liste-"

"Nerede o?" Bağırdım ve sandalyesinde geri tepmesine neden oldum. "Ben-"

Silahımı çıkardım. "Üç saniye yoksa yemin ederim ateş ederim." Silahı kurdum ve alınının ortasına nişan aldım. "Bir."

"Sana ihanet ettiğimi bilmiyordum. Ben..." diye saçmaladı, gittikçe da telaşlanıyordu.

"İki."

"O kadar para bile almadım-" "Thr-"

"Boston!" diye bağırdı, gözlerini sıkıca kapatarak. "Boston'a gitmesine yardım ettim."

Başımı salladım. "Güle güle. Cehennemde görüşürüz," diye cevap verdim tetiği çekmeden önce.

Orada sessizce durmuş, alınıdaki ölümcül yaradan kan damlamaya başlarken gevşek bedenine bakıyordum. Her zaman en çok kafalar kanardı ama birinden kurtulmanın ve ağızından çıkan can sıkıcı yalvarışları durdurmanın en etkili yolu buydu.

Giacomo bir haindi. Paranın benim olmadığını biliyordu; sadece zengin olabileceğini ve perde arkasında çalışan güçlü hain tarafından korunabileceğini düşünmüştü.

İlk kez ciddi görünen Oda'ya döndüm. "Ben halledeceğim." "Teşekkür ."

Döndüm ve dışarı çıktım, arabamın beni beklediğini görünce sevindim.

Ben.

Arabaya oturdum ve başımı koltuk başlığına yaslarken yorgun bir iç geçirdim. *Boston...* Kahretsin, şimdi başa çıkmam gereken gerçek bir sorun vardı. En kötüsü de İrlanda mafyasının başındaki psikopat, çabuk sinirlenen saf İrlandalı Killian Doyle ile bir anlaşma yapmam gerekiyordu.

Sadece nasıl yapacağımı bulmam gerekiyordu.

BÖLÜM 8

LI ly

T Üç gün. Üç gündür ortalıkta yoktu ve ne telefonne de mesajlarıma cevap verme zahmetine katlanmadı. Pietro ile birkaç kez konuştuğunu duydum.

Pietro'yu gölgesi gibi takip eden gardiyan Mario, bana kaba bir şekilde

Alessandro'nun yakında döneceğini söyledi.

Döndüğünde ona sormam gereken saçma sapan şeyleri soracaktım.

Pietro için iyiymişim gibi davranıyordum, çünkü o benim kızgınlığımı hissetmeyi ya da görmeyi hak etmiyordu.

Tezgahı öfkeyle sildim, sinirim mermeri daha önce hiç görülmemiş bir parlaklık seviyesine çıkardı.

Dürüst olmak gerekirse, en çok neye kızdığımın emin değildim - beni öpmesi, temelde sahip olduğum diğer tüm öpücükleri yok etmesi ve sonra eve yazılacak bir şey yokmuş gibi çekip gitmesi mi yoksa yüzüme yalan söylediği ve beni temelde hayatım olan bir şeyden uzak tuttuğu için miydi? Evet, elbette öyleydi. Kafamın içinde sürekli bunun öpücük olduğunu söyleyen alaycı sesi duymazdan geldim.

"Lily?"

Pietro beni düşüncelerimden uzaklaştırdığı için minnettar bir şekilde silmeyi yarıda bıraktım. "Öyle mi?"

"Bir dakikan var mı? Vi Teyze seninle sohbet etmek istiyor."

Kalbim göğsümde sarsıldı. "Hemen geliyorum!" Mikrodalga fırının kapağındaki yansımama bakmadan önce birkaç derin nefes aldım ve başımın tepesindeki dağınık topuzun, bu tropik sıcakta saçlarımı zar zor toparlamasına homurdandım. Kendimi şık göstermek için bir şeyler yapmaya çalışmak için artık çok geçti. Bu havada buklelerimle ilgilenmek bir saatimi alırdı.

Nasıl görüldüğünü neden umursuyorsun ki? Onunla daha önce tanıştın. Onun fikri neden önemli olsun ki? Mantığım bana sertçe hatırlattı. Hiçbir şey değişmedi!

Derin bir nefes daha aldım, omuzlarımı dikleştirdim ve koridorda Pietro'nun odasına doğru yürüdüm.

doğru değildi, değil mi? Her şey değişmişti. Artık Alessandro'nun kim olduğunu biliyordum ve onun hayatının bir parçası olmak, gizli sığınağında kalmak, ona karşı hissettiğim duyguları açığa çıkaran bir yanını görmemi sağlamıştı ve şimdi bunları inkâr kutusuna geri koyabileceğimden tam olarak emin değildim.

İçeri girdiğimde Pietro üzerinde çalıştığımız Jedi kostümünü ekranda Violet'e gösteriyordu ve onlar da gülüyorlardı. Ben de gülmekten kendimi alamadım. Bu küçük çocuğun gülüşünü çok seviyordum.

Başını kaldırdı ve bana verdiği parlak gülümseme, tüm endişe ve hayal kırıklığını buharlaştırarak onun bana bu şekilde tepki verdiğini görmekten duyduğum sevince yer açtı.

"V Teyze'ye *Star Wars* gecemizden ve senin Prenses Leia gibi giyineceğinden bahsettim."

Teyzesine gösterdiği ineklik karşısında kızarmaktan kendimi alamadım ve ayakta duran gövdesine yaslanırken biraz gizli destek sağlayarak arkasında durmak için yürüdüm. Aşırıya kaçmasını istemiyordum ama çabalarını boğmak da istemiyordum; kimse onun sınırlarını ondan daha iyi bilemezdi.

"Sanırım bu karmaşayı iki rulo haline getirmeye çalışmak için güç kullanmak gerekecek," diye şaka yaptım, ekrandaki çarpıcı, siyah saçlı genç kadına bakarak.

Bana el salladı, yüzünde kocaman dostça bir gülümseme vardı ve Alessandro gibi içine kapalı bir adamla akraba olduğuna inanmak benim için hâlâ zordu.

"Pietro'nun Japonca dersinin sonunu böldüğüm için özür dilerim ama nasıl olduğunu görmek istedim."

"Oh, ben..." Pietro'ya baktım ve saçlarını karıştırdım. "Nadiren tatil yapıyorum, cennet gibi bir adada ise daha da az!" Umarım sesim yeterince neşeli çıkmıştır.

Pietro duruşunu değiştirdi ve ben de sandalyesini ona doğru iterek hareket ettim. "Aşırıya kaçma," dedim nazikçe.

"Ben iyiyim. Sadece tuvalete gitmem gerek."

"Ah, tabii." Ayakta durduğu yerden tekerlekli sandalyesine geçmesini izledim ve tüm vücudum yardım etmem için bağıırken ona yardım etmemek için tüm irademi kullanmak zorunda kaldım. Oturduktan sonra tekrar ekrana döndüm, Alessandro'nun kız kardeşiyle konuşmanın artık sona ermiş olmasından dolayı rahatlamıştım. "Seninle konuşmak güzeldi. Senin bir-"

"Neden biraz sohbet etmiyoruz?" diye sordu, kabalık sınırında olduğunu bildiğim kovmama rağmen dostça gülümsemesi hala yüzünde sabitti.

"Ben... belki Pietro bir şey yapmak istiyordur ya da başka bir dersi vardır?" Pietro'ya yalvaran bir bakış attım, o da banyoya doğru yöneldi.

"Hayır, sorun değil." Sandalyesini devasa odasının diğer tarafına yönlendirdi. "Zaten bitirmem gereken bir kitabım var, acele etme."

"Tamam." *Hain*. Sandalyesine oturdum ve parmaklarımı masaya vurmaya başladım. "Daha önce tanışmıştık," diye hatırlattım ona, belki beni tanıyamamıştır ve sohbet etme arzusunun nedeni budur diye. Eğer öyleyse onu suçlayamazdım; genellikle oldukça unutulabilir biriydim.

"Oh, biliyorum." Güldü ve sesi çok sıcak ve dostça geldi. Ağabeyinden nasıl bu kadar farklı olabildiğini tekrar merak etmekten kendimi alamadım. "Ama artık her şey farklı, değil ? Artık sadece Sandro'nun asistanı değilsin."

Gerildim, gülümsememin titrediğini hissettim. Durum hakkında ne kadar şey biliyordu? Ona ne kadarını anlatmıştı?

"Anladığımdan emin değilim..." Hızlı bir bakış atarak banyoya doğru ilerledim. Beni kurtarması için on yaşında bir çocuk arayacak kadar çaresiz miydim?

"Sen de Pietro'nun en iyi arkadaşısin. Biraz kıskandım, biliyorsun. Ben yıllardır o noktaya gelmeye çalışıyorum ama senin gelmen sadece birkaç gün sürdü."

"Ah, evet!" Sandalyemde rahatlayarak haykırdım. "O olağanüstü küçük bir çocuk ve onunla birlikte olduğum için ayrıcalıklıyım."

Önce düşünceli bir şekilde başını salladı, sonra da bilgisayar ekranına ve bana baktı. "Hoka her şeyi açıkladı. Bu şekilde izole edilmek kolay olmasa gerek ama yine de bir kulak vermek istedim. Sandro'nun biraz..." sözlerini düşünmeye çalışıyormuş gibi başını yana eğdi, "bazen *mantıksız* olabiliyor."

Elimde olmadan küçük bir homurtu çıkardım, bu da onu daha da güldürdü.

"Biliyorum, . Nazik olmaya çalışıyordum ama onların bu yönünü biliyorsun. Bu da işin doğasında var," diye ekledi tekrar başını kaldırarak.

Derin bir erkek sesinin hafif gürültüsünü duydum ve ne söylediğini yakalayamasam da, kızarması bunun kulaklarıma ya da az önce banyodan çıkan küçük çocuklarınkine uygun bir şey anlamam için yeterliydi. "Pietro, neden gidip Mario'nun daha fazla fırın malzemesi siparişi alıp alamayacağına bakmıyorsun? Tezgaha bir liste bıraktım ama ona söylemeyi unuttum.

Pişırmemiz lazım

partimiz için biraz daha Cadılar Bayramı

ikramı." "Evet! Pasta yapmaya bayılırım!"

Bir kaşımı kaldırdım. "Özellikle onları yemeyi seviyorsun!" Yanımdan geçerken kıkırdadı.

"Oh, ve listede yazandan daha fazla malzeme almaya çalışma," diye bağırdım arkasından. Cevap vermeyince başımı salladım. "Beni duymamış gibi davranacak, göreceksin." Sert görünmeye çalıştım ama beceremedim. Onu böyle kaygısız, gerçek bir küçük çocuk gibi görmek hoşuma gidiyordu. Neredeyse her istediğine boyun eğiyordum, sırf her şeyin yolunda gittiğinden emin olmak için.

Onunla ilk tanıştığımnda gözlerinde gördüğüm ağırlık ve yorgunluk bir daha asla ortaya çıkmayacaktı.

"O farklı biri. Son birkaç gündür onunla konuşuyorum." Gülümsemesi şefkate dönüştü. "Senin hakkında konuşmadan duramıyor. O bir hayran."

"Ben de öyleyim."

Düşünceli bir şekilde başını salladı. "Onlar için iyisin."

Kalbim 'onlar' kelimesini duyunca yerinden fırladı. "Ben... umm, evet."

Elini umursamazca salladı. "Sandro'nun en açık sözlü adam olmadığını biliyorum ve onun hakkında bir uzmanmış gibi davranmayacağım, çünkü Tanrı bilir, bu adamlar farklı bir türdür ama," diye omuz silkti. "Bu ada onun sığınağı, biliyorsun. Gerçekten kendisi olduğu tek yer. Oraya kimseyi getirmez ve seni en çok sevdiği kişiyle bıraktı."

"Gerçekten başka seçeneği yoktu."

Bir kaşını kaldırdı. "İkimiz de onun yaptığını biliyoruz."

Evet, beni öldürmesi gerektiği gibi öldürebilirdi. Bu onun hayatını çok daha kolaylaştırırdı.

"Mario burada. Pietro'yu koruyor."

"Öyle ve seni de koruyor. Muhtemelen bu durumdan memnun olmadığını biliyorum ama Sandro... o seni önemsiyor."

"Öyle olduğunu biliyorum." Bunu inkâr edemezdim. Çok fazla şeyi önemsiyordu, hatta çok fazla şeyi ve öfkeme rağmen omuzlarında taşıdığı tüm bu yükün çok yorucu olduğunu fark ettim.

"Bilirsiniz, onun gibi adamların insanları sevdiklerini söylemek için garip bir yöntemleri vardır. Beni sevdiğini kanıtlamak için Hoka'ya savaş şantajı yapmanın ve bana para fırlatmanın işe yarayacağını düşündü."

Aşk mı? Hayır, bu tamamen farklı bir hikayeydi. Bana gösterdiği bir parça insani nezaketi, var olmayan çok daha derin bir şeyle karıştırmıştı. "Beni önemsiyor, ben iyi bir çalışanıam."

"Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?" diye sordu gözlerinin içi gülerek. "Biliyorsun, sen onun için çalışmaya başladığından beri o-"

"Bazı şeyleri yalnız bırakmak daha iyidir, tatlım." Derin erkek sesini şimdi çok daha yakından duyuyordum.

Ekranda tamamen dövmeli bir kol belirdi ve adam onun yanağını kavradı. Kadın başını çevirdi ve adamın elini öptü. Bu bende beklenen bir özleme neden oldu - onun yakınlığı, Alessandro kadar acımasız olduğunu bildiğim bir adamdan gelen şefkat.

"Peki," dedi isteksiz bir iç çekişle.

Adam eğildi ve kadının kocasını ilk kez gördüm. Ekrandaki erkek örneğine bakarken ağzımın açık kalmasına engel olamadım. Yüce İsa, kimdi bu? Dövmelerden ve kaslardan oluşan çıplak göğsü sadece filmlerde görebileceğiniz bir sanat eseriymi ve sert yüzü bir savaşçıya aitti ama ürkütücü altın gözlerinde sadece evinin güvenliğindeyken olduğundan şüphelendiğim bir yumuşaklık vardı.

"Soyunuk halim için özür dilerim ama antrenmana çıkmaya hazırım. Sadece karımın meraklı olmasını ve kendi başına halledilmesi gereken şeyleri zorlamaya çalışmasını engellemek istedim." Sözleri azarlayıcıydı ama ses tonu sevgiden ve biraz da eğlenceden başka bir şey taşımıyordu.

"BEN..." Gerçekten salyamanı akmadığını umarak parmaklarımı ağzımın altında gezdirdim.

Jestim sırtımasına neden oldu ve Violet omzuna bir tokat attı. "Hoka, kadınların gözlerini kamaştırmayı bırak. Ayrıca, bu senin gözlerini kamaştırman için değil! O Sandro'nun!"

Bu beni şehvet dolu sisten çıkardı. "Ne demek istediğini anladığımdan emin değilim."

Hoka sırtarak, "Tabii ki yok," diye karşılık verdi. "Sonunda seninle yüz yüze tanışmak güzel Lily. Eminim ileride birbirimizi bol bol göreceğiz."

Bunun pek olası olmadığını söylemek için ağzımı açtım - Alessandro beni kimin öldürmek istediğini ortaya çıkardığında eve, sıkıcı ama güvenli hayatıma geri dönecektim - ama onu düzeltmek istemedim.

Birkaç gün daha olsa, çılgın beynim onlardan biri gibi bir adamla nasıl bir hayat yaşayabileceğimi hayal etmek istiyordu.

"Şimdi hoşça kal de, karıcığım. Sana ihtiyacı olan biri var."

"Yuko uyuyor..."

"Yuko olduğunu hiç söylemedim..." Sesi, ellerini ondan nasıl uzak tutabildiğini merak ettiren bir mırıltıya dönüşmüştü.

Ekрана doğru dönmeden önce gözleri büyüdü ve yüzü kızardı.

"Hoşça kal Lily, seninle sonra konuşuruz," dedi hızlıca ve telefon kesilmeden önce hoşça kal demeye fırsatım bile olmadı.

Bir dakika oturdum ve o tuhaf tartışmayı tekrar düşündüm. Alessandro'ya, eğer geri dönme nezaketini gösterirse kız kardeşiyle konuşmasını söylemem gerekiyordu. Kız kardeşi onun beni alma jestini gerçekte olduğundan çok daha fazla abartıyordu.

Ama ya gerçekten bir şeyse? diye sordu aptal kalbime ait olan ses. Ya onun için gerçekten önemliysen?

Ayağa kalktım ve irkildim, Pietro'nun kullandığı sandalye normal sandalyelerden çok daha alçaktı ve hasarlı kasım acı içinde çığlık attı.

Acıyı hafifletmek için şal eteğimin kumaşı üzerinden masaj yapmaya başlarken tısladım.

Buradaki acıyı neredeyse unutmuştum. Çok fazla yağmur yağmıyordu ve sıcak gerçekten yardımcı oluyordu ama bu acı bir hatırlatmaydı. Ne kadar görmezden gelmeye çalışsam da fiziksel sınırlamanın orada olduğunu hatırlatan bir hatırlatma. Alessandro'nun da farkında olduğu fiziksel bir sınırlamaydı bu ve hayatımı bağışlamaya karar vermesinin muhtemel nedeni de buydu.

Neden zavallı, sakat bir kızı öldürsün ki? Alessandro gibi bir mafya babasının bile benim gibi birini öldürmek konusunda tereddüt edeceğinden emindim.

Derin masajımla kas nihayet gevşediğinde rahatlayarak iç çektim.

Spekülasyon yapmayı ve zihnimin gereksiz hayallere dalmasına izin vermeyi bırakmalıydım. Bu bir *Lifetime* filmi değil, gerçek hayattı ve gri ve yağmurlu gerçekliğime ne kadar çabuk dönersem, benim ve onu milyonlarca parçaya ayıracak bir adama aşık olmaya fazlasıyla meyilli görünen kalbim için o kadar iyi olacaktı.

Bu hayat sana göre değil Lily Matthews. Ayaklarını yere sağlam bas, çünkü yolun sonunda seni bekleyen tek şey sonsuz hayal kırıklığı olabilir.

"Lily, ben hazırım!" Pietro mutfaktan bağırdı.

Kıkırdadım, tüm dikkatimi çeken küçük güneş ışığı topuna minnettar oldum. "Geliyorum!" Geri seslendim, dizüstü bilgisayarını kapattım ve vermeye hazırlandım

bu küçük çocuğa asla unutamayacağı bir Cadılar Bayramı tattırdı.

"Babam kötü bir adam mı?" Ertesi sabah Pietro bana sordu.

Malefiz.

Ağzımdaki kek parçasını yuttum ve öksürmeye başladım. Göğsümün üst kısmına vurdum ve yan masadaki sıcak kakaoyu aldım. Bunun için çok erkendi.

"Ne?" diye sordum. Mario'nun oturduğu terasa doğru bir bakış fırlatarak sordum, patlayan klimanın taşaklarını düşüreceğini mırıldandıktan sonra bir sigara içiyordu.

Gün boyu seksen altı derece olan bir adada Cadılar Bayramı havasına başka nasıl girebilirdik ki? Havaya girmek için Kasım serinliğine ihtiyacımız vardı ve patlayan klima bizi güzel bir elli ikiye indirdi.

Pietro tekrar ekrana döndü. "Babam... o kötü bir adam." Bu kez onaylar gibi söyledi. Ses tonu bu kadar ciddi bir şey için şaşırtıcı derecede mesafeliydi.

Duraklatma tuşuna bastım ve örme battaniyeyi daha yükseğe çektim, kanepenin diğer tarafına dönerek ona baktım.

"Neden böyle söylüyorsun?" Ne kadar bildiğini öğrenmeden bir şeyi inkâr etmek istemediğim için nazikçe sordum. Pietro'nun söylediğinden ya da görmemize izin verdiğinden daha fazlasını bildiğinden hep şüphelenmiştim. Dünyayı insanların onu içine yerleştirdiği balondan görüyordu.

Bunu biliyordum çünkü oradaydım ve tekerlekli sandalyemde otururken, daha önce gördüğümünden çok daha fazla şey fark etmişim - Andrew'un kendi suçluluğuyla ağırlaşırken uçup gitme arzusu da dahil olmak üzere, aslında görmek istediğimden çok daha fazlasını. Nihayetinde onu bu yükten kurtardım ve kimsenin tahmin edemeyeceği kadar hızlı ilerledi. Andrew'un

O zamanlar çok acı çekmişim, bunu inkâr edecek değildim ama en iyisi buydu.

Hiç kimse bir yük, bir sorumluluk ya da zorunluluktan, suçluluktan veya katıksız sevgi olmayan herhangi bir duygudan kaynaklanan bir taahhüt olmak istemedi.

Omuz silkti ve görüntü Malefiz'in kanatlarını geri aldığı sahnede donmuş olmasına rağmen gözlerini ileriye dikti.

"Pietro," diye cesaretlendirdim onu. "Benimle konuşabilirsin."

Balkona açılan kapalı Fransız kapılarına doğru baktı. "Hiçbir şey duyamaz," diye onu rahatlattım.

"Ben aptal değilim, Lily."

"Hayır, değilsin. Bence sen kendi iyiliğin için fazla zekisin," diye itiraf ettim.

Yüzünü bana dönmek için kanepede döndü. Balkabağı rengi pazen pijamaları ve yatak saçlarıyla kesinlikle çok sevimliydi.

Muhtemelen düşüncelerini düzenlemek için parmaklarını battaniyenin kenarına vururken, elimde sıcak kakao fincanımla sessizce ona baktım.

"Burada sıkıldım," diye itiraf etti iç çekerek.

Başından beri şüphelenmiş olsam da bunu söylediğini duymak kalbimi kırdı. Ne kadar lüks olursa olsun, hangi on yaşındaki çocuk tropik bir adada dışlanmaktan hoşlanır ki? O da diğer çocuklar gibi olmak istiyordu ve olmalıydı da.

Alessandro'ya karşı yeni bir kızgınlık dalgası hissettim, zaten etkileyici bir şekilde büyüyen yığına ekledim, ama düşüncelerimi kendime sakladım ve Pietro'ya cesaretlendirici bir gülümseme verdim. Onun sesini duyurma zamanı gelmişti.

"Yapmamam gerektiğini biliyorum ve babam bunu asla yapmamamı söyledi ama kapıları dinledim ve birkaç kez telefonla konuştuğunu duydum. Bazen Kaliforniya'da Hoka Amca'nın evindeyken bir şeyler duyuyorum ve..." Omuz silkti, yüzü utançtan biraz kızarmıştı. "İkinizin tartıştığını duydum

Buraya ilk geldiğinizde. Seni kaçırdığını söylediğini duydum. Sana zarar vermedi, değil mi?" Gözleri genişledi, endişe ve üzüntüyle doluydu ama yine de almaktansa ölmeyi tercih edeceğim bir masumiyetle doluydu.

"I-" Ağzımı birkaç kez açıp kapadım. Bu onunla yapmayı planladığım ya da yapabileceğim bir tartışma değildi. Alessandro'nun hayatı ve mafya hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyordum. Ayrıca bu güzel çocuğu gereksiz yere endişelendirdiğim için kendimi suçlu hissediyordum. "Hayır, baban beni kaçırmadı... en azından gerçekten kaçırmadı," diye ekledim çabucak, kaşları çatıldı ve ağzı inanmazlıkla çarpıldı. "Başta ben de öyle düşünmüştüm ama baban sadece beni koruyordu." *İşlediği bir cinayete tanıklık ettiğim için.* Kendi kendime ekledim, ama bu şu anda gerçekten yapıcı değildi.

"Öyle miydi?" Pietro sordu, sesi umut doluydu.

Başımı salladım, koltukta rahatlarken gülümsemem arttı. "Baban mükemmel değil, Pietro. Hiç kimse mükemmel değildir. Ama bugün *Malefiz*'de bunu gördün, değil mi?"

"Neyi gördün?" diye sordu bana doğru eğilerek.

"Malefiz. Sence o kötü adam mı?"

Başını yavaşça salladı, konuyu değiştirmemle kafasının karıştığı belliydi.

"Çünkü değil, ama eğer orijinal *Sleeping*'i izlediysen *Güzellik*, o gerçekten en kötüsü."

"Öyle mi?" diye sordu kaşlarını kaldırarak. "Neden?" Güzel kara gözleri geniş ve merak doluydu.

Gülümsemem genişledi. "Görüyorsunuz, bize iyi ve kötü, kahraman ve kötü adam, kurtarıcı ve esir arasındaki ayrım öğretildi, ama ya tek fark hikayeyi kimin anlattığı ise?"

Ağzı şaşkınlıktan bir 'O' harfine dönüştü. "Yani babamın iyi bir adam olduğunu mu söylüyorsun?"

Tanrım, hayır! "Demek istediğim şu ki, sen çok zeki bir çocuksun ama duyduğun ya da duyduğunu *sandığın* çok az şey üzerinden varsayımlarda bulunuyorsun. Babanla konuşman ve ondan açıklamasını istemen gerektiğini söylüyorum."

Pietro'nun omuzları çöktü. "Olmayacak," dedi yenilginin verdiği bir hışımla. "Onun oğlu olmak için yeterince iyi değilim."

Bu konuşmanın gidişatı karşısında nefesim kesildi. "Ne demek istiyorsun?"

İşaret parmağıyla başının yan tarafına vurdu. "Ben burada kusurluyum. İnternete baktım ve serebral palsinin beynimde bir sorun olduğu anlamına geldiğini okudum. Benim... babam benden utandığı için beni burada tutuyor ama bana söylemiyor."

Daha önce kalbimin kırık olduğunu düşünüyordum, bu konuşma onu yepyeni bir seviyeye taşıdı. Hiçbir çocuk yeterince iyi olmadığını, bir neşeden çok bir ağırlık olduğunu hissetmemeli. Kazadan sonra birkaç yıl boyunca benzer bir şey hissetmişim ve bu bende iyileşeceğinden emin olmadığım yaralar bırakmıştı. Bu küçük çocuğun bu kadar genç yaşta böyle hissettiğini hayal etmek bile...

Aklıma daha iyisi gelmeden, kollarıma gelene kadar sarılı olduğu battaniyeyi çektim. Başının tepesini öptüm ve kollarımı ona doladım, çenemi başının üstüne koyarak onu bir sevgi kozasına sarmaya çalıştım.

"Pietro, baban hakkında daha fazla yanılmazdın. Seninle ne kadar gurur duyduğunu, seni ne kadar çok sevdiğini bilemezsin." Küçücük bedenine daha sıkı sarıldım.

Başını oynattı ve ben de isteksizce kendi başımı oynatarak onu kollarımda güvende tutarken gözlerinin içine baktım.

"Beni sevdiğini biliyorum, sadece-" Ağzını yana doğru büktü, Alessandro'nun kelime ararken yaptığını gördüğüm bir şeydi bu, kuşkusuz oldukça nadir bir olaydı.

"Bana her şeyi anlatabilirsin." Kollarımın birini ona doladım, diğerini de gözlerine düşen siyah saçlarını toplamak için kaldırdım. Bu çocuğun saçlarını kestirmesi gerekiyordu.

"Benden utanmıyorsa neden beni burada tutuyor?"

Nedenini biliyordum ya da en azından, yapılacak doğru şeyin bu olduğunu düşünmesem bile, neden buna ihtiyacı olduğunu düşündüğünü biliyordum. Alessandro haklıydı; onun yaşadığı dünya hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Yanlış yönlendirilmiş olsun ya da olmasın, yaptığı her şeyin en çok sevdiği kişi olan oğlunu korumak için olduğunu da biliyordum.

"Sen babanın her şeyisin Pietro. Seni kaybetmekten ve incinmenden çok korkuyor." Kaçamak bir şekilde teklif ettim.

Yüzü biraz buruştu ve masum, geniş gözleri dökülmemiş yaşlarla parlamaya başladı. "İşe yaramaz olduğumu, kendi başımın çaresine bakamayacağımı düşünüyor." Gözlerinin kenarından bir damla yaş kaçarken burnunu çekti.

Başparmağımı kaldırdım ve usulca kuruladım. "Sanmıyorum, ama biliyor musun, öyle *olsa bile* fark etmezdi."

Başını yana eğdi, aklımı kaçırmışım gibi beni detaylandırdı ve küçük bir kahkaha attım çünkü üzüntü yerine ondan gelen her bakışı kabul ederdim.

Burnunun ucuna dokundum. "Düşündüğünden çok daha fazlasını yapabilirsin, Pietro. Kendini sadece sen sınırlayabilirsin. Yani, doğru, bazı zorluklarla doğdun, bunu inkâr edemeyiz, ama ne kadar güçlü olduğunu gördün mü? Ne kadar bilge? On yaşında pek fazla çocuk tanımadığını biliyorum ama Pietro, sen muhteşem bir çocuksun."

Kuşkuyla bir kaşını kaldırdı ve yüzünde Alessandro'yu yeniden görebiliyordum.

"Öyle mi düşünüyorsun?" Sesindeki umut ve huşu beni bir kahraman gibi hissettirdi.

Başımı salladım. "Öyle olduğunu biliyorum. Sana bir şey göstereceğim." Ondan uzaklaştım ve pazen pijamamın geniş bacağına yukarı çekerek ona yaralı kalçamı gösterdim.

Bir hata yapmadığımı umarak gözlerini ona diktiğinde nefesimi tuttum.

Elini kaldırdı ve parmaklarını yara izlerinin üzerinde nazikçe gezdirdi. "Acıyor mu?"

"Bazen. Ama seninleyken daha az." Ve bu doğrudu, Pietro'yla birlikte olmak zihnimi meşgul ediyordu ve onun zorluklarla başa çıkmasını görmek kendi sorunlarıma bir bakış açısı kazandırıyordu.

Bunun üzerine yüzü güldü. "Ben de seninleyken kendimi daha iyi hissediyorum."

Zaten dağınık olan saçlarını karıştırdım ve onun bu açıklaması acı-tatlı oldu, özellikle de birlikte geçirdiğimiz zamanın geçici olduğunu bildiğim için, öyle olmamasını ve bu şekilde devam edebilmeyi ne kadar dilesem de. Ama sonsuza kadar bu adada saklanamazdım.

"Pek çok insan bana inanmadı ya da kendi başıma bir şeyler yapamayacağımı düşündükleri için her şeyi benim yerime yapmaya çalıştılar ama yanıldılar. Bazen başarısız olursunuz, bu işler böyledir. Tekrar tekrar başarısız olacaksınız ama önemli olan bunun sizi tanımlamasına izin vermemek. Başarısızlık size başarının öğreteceğinden çok daha fazlasını öğretir. Öğrendiklerinizi alır ve tekrar denersiniz. Sonunda, sizi temin ederim ki, kaç kez deneyip başarısız hatırlamayacaksınız; sadece başarılı olduğunuz zamanları hatırlayacaksınız."

Bir an bana baktı, sonra sessizce bana yaslandı ve başını köprücük kemiğime dayadı.

Kollarımı ona doladım ve birkaç dakika öyle kaldık, muhtemelen her birimiz kendi düşüncelerimizin içinde kaybolmuştuk. O küçük çocukla tanışmak beni değiştirmişti, Alessandro'yu bir baba olarak görmek beni değiştirmişti ve hayatıma geri döndüğümde artık uyum sağlayamayacağımdan endişeleniyordum çünkü buraya gelen Lily Matthews kesinlikle giden kişi olmayacaktı. İki Benetti erkeği kalbimde önemli bir yer kaplamıştı ve başka biri için yerim olacağından emin değildim.

Pietro göğsümdeki yerinden kırırdamadan, "Babam bir şeyi çok istersen gerçekleştirebileceğini söyler," dedi.

"Evet, ona katılıyorum. Beyniniz sandığınızdan çok daha güçlü. Söyle bana, ne diliyorsun?"

"Keşke benim annem olsaydın."

Evet, işte bu! Gözyaşlarımı hızla geri kırparak tavana baktım. Bir çocuk beni nasıl böyle katledebilirdi? Ondan nasıl uzaklaşabilirdim?

Ona daha sıkı sarıldım. "Ve keşke bir gün benim de senin gibi bir oğlum olsa." Yalan değildi; Pietro bir çocukta olmasını dilediğim her şeydi ve mantıksız bir şekilde benim olmasını diliyordum.

Derin bir nefes aldım ve şu anda bu odada hüküm sürüyor gibi görünen hüznü üzerimden atmaya çalıştım. Cadılar Bayramı'nda eğlenmemiz gerekiyordu, bir aile olamadığımız için üzülmemiz değil.

"Yüzmeye gitmeye ne dersin?" Nedenini hâlâ anlayamadığım bir şekilde teklif ettim, fizyoterapi seansları sırasında bile onu havuzda hiç görmemiştim.

Fizyoloğuna sormak istediğim bir şeydi; Pietro ile neden suda hiç seans yapmadığını soracaktım ama henüz fırsatım olmamıştı ve bir kez daha sınırları aşıp Alessandro'yu kızdırmaktan endişe ediyordum. Eve döndüğümde kendi fizyoterapistim buna yemin etmişti ve su kendi rehabilitasyon yolculuğum sırasında her zaman harika bir rahatlama kaynağı olmuştu. Dün gece araştırma yapmış ve su terapisinin Pietro gibi çocukların hareket kabiliyetini geliştirmenin en iyi yollarından biri olduğunu okumuştum. Fizyoterapist yarın tekrar gelecekti ve eğer beklediğim gibi Alessandro hala evde değilse, ona bunun nedenlerini soracaktım.

"İznim yok," diye cevap verdi Pietro biraz hüzünle.

Ona bakmak için geri çekildim. "Ne demek istiyorsun?"

"Tim'le birlikte yüzerdim ama tek başıma denedim ve neredeyse boğuluyordum. Babam beni kurtardı ama Tim'e ve bana çok kızdı. Tim'i bir daha hiç görmedim ve havuza yaklaşmama izin verildi."

Başımı salladım. Alessandro'nun yaşadığı korkuyu hayal bile edemezdim ama yine de bu onu mahrum bırakmak için bir neden değildi.

"Kaç yaşındaydın?"

"Beş," diye yanıtladı utangaç bir şekilde. "Bana havuza asla yalnız gitmememi söyledi. Daha iyi bilmeliydim."

Hayır, . Sen sadece bir bebektin. "Hoşuna gidiyor mu? Yüzmek mi?"

Heyecanla başını salladı.

"Tamam." kalktım. "Hadi yüzmeye gidelim."

"Gerçekten mi?!" diye bağırdı, heyecandan kanepenin üzerinde zıplıyordu. "Ama baba..." Kaşları çatılırken heyecanı azaldı. "Kızacak."

Kendimi olduğumdan çok daha cesur hissediyormuş gibi yaparak elimi umursamazca salladım. "Baban döndüğünde onunla ben ilgilenirim. Ve bilmediği bir şey ona zarar veremez."

"Tamam!" Kanepeden tekerlekli sandalyeye geçti ve hareket etmenin ve bacaklarını kullanmanın onun için ne kadar kolay olduğunu fark etmekten kendimi alamadım. Artık egzersizlerini yapmaya istekli olduğuna göre, kaydettiği ilerleme inanılmazdı.

Hata yapıp yapmadığımdan emin değildim ama bu onu mutlu ediyordu ve az önce benimle paylaştığı ifşadan sonra, neşeli gülümsemesi için Alessandro'nun gazabıyla yüzleşmeye hazırdım.

Ya da ben öyle sanıyordum.

BÖLÜM 9

Alessandro

T Bu zimmete para geçirme olayından sonra ortaya çıkan bok çuvalı daha da kötüye gidiyordu.

Byrne'ün Boston'da olduğunu öğrenmek, Chicago'ya döndüğümde başıma gelenlerin yanında devede kulak bile değildi.

Lorenzo sanki ona bir açıklama borçluymuşum gibi iki haftalık yokluğumu sorgulayarak beni sıkıştırıyordu. Her zaman çok fazla şey bilmek istiyordu ve bir parçam ondan şüphelenmekten kendini alamıyordu. Nasıl şüphelenmeyeyim ki? O anda bodrumda olduğumu sadece bir avuç insan biliyordu ve bu insanlardan sadece birkaçının şirket bilgisayar sistemine erişimi vardı.

Lorenzo bunu yapmamıştı ama bu ofise sık sık geliyordu ve benim haberim olmadan ofise girebilecek kadar çok kadını etkiliyordu.

Onu araştırmıştım, ama böyle bir şeyi başaracak kadar zeki görünmüyordu, ama belki de hepsi bir oyundu, belki de aslında hepimizle oynayan bir dahiydi.

Etrafımdaki insanlara güvenememek çok yorucuydu, zaten hiç güvenen bir yapıya sahip olmamıştım. Benim konumumdaki erkekler kolay kolay güvenmeyi göze alamazdı ama bu düzeyde bir şüphe herkesi olumsuz etkilerdi.

Ayrıca, mafya babası Alessandro Benetti değil de iş adamı Alessandro Benetti olmak zorunda kaldığım Datasole Corp'un finans ekiplerine de kızgındım. Onları derhal işten çıkarma ve kötü bir referans yerine ölüm dahil fiziksel zararlarla tehdit edebilseydim, bilgiyi çok daha hızlı alacağımdan emindim.

Onların beceriksizliği yüzünden yirmi dört saat sürmesi gereken yolculuk dört gün sürdü. Adaya ayak bastığımda Lily'nin ne kadar kızacağını hayal bile edemiyordum. Onunla konuşmaktan kaçınmanın, mesajlarını ve öfkeli sesli mesajlarını görmezden gelmenin sadece yangına körükle gitmek olduğunu da biliyordum ama yüz yüze açıklayana ve onu sakinleştirecek haberler verene kadar beklemenin daha iyi olacağını düşündüm.

Ancak geri getirdiğim her şey ayrıldığı zamanki kadar karışık. Byrne ile hala konuşmamıştım, Killian Doyle ile henüz konuşmamıştım ve tüm denetim ekibi ne kadar süredir devam ettiğini ve ne kadar para alındığını tam olarak bilmiyordu.

Öfkeli, yorgun ve hüsrana uğramıştım, ancak adanın kıyısının gittikçe netleştiğini gördüğümde kalbimin biraz daha hafiflediğini fark etmekten kendimi alamadım. Buraya gelip oğlumla vakit geçirmekten, zırhımın düşmesine izin vermekten ve kaygı ya da gündem olmadan sadece kendim olmaktan her zaman mutlu olmuşumdur.

Bu endişenin bir kısmının şu anda orada bulunan, oğluma kendi oğluymuş gibi davranan, onu hak ettiği şekilde seven ve onunla ilgilenen sert kadınla ilgili olduğunu kabul ediyorum.

Rıhtıma yanaşmak üzere teknenin hızını azaltmak için kolu çekerken alışveriş poşetlerine baktım. Aldığım tüm hediyelerin onu biraz olsun sakinleştireceğini umuyordum. O çok sevdiği çirkin ayakkabıların yazlık versiyonunu bile almıştım.

İki ada muhafızım rıhtımdaki mevzide beni bekliyordu. "Olağandışı bir şey var mı?" Tekneyle ilgilenmek için bana yaklaştıklarında sordum.

"Hayır. Temizlik ekibi dün buradaydı ve yiyecekler bu sabah erkenden teslim edildi. Mario geldi ve hepsini aldı."

Başımı salladım. "*Bene.*" Evin içine ve Pietro ile Lily'nin etrafına sadece Mario'nun girmesine izin verilirken, diğer muhafızlar adanın güvenliğini sağlıyordu, aslında buna pek de gerek yoktu. Adanın varlığını ve orada kimleri sakladığını sadece birkaç kişi biliyordu ve onlar da benim alanımı işgal etmeyeceklerine güvendiğim insanlardı.

Özel güvenlik şirketinin korumalarından biri bir çantaya uzandı ve ben onu durdurdum. "Ne yapıyorsun sen?"

Kaşlarını çattı. "Yardım ediyorum."

"Yardıma ihtiyacım yok. Adaya girişiniz şuradaki palmye ağaçlarının hizasında sona eriyor." Kumsalın sonundaki çizgiyi işaret ettim. "Çizgiyi geçmeyin." Adada çok daha uzun süredir görevli olan diğer gardiyana baktım. "Çizgiyi geçmeyin," diye daha kararlı bir şekilde ekledim.

Hızlıca başını salladı ve diğer adamı kolundan çekti. "O daha yeni efendim. Ona hatırlatırım."

Her iki adama da şüpheli bir bakış fırlattım. Çok iyi incelenmişlerdi ve neredeyse hiçbir şey yapmamaları için yüksek ücret alıyorlardı. Mükemmel bir işti ama

Kuralları çiğnemeleri hayatlarına mal olabilir. Oğlumun ve şimdi de Lily'nin güvenliğı söz konusu olduğunda affedici değildim. Kuralları çiğnemek ölüm demekti ve yıllar içinde birkaç eski muhafızın rütbesi bu yüzden köpekbalığı yemeğine indirilmişti.

Çantaları aldım ve her şeyi evden iskeleye gitmek için kullandığım golf arabasına koydum.

Eve çıkan merdivenlerin dibine park ettiğimde, patron olduğumda hissettiğim ağırlık azalmış, yerini nadiren yaşadığım bir özleme bırakmıştı: evde, bu evde, inatçı oğlum ve hayatımı ele geçiren çekilmez kadınla birlikte olma özlemi.

Farkına vardığımda bir adım atamadım. *Lily Matthews evin bir parçasını mı temsil ediyordu? Bu nasıl mümkün olabilirdi ki?*

Eve ulaştığımda ana odanın boş ama darmadağınık görünce şaşırdım.

Dağınıklık değil Sandro, yaşanmışlık, diye kafamın içinde kız kardeşime çok benzeyen bir ses benimle alay ediyordu. Sehpanın üzerinde yarısı yenmiş bir waffle ile iki boş kupa, krem rengi deri koltuğun arkasına dikkatsizce atılmış bir battaniye vardı ve televizyonda bir savaşın yaşandığı bir tür karanlık film duraklatılmıştı.

Çantaları yere bıraktım ve Pietro'nun arka terastan gelen kusursuz kıkırdamasını duydum, hemen ardından Lily'nin melodik kahkahası geldi.

Onlara ulaştığımda ben de gülüyordum ve varlığımın havayı bozmayacağını umuyordum.

Ancak dışarı çıkıp Pietro'yu havuzda gördüğümde her şey değiştı. Tüm mantıklı düşünceler kaçtı, yerini Pietro'nun kazayla boğulduğu anı ve o gün hissettiğim mutlak dehşet aldı. O gün

Dehşeti kısa sürede öyle güçlü bir öfke izledi ki nefes alamıyor ve doğru düzgün göremiyordum.

"Ne halt ettiğini sanıyorsun sen?!" İtalyanca bağırdım, Pietro hemen durdu ve Mario havuza doğru bir adım attı.

O herif, Pietro'nun havuza girmesine, hatta yanına yaklaşmasına bile izin verilmediğini çok iyi bildiği halde, bütün o lanet zaman boyunca oradaydı.

"Onu hemen dışarı çıkarın, yoksa yemin ederim bir gün daha yaşayamazsınız." İtalyanca söylenmeye devam ettim, boynumdaki ve şakağımdaki damar kan akışı altında o kadar sert atıyordu ki, her an yırtılacakmış gibi hissediyordum. "Şimdi!" diye bağırdım.

Mario, ölüm perisi gibi çığlık atan Pietro'yu havuzdan yakaladı.

"Lütfen baba, hayır. Kızma! Baba, yapma bunu! Bak ben-"

"Onu odasına götürün!" Mario'ya emrettim. "Ve sen!" Suçlayıcı bir parmakla havuzda duran kadını işaret ettim, önümde olmadığı için şanslıydı yoksa onu çıplak ellerimle boğabilirdim.

"Alessandro-" diye başladı beni daha da kızdıran yatıştırıcı bir tonla.

"Sana Bay Benetti diyeceğim," diye kükredim. "Ne cüretle Pietro'ya dil uzatırsın? O *benim* oğlum, bu *benim* ailem! Sen bunun bir parçası *değilsin*." Homurdandım. "İstediğin bu mu? Annesi rolünü oynayıp yatağımı ısıtmak mı? Kendi aileni yaratamayacak kadar aciz misin ki başkalarından ödünç almak istiyorsun? Bu hikâyede senin yerin yok, vereceğin bir karar da yok. O *senin* oğlun *değil*, ben de senin kocan değilim. Bu senin ailen değil. Bir aile mi istiyorsun? Çocuk mu? Git, senin zavallı Andrew'un gibi zavallı bir ezik bul ve istediğin gibi mahvedebileceğin bir bebek yapmasını sağla! Kimsenin inatçı, sakat, yaşlı bir cadaloz istememesi benim suçum değil. Yolunu zehirlemeye başlama.

hayatımızın içine." Kendimi kırmızı kumaşa bakan bir boğa gibi hissederek birkaç derin nefes aldım.

İnsani olmaktan çok hayvani bir çılgılık attım. Masanın üzerindeki sürahiyi yakaladım ve tüm gücümle fırlattım. Yere düştü ve milyonlarca parçaya ayrıldı.

Nefesinin kesildiğini duydum ama buna neyin sebep olduğunu umursamayacak kadar öfkeliydim ve Mario'yu öldürmeye hazır bir şekilde evin içinde kaybolup etrafımda döndüm.

Onu koridorda yavaşça yürürken buldum -muhtemelen evin kendi tarafına dönmek için- ve bu görüntü ateşimi daha da körükledi. İhaneti ölümü hak etmiyormuş gibi çekip gitmeye nasıl cüret ederdi?

İki adımda ona ulaştım ve ön kolumu nefes borusuna bastırarak onu duvara yasladım, henüz oksijeni kesecek kadar değil. Hayatı önümüzdeki birkaç dakikanın nasıl geçeceğine bağlıydı.

"Neden onu durdurmadın?" Dişlerimi sıkarak sordum.

"Neden yapayım ki?" diye sordu kısık bir sesle, kolum muhtemelen beklediğimden biraz daha fazla rahatsızlığa neden olmuştu.

Güzel! Sadece daha fazla bastırmak ve onun canını sıkamak istiyordum.

"Oğlunuzu ve Lily'yi korumak için buradayım... ve ikisi de tehlikede değildi." Biraz daha bastırdım. "Bunu bilmiyorsun."

"Tabii ki istiyorum." Sesi ancak bir fısıltıdan daha yüksekti, bu yüzden boynundaki tutuşumu isteksizce hafiflettim. "Tüm önlemleri aldı efendim. Ona bir can yeleği giydirdi ve kendisi de bir tane giydi, sırf farklı hissetmesin diye."

Kahretsin, o kadar sinirlenmişim ki can yeleğini fark etmemiştim bile. Ama mesele bu değildi. Sorun, hiç yeri olmayan kararlar vermesiydi.

Kenara çekilene kadar onu bıraktığımı fark etmemiştim.

"Haddimi aşıyor olabilirim, b-"

"Öylesin," diye kestirip attım, ona karanlık bir bakış fırlattım. Onu öldürmeyeceğimden henüz tam olarak emin değildim. Pietro'ya havuzda ne olduğunu biliyordu ve kurallar konusunda ne kadar katı olduğumu da biliyordu.

"Ama beş yılı aşkın süredir oğlunuzu güvende tutuyorum ve o küçük çocuğu son birkaç haftadır olduğundan daha mutlu ya da daha canlı görmedim," diye devam etti korkacak bir şeyi yokmuş gibi. "Onun iyiliğinin ve güvenliğinin her şeyden önemli olduğunu söylediniz, ama bugün yaptığınız şey tüm bunlara aykırı."

Homurdandım. "Teşekkürler, Dr. Phil."

Omuz silkti. "Çocuklar konusunda uzman değilim ama onu mutlu ettiğini görebiliyorum."

Bunu biliyorum seni küçük pislik! "Seni fikrini söylemen için işe almadım." "Hayır, bunu bedavaya alıyorsun."

"Mario..." Dişlerimi sıkarak uyardım. "Hemen gözümün önünden kaybolmanı tavsiye ederim, çünkü yemin ederim-" Cümleyi bitirmek zorunda değildim; bakışlarımın altta yatan tehdidi anlaması için yeterince iletliğini biliyordum.

Bir kez başını salladı ve dönerek koridorda daha hızlı yürümeye başladı.

Pietro'nun odasına doğru yürüdüm ve kapısının önünde durdum. Onu korkutmuştum, Mario onu havuzdan çıkarırken bağırırken bunu sesinden anlamıştım. Şimdi öfke ve korkunun bir kısmı azalmaya başlamıştı, biraz daha mantıklı düşünebiliyordum ve oğlumun sözlerini ve sesinin ne kadar korkmuş olduğunu tekrar hatırlayınca irkilmekten kendimi alamadım.

Elimi kapıya dayadım ama sonra vazgeçtim. Oğlum itiraf etmek istediğimden çok daha fazla bana benziyordu ve korkmadığını biliyordum.

artık. Muhtemelen kızgındı ve oraya girmeden önce sakinleşmesi için ona zaman tanımam gerekiyordu.

Oturma odasına geri döndüğümde çantaları bıraktığım yerde buldum; biri devrilmişti ve Lily için aldığım yazlık elbise ortaya çıkmıştı. Hayatımda ilk kez bir kadına kendi bir şey almıştım. Genellikle, artık ihtiyaç duymadığım hizmetleri için bir kaçamağa teşekkür etmek istediğimde, her zamanki kuyumcumu arardım ve her şeyi benim için hallederlerdi.

Ancak dün öğleden sonra, beceriksiz muhasebeciler yüzünden hüsrana uğradım ve kafamı boşaltmak için yürüyüşe çıkmaya karar verdim. Bir mağazanın önünde durdum ve mankenin üzerinde bu elbiseyi gördüm. Vitrinde böyle bir şey bulundurmak için doğru mevsim değildi, yine de ona bakarken Lily'nin bunu giydiğini hayal edebiliyordum - aynı zamanda onu bundan kurtarmayı da hayal etmeden edemiyordum.

Tekrar terasa doğru dönerken hayal kırıklığıyla küçük bir ıslık çaldım. Ona söylediğim sözler... Başımı salladım. Acımasız, kalpsiz bir adam olabilirdim; birden fazla kez öyle olmuşum, karşımdakinin kim olduğunu ya da sözlerimi nasıl algılayacağını umursamadan. Ama bugün farklıydı, bugün Lily'ye yönelikti. Genelde söylediğim her şey doğrudu ama bugün söylediklerimin hepsi yalandı. Onu inciteceğini bildiğim her şeyi söyledim çünkü saf mantıksızlık anımda onun hareketlerini güvenime ihanet olarak gördüm. Bugün onu incitmek istedim, tıpkı onun ihanetinin beni incittiği gibi.

Ona vermek için çantayı aldım, bunun onunla ne kadar sorun yaşadığımı ve bunu düzeltmek için aslında ne kadar ihtiyacım olduğunu öğrenmenin korkakça bir yolu olduğunu biliyordum.

Onun asi kırmızı buklelerini mutfakta gördüğümde yolumda durdum. Bir saniye tereddüt ettim. Henüz onunla yüzleşmeye hazır değildim; fazladan

Hazırlanmak ve ne söylemeyi planladığımı anlamak için birkaç saniye.

Mutfak dolaplarını incelemeye daldığı için beni henüz fark etmediğinden, ihtiyacım olan süreyi onu izleyerek geçirdim. Sipariş ettiği uzun elbiselerden birini giymişti ama kumaşın ikinci bir deri gibi üzerine yapışmasına bakılırsa kurulanmaya vakit bulamadan tekrar giymiş gibiydi. Gerçekten de birçok kadının uğruna ölebileceği bir vücuda sahipti ama yine de bunu saklamak için elinden geleni yapıyordu.

Lavabonun altından parlak turuncu ilk yardım çantasını çıkarırken yerdeki birkaç kan damlasını fark ettiğimde konuşma konusundaki tereddütüm ortadan kalktı.

"Sen iyi misin?" Mutfğa doğru birkaç adım atarak sordum.

Sesimi duyunca gerildi ve ona tükürdüğüm dehşetten sonra onu suçlayamazdım.

"Ben iyiyim," diye cevap verdi soğukkanlılıkla, sırtını bana dönerek. Sesinde alışık olmadığım bir soğukluk vardı ama ona söylediğim şeylerden sonra buna şaşırmamam gerekirdi.

"Yaralandın mı?" Israr ettim.

Sessiz kalıp kutunun üzerine eğildiğinde, işlerin nasıl gittiğini görmek için önceki iyi niyetim pencereden uçtu ve onu geri döndürmek için uzandım.

Hızla döndü ve elimi tokatlayarak uzaklaştırdı, dokunuşuma verdiği içgüdüsel tepki beni hem şaşırttı hem de kızdırdı - hatta kendime karşı tamamen dürüst olsaydım biraz incindim.

Ağzımı açtım ve elmacık kemiğindeki küçük kesiği fark edince tekrar kapattım. Yüzüne dokunmak için uzandım, ama o tekrar sarsıldı ve ben

hayal kırıklığıma engel olamadım. Bu çok hızlı bir şekilde eskiyecekti.

"Ne oldu?" Onu kanatan her kimse onu öldürmeye hazır bir şekilde sordum.

Dudaklarını büzerek bana yan yan baktı ve kendimi öldürmek zorunda kalacağımı anladım. Sığ bir kesikti ve sonunda onun ilk nefesiyle noktaları birleştirdim. Bunu yapan bendim, her ne kadar isteyerek yapmamış olsam da, dışarıdaki sürahiyi kırdığımda.

"Bir cam parçası mı?" Ben sordum.

Sessizce başını salladı ve tekrar arkasını dönerek kesiği temizlemeden önce antiseptik bir mendil açtı. Tezgâhın üzerindeki gümüş tabaktaki yansımasına baktı.

"Özür dilerim." Teslimiyet içinde iç çektim. "Bunu söylememeliydim." Bugünlerde bunu çok sık yapıyor gibiyim -istemediğim şeyler söyleyip sonra da özür diliyorum.

"değil." Omuz silkti, sanki ben orada değilmişim gibi kesiğiyle ilgilenmeye devam etti. "Sen haklıydın. O benim değil ve ben de bu denkleme ait değilim. Hiçbir şeye karışmak bana düşmezdi. Odağımı kaybetmiştim ama sen bana neden burada olduğumu hatırlattın."

"Hayır, yanılmışım." Bunu söylemenin bana ne kadara mal olduğunu biliyor muydu acaba? Herhangi bir konuda yanıldığımı en son ne zaman kabul ettiğimi hatırlamıyordum.

Muhtemelen hiç yapmadığın içindir, seni kibirli pislik. Genellikle Violet'inki gibi alçak ve yumuşak olan kafamdaki ses, Lily'ninki gibi daha gümüşü ve otoriter geliyordu. "Sen buraya aitsin-"

Kesiğe ince bir kat krem sürerken "Öğrenmen gereken şeyi öğrendin mi?" diye sordu.

Tezgâha yaslandım ve ona sorgulayan bir bakış attım.

Sonunda yüzünü tamamen bana döndü ve keşke dedim. Yüzü kızgın değildi, ki bunu tercih ederdim. Hayır, boyun eğmiş, rahatsız olmamış görünüyordu; gözleri beni tedirgin eden soğuk bir ilgisizlikle benimkileri tutuyordu. "Chicago'ya geri döndün, değil mi? Ne yapman gerektiğini buldun mu?" Yine kolyesine uzandı, bu onun alışkanlığıydı, sanki ona dokunmak onu rahatlatmıştı.

Artık bunun kardeşinin hediyesi olduğunu bildiğime göre -ki ona tüm bu acıları çektiren de kardeşiydi- neden ona ait bir şeye uzanıp onu rahatlatmaya ve güvende hissettirmeye çalıştığına anlam veremiyordum.

Muhtemelen affetme kapasitesi yüksek olduğu içindi ve bu bana işleri tekrar düzeltebileceğime dair biraz umut verdi.

"Artık eve gitmeye hazırım," diye ekledi ve benim umudumu söndürdü.

Neden olduğundan emin değildim ama bu beni derinden yaraladı, sanki bu her neyse onu yok sayarak bana ihanet ediyormuş gibi.

Başımı salladım. "Seni henüz eve götüremem. Byrne hâlâ vahşi doğada ve Matteo uçak yere iner inmez seni görmeyi emretti."

"Sorun değil." Tekrar omuz silkti. "Beni ona götür ve konuşalım."

Yüzündeki kararlılığı fark ettiğimde hemen sönen bir kahkaha attım. "Şaka yapmıyorsun değil mi?" Başımı tekrar salladım. "Matteo ile buluşmak asla sadece Matteo ile buluşmak değildir. Eğer sadakatinizden memnun kalmazsa, odadan canlı çıkamayabilirsiniz." Ve sonra kendi lanet olası kan davamı başlatmak zorunda kalacağım.

"Risk almaya hazırım."

"Ne bok yersen ye." Dişlerimi sıktım. "Ölüm gerçekten burada olmaktan daha mı iyi?"

"Sanırım öyle, evet."

Acımasız olma sırası ondaydı ve aslında bunu kastetmediğini bilsem bile, bu çok canımı yaktı.

"Bu evin getirdiği tüm lüksün tadını çıkarırken ve Pietro'yla tika basa vakit geçirirken bunu söylememiştin." Alay ettim. Bu benim aptal savunma mekanizmamdı; istenmeyen duyguları her zaman on katıyla geri vermek zorundaydım.

"Daha önce de söylediğim gibi, yerimi unutmuş gibiydim, bu bir daha olmayacak." Göz temasını keserek arkasını döndü ama nedense bu bir zafer gibi gelmedi. Seti bulduğu yere geri koydu ve tezgâhı açtığı şeylerden temizledi. Öfkeli olsa bile hala çok sakindi ve öfkesinin ofiste her zaman gördüğüm ateşli öfkeden çok farklı olduğunu fark ettim - eskiden beni başka hiçbir şey gibi eğlendirmeyen öfke. Bu daha derin, daha korkutucuydu.

Yanımdan geçip gitti ve ben de kolunu tutup gitmesini engellemek için kendimi kontrol etmek zorunda kaldım. Elim niyetimden dolayı titredi ve onu pantolonumun cebine gömdüm.

"Yeni bir şey bulduğunuzda lütfen bana haber verin." Tam çıkışa ulaştığında durdu ve umut bir kez daha duygularımın ön saflarına geçti.

"Evet?" Hissettiğimden daha rahat görünmeye çalışarak sordum.

"Sonsuza kadar beklemeyeceğim. Şansımı köpekbalıklarıyla deneyeceğim... *sakat olsam* da olmasam da," diye ekledi hızla ayrılmadan önce. Sözlerinden damlayan asit, Lily'nin daha önce hiç tanık olmadığım başka bir yönüydü - özellikle hoşlanmadığım bir yönü.

Dikkatli bir elimi yüzümde gezdirmeden önce başımı salladım. Görünüşe göre bu benim bir yeteneğimdi. İnsanların en kötü yanlarını ortaya çıkarma konusunda mükemmeldim.

Buzdolabından soğuk bir bira aldım ve ofise gidip bir süre işime konsantre olmaya karar verdim. Belki onun ve Pietro'nun biraz sakinleşmesine izin verirsem ve ona iyi haberler verirsem, o zaman belki bir sonrakine kadar son patlamamı affetmeye daha meyilli olabilirdi.

İyi insanlar kaç kez affedebilirdi? Bunu çözmeye pek hevesli değildim.

Masamın arkasına oturdum ve gelen sesli mesajları dinledim. Nasıl oluyordu da telefonu kapattıktan sadece beş saat sonra on altı mesaj almıştım? On dördü Lorenzo'dan geliyordu ve her şeyden şikâyet ediyordu. Bir tanesi Oda'dandı, Lorenzo'yu öldürmek üzere olduğunu ve dokunulmazlığa ihtiyacı olduğunu söylüyordu. Bu beni güldürdü ama aynı zamanda Oda muhtemelen sahip olduğum en rahat adam olduğu için beni endişelendirdi. Eğer zor zamanlar geçiriyorsa... Düşünceli bir şekilde kalemimi masaya vurdum. Özellikle yapmak istemediğim bir konuşmaydı ama eve döndüğümde Lorenzo'ya diva tavrının mafyada yeri olmadığını hatırlatmam gerekiyordu. Ayrıca, babamın ölümünden sonra onu sağ kolu olarak atadığı için pozisyonunun *güvence* altında olduğunu da hatırlatmayı planlıyordum. Bugüne kadar açıklayamadığım bir şey. Hoş bir sohbet olmayacaktı ama ona yerinin doldurulamaz olmadığını hatırlatmak zorundaydım; aslında yeri doldurulabilirdi ve elimde çok daha uygun olabilecek adamların bir listesi vardı, Moreno Caprese'den başlayarak, babamın her zaman en güvendiği *caporegime*'lerden biri olmuştu. Aslında Lorenzo'nun babasının ölümünden sonra Moreno'nun görevi devralmasını bekliyordum. Öyle olsaydı, babam öldüğünde onu patron yardımcım olarak atayabilirdim ama işler öyle gitmiyordu ve hâlâ patron yardımcım olmayı uman Lorenzo'yla baş başa kalmıştım

bir gün. Değerinden daha fazla sorun yarattığını görmüyor muydu? Görevde geçirdiğim dört yıla rağmen henüz bir alt patron belirlememiş olmamın nedeni de buydu.

Diğer mesaj bir iş ortağından geliyordu, Lorenzo'nun bu şekilde davranmaya devam etmesi halinde artık bizi ağırlayamayacağını açıklarken sesi korkudan titriyordu.

Lanet olsun! Sadece birkaç haftalığına gitmiştim ve her şey boka sarmıştı.

Tekrar gidemezdim, en azından bu kadar erken ve Lily'yle aramız bu haldeyken gidemezdim. Hiç düşünmeden Lily'yi *aileye* tercih ettiğimi fark ettiğimde donup kaldım ve bu başlı başına bir sorundu.

Telefonu açtım. O anda tek bir sorunla uğraşmak zorundaydım.

"Patron." Moreno'nun sert sesi bir şekilde rahatlatıcıydı. Adam benden yaşlıydı ama bana her zaman rtbemin gerektirdiği saygıyla hitap ederdi.

"Bir sorunum var."

"Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Lorenzo işleri karıştırıyor gibi görünüyor ve ben durumla ilgilenmeye gelemiyorum. Oda'dan yardım isterdim ama Lorenzo'nun dinleyemeyeceği kadar geen ve hiyerarşide çok alt sıralarda."

"Evet, yle. Lorenzo *consigliere* değil," diye cevap verdi aynı sert tonla.

"Ben onu yeniden odaklamama yardım etmeni istiyorum." Bir an sessiz kaldı. "Otoriteye ihtiyaım var."

"yle," diye kabul ettim. "Ben dönene kadar seni geçici patron yardımcısı olarak atayacağım. Ne dersiniz? Sadece birkaç hafta sürecek." Zaten bunu kalıcı hale getiremezdim ve getirmezdim de. Ölümüm halinde alt patron benim yerime geçecekti ve ben de bu görevi stlenmeyecek kadar kimseye güvenmiyordum.

Moreno elimdeki alt patrona en yakın kişi olsa bile.

"Bundan nefret edecek," dedi eğlenerek.

", ama bırak ben halledeyim, tamam mı? Yaygara koparmayacaktır; insanların ona bir bebek bakıcısı atadığını bilmesinden nefret eder."

Moreno alçak sesle kıkırdadı. "*Da vero.*" İcini çekti. "Sen yokken ortalığı ben . Çok uzun sürmesin."

"Yardıma ihtiyacın olursa Oda'ya sor; o güvenilirdir." "Yardıma ihtiyacım yok."

Gözlerimi devirmiştim. Otuzlu yaşlarının sonundaki bir adam için son derece eski kafalıydı ve bir kez daha babamın neden Lorenzo'yu ona tercih ettiğini anlamaya çalıştım. Aklıma gelen tek şey Lorenzo ve babasının babam hakkında zararlı bir şeyler bildiğiydi.

"Lorenzo'yla ben ilgilenirim." Huysuzca ekledi. "Bunu telafi edeceğim."

"Merak etmeyin, patrona yardım etmek bir onurdur."

"*Grazie.*" Telefonu kapattım, bir kez daha skandal yaratmayı ve Pietro görevi devralacak yaşa gelene kadar Moreno'yu alt patronum olarak atamayı giderek daha fazla düşünüyordum.

Pietro... Oğlumun *ailedeki* köpekbalıklarına maruz kalacağını düşünmek bile korkudan midemi bulandırıyor. Yine de bu onun mirasıydı, doğuştan hakkıydı. Onu hayatımıza sokmak için ne kadar beklersem o kadar kötü olacağını biliyordum ama henüz hazır değildim.

Lorenzo'yu aradım, tabii ki her şeyi dramatize etti - yanlış bir şey yapması mümkün olmadığı için herkesi her türlü yanlış anlaşılmanın kaynağı olmakla suçladı. Ben yokken Moreno'nun sorumlu olacağını söylediğimde küplere bindi ama

Moreno için işleri daha da zorlaştırırsa, bu duyuruyu resmileştirmekten başka çarem kalmayacağını ve sonuçlarına kendisinin katlanmak zorunda kalacağını söylediğimde aynı hızla sakinleşti.

Tüm işleri bitirdiğimde, saat beklediğimden çok daha geç olmuştu ve Pietro'nun yatmasına sadece bir saat kadar vardı.

Mario'yu terasta tek başına buldum, oturma odası tertemiz olmuştu ve acaba temizliği o mu yapmıştı yoksa Lily mi gelip yapmıştı diye merak ediyordum.

Lily. Tabii ki Lily'ydi.

"Neredeler?" Terasta ona katılırken Mario'ya sordum.

Sigarasından bir nefes çekti ve bana temkinli bir şekilde baktı. Bunun için onu gerçekten suçlayamazdım.

"Pietro'nun şovunun zamanı gelmedi mi?" Buraya çok sık gelmiyor olabilirim ama oğlumu ezbere bilirdim ve çocuk bilim programının hiçbir bölümünü kaçırmazdı.

Mario omuz silkti ve sigarasını neredeyse boş olan kola şişesine attı. "Çocuk kendisi gibi görünmüyordu. Yani, *yeni* hali gibi değil." Bu kaçırmadığım bir iğnelemeydi. "Yorgun olduğunu söyledi ve sandviçini odasına götürdü. Küçük hanımefendiye gelince..." Omuz silkti. "Ben onun bekçisi değilim."

Dudaklarımı büzdüm. Bunu bilerek yapıyordu.

"Stai attento, Mario. La mia gratitudine si sta esaurendo." Oğlumu koruduğu için minnettardım ama bu tavrı biraz fazla gelmeye başlamıştı.

Pietro'nun kapısını usulca çaldım, zaten cevap vermeyeceğini tahmin ediyordum. İyi bir çocuktu, gerçekten mükemmeldi, ama aynı zamanda inatçıydı - yine

Benden aldığı sinir bozucu bir özellikti ve bugün için bana kızgın olduğundan emindim. Sadece öfke olsaydı, her zaman yaptığı gibi beni affedene kadar onu bir süreliğine terk ederdim, ama onu incittiğimi ve korkuttuğumu biliyordum ve bu gece boyunca oturmasına izin verebileceğim bir şey değildi.

Kapıyı açtım ve oda, geceleri odasını aydınlatmak için kullandığı birkaç gece lambası tarafından loş bir şekilde aydınlatılmıştı. Bir dakika boyunca sırtına baktım, nefes alış verişini yeterince derin ya da yavaş olmadığı için uyumadığını biliyordum.

"Buona notte, cucciolo."

Sessiz kaldığında içimi çektim ve yatağının etrafında döndüm. Gözleri sonuna kadar açıktı ve uyuyor numarası yapmadığı için minnettardım ama küçük burnunun kıpkırmızı ve gözlerinin ıslak olduğunu görmekten nefret ediyordum, ayrıca sihirbaz yastık kılıfındaki sessiz gözyaşlarının kanıtı olan koyu lekeleri de.

İstediğim tek şey onun mutlu ve güvende olmasıyken onu inciten, ağlatan ben olmuştum. Gerekirse bir saniyede kanımı akıtabilirdim, ama yine de onun çektiği eziyetin kaynağı hep benmişim gibi görünüyordu. Nasıl bu kadar kötü bir baba olabildim?

Yanına çömelmişim ve o da banyo kapısının yanındaki gece lambasına bakıyordu. Bu çocuk gerçekten dik kafalıydı.

"Özür dilerim, polpette. Asla bağırmarımalıydım ve seni korkutmarımalıydım. I..." İçimi çektim, hayal kırıklığıyla parmaklarımı saçlarımda gezdirdim. Ben, ne? Ben lanet olası bir canavardım, hikâyenin sonu ve bir kez daha mantıksız öfkemin beni ele geçirmesine izin verdim.

"Seni suda gördüğümde korktum ve bağurdım çünkü seni seviyorum." Yaşadığım dünyada L-kelimesi konusunda oldukça cimriydik. Annemle babamın bana beni sevdiklerini söylediklerini bile hatırlamıyordum ama muhtemelen sevmedikleri içindi. Babam için ben bir görevden, devamlılığı sağlamak için bir gereklilikten başka bir şey değildim. Onun için bir araçtan daha iyi değildim. I

önce bir varlık, sonra bir evlattım. Annem için ben, sevgisiz bir evlilikten doğan istenmeyen bir çocuktan başka bir şey değildim - haplarını içip pahalı şarabını yudumlarken mümkün olduğunca varlığını unuttuğu biriydim.

Kuvözde yaşam mücadelesi verirken çok kırılgan ve savunmasız görünen küçük oğlumu gördüğümde kendime ailem gibi olmayacağıma, onun sevgi ve güvenlik kaynağı olacağıma söz vermişim. Şimdiye kadar onu ne kadar hayal kırıklığına uğratmışım?

Burnunu çekti ama gözlerini kaçırdı, uzun sürmeyeceğini umduğum bir sessizliğe kilitlendi.

Elimi bir dakikalığına yumuşak saçlarının üzerinde dinlendirdim, ona yaptığım şeyi iyi hale getirecek bir şey, herhangi bir şey söyleyebileceğimi umuyordum, ama hiçbir şey olmadığını biliyordum.

Tekrar burnunu çekerken yenilgiyle başımı salladım. "Tatlı rüyalar, oğlum. *Ti voglio molto bene.*" Oflayarak ayağa kalktım, günün duyguları ve hataları bana ağır gelmeye başlamıştı.

Kapıya ulaştığımda "Ben de seni seviyorum," dedi ve sesindeki hüznü beni olduğum yerde durdurdu. "Ama bazen... Senden pek hoşlanmıyorum."

Arkamı döndüm ve onun sırtına baktım. "Bazen ben de kendimi pek sevmiyorum," diye itiraf ettim usulca.

Tekrar burnunu çekti ve dengesiz, derin nefes alışları daha fazla gözyaşıyla savaşmaya çalıştığını gösteriyordu.

"Lily her şeyi yapabileceğimi, istediğim her şey olabileceğimi söylüyor. Sınırlarımın ne olduğunu sadece benim bildiğimi söyledi ve-ve-ve..." Yumuşak bir hıçkırık çıkardı ve dudaklarımı büzdüm, ona gitme ihtiyacımla savaşmak için ellerimi yumruk haline getirdim.

Açıklamasının tam ortasındaiken onu durduramazdım; dinlemem ve kendini daha iyi hissetmesini sağlayacaksa kesikleri almam gerekiyordu. Daha fazlasını hak etmiyordum.

"İyileşmek istiyorum çünkü bana sahip olduğun için üzgünüm, kırık bir oğlun olduğu için. Benimle gurur duyamadığın ve beni burada saklamak zorunda kaldığın için üzgünüm. Ne kadar çabalarsam çabalayayım, asla yeterince iyi olamayacağım için üzgünüm." Sesi çatallaştı ve bir mide bulantısı dalgası beni vururken dizlerimin büküldüğünü hissettim.

"Bazen keşke annemle birlikte ölseydim diyorum," diye ekledi nefes alma yeteneğimi elimden alan bir yorgunluk ve kesinlik ile.

Bu her şeyi bitirdi. Çığ acısı benim hatamdı, benim suçumdu ve sonunda beni kırdı.

Kapının pervazına yaslandım ve on yıldır ilk kez ağlayarak oturana kadar aşağı kaydım.

Titrek bir nefes aldım, o kadar büyük bir acıyı hafifletmeye çalışıyordum ki doğru düzgün düşünemiyordum.

"Sen yeterlisin, oğlum. Hayır, bu doğru değil. Sen yeterli değilsin; sen *her şeysin*. Ayım, güneşim, hayatım, kalbim. Senin baban olmaktan daha fazla gurur duyamazdım, Pietro. Yemin ederim." Ağzımı tekrar açtım ama kapattım, nasıl daha iyi yapabileceğimi bilmiyordum ama tüm içgüdülerim Lily'yi çağırmam için bağııyordu. Nasıl yardım edeceğini bilirdi, onun iyileşmesine yardım ederdi ve bu süreçte benim de yeniden nefes almama yardım ederdi.

Lily bu yapbozun sadece bir parçası değildi; ana parçalarından biriydi ve bildiğim kadarıyla onu yok etmişim.

CHAPTER 10

10

T Bugün muhtemelen uzun zamandır hissettiğim ama inkar etmek için elimden geleni yaptığım bir şeyi fark ettim. Patronuma aşıkım. Bunu gerçekten söyleyemezdim.

Başladığında, muhtemelen onu iş yerinde gördüğümde - ham erkekliği ve karizması daha akıllı kadınları bile kandırabilirdi - ama daha iyisini biliyordum. Alessandro gibi erkekler benim gibi kadınları, travma ve yara izleri olan küçük kasaba kızlarını kendilerine layık görmezlerdi.

Sonra, tüm mantığın aksine, bu duygular adada geçen birkaç hafta boyunca daha da arttı. Onu daha rahat görmek, Pietro'ya babalık yapmak beni daha da derinden etkiledi ve sonra o öpücük geldi. Aldığım diğer tüm öpücükleri unutturan bir öpücük.

Ayrıca o acımasız sözleri söylediğinde ne kadar derinde olduğumu ve beni ne kadar etkilediğini de fark ettim. Hakaretlere ya da eleştirilere karşı hiçbir zaman özellikle hassas olmamıştım -en azından bunların beni incitmesine nadiren izin verirdim- ama Alessandro'nun sözleri beni çok az şeyin incitebileceği şekilde incitmişti. Neredeyse hastanede vücudum tamamen kırılmış olarak uyandığım zamanki kadar acı vericiydi.

Kapıdan gelen bir gıcırtı dikkatimi çekti ama açık pencerelerin yanına çektiğim rahat sandalyede oturmaya devam ettim. Gelenin sadece Alessandro olabileceğini biliyordum ve açıkçası söyleyeceği hiçbir şeyi duyacak havada değildim.

Yanağımdaki kesiğe dokundum ve artık fiziksel olarak acımasa da, daha önce bana hiç yöneltilmemiş olan kalpsizliğini hatırlattı. Söyledikleri daha da canımı yaktı çünkü söylediklerinin çoğunun doğru olduğunu biliyordum.

Onu ve Pietro'yu ailem olarak görmeye başlamıştım ama buna hakkım yoktu ve ne kadar çalışırsam çalışayım bazı fiziksel kısıtlamalarım vardı ve son zamanlarda unutmuş olsam bile hep olacaktı.

"Lily."

Hızla döndüm, neredeyse onu odamda bulmayı bekliyordum. Anahtarlar ondaydı, bunu biliyordum ama oda boştu.

"Benimle konuşmak istemediğini biliyorum ve seni suçlayamam. Sadece-"

Ayağa kalktım ve pencereye doğru yürüdüm, sese yaklaştım, ancak stratejisini yeniden düşündüğünü ve şimdi yakındaki bir balkonda olduğunu hayal ettiğim için gözden uzak kaldım.

"Pietro'yu doğduktan sonraki birkaç ay içinde pek çok kez neredeyse kaybediyordum ve her seferinde acı çekiyordum çünkü o bebeği ilk gördüğüm andan itibaren çok sevmiştim. Onu güvende tutmak için buraya getirdim ve beş yaşındayken onu yüzme havuzunda cansız yatarken gördüğümde... Lily, öleceğimi sandım." Sesi çatallaştı ve kendimi durdurmak zorunda kaldım.

Onu rahatlatmak için balkona çıktım. Beni derinden yaralamıştı ve güçlü olmam gerekiyordu.

"Onu havuzda tekrar gördüğümde düşünmedim; aklımı kaybettim ve hiçbir şekilde hissettiğim gibi olmayan birçok kırıcı şey söyledim." Bir an durdu ve ben bir kez daha balkona çıkıp ona bakmak istedim.

Yüzümün yan tarafını duvara yasladım ve bekledim.

"Bu işte iyi değilim." Beni gülümseten sinirli bir inilti çıkardı. "İnsanların bir şeylerle nasıl başa çıktığı konusunda hiç endişelenmem gerekmedi ve önemsemediğimde bunu nasıl ifade edeceğimi bilmiyorum. Bu... şaşırtıcı."

Şaşırtıcı mı? Öyle de denebilir. Dağınık ve inciticiydi. İnsanlar alemine hoş geldin Alessandro, duygular berbattır.

Bunun beni önemsemediği anlamına gelip gelmediğini merak etmekten kendimi alamıyordum... *Hayır, başlama Lily, bundan iyi bir şey çıkmayacak.*

"Sen bu denkleme aitsin, Lily. Şaşırtıcı ve sinir bozucu bir şekilde buraya aitsin ve bir yanımda bu gerçekle başa çıkamıyor-" Aniden durdu ve ben de beni dinlemek isteyen her tanrıya lanet ettim.

Gerisini duymam gerekiyordu.

Küçük bir kahkaha attı ama sesi yorgun ve bitkin geliyordu. "Dinleyip dinlemediğini bile bilmiyorum; kulaklıklarını takmış uyuyor olabilirsin ama ben buradayım, içimi geceye döküyorum. Muhtemelen en iyisi bu. Muhtemelen her zaman yaptığım gibi işleri berbat ediyorum."

Hayır, değilsin. Bu konuda garip bir şekilde iyisin... beceriksiz, sevimli bir şekilde, diye düşündüm öfke ve incinmişliğimin bir kısmı azalmaya başlarken.

"Özellikle kimseye bir şey itiraf etmemek garip bir şekilde katartık ve başarısız girişimimle alay edecek kimse yok."

Girişiminizde başarısız olan bir şey yok, diye itiraf ettim isteksizce.

"Mesele şu ki Lily, hayatımın pek çok alanında sahip olduğun önemi kabullenmekte zorlanıyorum. Asistanım olarak sana bağımlı olmaya başladım. Sana güvendim, ki tahmin gibi bu benim hayatımda oldukça nadir rastlanan bir şey ve sonra bu güvenin daha da derinleştiğini fark ettim ve seni buraya, benim için en değerli olan kişiye götürdüm. Gerçek hayatıma girmene izin verdim ve bu sadece..." Uzun bir nefes verdi. "Her şey düzeldiğinde ve sen gittiğinde bununla nasıl başa çıkacağımdan emin değilim, çünkü sen bu ailenin bir parçasısın, çok alışıldık bir şekilde, adını bile koyamadığım bir şekilde. Ama öylesin Lily ve gittiğinde seni her gün göremeyecek olmak sadece Pietro için değil, benim için de zor olacak."

En iyisinin bu olacağını bilsem bile, bu kırık adamdan ve onun olağanüstü oğlundan uzaklaşma düşüncesi derin bir keder duygusu yarattı.

Kimin için en iyisi?

"Benim için önemlisin Lily. Önemiştir," diye ekledi o kadar büyük bir yenilgiyle ki kızgınlığının geri kalanı yok oldu.

Birkaç nefes aldım, nasıl cevap verebileceğimi bulmaya çalıştım ama kelimeler kifayetsiz kaldı. Bir gülümsemenin şimdilik yeterli olacağını umarak balkona doğru bir adım attım ama o ortalıkta görünmüyordu.

Karanlık boş balkonlara baktım ve bir an için tüm bu güzel ama son derece beceriksiz kelimelerin benim hayal gücümünden ibaret olup olmadığını düşündüm.

"Ben de önemiştir." Parlak dolunaya baktım. "Çok fazla önemiştir," diye ekledim odaya geri dönmeye önce, bu günden sonra uykunun gelmesini umarak

Duygularla dolu.

Güneş doğmaya başlayıp geceye giderek artan bir altın rengi verirken uyumaktan vazgeçtim.

Alessandro nasıl olur da aynı gün hem kalbimi kırıp hem de sevinçle doldurabilirdi? Bu delilikti.

Saate baktım, daha beş bile olmamıştı; evin içinde koşturup Pietro'yu uyandırma riskini almak için çok erkendi. Çocuk iyiydi ama onu kararlaştırılandan daha erken uyandırmak en iyi yanını ortaya çıkarmasına izin vermiyordu.

Alessandro'nun sırf beni kızdırmak için aldığından emin olduğum bikini takımını giydim ama diğeri çamaşır odasında unutulduğu ve Alessandro'nun odasının önünden geçme riskini göze alamayacağım için fazla seçeneğim yoktu.

Onu affedip affetmeyeceğime ve bir şans daha verip vermeyeceğime karar vermek için biraz daha zamana ihtiyacım vardı. Sözleri inciticiydi ve o ne düşünürse düşünsün, her şey gözümün önünden geçip gitmiyordu.

Dün gece kapımın önünde bulduğum elbiseyi giymek istememe rağmen, sipariş ettiğimiz yazlık elbiselerden birini giydim. Bu, düşünemeyecek kadar kızgın olduğum bir suçluluk hediyesiydi.

Havlumu aldım, parmak arası terliklerimi giydim ve birkaç gün önce keşfettiğim şelaleli küçük dereye gitmek için evden mümkün olduğunca sessiz bir şekilde yan kapıdan çıktım. Serin su tam bir cennet gibiydi ve kaslarıma iyi geldi. Orada biraz zaman geçirmenin, meşgul zihnimin ne yapmam gerektiğini bulmasına da yardımcı olacağından emindim.

Yeni bulduğum vahaya ulaşana kadar ağaçların arasında birkaç dakika yürüdüm. Şelalenin sesi, çiçeklerin yumuşak kokusuyla birleşti

herhangi bir süslü spa kadar sakinleştiriciydi.

Elbisemi ve ayakkabılarımı çıkardım ve serin suya adım attığımda nefes nefese kaldım. Derenin ortasına doğru yürürken su karnımın ortasına değene kadar nefesimi tuttum, sonra suyun altına daldım ve suyun altında hissettiğim ağırlıksızlığın tadını çıkardım.

"Gitmeye çalıştığını sanıyordum." Yüzeye çıkar çıkmaz duydum.

Bir arkamı döndüğümde Alessandro'nun derenin kenarındaki yüksek bir taşın üzerinde durduğunu gördüm.

Üzerinde bol lacivert keten bir pantolondan başka bir şey olmayan, saçları hâlâ uykuyla karışmış, muhteşem görünüyordu. Onu daha önce hiç böyle düşünmemiştim ama bu adamın çabalamadığı halde daha da çarpıcı olması ne kadar adildi?

Varlığı bir an için konuşma ya da doğru düşünme yeteneğimi çalmış gibiydi ve tek yapabildiğim ona bakıp tüm detayları incelemektir. Göğsünün büyüklüğü ve yükselen güneşte daha da altın rengi görünen teni, göğsüne serpiştirilmiş hafif siyah saçları, düz ve sert karnı ve pantolonunun altında kaybolan küçük saç izi... Gözlerimin nereye odaklandığını fark ettiğimde kızardım ve gözlerine bakmak için başımı geri çektim.

"Nereye gidebilirim ki?" diye sordum ve aslında öyle demek istemediğim iğneleme karşısında ağzının nasıl büzüştüğünü gözden kaçırmadım.

"Köpekbalıklarıyla şansını denemeye hazır olduğunu söylemiştin."

"Sanırım ikimiz de gerçekten istemediğimiz şeyler söyledik ve ben asla bu şekilde ayrılmam, veda etmeden değil."

Yüzü yumuşadı. "Pietro'ya mı bana mı?"

"Fark eder mi?" Yüzü daha önce toplantı odasında gördüğüm yoğun ifadeye bürünürken kalbim göğsümde çarpmaya başlayarak sordum. Vahşi Alessandro karşımda duruyordu ve onu genellikle böyle gördüğümde başaramayacağı hiçbir şey yoktu. Kararlılığı o kadar yoğundu ki her şey onun iradesine boyun eğiyordu ve eğer gerçekten kafasına koyarsa beni de kapsayacağından şüpheleniyordum.

"Düşündüğünden daha fazla."

"İkisi de," diye cevap verdim, suyun serinliğine rağmen tenimin ısındığını hissederken kendime küfrediyordum.

"Pietro'yu bizimle Chicago'ya geri götürüyorum, adayla işim bitti." Başım şaşkınlıkla ona doğru döndü, utancım gitmişti. "Gerçekten mi?" Suyun içinde daha dik durdum. "Oh, Alessandro, bu çok inanılmaz! Pietro çok mutlu olacak."

Başını salladı, gözleri göğsüme ve karnıma daldı ve heyecanımdan yan tarafımdaki bazı yara izleri de dahil olmak üzere amaçladığımdan çok daha fazla tenimi göstermeye başladığımı fark ettim. Suyun içinde geriye doğru çömeldim, onun bakışları altında kendimi ne kadar mahcup hissettiğimden bir şekilde rahatsız oldum.

"Dehşete kapılmış durumdayım ve tüm bunlar beni çok aşıyor. Chicago'da sürdürdüğüm hayat buradan çok farklı ve umarım orada Pietro için yeterli olurum."

"Yardım edebilirim," diye ağızımdan kaçırdım, ama ne olursa olsun yapılacak en doğru şeyin bu olduğunu biliyordum.

"Yardım mı?"

Başımı salladım. "Yani, ikimiz de artık senin asistanın olarak çalışamayacağımızı biliyoruz." Pek çok nedenden dolayı, bunlardan biri de ona karşı hissettiklerim. "Ama senin için çalışabilirim ve Pietro'ya bakabilirim, açıkçası bu o kadar da büyük bir iş olmaz."

"Yani benim evimde benimle ve oğlumla mı yaşayacaksın?" diye sordu. Bunu doğrudan ondan duymak, dün beni yapmakla suçladığı şeyin aynısıydı ve utanç içinde yüzümü buruşturmaktan kendimi alamadım.

"Hayır, hayır." Başımı sertçe salladım. "Öyle olmak zorunda değil elbette. Anladığım kadarıyla beni kendi alanınızda istemezsiniz-"

"Seni kendi alanımda görmek isterim," diye araya girdi, sesinin tonu çift anlamlıydı.

Gözlerim şaşkınlıkla açıldı ama sonra küçük bir gülümsemeyle başımı salladım. Şaka yapıyordu; tabii ki şaka yapıyordu.

"Seni her gün çatımın altında tutmak... Kuzuyu kurtların inine götürmek gibi bir şey olurdu."

"Oh!" Şimdi mantıklı geldi. "*Mafya* yüzünden mi?" Son kelimeyi fısıldadım, etrafıma bakındım.

Yorgun bir kahkaha attı. "Hayır, güzelim. Bunun mafyayla hiçbir ilgisi yok ve tamamen son zamanlarda senin yanında dürtülerini kontrol etmekte zorlanan bir adam olmamla ilgili."

"Bunu söylemek zorunda değilsin. Dün söylediğin tüm o korkunç şeyleri kastetmediğini biliyorum."

"Yalan söylediğimi mi
düşünüyorsun?" "Tam
olarak yalan değil, ama-"

"Buraya gel." Emrinde normalde taşıdığı küçümseme yoktu ama ses tonunu dolduran başka bir şey tenimin ısınmasına ve alt midemin utanç verici bir şekilde gerilmesine neden oldu.

Başımı salladım.

"Matthews..." uyarının sesi neredeyse şakacıydı, "buraya gel."

Bu emir tüylerimin diken diken olmasına neden oldu ama bu korkudan değildi. Hayır, ne yazık ki çok daha karmaşık bir şeyden kaynaklanıyordu.

İstenmeyen arzu. Tanrım, vücudum neden tepki veriyordu?!

"Hayır," diye ciyakladım utanarak.

Yüzündeki bakış yırtıcıydı, ama hayatınızı tehlikeye atacak bir anlamda değil, daha çok erdeminizi tehlikeye atacak bir anlamda.

Ne kadar deneyimli olduğunuzun bir önemi yoktu; Alessandro'ya benzeyen bir adamın hala sahip olduğunuzu bilmediğiniz bir erdemi alabileceğinden emindim.

"Tamam. Ben sana gelirim."

Pantolonunun kemerine uzanıp aşağı indirdiğinde anlamam bir saniye sürdü.

"Oh!" Yüzüm utançtan yanarken etrafımda döndüm. Pantolonunun altına komando kıyafeti giymişti ve gece geç saatlerde sadece hayalini kurduğum bir parçasını bir anlığına görmüştüm. Bu hızlı bakış -gerçek anlaşmanın sadece bir saniyesi- hayal gücümün, cömert olsa bile, ona adalet vermediğini gösterdi.

Sığar mıydı ki? *Kahretsin Lily, şimdi bunu düşünme!* Kendime lanet ettim.

Suyun sırtımda dalgalandığını hissettim ve onun orada olduğunu bilerek nefesimi tuttum. Onun varlığını hissedebiliyordum.

Parmaklarının boynumun yanından omzuma doğru uzandığını hissettiğimde nefesim kesildi.

"Arkanı dön, Lily Matthews." Sesi o kadar alçak ve hipnotize ediciydi ki, neredeyse bir mırıltı gibi geliyordu.

"!" Bir nefes verdim.

"Evet, öyleyim," diye yanıtladı, parmaklarını omzumda aşağı yukarı gezdirirken sesindeki gülümseme belirgindi.

Önümdeki kayaya kaşlarımı çatarak baktım, alay etmesine sinirlenmiştim.

"Neden çıplaksın?" "Pek çok nedeni var."

Dişlerinin parmağının yerini aldığını, derimi hafifçe ısırdığını ve hemen ardından dilinin uzun bir tur attığını hissettiğimde şaşkınlık çığlığı ve zevk inlemesinin karışımı olan utanç verici bir ses çıkardım.

"Tadın ananas gibi... ve ben ananasa bayılırım."

Tanrım merhamet et! Gözlerimi kapatarak yalvardım. Suyun içinde olduğum ve kalçalarımın arasındaki sıcaklık ve ıslaklığın bundan kaynaklanabileceği için çok minnettardım.

"Çıplaksın," diye tekrarlardım ama bu bir sızlanma olarak çıktı. Neredeyse bacaklarımın tutmayacağını ve boğulacağımı umuyordum.

"Sanırım bunu zaten anlamıştık," diye mırıldandı tenime karşı, dudaklarını boynumda gezdirip kulağımın kabuğunda durdururken. "Eğer bana iyi bir kız gibi gelseydin, pantolonumu çıkarıp sana gelmek zorunda kalmazdım."

'İyi kız' kelimeleri dizlerimin bağını çözdü ve destek için önümdeki kayaya tutunmak zorunda kaldım.

"Ah." Güldü. "Yalan söylüyorum. Pantolon zaten inmek zorunda kalacaktı." Boştaki kolunu belime dolayarak beni sertliğine doğru çekti. "Az önce söylediğim tüm sözlerde ciddi olduğumu sana başka nasıl kanıtlayabilirdim ki?"

"Aman Tanrım!"

"Ah, eminim bu gördüğün ya da hissettiğin ilk penis değildir... değil mi?"

"Hayır." Ama şimdiye kadar gördüğüm ya da dokunduğum tek şey, sırtıma saplanan şeyin boyutuna yaklaşamadı.

"Seni istiyorum, Lily. Şimdi bana inanıyor musun?"

Anakondası sırtıma yaslanmışken nasıl yapmayayım?

"Alessandro, insanlar bizi görebilir," diye fısıldadım ısrarla, libidom üzerinde hâlâ biraz kontrolüm varken, ki bunun sadece birkaç dokunuş daha süreceğini tahmin ediyordum. Ama şimdi bile, mantıklı her parçam durması için çığlık atarken, dinleyip ikimizin de içinde bulunduğu büyüü bozmasından çok korktuğum için durmadım.

"Hayır, yapamazlar. Sadece sana dokunmak istiyorum. Vücudunun benim dokunuşum altında uğuldadığını hissetmek."

Sanki bir işaretmiş gibi, eli omzumdan aşağı inip bikinimin ince siyah kumaşının üzerinden göğsümü avuçladığında ürperdim.

"Geçen gece balkondaki çekimi hayal etmedim, değil mi?" diye sordu ve sesinde alışık olmadığım bir belirsizlik vardı. "Sen de beni istiyorsun, değil mi?"

Artık düşünmek istemiyordum; analitik Lily olmak istemiyordum - en azından şimdilik bu derede. Bunun neden bir geleceği olmadığını, neden bir hata olduğunu düşünmek istemiyordum. Sadece bu adamın dokunuşunun tadını çıkarmak, sadece hakkında okuduğum zevkin tatlı unutkanlığında kaybolmak istiyordum. Kalbim daha önce birçok kez kırılmıştı, sadece romantizm tarafından değil, her zaman dikkatli olmama rağmen hayat tarafından da. Bir kez olsun dikkatsiz davrandığım için kalbimin kırılması sorun değildi.

Ona yaslandım, sırtımı ereksiyonuna dayadım ve başımı omzuna yasladım, gözlerimi kapalı tutarak sadece tenimdeki ellerine konsantre oldum.

Elinin yan tarafımda gezinmesine izin verdi ve parmakları böğrümdeki yara izlerinin kabarık derisi üzerinde ilerlerken nefesimi tuttum. Durmadı, hatta yara izli deride oyalanmadı ve bikini altımın bel bandına ulaşana kadar devam etti.

Parmağının bir santim içeri girmesine izin verirken boynumu tekrar usulca öptü ve dudaklarını boynumun kenarındaki nabız gibi atan damarda gezdirirken bekledi.

Hayır demem için bana zaman tanımak için durduğunu biliyordum ve şehvet dolu beynimle bile bu ilgiyi takdir ediyordum ama onu şimdi durdurmanın hiçbir yolu yoktu. Çoktan gitmiştim ve aradan çok uzun zaman geçmişti. Aslında, bileğini tutup elini daha derine itmeme için kendimi zor tuttum, böylece parmakları sonunda artan ağrıyı hafifletebilecekti.

"Alessandro," diye fısıldadım duaya benzer bir ses tonuyla.

Diğer eli nihayet içeri kayarken göğsümdeki eli sıkılaştı. Parmakları yumuşak bir şekilde yarığımdan aşağı inerken rahatlama iç çekişiyle karışan yumuşak iniltiyi tutamadım.

Parmakları nazikti, sanki okşayışını vücudumun verdiği tepkiye göre ayarlıyormuş, erotik dokunuşunu vücudumun ne istediğine göre ayarlıyormuş gibi ilk birkaç vuruşu arıyordu...

Bu adam bir sanatçıydı.

Başparmağını şişmiş klitorisime bastırdı ve bir zevk ılgılığı attım.

"Mmm, bu doğru, Matthews, dünyaya parmaklarımın üzerinde olmasından ne kadar hoşlandığını söyle," diye mırıldandı kulağıma karşı.

Parmakları daha talepkâr, daha hızlı, daha sert, her ileri geri hareketinde klitorisime baskı yaparken kalçalarımı hareket ettirmeye başladım.

Kendimi kenara yaklaşırken hissettiğimde daha hızlı ve daha hızlı gitmeye devam etti. Kalça hareketlerim tamamen düzensizleşti ve kendimi çıkıntıdan aşağı düşmek üzere hissettim.

"Benim için gel, güzelim," diye emretti meme ucumu sıkarken ve iki parmağını içime sokarken.

İşte bu . Parmaklarının yarattığı dolgunluk ve çimdiklemesinin zevkli acısı beni uçurmuştu ve şimdiye kadar yaşadığım en sarsıcı orgazmla bu adanın vahşi doğasına onun adını haykırarak geldim.

Aynı anda hem kör edici, hem her şeyi tüketen, hem de bedenimi uyuşturan bir şeydi ve tüm sinirlerimi ateşe veriyordu. Hem ateş hem de buz gibiydi. Delicesine çelişkiliydi ama onu her yerde hissedebiliyordum ve daha önce orgazm olup olmadığımı sorgulamama neden oluyordu.

Çenemin alt tarafına dokunduğunda gözlerimi kırptım ve yüzüne bakabilmek için başımı yukarı kaldırdım.

Görüşüm hâlâ biraz bulanıktı ama yüzümü nasıl detaylandırıldığını, elinin hâlâ çenemi kavradığını, başparmağının dudaklarımda ileri geri gezindiğini gördüm.

"Zevk sana yakışıyor, Lily. Daha sık orgazm olmalısın... tercihen benim tarafımdan."

Ağzımı açtım ama beynim hala ihtiyaçlarımin karşılanmasından dolayı uğuldadığı için tekrar kapattım.

Yüzüne şimdi daha net bakıyordum. Normalde tokatlayıp uzaklaştırmak isteyeceğim bir erkeklik gururuna sahipti ama şu anda bu gurur fazlasıyla haklıydı.

Başparmağı ortasından geçerken ağzımı tekrar açtım ve yapmak istediğim tek şey olan onu içime çektim.

Burun delikleri alevlendi ve gözleri kısıldı, ama bu her zamanki kızgınlığından ya da öfkesinden değildi; bu arzu, zevk... istekti. Alessandro Benetti'den daha önce hiç görmediğim bir şeydi bu ve bana yönelmesini de hiç beklemiyordum.

"*Dio aiutami,*" diye mırıldandı başparmağını ağzımdan çekmeden önce nefesinin altında. ve bana sahiplenici bir öpücük verdi -farklı

Balkonda yumuşak ve tatlı başlayan öpücükten farklıydı. Bu öpücük talepkâr ve sıcaktı ve dili ağzımı istila ettiğinde ve ben kollarında gevşediğimde, sahip olduğum gibi arzulamayı hiç beklemediğim erkeksi hakimiyetine tamamen teslim olduğumda çaresizliğin bir tonunu taşıyordu.

Elimin arkamda dolaşmasına izin verdim ve parmaklarımı sert horozu boyunca takip ederken kendi cesaretimle kendimi şaşırttım, bunun nedeni olmak için neşeli bir heyecan ve kadınsı gururu kontrol edemedim.

Boyunun etrafında döndüm ya da en azından denedim. Sıktım, ağzıma karşı tıslamasını sağladım.

"Hayır," diye homurdandı, benden uzaklaşırken nefes alış verişini ağırlaştırmıştı, sanki bırakmak fiziksel olarak imkânsızmış gibi. "Burada olmaz, şimdi olmaz." Dişlerinin arasından konuşuyordu, bakışları içimden geçiyor gibiydi.

Benimle konuşmuyordu; içindeki canavarla konuşuyordu.

Bir adım geri çekildim, kalçalarımı birbirine bastırırken destek için taşaya yaslandım, zorlukla kontrol altına aldığı kontrolünün kaymaya başladığını, tüm kaslarının gerildiğini ve burun deliklerinin saldırmaya hazır bir boğa gibi parladığını gördüğümde verdiğim tepkiyle şok oldum.

Andrew'la birlikteyken beceriksizce ve nazıkçe sevişmeye alışmıştım; bu acımasız adamın yapabildikleri ve beni bir öpücükten daha fazlasıyla ele geçirmiş olmasıyla kıyaslanamazdı bile. Kontrolü kırılırsa beni kabaca alacağını, üzerime çıkacağını, kime ait olduğumu göstereceğini biliyordum... ve bu düşünce beni olması gerektiği gibi korkutmak yerine neredeyse yeniden boşalmama neden oluyordu.

Neden bu kadar mücadele ettiğinden emin olamayarak kaslarımı çattım. Elbette benim de istediğimi biliyordu, değil mi? Bana vermeye hazır olduğu her şeyi istediğimi biliyor olmalıydı.

Ona doğru bir adım attım.

"Yapma. Gel. Daha yakına." Her kelime büyük bir güçlükle çıkıyor gibiydi. "Bir adım daha atarsan seni o taşın üzerinde beceririm." Başını arkamdaki bir şeye doğru salladı. "Ve ne olursa olsun."

Ta a bir göz attım ve tekrar ona baktım. "Bana o kadar da kötü gelmedi," dedim nefes nefese. "Ben kırılabilir değilim, buna dayanabilirim." Sesim, onu gördüğümü hatırladığımda hissettiğimden çok daha cesurdu. "Burası yeri değil. Seni  yle gören herkesi öldürürüm. Zamana ihtiyacım var-" Etrafımda dönüyordu, d   nd ğ mden çok daha hızlı hareket ediyordu.

Mümkün.

Kalkmasına yardım etti ve ben de saklamaya bile çalışmadan onu s zd m. Sırtı hala bana dönük bir şekilde kenarda duruyordu ve tüm fantezilerimden daha görkemliydi. Güçlü omuzlar, dar kalçalar, yuvarlak kaslı bir popo ve kalın, güçlü uyluklar.

Attığı pantolonunun içine geri adım attı ve bana bir daha bakmadan uzaklaştı.

S zs zce gidişini izledim. Ona verdiğim tepkinin ne kadar güçlü olduğu beni hâlâ çok etkiliyordu, ama aynı zamanda ani ruh hali değişimi ve hızlı geri  ekili i yüzünden dengesizle tiğimi hissettim.

Bunu bir reddetme olarak algılamadım, en azından gerçekten. Onun bana karşı koyduğu gibi benim de ona karşı koyabileceğimi sanmıyordum ama benim hesaba katamadığım, onun hesaba katması gereken faktörler vardı - Pietro'nun iyiliği bunlardan biriydi.

 elaleye bakarak i  çektim. Ona doğru yüzerken dereye vuran suyun gerçekten soğuk olduğunu biliyordum. Tekrar mantıklı d   nebilmek için kendimi serinletmem gerekiyordu.

 u anda hissettiklerimin sadece bana verdiği zevkten mi kaynaklandığını yoksa çok daha korkunç bir şey mi olduğunu anlamam gerekiyordu... ve doğru olduğundan   phelendiğim bir şey.

Alessandro Benetti'ye aşık olmuştum.

BÖLÜM II

Alessandro

I Bu kadar erken kaçtığını görünce panikledim. Köpekbalıklarıyla şansını denemekle ilgili tehditlerini gerçekten yerine getirdiğini düşündüm. adadan kaçmak.

Bir çift pantolonun içine atlayıp onu vahşi doğanın derinliklerine kadar takip ettim ve endişe çok daha güçlü bir şeye dönüştü - hayvani, hissetmeye hakkım olmayan köklü bir kıskançlık.

Adımlarımı yavaşlatırken kaşlarımı çattım. Parlak kırmızı elbisesiyle onu takip etmek kolaydı... Muhafızlardan biriyle buluşacağını tahmin ettim. Mario'yla mı buluşacaktı? Ben yokken yakınlaşmışlar mıydı? Bu yüzden mi Pietro'yla kuralları çiğnemesine izin vermişti? Eve doğru döndüm ama

Aşırı yeşilliklerin arasından zar zor çıkabildim. Mario'nun onu kaçırtışının görüntüsü zihnimde canlanırken yumruklarımı sıktım ve bunun için onu öldürmek istedim. Yeni muhafızla mı buluşuyordu? Benim olanı alırsa ölmek istediği belli olan biriyle.

O senin değil, Alessandro, vicdanım bastırmaya çalıştı ama ben onu bastırdım. Gerçek hayatta değildi, iyi ve güvenli bir hayatı hak ediyordu, ama mafya dünyasında? Birinin onu benden çalmasına izin verirsem ne olayım. Bu dünyada o benden başka kimseye değildi.

Ona doğru döndüm ve durmadan önce birkaç adım daha attım. Sırf onu kızdırmak için aldığım minicik bikinisini ortaya çıkaran elbisesinden sıyrılışını izlerken bedenim gerildi.

Şaka benim üzerimdeydi, çünkü sikim intikam duygusuyla uyanıyordu ve kan akışı acı vericiydi.

Bu kadının vücudu, o küçük kızgın namusludan beklediğim gibi değildi. Onu dar elbisesiyle adaya götürdüğümde vücuduna bir göz atmıştım ama zihnim ona hayran olmak için zaman ayırmaktansa bu çılgınca kararın ardından gelecek tüm saçmalıklarla daha çok meşguldü. Ama şimdi, gözlerimi onun her santiminde ziyafet çekebiliyordum ve bu lanet ormanda sabahın erken saatlerinde yaptığım yürüyüşe değerdı. Hatta köpekbalıklarıyla yüzmeye bile degeceğine emindim!

Yumuşak kıvrımları ve ipeksi bir teni vardı. Dolgun, diri göğüsleri, yuvarlak kalçalara doğru genişleyen küçük bir beli ve düzgün bir arka tarafı vardı. Çok fazla yara izi vardı ama bu onu daha az seksi ya da çekici yapmıyordu, en azından benim için. Bu kadın bir savaşçıydı, anlamaya bile başlayamayacağım bir dünya acı yaşamış bir kadındı ve buradaydı, ayaktaydı, gülüyordu, etrafındaki insanlara sevgi ve ilgi gösteriyordu. Savaş yaraları onu daha da çekici kılıyor ve içimde pek çok çelişkili duyguya neden oluyordu. I

Ona tapmak ve onu korumak istiyordum ama aynı zamanda onu memnun etmek ve hoşuna gideceğini umduğum şekilde ona hükmetmek de istiyordum.

Suya girdiğinde çekip gitmeliydim -ne bir tehdit ne de bir kaçma girişimi vardı- ama kendimi ona göstermek zorundaydım.

Beni detaylandırırken gözlerindeki şehveti gördüm. Beni öptüğünde bunu zaten tahmin etmiştim ama şimdi onun da benim vücudumdan benim onunkinden etkilendiğim kadar etkilendiğinden emindim ve art niyetle ondan etkileniyormuş gibi davrandığımı ima ettiğinde kendimi kaybettim. Numara yapmam için hiçbir neden yoktu; Pietro için kalmayı teklif etmişti ve bir kez daha en ilkel ihtiyacıma boyun eğdim ve yapmamam gerektiğini bildiğim her şeyi yaptım. Ama kollarımda çözüldüğünde, parmaklarım onun sıkı sıcaklığının derinliklerindeyken, kalbimin etrafında bir ipin koptuğunu hissettim - cinsel çekimden daha fazlası, basit bir ilgiden daha fazlası. Bu daha derin bir şeydi, beni koşturuyordu.

Her zaman yaptığım gibi.

Telefonum masamda titredi ve ekranımda yanıp sönen kayınbiraderimin adına baktım. Bir kez olsun, kesinti için oldukça minnettar olduğumu itiraf etmeliydim.

"Hoka."

"Sesli mesajlarını hiç kontrol ediyor musun?" diye sordu öfkeyle.

Telefonumu kulağımdan çıkardım ve ekrana dik dik baktım. Kiminle konuştuğunu sanıyordu ki?

"Senin benim patronum olduğunu hatırlamıyorum," diye cevap verdim soğuk şekilde, telefonu kulağıma götürerek.

"Hayır, ama kız kardeşin *benim* patronum," diye itiraf etti utanmadan.

Birkaç hafta önce olsa onunla bu konuda dalga geçerdim ama şimdi...? Artık bunu o kadar komik bulmuyordum ve nedenini de tam olarak bilmiyordum.

"Adaya gelmem için kıcıma tekmeyi basıyordu ve günün sonuna kadar sesini duymazsam bunu söz verdim." İç çekti. "Ona binen kişi olmaktan ne kadar hoşlandığımı biliyorsun-"

"Yapma!" Telefonda bağırdım.

Küçük bir kahkaha attı. "Cidden, ben de endişelenmeye başlamıştım. Boston'la iletişime geçmem gerektiğine dair o şifreli mesajı bıraktın ve sonra başka bir şey yapmadın."

Onları ortada bıraktığım için bir tutam suçluluk hissettim, özellikle de hayatında bu strese ihtiyacı olmayan Violet'i.

"İşler gerçekten beklemediğim bir hal aldı."

"Anlıyorum. Elinizdeki konuyla mı yoksa vahşi kızıyla mı?"

Boğazımı temizledim, gerçeğe bu kadar yakın olmasından pek memnun değildim. "Killian Doyle ile konuşmam gerekiyor."

Hoka keskin bir nefes aldı. Onu şaşırttığımı biliyordum ve onu suçlayamazdım. Hepimiz İrlandalılardan uzak durduk.

"İrlandalılardan ne istiyorsunuz? Yardım edebilirim," dedi sonunda, sesi birden alçalmıştı. Bunun kız kardeşimin uzakta olmadığı ve onu endişelendirmek istemediği anlamına geldiğini biliyordum.

"Neden bu işe karışyorsun ki? *Yakuza*'nın başkalarının mafyasına karışmadığını sanıyordum."

Homurdandı. "Biliyorum ama kız kardeşinle evlendiğimde bir tür taahhütte bulundum ve yardım etmezsem çok kızar. Seni seviyor."

"Sana bir borcum olsun."

Alay etti. "Sanki İtalyanlardan bir şey isteyecekmişim gibi, lütfen. Bu iyiliği kabul et ve yoluna devam et."

"Benden bir şey istemiyor musun? Emin misin?" Belden aşağı vurmak üzere olduğumu bilerek sııttım. "Kimdi o sarhoş olup

En fazla altı ay önce, karısı ona çok kızdığı ve haftalardır hiç içki vermediği için acınası bir şekilde bardağına bakarak ağladı." Başımı salladım. "Davayı savunduğumda seni sonsuza dek sürecektir olan mavi taşak durumundan kurtardım."

Hoka bir an sessiz kaldı. "Bundan bir daha söz edilmeyeceğini sanıyordum. Sen de kabul ettin."

"Kayınbiraderinizden çok daha iyi olduğunuzu düşündüğünüzde bundan bahsetme hakkımı saklı tutuyorum."

"Onunla tanışana kadar bekleyin; inandığınız her şeyi yeniden gözden geçirmenizi sağlayacak kadın, gururunuzdan ve egonuzdan çok daha önemli hale gelecek kadın."

Neredeyse bilinçaltımda kapıya doğru döndüm ve şu anda muhtemelen oğlumla bağ kurmakta olan küçük kadını düşündüm.

"Tanrı beni böyle bir beladan korusun" diye dua ettim, içten içe çok geç olduğundan korkuyordum.

"Bunun için biraz geç kalmış olabilirsin, sence de öyle değil mi?" Hoka benim dile getirmedığım düşüncelerimi dile getirdi. "Birkaç gün önce senin kadınla tanıştım. Ondan hoşlandım, cesur biri."

Buna gülümsemekten kendimi alamadım. "Lily gücünün farkında değil ama hesaba katılması gereken bir güç."

Hoka güldü.

"Ne?"

"Onun senin olduğunu inkâr etmemen ve tam olarak kimden bahsettiğimi bilmen çok komik."

Sikeyim.

"Doyle'un Byrne'ü bana vermesini sağlamalıyım. Orada saklanıyor."

Hoka içini çekti. "Ciddi misin? Başka bir mafya kiraladığında ne olduğunu gördün mü?"

Başımı öfkeyle arkaya attım ve tavana baktım. "Benim yasal işim için fark etmezdi! Adam harika bir muhasebeciydi! Yıllarca radarın altında uçtu, hesapları temizledi, ama bunun onun için olmadığını biliyorum. Tek başına çalışmıyordu ve Lily'nin başında Matteo'nun olmasının sebebi de o değil. Bunu kimin için yaptığını bilmem gerekiyor ki onu ortadan kaldırayım."

"Doyle en iyi günlerinde bile psikopattır ve İrlanda kanının koruyucusudur. Ona kimseyi teslim ettirebileceğinizi sanmıyorum."

"Yapabilirim."

"Nasıl? Büyü mü? Cinsel iyilik mi?"

Yüzümü buruşturdum. Kritik bir durum olmadığı sürece tek kartımı Doyle'a vermeyi planlamamıştım ama Lily'nin hayatı tehlikedeydi ve buna değdi.

"Bende onun en çok istediği şey var."

"Neymiş o? Bir küp altın mı?"

Derin bir nefes aldım. "Kardeşinin yeri."

Hoka nefesinin altından küfretti. "Ne zamandır tanıyorsun?"

"Yeterince uzun zamandır," diye kaçamak bir yanıt verdim.

"Bunun ne kadar değerli olduğunu biliyor musun?" diye sordu yavaşça. "Finn'in geri dönmesinden daha çok istediği bir şey yok. İhanetinin intikamını almak için neredeyse her şeyini verir."

"Evet, Hoka, bunun farkındayım," diye yanıtladım içimi çekerek. "Ben bu dünyada acemi değilim. Tıpkı senin gibi ben de bu dünyanın içinde doğdum."

"Ve sen bu jokerden vazgeçecek misin? *Onun* için mi?" Ses tonundaki inançsızlık beni muhtemelen olması gerekenden daha fazla kızdırdı. Kız kardeşim için tüm krallığını vermeye hazırlanırken nasıl bu kadar küçümseyici olabiliyordu.

"Sadece onu değil. Bu benim işim. Saflarımda hainlere yer veremem."

"Ah." Hoka güldü. "Aşık bir adam genellikle bunu en son bilen kişidir."

Arka planda kız kardeşimin boğuk sesini duydum.

"Hayır tatlım, henüz değil," diye yanıtladı Hoka, ses tonu onunla her konuştuğunda olduğu gibi yumuşak, sıcak bir alt tona dönüşerek. "Biliyorum." Kıkırdadı. "Sana hep kardeşinin biraz yavaş olduğunu sylerdem."

Telefona öfkeyle baktım. *Siktir git aptal Japon haydut!*

"Ne diyor o?" Dişlerimi sıkarak sordum.

"Bana Lily'ye aşık olduğunu fark edip etmediğini sordu."

"Ona aşık *değilim!*" şehvetle mi? Muhtemelen. Huşu içinde mi? şüphesiz. Ama aşık? İçimden homurdandım. Bu tamamen aptalcaydı.

"Tamam..." Hoka içini çekti. "En iyisi ben seni bırakayım da durumunla ve sevmediğin kadınla uğraş."

Hayal kırıklığıyla küçük bir hırıltı çıkardım ve onun gülmesine neden oldum. Neden insanlar bana işkence etmekten bu kadar hoşlanıyordu?

"şaka bir yana, burada her zaman güvenli bir sığınağın olacağını biliyorsun," dedi ciddi bir şekilde, ses tonu, kaderin bir oyunuyla benim de bir parçası olduğum ailesi için kullandığı şiddetli koruyuculuğu alıyordu. "Pietro ve Lily burada hoş karşılanacaklar ve benimmiş gibi korunacaklar."

nceki kızgınlığım bir anda yok oldu ve yerini tekrarlayan bir minnettarlığa bıraktı. "Biliyorum. Seni bu konuda ikna edebilirim ama..." Kapiya baktım ve daha önce verdiğim karardan dolayı yüzümü buruşturdum. "Onları Chicago'ya geri götürüyorum. Pietro'nun kendi ortamında, kendi evinde olması gerekiyor. Onu sonsuza kadar saklı tutamam."

"Hayır, kesinlikle yapamazsın. Violet ve benim sana iki yıldır söylediğimiz bir şey, ama sanırım Lily'nin seni dinlemen için başka *zellikleri* vardı."

"Onun bununla hiçbir ilgisi yok ve bu onun isteyeceği ya da hak edeceği bir hayat değil. Geri d6ndüğümüzde-" Konuşmayı kestim ve başımı salladım. Konuşmak anlamsızdı. "Bu karmaşayı düzeltmem gerek."

"Var," diye onayladı, sesi artık alaycı değildi. "Ama bununla başa çıkamayacaklarını düşünerek onları kaybediyoruz. Onu elinde tutmak istediğini söylemiyorum ama adada ikinizin arasında her ne oluyorsa durmak zorunda değil. Onunla konuş, dürüst ol ve kendi kararını vermesine izin ver."

Gözlerimi kapattım ve başımı salladım, telefonda konuşuyor olmamıza rağmen inkar etmeye çalışamayacak kadar yorgundum.

"Doyle'la konuştuktan sonra sana haber . Güzel kız kardeşime ve yeğenime benim için sarıl."

"Tabii ki. Yeğenime ve müstakbel baldızıma sarılın," diyerek telefonu kapatmadan önce aceleyle çıktı.

"Pislik herif," diye mırıldandım, telefonumu masaya geri koyarken.

Parmaklarımı masama vurarak kapalı ofis kapıma baktım.

Yengem. Başımı salladım. Bu çok saçmaydı. Bir geleceğimiz yoktu. Hiçbir taahhütte bulunamazdım, en azından onun hak ettiği türden. Tanık olduğu şeylerden dolayı neye bulaştığını bildiğini sanıyordu ama hiçbir fikri olmayacaktı ve ben de nereden başlayacağımı bile bilemeyecektim.

Ellerimi yüzümde gezdirdim ve Doyle'la konuşmak için telefonumu açmam gerekse bile tek görebildiğim Lily'nin vücuduydu, parmaklarımı sıkan dar amını hissediyor ve boşalırken adımı söylediğini duyuyordum. Yumuşak zevk çığlıkları üzerimde bir büyü gibiydi ve onunla konuşana kadar hiçbir şeye konsantre olamayacağımı biliyordum. Ya onu benim yapmalıydım

-En azından şimdilik. Ya da beni uzak tutmasını.

Ben uzak duracak kadar güçlü değildim, ama belki o öyleydi?

Ofisimde bir süre daha kaldım ve özellikle hiçbir şeye bakmadım. Çözümün kucağıma düşmeyeceğini ve Lily'ye olan bu takıntıyı bastırmanın tek yolunun ona teslim olmak olduğunu biliyordum.

İçimi çektim ve pes ettim. Onu görmeye gitmeyi ve ona sorunumuzun ne durumda olduğunu ve ne yapmam gerektiğini anlatmayı planlıyordum. Ayrıca tekrar kaçtığım için bana ne kadar kızgın olduğunu da görmek istiyordum.

Cidden, onun yerinde , boğazımı yumruklardım... ve sikimi.

Kapısının önünde durup usulca çaldım, orada ya da Pietro'nun yanında olduğundan bile emin değildim.

İçeriden gelen yumuşak sesini duydum ve kapıyı açıp banyodan sadece külotu ve sütyeniyle çıkarken donakaldım; kraliyet mavisinin soluk teninde nasıl görüneceğini hayal ederek onun için seçtiğim bir takımdı bu.

Ağız sulandırıcı, işte böyle.

Bir çığlık attı ve tek yapmak istediğim bakmaya devam etmekken nezaketen gözlerimi aşağı indirdim.

Bir centilmen olsa dışarı çıkar ve kapıyı kapatırdı ama ben centilmen değildim, bunu uzun zaman önce anlamıştık, bu yüzden gözlerimi aşağıya dikmeme rağmen kapıyı kapatıp odada kalmam onu tamamen şok etmemeliydi.

"Alessandro, burada ne yapıyorsun?" diye sordu nefes nefese.

Tekrar yukarı baktım. Siktir et. Manzaranın tadını çıkardım ve sadece birkaç saat önce görmediğim ve dokunmadığım bir şey değildi.

"Kapıyı çaldım ve konuştuğunuzu duydum. Beni içeri davet ettiğini sandım."

"I..." Kızardı ve pembenin güzel tonunu alanın sadece yüzü değil, göğsü de olduğunu görebiliyordum. "Şarkı söylüyordum."

Başımı salladım, tek yapmak istediğim gözlerimi aşağı indirip göğsünün kabarıklığına ve vücudunun geri kalanına bakmakken yüzünde tutmakta zorlanıyordum.

Hafifçe yana döndü, küçük bir hareketti ama binlerce kelimedenden daha fazla şey anlatıyordu. Bu Luca'nın bazen yaptığını gördüğüm bir şeydi - artık evli ve çocuklu olduğu için daha nadiren yapıyordu ama yaralarını gizlemeye çalışıyordu. Benim incelememden rahatsız oluyordu ve bu kabul edilemezdi.

Şal elbisesinin durduğu sandalyeye uzandı.

"Yapma." Sesimin bu kadar sert, bu kadar emredici çıkmasını istememiştim ama işe yaradı ve parmakları kumaştan bir santim uzakta dondu kaldı.

Bana şaşkın bir bakış fırlattı.

"Aklımın yarısı olsaydı, rica ederdim... hayır, sadece sen ve ben olduğumuz her seferinde yarı çıplak olmanı talep ederdim."

Elini yanına bıraktı ve alt dudağını çiğnedi. "Bunu söylemek zorunda değilsin."

İşte yine başlıyor. Kendinden şüphe etmesi beni rahatsız ediyordu. Her zaman çok emin, çok sertti... Peki neden bana inanamıyordu?

"Ciddi olduğumu tekrar göstermeme gerek var mı?" Elimi pantolonumun kemerine dayadım ve o da elini kaldırdı.

"Hayır! Sana inanıyorum," diye haykırdı, yüzü öncekinden biraz daha kızarmıştı.

Elimi kemerden çektim, nedense şiddetle reddettiği için sinirlenmişim. Gerçekten bana hayır diyecek kadar güçlü olabilir miydi? Bu hiç işe yaramazdı.

"Seni istiyorum, Lily. Seni geçen hafta balkonda istedim; seni bu sabah derede istedim. Seni Şimdi istiyorum ve biliyorum ki yarın uyandığımda seni o zaman da isteyeceğim."

"I..." Alt dudağını dişlerinin arasında emdi. "ok çabuk katın."

Demek yaptıklarım onu etkilemiŐti. Nasıl etkilemesin ki?

Yorgun bir i çekişle elimi saçlarımda gezdirdim. Sanki bu onun suuymuş gibi, sitem dolu bir ses tonuyla, "KarŐılayamayacađım bir dikkat dağınıklığına dnüŐtün," diye itiraf ettim. Bir bakıma öyleydi de. Neden bu kadar zeki, tatlı, nazik ve anlayışlı olmak zorundaydı? Neden bana meydan okumak, komik olmak ve aynı zamanda oğlumun en çok ihtiyaç duyduğu mükemmel rol modeli olmak zorundaydı? Ve hepsinden önemlisi, bir azizeyi lanetlemek için kıvrımlara sahip olmaya nasıl cesaret etti? Evet, sonuçta bu onun hatasıydı. "Ama Tanrım beni affet, bedelini ödemeye ve sana da ödetmeye hazırım."

Bana doğru birkaç deneme adımı attı, kaşları Şaşkınlıkla kazınmıştı. Beni istediğini, teslim olmaya istekli olduğunu göstermek için yeterliydi.

"DürüŐlüđün sembolü değilim ama seninleyken öyle olmam gerekiyor. Yanlış anlamalar altında bir Şeyler yapmak için kaybedecek çok Őeyimiz var. Daha ileri gitmeden önce, bunun nereye varacağını bilmediğimi söylemeliyim." Ondan kendime ve tekrar geriye doğru işaret ettim, nereye . Buradan ayrıldıktan sonra, benim olan soğuk, kanlı dünyaya geri . Size herhangi bir söz ya da taahhütte bulunamam. I-"

Aramızdaki mesafeyi hızla kapattı ve parmaklarını dudaklarıma dayadı; bunun için minnettardım. "Adadan ayrıldıktan sonra bunun bizi takip etmesi için bir neden yok. Bu, biz, diğer tüm tatlı anılarla birlikte burada kalabiliriz."

Ona uzandım ve vücudu benimkiyle aynı hizaya gelene kadar onu daha yakına çektim ve göğüslerinin göğsüme ve yarı sert horozumun karnına baskı yaptığını hissedebiliyordum.

Parmağımı köprücük kemiğinin üzerinde gezdirdim, bu anıyı geride bırakabileceğimden şüpheliydim. Onunla yaşadıklarımın sonra kötü bir bağımlılık olduğunu biliyordum, ama bağımlılıkların sorunu buydu; onlara sahip olduğumuzun farkındaydık, ama çok geç olana kadar dur diyecek kadar güçlü değildik.

Eğildim ve dudaklarımı onunkilere değdirdim, o da kollarını boynuma doladı. Dilinin ağzımın kenarı boyunca geçici olarak ilerlediğini hissettim ve açıldım, ona bu kontrolü vermek için sahip olduğum küçük öz kontrolü kullanırken beni tereddütlerle keşfetmesine izin verdim. Ama dilini emmeye başladığımda, muhtemelen az önce içtiği meyve suyunun tadını aldığımda, bir iniltiyle kendini bana daha fazla bastırdı ve bu küçük kontrol tamamen koptu. Başının arkasını tuttum ve kontrolü ele aldım, dilimi ağzına gömdüm, bizi yatağa doğru geri götürürken, yolda sütyenini çıkardım ve sadece tişörtümü atacak kadar öpücüğü kestim.

Tenini benimde hissetmek istiyordum, hayır, buna ihtiyacım vardı. Onu yavaşça yatağa yatırdım ve üzerine süründüm, şüphe olmadığından emin olmak için bir saniye yüzüne baktım, ama ela gözleri pusluydu, göz bebekleri genişti ve çılgınca nefes alıyordu. O da en az benim kadar şehvete kapılmıştı ve bunun için beni dinleyen her tanrıya şükrettim.

Sütyenini çıkardım ve güzel göğüslerine ve pembe meme uçlarına hayranlıkla baktım. Sessiz bir davetle bakışlarımın altında sırtını hafifçe kamburlaştırdı.

Başımı eğip sert bir meme ucunu ağzıma alıp emerken gururlu gülümsememe engel olamadım.

Yüksek sesle inledi, bacaklarını ayırdı ve yerleşmeme izin verdi, aletim sıcak sıcağına bastırdı.

Meme ucunu bırakıp diğerine uzanırken kendimi ona sürtüyor, ağzımı etrafına kapatmadan önce yalıyordum.

Bir elini saçlarıma gömdü, tırnaklarını kafa derime sürttü ve bu basit hareket çok zevk verdi.

"Alessandro, lütfen... Seni istiyorum," dedi kalçalarını kaldırarak ve çok fazla sürtünmeye neden oldu.

"Yavaşça almak istiyorum," diye homurdandım meme ucunu yalamadan önce, "ama kendini bana sürtmeye devam edersen yapamayacağım."

"Kırılmayacağım." İçini çekti ve kısa tırnaklarını geri. "Kırılmış gibi görüldüğümü biliyorum ama değilim."

Yüzüne baktım, yorumu mantığımın bir kısmını geri getirdi.

Ona derin ve morartıcı bir öpücük verdim. "Sana baktığımda yıkılmış bir kadın görmüyorum. Seni hiçbir zaman bir kurban olarak görmedim Lily, giyinik ya da çıplak, şimdi çıplaklığını daha çok seviyor ve seni her zaman çıplak görmek istiyor olsam bile." Dolgun ağzını tekrar öptüm. "Evet, yara izlerini görüyorum ama Lily, onlar senin bir parçan ve çok güzeller." Elimi böğründeki yaralara götürdüm ve parmaklarımı yavaşça kabarık derinin üzerinde gezdirdim. "Benim kültürümde biz farklıyız. *La mia bella guerriera*, yara izleri gururla taşıdığımız onur rozetleridir ve hayatın bize sunduğu zorluklardan kurtulduğumuzu gösterir. Bizi yenmeye, öldürmeye çalışabilirsiniz ama Anka kuşu gibi küllerimizden doğacak ve size intikam yağdıracağız."

Elini kaldırdı ve yanağımı avuçladı. Gözlerinde gördüğüm şefkat beni dizlerimin üzerine çöktürdü.

"Kırılmayacağını biliyorum ama sana sadece zevk vermek istiyorum, acı değil." Aşağı doğru inmeye başladım, yol boyunca onu öptüm. Dudaklarını, çenesini, boğazını, köprücük kemiğini, her bir yuvarlak göğsünü, arada bir nefesi boğazına takılıyordu ve en hassas bölgelerini ezberlemeye çalıştım.

Dudaklarım külotunun kemerine ulaştığında durdum. "Mesele şu ki, bu sabah ne kadar sıkı olduğunu, parmaklarımın vücudunun cennetinin içinde ne kadar rahat olduğunu hissettim."

Kendimi onun sıkı ıslaklığına gömme düşüncesiyle sikim sarsıldı, onun içine girdiğimde tüm mantıklı düşüncelerin yok olacağını biliyordum. Canavar bir kez kontrolü ele geçirdiğinde, hiçbir nezaketin, hiçbir yumuşaklığın olmayacağını da biliyordum.

"Benim için hazır olmanı istiyorum." Külotunu yavaşça indirdim ve tamamen çıkarmadan önce amını öptüm. Kalçalarının arkasından tuttum ve yere diz çöktüğümde onu yatağın kenarına çekerek ciyaklamasını sağladım.

"Alessandro, ne yapıyorsun?"

"Şşşt!" Bacaklarını omuzlarıma koyarak emrettim, böylece yüzüm arzuyla parlayan ve şişen güzel pembe amıyla aynı hizadaydı. "Henüz yemek yemedim. Benim için yemek zamanı."

Yavaşça, dilimin düz kısmını yarığına kadar takip ettim. "Tanrım!" diye bir nefes verdi, sırtı kamburlaşmıştı.

Klitorisine karşı gülümsedim. "Tam değil ama yeterince yakın." Dilimin ucunu klitorisine bastırdım ve tam olarak insani olmayan bir ses çıkardı.

Lezzetli sıcaklığına ağzım açık öpücükler kondururken, bunu daha önce kimsenin yapıp yapmadığını düşünmeden edemiyordum ve bir yanım yapmamalarını diliyordu - ilk olmak istiyordum.

Bir parmağımı içine gömerken klitorisini emdim, ikincisini eklemeyen önce yavaşça girip çıktım. Dilim ve ağzım ona tapmaya devam ederken yavaşça itmeye devam ettim.

Dişlerimi sinir demetinin üzerinde gezdirirken duvarları parmaklarımın etrafında sıkıştı.

Başımı kaldırdım. "Söyle bana güzelim, seni hiç böyle yiyen oldu mu?"

Pastel renkli yatak örtüsünü yumruklarken başını çılgınca salladı. "Hayır, hayır, hayır," diye defalarca tekrarladı. "Durma. Yapamam... Bu sadece-"

Zevkinin içinde o kadar kaybolmuştu ki, tutarlı bir cümle kuramıyordu. Bu da egomu yükseltti.

"Çok sıkı," diye inledim, kalçaları omuzlarımda titriyor, hareket etmemi engellemek istercesine yüzümü sıkıyordu. Korkacak bir şeyi yoktu; dilimin üzerine boşalana kadar hareket etmeyecektim.

Kalçaları daha da titremeye başladığında parmaklarımı çıkardım ve yerine dilimi koydum. Elini ağzına götürüp sessiz kalmaya çalışırken yumuşak inlemeleri boğuk çığlıklara dönüştü. Ağzımın ona verdiği zevki tam olarak duyamadığım için pişmanlık duyuyordum ve bir gün ona tekrar sahip olmak zorunda kalacağımı biliyordum - Pietro'nun ve böylece kalbinin içeriğine göre çığlık atabileceği bir zaman.

Kalçaları başımın etrafında kilitlenirken boştaki eli saçlarımı kavramak için uzandı. Boşalırken yüzümü spazm geçiren amının derinliklerine çekti ve ben de açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi onunla ziyafet çektim. O gevşeyene ve kalçaları rahatlayana kadar açlıkla onu yaladım.

Kalçalarını omuzlarımdan nazikçe kaldırdım ve beline uzandım, ayağa kalkarken onu yatağa geri ittim.

Orada öylece yatarken hiçbir dirençle karşılaşmadım, bacakları hala hafifçe ayrıktı, az önce ona verdiğim mutluluktan uçuğu için gözleri odaklanmamıştı.

Keşke şu anda bir fotoğrafını çekip yalnız gecelerim için saklayabilseydim. Birçok kadınla yatmıştım ama hiçbiri Lily'min şu anki hali kadar çarpıcı görünmemiştir.

Ayrıca hiçbir zaman bir kadını senin onu memnun ettiğin kadar memnun etmeye çalışmadın, diye hatırlatmayı başardı beynim -ki şu anda tüm kanım sikime gitmiş gibi görüldüğü için yaşam destek ünitesine bağlıydı-.

Pantolonumu indirdim ve başını biraz hareket ettirdi, gözleri sikime kilitlenirken dudaklarını yaladı.

Yakında emeceksin, güzelim... Boğulacaksın ve bundan zevk alacaksın. O kadarını zaten biliyorum, diye düşündüm karanlık bir şekilde, zaten görüyorum. *Ama şimdi değil, şimdi senin içinde olmaya, sikimin boğazının arkasına çarpmasından çok daha fazla ihtiyacım var.*

Bir dizimi yatağa dayadım ve o da çok istediğim şeyi almak için sessiz bir davetle bacaklarını araladı.

Sikimi tuttum, gözlerimi onunkilerden ayırmadan sıcaklığına sürtündüm ve sonunda yavaşça ileri doğru ittim. O inlerken bir tıslama sesi çıkardım, duvarları sıkı bir eldiven gibi uzunluğumun etrafında kalıplanıyordu ve mutluluk verici duyguya rağmen, içime bir şüphe girdi ve beni sadece birkaç inç içinde durdurdu.

Ellerini kıcıma dayayıp bastırarak beni aşağı indirmeye çalışırken sinirli bir çığlık attı.

"Bunu daha önce de yaptın, değil mi?" Cevabın gerçekten önemli olmadığını bilerek sordum. Bakire bile olsa, bu gece onunla birlikte olacaktım. Belki duraklayacak kadar güçlüydüm, ama cennetin tadına baktığım için artık geri çekilecek kadar güçlü olmadığını biliyordum.

"Hmm?" diye sordu, tekrar kıcıma bastırarak.

Bir santim daha içeri kaydurdum. "Bunu daha önce de , değil mi?"

"Dev bir penisi olan bir mafya babasıyla seks mi yaptın?" Kadın başını salladı. "Korkarım ki hayır. Ama çok isterdim."

"Küçük cadaloz," diye mırıldandım. "Seks. İlk kez yapmıyorsun, değil mi? Durmayacağım ama yavaştan alacağım." Biraz daha içeri ittim.

Duvarlarını sıkarken kalçasını kaldırdı, beni yutmaya çalıştı ama bu pozisyonda tüm güç bendeydi. Hiçbir şey yapamıyordu ve ben de bunu seviyordum.

"Evet, ama uzun oldu." "Ne kadar uzun *bir süre*?"

"Yeterince uzun." Kalçalarını tekrar kaldırdı. "Ve bu kadar büyük bir şey olmadan."

Ben sııttım, o da gözlerini devirdi. Canavar gibi bir aletim yoktu -en azından zevkten çok acı verecek bir aletim yoktu- ama yetenekliydim ve aletime biraz endişeyle bakmasından ve etrafımda ne kadar rahat hissettiğinden memnundum.

Onun içinde kalan birkaç santimi çarpmamak için harcadığım güçle alnımda ter oluşmaya başladığını hissettim.

"Yapamam..." Dişlerimi sıkarak söyledim.

"Göründüğümünden daha güçlüyüm. Bana her şeyini ver," dedi başını kaldırıp sallanan boğazımı öpmeden önce.

Hâlâ sahip olduğum kontrol parçasını kaybettim ve rahatlamış bir inilti ile ona çarptım, sırtını kaldırdı, başını geriye attı, ağzı sessiz bir çığlıkla açıldı.

Duvarlarını sıkarken tısladım. "Yapma yoksa boşalacağım." Kendimi kadın vücudunun ilk tadına bakan bir çocuk gibi hissediyordum.

Gözlerimi kapattım ve başımı aşağı eğdim, sikimin onun ıslak, davetkâr amina yavaşça sokulma hareketine odaklanmaya çalıştım. Onu tutmam gerekiyordu.

Kontrol; henüz gelmeye hazır değildim. Bu anın bitmesine hazır değildim.

"Oh, Alessandro." Kollarını boynuma doladı. "Seni her yerde hissedebiliyorum. Oh, bu... Oh!" Ben hızımı artırırken nefesi kesildi ve saçlarımı okşadı. "Daha hızlı, daha sert," diye nefes aldı ve ben bu kadın için Tanrı'ya şükrettim.

Ucuna kadar geri çekilmeden önce onu derinden öptüm ve keskin bir zevk çılgılığı kazanarak tek bir hızlı hareketle içine geri çarptım.

Boynunu yaladım, itişlerimin sertliğinden hoşlandığı gerçeğine hayret ettim. O gerçekten de tanrıların bir hediyesiydi. Canavarı tamamen serbest bıraktım, ona daha sert ve daha hızlı pompaladım, odadaki tek ses zevk ve tenlerimizin ritmik sesiydi. Onu tekrar öptüm, bana tanıdık gelmeyen bir şeydi bu. Bu benim için saf cinsel eylemden çok daha samimiydi. Öpüşmek bir bağdı, iki sevgili arasındaki hassas bir andı ve ona kadar hiç yapmak istemediğim bir şeydi. Şimdi onun ağzını yutmak, zaten dolgun olan dudaklarını tutkumuzun gücüyle şişirmek ve kızartmak istiyordum. Dünyanın görmesini istiyordum.

Ona ne yaptığımı.

Sınırdaydım, itişlerim düzensizleşiyor, taşaklarım birbirine yaklaşıyor ve yaklaşan orgazmımı ilan ediyordu.

"Kendine dokun güzelim," dedim nefes nefese. "Benimle gelmeni istiyorum."

Dişlerimi sıkıp birkaç saniye daha dayanmaya çalışırken bedenlerimizin arasına uzandı ve klitorisini ovuşturdu.

Kalçaları kalçalarımı sıkarken ve gözleri genişlerken onun sınıra ulaştığını hissettim. Duvarları beni o kadar sıkı kavradı ki sadece bırakabildim ve tam bir coşku içinde onun adını söyleyerek geldim.

Nefesimi tutarak ağır bir şekilde üzerine düştüm. Ağır olduğumu biliyordum ama ben hareket etmeye çalıştıkça o bana daha sıkı sarıldı ve şakağımı öptü.

Beklenmedik bir şeydi ve beni gerçekten şaşırttı. Bu çok hassas, nazik ve sevgi dolu bir jestti - daha önce bana hiç böyle özgürce ve art niyet olmadan verilmemiş bir şeydi.

Boynuna gömülü yüzümü görememesine rağmen gülümsedim.

Parmaklarını saçlarımda gezdirdi, okşadı. Bu kadar iyi hissettirmesi, bu kadar rahatlatıcı olması dehşet vericiydi. Bu tür etkileşimlere ihtiyaç duyacağımı hiç düşünmemiştim, ama şimdi buna kolayca bağımlı olabileceğimi biliyordum... *ona*.

"Geldin mi?" Dudaklarımı boynuna değdirdikten sonra sordum. O kadar sert boşalmıştım ki onun orgazmını gözden kaçırmıştım.

"Daha önce hiç gelmediğim kadar sert," diye itiraf etti şakağımı tekrar öpmeden önce.

Sonsuza kadar böyle, onun sevgi dolu kollarında kalmak istiyordum ama ne derse desin, ağır olduğumu ve ne kadar ertelemek istesem de gerçekliğin yakında Killian Doyle şeklinde beni çağıracağını biliyordum.

İçimi çektim ve vücudunun sıcaklığından isteksizce ayrılarak yana doğru yuvarlandım ve yatağının ayakucunda üzerimizi örtmek için serili olan örtüye uzandım. Elini tuttum, parmaklarımızı iç içe geçirdim ve karnımın üzerine koymadan önce arkasından öptüm.

Ona bakmak için başımı yana çevirdim, tavana bakıyor ve alt dudağını çiğniyordu. Derin düşüncelere dalmıştı ve bunun iyi bir şey olup olmadığından emin değildim. Şehveti yatıştığı için az önce yaptıklarımızı tekrar mı düşünüyordu? Ona ne düşündüğünü sormak için ağzımı açtım ama tek düşünebildiğim '*bir süre*' derken neyi kastettiğiydi.

"Andrew'a ne oldu?" Kendimi durduramadan sordum. Bana bakmak için başını yana çevirdi. "Ne oldu?"

Aferin, Sandro! Orgazm sonrası eski sevgiliyi getir. Havayı bozmak için daha iyi bir yol var mı?

"Andrew," diye tekrarladım. "Chicago'ya hiç gelmedi; ondan hiç bahsetmediniz."

Bunu biliyordum çünkü onun ağzından duyduğum her erkek ismini araştırmıştım. Bunu her zaman güvenlik ihtiyacımla gerekçelendirirdim ama son olaylara bakılırsa, belli ki hayal görüyormuşum.

"Oh." Hoşuma gittiğinden emin olmadığım hüzünlü bir kahkaha attı. Onu özlemiş miydi? Derin bir nefes aldı ve yüksek sesle üfleyerek bıraktı.

Kolunu başının üstüne koydu ve omuz silkti. "Özel bir şey olduğunu sanmıyorum, gerçekten," diye itiraf etti. "Kötü bir ayrılık ya da gözyaşı yok. Nasıl olduğunu bilirsin... lise aşkları nadiren sürer."

Bana bakmamasına rağmen dalgınca başımı salladım. Aslında nasıl bir şey olduğunu bilmiyordum. Özel okuldayken pek çıkmazdık. Bağlılık yemini etmeden önce bile *aile* dışından biriyle çıkmak hoş karşılanmazdı ve *aile* içinden biriyle çıkmak da bir o kadar riskliydi. Bir hata yaparsınız, bekaretiniz alınır ve kendinizi mihrabın önünde kafanıza silah dayanmış halde bulursunuz. *Hayır, teşekkür ederim!*

Erkeklerin çoğu gizlice hem *aile* içinden hem de dışından birileriyle çıkıyordu. O zamanlar hiç düzenli bir ilişkim olmamıştı ve hayatın sunmaya hazır olduğu her şeyi kabul ettim.

Başını bana doğru çevirdi ve gülümsedi, biraz nostaljikti nedense ve o zamanı mı yoksa onu mu özlediğini merak ediyordum.

"Biliyorsun, kazadan sonra..." Sanki bu konuda konuşmak canını acıtıyormuş gibi kelimenin üzerinde tökezledi.

Daha iyi bir adam ona bu konuyu kapatmasını söylediler ama bir kez daha, ben o adam değildim ve onun geçmişine ne kadar bağlı olduğunu bilmem gerekiyordu.

"Sanırım gerçekten sahip olduğumuz tek ortak şeyin Victor olduğunu fark ettik." Hâlâ bana bakıyordu ve gülümsemesindeki nostaljinin gözlerini doldurduğunu ve paylaştıklarımızdan sonra oraya ait olmayan bir hüznü verdiğini gördüm. "Andrew, Vic'le birlikte futbol takımının eş kaptanıydı ve ben de ağabeyimin yardımcısıydım. Vic'le ikimiz hayalperesttik." Kolyesine uzandı ve zarif parmaklarının zarın kenarlarında gezinmesine izin verdi.

Elini ağzıma götürdüm ve arkasından öptüm - bana yabancı olan ama onun ikinci bir doğa gibi gelen şefkatli, rahatlatıcı bir jest.

Elimi sıktı. "Victor'dan sonra, o gittikten sonra, sanırım ikimiz de bunun aslında hiç olmaması gerektiğini anladık, ama o kaldı - çoğunlukla suçluluk duygusuyla ve ben bunu istemedim, bu yüzden gitmesine izin verdim." Omuz silkti. "Son duyduğumda bir amigo kızla nişanlıydı. Aslında bu daha mantıklıydı, çünkü Victor olmadan sadece sporcu süperstar ve matematik ineği vardı." Esprili olmayan bir kahkaha attı. "Kötü bir *Hallmark* filminden fırlamış gibi."

Ona kendini suçlu hissetmek için her türlü nedene sahip ve ondan uzaklaşmakla aptallık ettiğini söylemek istedim ama bugün için havayı yeterince dağıtmıştım.

"Öyle mi? *Hallmark* mı? Biz ne tür bir filmiz?" Şakacı bir gülümsemeyle sordum.

"Mafya patronu ve yardımcısı mı?" Bana yarım bir gülümseme verdi. "Az önce ne yaptığımıza ve nasıl yaptığımıza dayanarak mı? En azından *HBO*."

Güldüm ve bana yaklaşması için kolunu çektim.

"Tamam, o zaman kablolu yayın parası ödeyen sapıklara paralarının karşılığını verelim," diye şakacı bir şekilde ekledim ve dudaklarımı onun dudaklarında ezerek ona ne kadar

Onu istedim.

BÖLÜM II

Alessandro

I Doyle'u aramak için telefonumu elime aldım. Gereğinden fazla beklemiştim, bunu biliyordum ama Lily ile seks yaptıktan bir saniye sonra uyandığımda

Burada geçirdiğimiz zamanı sonlandırmak istem.

Gözlerimi açtığımda Lily'nin bedenine sarılmıştım, sanki onu kötü rüyalardan bile korumaya çalışıyordum. Kollarımda bir kadınla uyandığımı hatırlamıyordum, Pietro'nun annesi bile. O benim tek zayıf ilişki girişimimdi, ama her zaman yatağın diğer tarafında uyanmıştım, sanki ondan ve bana dayatmaya çalıştığı zincirlerden kaçmaya çalışıyordum.

Ama şimdi alışılmadık bir huzur içinde uyandım ve bu günlerde gerçekliğimin içinde bulunduğu boktan durumda bunu hak etmiyordum, yine de Lily'nin derin uykusuna, yüzünün tamamen rahatlamış haline bakmak bile - muhtemelen iki seks turumuzun onu getirdiği yorgunluk halinden dolayı- beni rahatlattı.

Bu düşünceye gülümsedim ve ona sosyal olarak kabul edilebilir olandan biraz daha uzun süre baktım, muhtemelen beni vurulmuş aşıktan sapık sürüngene götürdü. Gözlerimin, ince örtüsünden sıyrılan güzel yuvarlak göğsüne doğru gitmesine izin verdim.

Gözlerimi meme ucundan ayırmadan dudaklarımı yaladım ve onu ağzıma alıp tekrar şehvetime teslim olmak için önlenemez ihtiyacımla savaşıma çalıştım.

Teslim olmanın ona olan arzumu azaltacağını düşünmüş olsaydım, gerçekten yanılmış olurdum.

Eğilip dudaklarımı kıvrıcık saçlarına değdirmeden önce iç geçirdim ve çiçekli şampuanının kokusunu içime çektim.

Ne olduğunu tam olarak anlayamadığım bir isteksizlikle yatağından ayrıldım ve pantolonumu giyip gömleğimi yerden alıp kapıya doğru yürürken gözlerimi onun çıplak bedeninden ayırmadım.

Bir an durdum, elim kolumun üzerindeydi, bir tutam şüphe zihnime sızdı.
Bu iş şimdi bitecek miydi?

Ne olursa olsun adada kalabileceğini söyledi ama istediği bu muydu? Eğer öyleyse onu suçlayamazdım ve muhtemelen en iyisi de buydu.

Sabahın büyük bir kısmında tereddüt ettim, Doyle'u aramanın neden bekleyebileceğine dair bahaneler bulmaya çalıştım ama özellikle Moreno'nun

Lorenzo'nun berbat tavrıyla ilgili mesajına dayanarak, eve bir an dönmem gerektiğini biliyordum.

Doyle'un karargâh olarak kullandığını bildiğim *Rose of Tralee* kulübünün numarasını çevirdim.

"Öyle mi?" dedi bir kadın sesi ve ardından gürültülü bir sakız patlaması duyuldu. Gözlerimi devirdim. Her zamanki gibi klas bir İrlandalıydı.

"Doyle'la konuşmam gerek."

"Burada Doyle diye biri yok."

Oradaydı, sadece adını diğerlerinden biraz daha yüksek sesle telaffuz etmesinden bile anlaşılıyordu. Etrafta kim varsa uyarıyordu.

"Benim için burada olacak. Ona Alessandro Benetti'nin kendisiyle konuşmak istediğini söyleyin."

"Dinle, Alessandro Bene-her neyse, ona şey söyleyemem. Burada Killian Doyle diye biri yok."

"Adının Killian olduğunu hiç söylememiş olmam çok komik."

Cevap vermedi ve hattın sonunda bir tık sesi duydum. Telefonu kapatmasını bekliyordum ve hatta kısık bir caz müziği duyduğumda ben de aynısını yapmak üzereydim.

"Alessandro Benetti..." diye mırıldandı, sesi bir suç lordundan çok gece yarısı radyo sunucusuna benziyordu. "Aramanızın muazzam onurunu neye borçluyum?"

"Bu kadar kalın kafalı olma, Doyle. İkimiz de beni hor gördüğünü biliyoruz." *Tıpkı benim seni küçümsemişim gibi.*

Güldü. "Ah, bu gerçekten doğru değil. Hepinizden nefret ediyorum." Buzun cama çarparken çıkardığı o tanıdık sesi duydum. "Küçük bir kuş bana yakında elini uzatacağını söyledi."

Kahretsin, Byrne! Düşündüğümde daha , Doyle'a korunmaya ihtiyacı olduğunu söyledi.

"Byrne'ü istiyorum," diye soğuk bir şekilde ilan ettim. Diplomasıyı siktir et, ben de öfkeli bir pislik olabilirdim.

Doyle güldü. "Ben de ayda bir yazlık ev istiyorum."

"Doyle..." Tehditkâr bir ses tonuyla bağırdım ama bu anlamsızdı. Orada hiçbir gücüm yoktu ve o da bunu en az benim kadar iyi biliyordu.

"Özür dilerim... İmkânsız bir şey istemeye çalıştığını sanmıştım."

Başımı salladım ve Byrne'e en değerli kartımı vermeden onunla pazarlık yapma umudumu kaybettim. "O benim paramı çaldı."

"Yapmadığını söyledi, yapsa bile bu benim sorunum değil. Bu sadece para; İrlanda kanı çok daha güçlüdür."

Ah, ve böylece başladı - İrlanda mirasına övgü. "İstediğim o değil. Başka bir İtalyan'la çalıştı."

Bu Doyle'un bir an sessiz kalmasını sağladı.

"Muhtemelen, ama yine de onu

öldüreceksin." *Belli ki.* "Bunu nereden

biliyorsun?" Küçük bir kahkaha attı. "Çünkü

ben ."

Bu adil bir tartışmaydı. Hiçbir mafya üyesi Byrne'ün bundan sonra yaşamasına izin vermez.

İçini çekti. "Dinle Benetti, bu sürükleyici sohbet hoşuma gitmiyor değil ama fikrimi değiştirecek hiçbir şey söyleyemezsin. İhtiyacım olandan çok daha fazla param var ve bana daha fazla güç teklif edemezsin. Biz İrlandalılar sizden farklıyız; biz aslında kana her şeyden daha fazla değer veririz."

Dudaklarımı büzdüm, ona ailelerimizin onuru hakkında hiçbir şey bilmediğini söylememek için kendimi zor tuttum. Biz kana değer veriyorduk ama kanın lekelenebileceğini de biliyorduk, o ise İrlanda kanının insanı mükemmelleştirdiğine inanıyordu.

"Kan mı dedin? Ya sana en çok istediğin şeyi verebilirim, Killian Doyle?"

"Peki, söylesene, uğruna kendimden birine ihanet edeceğim kadar değerli olan şey nedir?"

Yenilgi içinde tavana baktım. İşte değerli kartım... "Kardeşinizin yeri."

Arka plandaki hafif caz müziği dışında hat sessizleşti. Sonunda anlamadığım bir dilde bir şeyler bağırdı ve müzik kesildi.

"Onu yakaladınız mı?" diye sordu karanlık bir sesle.

"Hayır, Finn mutlu ve en iyi hayatını senden uzakta yaşıyor." İçimi çektim. "İyi bir adam olmak ve onu özgürlüğüyle baş başa bırakmak istedim."

"Onun özgürlüğü *benim* kararım, *benim* ayrıcalığım," diye hırladı hatta. "Eğer bu bir numaraysa, Benetti-"

"Numara yok. Anlaştık mı? Byrne kardeşinin adresi için mi?"

Telefonda tısladı ve bunun ona ne kadar pahalıya mal olduğunu biliyordum. "Gelip onu almak zorundasın ve bana kardeşimin nerede olduğunu söylediğinde gözlerinin içine bakmak istiyorum."

"Tamam."

"Byrne'ün hırsız olduğunu sana kim söyledi?" Bir saniye sonra sordu.

"Birisi."

"Birisi mi?" Güldü. "Kızı da yanında getir."

Ağzını açtığı için Byrne'e lanet ettim. Onu Lily olduğunu nereden biliyordu ki? Sırf Lily'yi bu karmaşanın içine daha fazla soktuğu için onu öldürebilirdim. Matteo'nun değerlendirmesinden geçmesi gerekiyordu. Kontrol edemediğim bir bölgede Doyle ile aynı odaya girmesine izin veremezdim.

"Bana nasıl bildiğini anlatırken gözlerimin içine bakmasını istiyorum. Ona sözlerinin söz konusu adam için bir ölüm fermanı işlevi göreceğini açıkladığımda bana bakmasını istiyorum."

Açık pencereden Lily'nin yumuşak kahkahasını duydum ve başımı salladım.
"Bunu yapamam."

"Yapamaz mısın, yapmaz mısın?"

"Onu tehlikeye atmayacağım."

Killian yüksek sesle güldü. "Oh! Alessandro Benetti *aşık* mı oldu?" diye alay ettikten sonra tekrar güldü. "Oh, bütün gün duyduğum en iyi şey bu! Şimdi onu kesinlikle görmem gerekiyor. Kardeş ol ya da olma, eğer onu getirmezsene Benetti, anlaşma falan yok."

"Senin onurlu bir adam olduğuna inanıyorum." Buna inanmıyordum ama biraz yalakalık bazen gerekliydi.

"Ben İrlandalıyım, yeminimizi bozmayız."

Evet, doğru. "Güvende olacak mı?" diye iç geçirdim.

"İki aile reisi arasında olabileceği kadar güvende."

Evet, aradığım cevap bu değildi. Bu senaryoda pek çok şey ters gidebilir.

İçimi çektim, elimi yüzümde gezdirdim.

"Dürüst olduğu sürece ona hiçbir zarar gelmeyecek... En azından benden ya da adamlarımdan gelmeyecek."

"O kadının serçe parmağında, ikimizin vücudunun toplamından daha fazla dürüstlük var."

"Genç aşk. Oh, genç aşk..." diye alaycı bir şekilde şarkı söyledi. "Anlaştık mı Benetti? Bütün günüm yok-"

"Ona soracağım. Ona tüm resmi anlatacağım ve eğer bunun çok tehlikeli olduğuna karar verirse, onu zorlamayacağım," diye cevap verdim inatla.

" zaman evet diyeceğinden hiç endişem yok. Eğer o kadın bir İtalyan mafya babasıyla yatağa girecek kadar aptalsa, gelecektir. Belli ki kendini koruma duygusu yok."

İnkâr etmek için ağzımı açtım ama bunun gerçek olduğunu içten içe bildiğimde tekrar kapattım.

"Yüzünü göstermen için hafta sonuna kadar vaktin var, Benetti. Aksi takdirde Byrne'ü o kadar uzağa gönderirim ki onu asla bulamazsın ve o zaman ikimizin de bir sırrı olur. Ve unutmadan, Finn hakkında yalan söylediyse ya da ona herhangi bir şekilde zarar verdiyse... ne sen ne de kızıl saçlın Boston'dan canlı kurtulamayacaksınız. Yeterince açık olabildim mi?"

"Crystal." Hat kesildiği için bir şey ekleme şansım olmadı. Merak ederken tüylerim diken diken oldu... Onun kızıl saçlı olduğunu nereden biliyordu?

Ayağa kalktım ve yavaşça Pietro ile Lily arasında geçen mutlu tartışmayı duyabildiğim arka verandaya doğru yürüdüm.

Tekerlekli sandalyesinde onun oturduğu koltuğun karşısına otururken birkaç dakika daha evin gölgesinde kaldım. Chicago'da bir anlık dalgınlıkla ona aldığım güzel mavi elbiseyi giyiyordu ve ne kadar haklı olduğumu fark ettim, bu elbise onun için yaratılmıştı.

Az önce yaptığı ve benim anlamadığım bir espriye gülmeye başladı ve kalbim göğsümde acıyla sıkıştı. Onu o kadar kolay anlıyordu ki kıskanmak yerine hak ettiği gibi bir baba olamadığım için üzuldüm.

Sanki beni orada hissetmiş gibi açık Fransız kapılarına doğru döndü ve şaşkınlığının tek işareti olarak başını hafifçe salladı.

"Oh, Alessandro, tam zamanında! Neden gelip Pietro'nun yaptığı çilekli limonatayı denemiyorsun? Harika bir şey."

Bana yönelttiği parlak gülümsemesi, bir anlığına da olsa telefon görüşmesinin yarattığı sıkıntıyı unutturdu ve Pietro'nun diğer tarafına oturmak için üstü kapalı verandaya çıktığımda kendimi çok daha hafiflemiş hissettim.

Ben pembe limonata sürahisine uzanırken bana temkinli bir bakış attı.

"Yapmak zorunda değilsin, biliyorsun," dedi, yüzü ciddiydi.

Geçen gece olanları konuşmamıştık - itiraf ettiği yürek parçalayıcı şeyleri ve yatak odasında yere oturup ona verdiğim acıdan dolayı neredeyse bir saat boyunca ağlarken yaşadığım çöküşü.

Bu konuda konuşmamızı istiyordum ama nasıl yapacağımı bilmiyordum. Duyguların paylaşıldığı bir dünyada doğmamıştım, tam tersiydi. Gömdüğünüz duyguları, onları boğana kadar sakladınız.

Nereden başlayacağımı bilmiyordum ve Lily'den yardım istemeye utanıyordum - oğluma verdiğim zararın boyutunu ona itiraf etmek zorundaydım, bir şekilde zaten bildiğinden ve benimle bu kadar çok savaştığının nedeninin bu olduğundan şüphelensem bile.

"Yapamayacağımı biliyorum ama yapmak istiyorum." Koltuğuma geri oturdum. "Neden yaptığın şeyden zevk alan tek kişi Lily olsun ki?"

Bardağı dudaklarıma götürüp birkaç yudum içtiğimde sessizce bana baktı, çileklerin tadı o kadar lezzetliydi ki numara yapmama gerek kalmadı.

"Bu çok lezzetli, *cucciolo*!" Bir yudum daha almadan önce haykırdım. "Chicago'ya döndüğümüzde biraz daha yapman gerekecek."

"Lily bana yardım etti-" Cümlenin ortasında durdu, az önce ne söylediğimi anladı.

Kaşları havaya kalkıp ağzı şaşkınlıktan sevimli bir 'O' şeklini alınca gülümsemekten kendimi alamadım.

Lily koltuğunda öne doğru eğildi ve onun yüzündeki mutlulukla karışık şok ifadesine sıırttı.

"Chicago mu?" diye tekrarladı, sesi inançsızlıkla yükseliyordu.

Bir yudum daha alarak başımı salladım. "Evet, sanırım seni eve geri götürme vaktim geldi. Aslında zamanı çoktan geçti. Yakında kış gelecek ama buna alışacaksın ve-"

"Oh, *Papà*! Teşekkür ederim!" diye bağırdı ve ayaklarını yere koyarak kendini kollarıma attı.

Kollarını boynuma dolamış, bana beklediğimden çok daha sıkı sarılırken onu bir hışımla yakaladım.

Elini kalbinin üzerine koymuş bize bakan Lily'ye baktım. Gözleri duygu ve şefkatle parlıyordu ve bunun sadece oğluma yönelik olmadığını umuyordum.

Hissettiğim tüm minnettarlığı yansıttığını umduğum bir gülümseme verdim ona. Pietro'nun sırtına daha sıkı sarıldım, Lily'nin bu , bu sevinç tablosuna ait olduğunu biliyordum ama aynı zamanda bunun çok erken, çok bencilce olduğunu ve önce bu pisliği temizlememiz gerektiğini de biliyordum.

"Ne zaman gidiyoruz?" diye sordu, geri çekilerek. Kaslarının heyecanla seğirdiğini hissedebiliyordum.

"Yarın. Önce New York'ta birkaç gün durmamız gerekecek ama sonra eve döneceğiz."

Lily'ye bakmak için başını çevirdi. "Bunu duydun mu, Lily? New York!" "Duydum!" Ellerini çırpı. "İnanılmaz olacak!"

"Ve sonra, eve gidiyoruz. I..." Durdu, kaşları düşünürken eğildi. "Bizimle eve geliyorsun... değil mi Lily?"

Lily bana çaresiz bir bakış fırlattı, ne diyeceğini bilemiyordu ve ben de bilmiyordum. Matteo ve Doyle ile konuşana kadar pek bir şey bilmiyordum.

Sırtını nazikçe sıvazladım. "Neden şimdi gidip yanımıza ne almamız gerektiğine bakmıyorsun? Ekibe geri kalanını daha sonra aldırırım."

"Tamam! Lily, toplanmama yardım eder misin?"

Lily başını salladı ve bir yanım biraz sinirlendi. Onunla birkaç dakika geçirmek istemiştım. Ayağa kalktım ve sandalyesine oturmasına yardım ettim.

"Her şeyi organize gerekiyor, ama sonra görüşürüz."

Bana hızlıca başını sallayan Lily'ye uzun uzun baktım.

"Baba?" Tam içeri girmek üzereyken Pietro seslendi. Başımı çevirdim ve ona baktım.

"Teşekkür ederim. Seni gururlandıracağım."

Kalbim göğsümde sıkıştı, onun yorumu her şeyi acı tatlı hale getirdi. "Beni gururlandırmak zorunda değilsin, *Cucciolo*. Gurur duymadığım bir gün bile yok.

Seninle gurur ve bu doğduğun günden beri böyle." Derin bir nefes aldım. "Sen şimdiye kadar yaptığım en iyi şeysin."

Luca'yı bir iki günlüğüne New York'ta kalması ve Pietro'ya göz kulak olması için aradıktan sonra, Lily'nin karşısına çıkıp Doyle'un isteğini ona anlatma zamanının geldiğine karar verdim.

Kapısını usulca çaldım ve bekledim, onu tekrar iç çamaşırlarıyla görmeyi çok istesem de, bu muhtemelen başka bir seks turuna yol açacaktı - ki yine umursamazdım - ama arzularımıza teslim olmadan önce sorunlara odaklanmamız gerekiyordu.

"İçeri gel."

"Gördün mü, bu sefer bekledim," dedim şakayla karışık.

Yeni aldığı bavuluna koymak üzere çekmecedен birkaç kıyafet almak için odayı geçerken güldü. "Evet, öğreniyorsun."

Kapıyı kapattım ve ona yaslandım, belli bir özlemle onun toplanmasını izledim. Bu küçük ara sona ermişti, her şeyden uzakta bir kozanın içindeki bu hayat.

Elbise her hareketiyle akıyor, her adımında bacaklarını gösteriyordu. "İyi seçim yapmışım," dedim yüksek sesle.

Elinde bir gün öncesinden kalma minik bikinisiyle arkasını döndü.
"Pardon?"

"Elbise."

"Oh!" Bana dönmeden önce elbisesine baktı. "Sen mi seçtin?"

 aşkın bir kahkaha atarak başımı yana eğdim. "Başka kim olabilirdi ki?"

Omuz silkti. "Bilmiyorum. Benim için kıyafet seçmesi için birini tuttuğunuzu düşündüm. Benden sık sık ho nutsuz metresler için hediye almamı istediğini biliyorum..."

 rkildim. Tam da bunun içine girmiştim ama beni daha da rahatsız eden şey, metreslerden bahsederken sanki umurunda değilmiş gibi takındığı nedensellik tonuydu. Biraz kıskanç değil miydi? Daha önce de ne zaman bir erkek ona yaklaşırsa sinirleniyordum ama şimdi ona dokunduğum, onu benim yaptığım için... Ona dokunan bir erkeğe cinayetten başka bir gözle bakabileceğimden emin değildim.

Elimi umursamazca salladım. "O geçmişte kaldı."

Bana küçük bir g l msemi verdi - inatçı bir çocuğu şımartmak için verilen türden bir g l msemi - dönüp bikiniyi çantaya koymadan ve paketlemeye devam etmeden önce.

Sanki ciddi ve kararlı olabileceğime inanmıyormuş gibi sözlerime inanmaması beni çok kızdırdı.

Bunu istiyor musun, Sandro? Listene bir zayıflık eklemek ve onu muhtemelen sonsuza dek içinde olmaya hiç niyeti olmadığı bir dünyanın parçası olmaya zorlamak istiyor musun? Bir  ift babet almak için eğildiğinde başımı iki yana salladım, elbise k cının kıvrımlarına oturuyor ve sikimin pantolonumun içinde k pırdanmasına neden oluyordu. *Evet, son derece iyi bir seçim yapmıştım.*

"Biliyor musun, bir bavulun yeterli olacağını sanmıyorum. Beni gerçekten şımarttın."

"Olması gerektiği gibi. Sen dünyayı hak ediyorsun Lily Matthews," diye düşünmeden ağzımdan kaçırdım.

Başını bana doğru çevirirken adımlarında tökezledi.

Tam bir sessizlik içinde birkaç saniye birbirimize baktık ve sanki bir mıknaatısmış gibi ona doğru birkaç adım attım.

Ağzını açtı ve birkaç kez tekrar kapattı. Kendimi onun kadar şaşkın hissetmeseydim komik olurdu.

Aniden çıkan bir rüzgâr, şifonyerin üzerindeki plastik bir bardağın ahşap zemine düşmesine neden olarak büyüü bozdu.

Başını salladı ve tekrar bana döndü. "Pietro'ya yaptığınız duyuruya tanık olmama izin verdiğiniz için teşekkür ederim. Onun mutluluğunu görmek beni dünyanın en mutlu kadını yaptı."

"Evet, bu kadar belirsizlik varken böyle olması gerektiği için üzgünüm ama onu tekrar burada bırakamazdım... her şeyden sonra olmaz."

Başını salladı ve anladığını biliyordum, gerçekten anladığını, hayatımda ne kadar değerli olduğunu bir kez daha kanıtladı.

Bavulun kapağını kapattı ve bana doğru döndü. "Sanırım İrlandalı adamla konuştun?"

Başımı salladım, odasının ortasında yürürken ellerimi pantolonumun cebine gömdüm. "Evet, ama tam olarak planlandığı gibi gitmedi."

"Ah?" Makyaj masasının önündeki tabureye oturdu. "Sana Byrne'ü vermiyor mu?"

"Hayır, şey, evet, öyle, ama - " İçimi çektim ve yatağının ayak ucuna oturup ona baktım. "Zorunlu olduğunu söylediği bazı koşulları var. Onlardan biri..." Güzel yüzünü, hafif çillerle bezenmiş küçük burnunu detaylandırıdım.

Ona masum ve genç bir bakış atarak içimde büyük bir koruma dalgası yarattı.

"Beni istiyor."

Tanrım, bu kadın beni nasıl bu kadar iyi okuyabiliyordu? Korkunç ve çok tehlikeliydi.

"Gelmeni ve ona anlatmanı istiyor," diye itiraf ettim, istese bile onu bu şekilde riske atabileceğimden hâlâ emin değildim.

"Tamam, ben giderim."

"Gidecek misin?"

Başını salladı. "Evet."

"Lily, burada neyi kabul ettiğini anladığını sanmıyorum," dedim yavaşça. Aklını kaçırmış olmalıydı; bunu düşünmemiştii bile. Bu tam bir çılgınlıktı!

Koltuğunda öne doğru eğildi, kollarını bacaklarına dayadı, üstünü açtı ve bana güzel göğüs dekoltesini gösterdi. "Anlat o zaman."

Birkaç kez gözlerimi kırıştırdım ve ağzımın onun göğüs ucunda olduğu düşüncesini aklımdan uzaklaştırdım. "Ne?"

"Bana neyi kabul ettiğimi söyle."

"Doyle da en az Matteo kadar psikopat onun bölgesinde olacağız. Orada hiçbir gücüm olmayacak."

"Tamam." Başını salladı. "Ama bana bir şey söyle. Byrne'ün sizin organizasyonunuzdan biriyle çalıştığını söylemişsiniz, doğru mu?"

"Evet..."

"Ve bu kişi bir sorun, değil mi? Ölmüş olmamın sebebi o." "Öyle," diye gönülsüzce kabul ettim. Tartışmasının nereye varacağı konusunda ihtiyatlıydım.

onu almak. Yüzünde sevdiğim o ateşli ve kararlı ifade vardı ama şu anda görmek istediğimden emin değildim. "Onun yüzünden, sen

Asla görmemen gereken bir şeye tanık oldun ve o da bunu biliyordu." Bu olayda benim de suçlu olduğum gerçeğini eklemedim, çünkü geçmişte Matteo ve Luca tarafından birçok kez onun gitmesine izin vermem tavsiye edilmişti. Bu düşünceye neden bu kadar karşı çıktığımı ancak şimdi anlamaya başlamıştım.

"O sizin için ve özellikle Pietro için bir risk ve sadece bu bile oraya gitmeme değer."

Mantığından hiç hoşlanmadığım için kaşlarımı çattım. "Kendini oğlumun güvenliğini sağlamak için dikkatsizce elden çıkarabileceğim bir piyon olarak mı görüyorsun?" Sesimdeki öfke ısırığını zapt edemiyordum. Bunu nasıl düşünebilirdi ki? "Gerçekten önemsiz olduğunu mu düşünüyorsun?"

Ofladı ve küçümseyici bir hareketle ayağa kalkarak toparlanmaya devam etti, makyaj masasının üzerindeki şişeleri dikkatsizce küçük bir keseye doldurdu.

"Ben öyle bir şey demedim. Önemli olduğumu biliyorum. Pietro bana bağlı ve ona zarar vermek istemem ve senin de onu acıdan korumak istediğini biliyorum. Beni güvende tutacağını biliyorum."

Ani bir farkındalık beni kaskatı kıldı ve bir gece önce bana Andrew ve kardeşi hakkında söyledikleri aklıma gelince yavaşça ayağa kalktım.

"Bu yüzden mi umursadığımı düşünüyorsun? Pietro yüzünden mi? Ortak faktör o olduğu için mi?" O bana sırtını dönerken ona doğru bir adım attım, sessizliği sorumu onaylıyordu. "Lily, sence aramızda yaşananların tek nedeni Pietro'ya olan bağlılığın ve zorunlu yakınlığımız mı?"

Kızgınlık, keder ve incinmişlik birbirine karışırken birkaç adım gerisinde durdum. Benim hakkımda nasıl bu kadar az düşünebilir? Bu kadar az

Kendini mi? Onu biraz sarsmak ve Andrew'u bulup, sırf önce onunla birlikte olduğu için sikini kesmek istedim.

"Matthews, arkanı dön," diye emrettim, işe yarayıp yaramayacağından emin değildim ama söyleyeceklerimin yüz yüze söylenmesi gerekiyordu. "Matthews..." En iyi patron sesimi kullandım.

İçini çekti ve yavaşça arkasını döndü.

"Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?"

Omuz silkti. "Önemsediğini biliyorum, Alessand-"

"Hayır." Başımı salladım. "Sorduğum şey bu değildi. Gerçekten aramızda olanların ve senin için endişelenmemin Pietro'nun duygularından kaynaklandığını mı düşünüyorsun?"

"Önemli değil-"

Bir adım daha yaklaştım. "Evet, öyle! O aptal muhasebeciyi senden uzaklaştırmak için Londra ofisinde sahte bir iş icat etmenin ne kadar zor olduğunu biliyor musun?"

Gözleri şaşkınlıkla açıldı ve ben de sırtımdan kendimi alamadım.

"Biliyordum!" diye nefes nefese koluma şakacı bir tokat attı. "Özel muhasebe projelerinin başı..." Gözlerini devirdi. "Kulağa tamamen uydurma geliyordu ve bu konuda bana o kadar çok kızdın ki!"

Koluma tekrar vurmaya çalıştı ama bileğinden tutup kendime doğru çektim ve kollarımı sıkıca sararak bir yere gitmesini engelledim.

Kıkırdadım. "Dürüst olmak gerekirse bununla gurur duyuyorum." Eğildim ve dudaklarımı onunkilere değdirdim. "Yavaş davranmış olabilirim ama sanırım bu çekim bir süredir vardı. Sadece onunla savaşmayı bırakmaya karar verdim. Yaparsam mahvolurum, yapmazsam mahvolurum."

Kollarımda rahatlayarak iç çekti. "Dürüstlüğünü takdir ediyorum ama Pietro'nun güvende olduğundan da emin olmak istiyorum. Her şey bittikten sonra onun yanında olacağım ve her adımda paranoyak hissetmek değil, nefes alabilmek istiyorum. Onun güvenliği de bana bağlı olacak."

Chicago ekibinin başı olarak onun ve Pietro'nun güvenliğinin tamamen benim sorumluluğumda olduğunu söylemek için ağzımı açtım ama yanağımı okşadı ve bir kez daha onun dokunuşunda ve nazik gözlerinde kayboldum.

"Ben kurban değilim, unutma. Sandro, lütfen bana kendimi kurban gibi hissettirme."

Bana Sandro demesi kalbimi sıkıştırdı ve içimi çektim. "Peki, geleceksin ama sana söyleneni yapacaksın, tamam mı?"

Hevesle başını salladı.

Eğildim ve dudaklarımı tekrar onunkilere değdirdim. "Çünkü ne düşünürsen düşün, benim için önemlisin... hem de çok. İkimiz için de güvenli olandan çok daha fazla," diye fısıldadım dudaklarına, sonra dolgun alt dudağını dudaklarımın arasına alıp emdim.

Bir inilti çıkardı ve bu bana yeşil ışık yakmak için yeterliydi, öpücüğü derinleştirdim, sıcak ağzını keşfettim, onu tekrar ele geçirdim. Ben aldıkça o da vücudunu benimkine daha fazla bastırıyordu. Bu baskınlığı seviyordu ve beni beceriyordu, başka hiçbir yerde değil de yatak odasında bana boyun eğmesini seviyor muydum? Hayatının her alanında sahip olduğu savaşı yönünü seviyordum, ama bu yönünün sadece vücuduna ağzımla, parmaklarımla... sikimle sahip olduğumda gösterdiği bu itaatkâr, yumuşak doğayla karışmasını daha da çok seviyordum.

Hızla bağımlısı olmaya başladığım lezzetli ve mükemmel bir çelişkiydi. O kadar bağımlıydım ki, benim için bir an geldiğinde

Doğru şeyi yapıp uçup gitmesine izin verseydim, bunu yapamazdım ve onu kafese kapatır, hiç istemediği bir hayata mahkum ederdim.

Ama şimdilik, etrafımda dönerken, öpücüğü asla kesmezken ve onu yatağa doğru geri götürürken bu endişeleri geride bıraktım. Bu gece, bu cennette paylaşacağımız son geceydi ve ben bu gecenin hakkını vermek, dokunuşumu ve ona verebileceğim zevki sonsuza dek hafızasına kazımak niyetindeydim. Ona duyduğum arzunun ne kadar güçlü olabileceğinden asla şüphe duymamasını ve zevkten öyle sarhoş olmasını istiyordum ki durmam için bana yalvaracaktı.

Ben de öyle yaptım, gece boyunca dört kez, her seferinde onun zevk çılgınlıklarında boğuldum, bunların son nefesine kadar benimle kalacağını biliyordum.

BÖLÜM I3

LI ly

Pietro, ertesi sabah mutfağa adım attığım andan itibaren tam bir elektrik enerjisi topundan başka bir şey değildi.

Tek başıma uyanmışım ve bir şey beklememem gerekse bile, bu beni olması gerekenden çok daha fazla rahatsız etti.

Dün gece aşk ya da ilişki hakkında hiçbir şey söylememişti -söylediği tek şey beni önemsediydi ve Alessandro'yu tanıdığım için muhtemelen ondan alabileceğim en iyi şey buydu.

Ancak, Pietro'nun heyecanı tüm dikkatleri Alessandro ve benden ona çevirmişti ve bunun için minnettardım.

Dün gece neredeyse hiç uyumadığımı itiraf ettiği ana kadar.

Bizi anakaraya ve özel havaalanına götürecek olan tekneye yerleşirken Alessandro ve ben hızlıca bakıştık. Pietro geceyi Chicago hakkında podcast dinleyerek ve şehri internetten araştırarak geçirdiğini itiraf edene kadar, tartışmanın endişesini hissettim.

O anda, Alessandro ve ben rahatlamış bir of çektik ve Mario'dan yan bir sırtış kazandık. Evet, Pietro'nun hiçbir şeyden haberi yoktu ama Mario'nun yoktu.

Pietro, önümüzdeki birkaç hafta boyunca Chicago'da yapacağı her şeyi korkutucu derecede ayrıntılı bir şekilde sıralamaya başladı. Ayrıca gideceği okulu da sordu ve Alessandro'ya düşündüğü ilk beş okulu ve nedenlerini bildirdi.

Önümde beliren olaylara, hakkında hiçbir bilgim olmayan ve özgürlüğüme ve hayatıma mal olabileceğini bildiğim şeylere rağmen mutlu olmaktan kendimi alamıyordum. Pietro'yu bu kadar heyecanlı ve canlı görmek her şeye değdi.

Ancak uykusuz geçen gece ve heyecan kısa sürede onu ele geçirdi ve daha bir saat bile uçmadan rüyasız bir uykuya daldı.

Ayağa kalktım ve ev sahibesinden fazladan bir battaniye ve yastık istedim.

"Buna katlanmak zorunda olmadığını biliyorsun, değil mi?" Alessandro yan bir gülümsemeyle konuştu. "Bu uçakta sadece dört yolcu var. Eminim ihtiyacınız olan şeyi size getirebilir."

Gözlerimi devirdim. "Bacaklarımı esnetmek iyi geliyor ve ayrıca onlar benim için değil." Yastığı alıp Pietro'nun bacaklarının arasına yerleştirdikten sonra ikinci battaniyeyi de üzerine serdim.

Alessandro tüm bunlar olurken sessiz kaldı ve kahvesini içti.

"Bu pozisyonda bacaklarına baskı yapıyor ve bunun kaslarına ve eklemlerine ne yapabileceğinden emin değilim. I..." Omuz silktim. "Zararı olmaz."

Alessandro fincanını masaya bıraktı ve sessiz bir davetle yanındaki koltuğa vurdu. "Bu süreçte kendine zarar vermeden ona zarar verebileceğinden şüpheliyim."

"Evet, bu küçük çocuk inanılmaz." Oturdum ve Alessandro'ya baktım. "Ona sahip olduğun için çok şanslısın."

Bana baktı ve gözlerindeki ışık midemin nedenini bile bilmediğim bir şekilde dolmasına neden oldu. "Evet, biliyorum. Onun için Tanrı'ya her gün şükrediyorum."

"Yemek ister misiniz?" Alessandro sordu ve ben daha cevap vermeye fırsat bulamadan hostese eliyle işaret etti.

"Uçuş tam olarak ne kadar sürecek? Muhtemelen oraya varana kadar bekleyebilirim."

Alessandro saatine baktı. "Üç saatimiz daha var ama indikten sonra birkaç saat yemek yiyecek vaktimiz olacağından şüpheliyim." Yorgun bir iç çekişle elini saçlarının arasından geçirdi. "Sanırım Matteo bizi Luca'nın evinde bekliyor olacak."

"Oh." Alessandro hostesten mini sandviçler ve hamur işlerinin yanı sıra benim için bir latte isterken ellerimin endişeyle nemlendiğini hissettim.

Elimi tuttu ve terlemesine rağmen bırakmadı. "Matteo için fazla endişelenme."

Gözlerimi Pietro'dan ayırmadım. "Ya onu bir tehdit olmadığımı ikna edemezsem?" Ve ilk kez, cesur zırhımın çatlaklarından gerçek bir korkunun sızdığını hissettim. Adadayken gerçekleri görmezden gelmek benim için kolaydı; tüm tehditler ve potansiyel tehlikeler o kadar uzaktaydı ki gerçek dışı görünüyorlardı. Ama artık durum böyle değildi; sadece birkaç saat içinde kendi gerçekliğimle yüzleşecektim ve buna hazır değildim.

" değil," dedi elimi sıkarak, sesi o kadar kesindi ki endişemin bir kısmını alıp götürdü. "Eğer onu ikna edemezsek, seninle evlenirim. Bu kadar basit."

Bu bir tokat etkisi yarattı ve o kadar gerildim ki bana sorgulayan bir bakış fırlattı.

Bunun ne kadar aşağılayıcı olduğunu anlamıyor muydu? Bu adam evlilik gibi bir şeyi nasıl bu kadar önemsiz bir şekilde ele alabilirdi?

Hostes yemek arabasını bize doğru getirip her şeyi önümüzdeki masaya koyarken gülümsemeye zorladım.

"Yapmamayı tercih ederim," diye cevap verdim ve eli benimkinin etrafında neredeyse acı verici bir şekilde gerildi. Gözlerimi önümdeki yemekten ayırmadım, ama onun küçümseyici yorumu karşısında açlığımın hiçbir ipucu kalmamıştı.

Elimi tuttuğu yerden güçlükle çektim ve masadaki mini kruvasana uzandım.

"Eminim başka bir çözüm bulabiliriz. Kaynaklarla doluyuz." "Evet, gerçekten de öyleyiz," diye sertçe cevap verdi tabletini açmadan önce ve bir şeyler üzerinde çalışmaya başladım.

Ona baktığımda dudakları büzülmüş, çenesi gerilmişti. Cevabım belli ki onu kızdırmıştı ve nedenini gerçekten bilmiyordum.

Kendimi birkaç mini sandviç yemeye zorladım ve koltuğuma geri dönüp yatmak için aşağı çekmeden önce lattemi içtim. Daha fazla gariplikten ve incitici tekliflerden kaçınmak için uyuyormuş gibi yapmayı planlamıştım ama uykusuzluğum daha etkili olmuş olmalıydı çünkü aniden yanağıma hafifçe dokunan bir parmakla irkildim.

Gözlerimi açtığımda Alessandro'nun üzerime eğildiğini gördüm, az önceki kızgınlık gitmişti.

Yanağımı tekrar okşadı. "Uyandırdığım için üzgünüm ama otuz dakika içinde ineceğiz. Önce kendine gelmek için biraz zaman istersin diye düşünüm."

Oturmak için düğmeye bastığımda sessizce başımı salladım ve Alessandro'ya duyduğum şefkat dalgası içimi doldururken battaniyenin üzerime sarıldığını fark ettim.

Ona sorgulayan bir bakış attım, o da omuz silkti ve bilinçli bir şekilde boynunu ovuşturdu. "Üşümeni istemedim."

"Teşekkür ederim," dedim, gözlerim ona kilitlenmişken sesim uyku ve duyguyla kalınlaşmıştı.

"New York'u yakında göreceğiz, Lily!" Pietro söyledi, ya da en azından ağzı yemekle doluyken söylediğini varsaydım.

Güldüm, Alessandro ile göz temasını kesip önünde etkileyici miktarda yemekle oturan Pietro'ya baktım. Onunla tanıştığımdan beri çok daha fazla yiyordu ve egzersizlerini artırmıştı.

Ayağa kalkıp Alessandro'nun bana işaret ettiği kapıya doğru yürürken, "Sabırsızlanıyorum," diye cevap verdim.

İçeri girdim ve şaşkınlıkla etrafa bakmaktan kendimi alamadım. Bir uçakta duşu ve her şeyi olan gerçek bir banyoydu! Gözlerimin makyaj ve tuvalet çantalarımın beklediği tezgâha kaymasına izin verdim.

Kapalı kapıya doğru döndüğümde, kapının diğer tarafındaki adamı düşününce içime bir şefkat dalgası daha yayıldı.

Bana karşı çok dikkatliydi, ihtiyaçlarıma ve arzularıma o kadar uyumluydu ki. Sevişme anılarımız aklıma gelince yine kızardım. Onun bir mafya babası olduğunu ve gerçekten bağlanmak istese bile onunla birlikte olmanın bir hata olacağını anlamıştım. Gerçek şu ki, ona aşkıttım ve niyetinin asla bu olmadığını bilsem bile bu düşünce beni çok üzüyordu.

Alessandro Benetti bana karşı son derece dürüst davranmış, herhangi bir taahhütte bulunamayacağını ve muhtemelen hiçbir zaman da bulunamayacağını açıkça söylemişti.

Ona aşık olmama izin vermem kendi hatamdı, ama nasıl yapamazdım? Adada birlikte olduğum adama nasıl karşı koyabilirdim? Gururlu baba, sevgi dolu adam, şefkatli koruyucu. Buna karşı nasıl bağışıklık kazanabilirdim ki? Onun şakacı gülümsemesine ve şefkatli dokunuşuna karşı?

Küçük bir türbölans ayağımın kaymasına neden oldu ve beni şu ana geri getirdi. Bu tehdit başımıza bela olmadığında aptal bir liseli kız gibi kendime acımak için dünya kadar zamanım olacaktı. Şimdilik mantıklı Lily olmaya ve duygularımı derinlere gömmeye ihtiyacım vardı; bu konuda oldukça deneyimliydim.

Saçlarımı tarayıp örgü haline getirmeden önce hızla yüzümü yıkadım ve hafif bir makyaj yaptım.

"Lily, bak! New York!" Pietro uçağın ana bölümüne geri döndüğümde yüzünü tekrar pencereye çevirmeden önce bağırdı.

Eğilip şehre baktım ve endişe midemin tekrar sıkışmasına neden oldu.

Alessandro elime uzanıp beni çektiğinde muhtemelen istediğim kadar iyi saklayamadım, böylece onun yanına oturdum.

"Emniyet kemerini bağlama zamanı," dedi usulca, başparmağını parmak eklemlerimin üzerinde ileri geri .

Başımı salladım ve rahatlatıcı dokunuşundan henüz kopmak istemediğim için tek elimle yaptım. "Üzgünüm, burası sadece altmış derece ve kıyafet için plan yapmamıştım ama eminim Luca'nın karısı Cassie'nin yarına kadar sana ödünç verecek birkaç şeyi vardır."

"Endişelenmeyin. Ben doğma büyüme Michigan'lıyım, o yüzden soğuk beni rahatsız etmez." Ya da en azından kazaya ve ardından gelen hasara kadar rahatsız etmiyordu.

Bana doğru döndü. "Lily, bana bak," diye fısıldadı ve ses tonundaki gizlilik beni meraklandırdı.

Döndüm ve onun sert gözleriyle karşılaştım. Pek sık görmediğim bir bakışla karşılaştım ama bu, kazanacağını bildiği bir pazarlık savaşına girmek üzereyken takındığı bakıştı.

"Sana bir şey olmasına asla izin vermeyeceğim, anlıyor musun? Seni sahip olduğum her şeyle koruyacağım. Hiçbir şey sana zarar veremeyecek."

Sana olan hislerim . Gülümsedim. "Biliyorum."

Eğilip bana bir öpücük vermeden önce hızla etrafımıza baktı. "Özür dilerim, sabahtan beri bunu yapmak istiyordum. Hayır, aslında üzgün değilim."

Pilot inmek üzere olduğumuzu anons etti ve tekerleklerin asfalta çarpışının sarsıntısını hissedene kadar gözlerimi kapattım.

Tuttuğum nefesi dışarı verdim. Şimdi müzikle yüzleşme zamanıydı. Uçak durduğunda hostes ve Mario hemen harekete geçti, tüm lojistik şeylerle uğraşmak.

Alessandro pencereden dışarı baktıktan sonra nefesinin altından bir şeyler mırıldanırken ona şaşkın bir bakış fırlattım.

"Karşılama komitesi burada..." dedi şifreli bir şekilde. "Gerçi düşmanlardan çok dostlar bekliyordum."

Dışarı baktığımda iki siyah lüks arabanın uçağın yakınında durduğunu ve üç parçalı kusursuz bir takım elbise giymiş çarpıcı bir adamın bunlardan birinin yanında beklediğini gördüm.

Alessandro inledi, "Belki ağzının kenarındaki salyayı silersin. Sadece arzuladığın adamın Matteo Genovese olduğunu bil... Kafana bir kurşun sıkılmak isteyen adam," diye kulağıma yakın tısladı.

Sözleri beni dehşete düşürmeliydi ama ona baktığımda, kaşlarını çatmış ve dudaklarını büzmüş haliyle karşılaştığımda gülümsemeden edemedim.

"Çok mu kıskandın?"

Gözlerini devirerek homurdandı ve gülümsemem genişledi. "Merak etme Alessandro Benetti, bir mafya babası benim için fazlasıyla yeterli."

Homurdandı ama rahatladığını gördüm ve küçük ego artışıyla başımı salladım.

"Haydi, *cucciolo*," dedi Alessandro, Pietro'yu uçağın merdivenlerinden aşağı taşımak için uzanarak.

"Hayır!" Pietro bacaklarını koltuğa bastırarak, "Hayır!" dedi.

Alessandro başını yana eğdi. "New York'a gelmek istemiyor musun?"

"Merdivenlerden inmek istiyorum, lütfen *baba*." Alessandro'ya yalvaran bir bakış fırlattı. "Beni güçlü görmelerini istiyorum." Bacaklarına baktı ve sanki saldırganlarmış gibi ters ters baktı. "Kırık olduğumu düşünmelerini istemiyorum."

Bu kalbimi kırdı ve Alessandro'nun keskin nefes alışı onun için de aynı şeyi tahmin etmemi sağladı.

"Pietro, oğlum. Kimse kırıldığınızı düşünmeyecek ama uzun bir uçuş oldu ve bacaklarınız uzun süredir dinleniyor. Sanırım bu-" İç çekti ve başını salladı.

"*Baba*, lütfen, kim olduğumu görmelerini istiyorum."

"I..." Ağzımı kapattım ve yere baktım. Onun eğitimine müdahale etmemem gerektiğini çok iyi biliyordum.

"Lily?"

Şaşkınlıkla başımı kaldırdım.

"Ne düşünüyorsun?" Alessandro sordu, gözleri bana yardım etmem için yalvarıyordu.

Birkaç kez ondan Pietro'ya baktım ve başımı salladım. "Bu... Ben-"

"Sen de bu ailenin bir parçasısın. Lily, lütfen."

İç çekerek başımı salladım. "Fizyoterapistle ne üzerinde çalıştığımızı hatırlıyor musun? Her seferinde bir adım. Böyle yaparsak iyi olur mu? Sen yapabilir misin?"

Pietro oturduğu yerde doğruldu ve bana keskin bir baş selamı verdi, yüzü tıpkı babasına benzeyen kararlı bir görünüm almıştı.

Bu çocuk doğanın bir gücüydü ve yapamayacağı hiçbir şey yoktu; bundan emindim.

"Tamam, hadi yapalım şunu." Mario'ya doğru döndüm. "Pietro'nun koltuk değneklerini verir misin lütfen?"

Alessandro bir kenarda durmuş, harekete geçmemizi izliyordu. Ne kadar gergin olduğunu ve Pietro ayakta durmaya çabalarken dudaklarını nasıl büzdüğünü görebiliyordum.

Açık kapıdan içeri bir rüzgâr girince ürpermekten kendimi alamadım ama Pietro'nun ceketinin fermuarını çekip koltuk değneklerini kollarından yukarı kaydırıp iyice sıkarken elimdeki işe odaklanmaya devam ettim.

"İzin ver." Alessandro'nun derin sesi arkamdan o kadar yakından geliyordu ki, bu sefer soğuktan değil ama titrememe neden oldu.

Takım elbisesinin ceketini omuzlarıma koydu. "Kollar içeri," diye emretti ve ben de girdim, sıcaklığı ve baharatlı kolonyası beni sardı.

"Biraz büyük." Pietro kıkırdadı.

Aşağı baktım ve ben de gülmek zorunda kaldım. Sanki bir devin elbisesini giymek gibiydi. "Bence de öyle."

"Sadece şimdilik. Özür dilerim, düşünemedim," diye ekledi Alessandro özür dileyerek.

Karanlık gözlerine bakmak için başımı çevirdim. "değil. Rahatlığı hoşuma gidiyor." Ne demek istediğimi anladığında yüzündeki ifadeyi göremeden arkamı döndüm.

Pietro uçağın kapısına doğru yürürken ben de arkasından yaklaştım ve basamağa ulaşır ulaşmaz bana dönüp başıyla selam verdi.

Mario'ya baktım, o da başını salladı ve ilk adımı atarak işlerin istediğimiz gibi gitmemesi ihtimaline karşı bir tampon olarak orada beklemeye başladım.

Pietro'nun arkasında durup kollarımı göğsüne dolayarak ayaklarımı onun ayaklarıyla koltuk değneklerinin arasına koyarken basamakları hızla saydım. Sekiz adım, evde yapmaya çalıştığımızın iki katıydı ama yapabileceğini biliyordum. O ateşi paylaşıyorduk, o ve ben.

Başının üstünü öptüm. "Sen hareket edersen, ben de hareket ederim."

"Bir, iki." Her seferinde bir adım aşağı inerek ritmi başlattı.

Asfalta yaklaştıkça çocukla daha da gurur duyuyor ve bu çözümü önerdiğim için daha da rahatlıyordum. Tek bir yanlış adım onu çok geriye götürebilirdi ve kendimden başka suçlayacak kimsem olmazdı.

Bale ayakkabım sert zemine değdiğinde biraz rahatladım. ", Lily." Pietro belli bir huşu hayret .
buna gerçekten inanmadı.

", Pietro. Bu zafer tamamen senin."

Alessandro yanıma geldi ve bize bakarken gözlerindeki ışığın parladığını gördüm.

"Yapamayacağın bir şey var mı?" diye sordu bana, sanki kendi kendine konuşuyormuş gibi.

"Görünüşe göre iyi kahve," diye takıldım ona, kahvesi için bana kızdığı zamanları hatırlatarak.

Bana küçük bir gülümseme verdi ve doğruldu. "Hadi, müzikle yüzleşelim."

Pietro'nun ritmine uyarak yavaşça, yan yana yürüdük ve adam arabasının yanında öylece kaldı, yüzü sıkılmış kayıtsızlığın mükemmel bir maskesiydi. Yavaş ilerleyişimiz gözle görülür bir hayal kırıklığına neden olmadığı için minnettardım.

Arabadan birkaç adım ötede durduk ve ben içgüdüsel olarak geri adım attım. Ben bu anlatının bir parçası değildim; ben yardımcıydım. Alessandro'nun kendine söylediği yalanlar ne olursa olsun, ben bu aile tablosuna ait değildim.

"Alessandro," dedi adam Pietro'ya bakmadan önce ciddiyetle.

Neden olduğundan emin olmasam da gerildim. Böylesine özel bir çocuğun üzerinde böylesine duygusuz gözlerin olmasından hoşlanmıyordum.

Alessandro kollarını Pietro'nun omuzlarına doladı. "Matteo, seni oğlum Pietro ile tanıştırayım."

"Tanıştığımıza memnun oldum," dedi Pietro, daha dik durarak ve onunla o anda olduğumdan daha fazla gurur duyamazdım.

"Pietro Benetti, sonunda sizinle tanışmak güzel. Zamanı çoktan gelmişti," dedi derin ve hafif aksanlı sesiyle.

"*Posso solo scusarmi, ma meglio tardi che mai,*" diye cevap verdi Pietro, bana babasını da hatırlatan bir tonla.

Matteo'nun kaşları havaya kalktı ve başını salladı. "Bu doğru. Neden gidip arabada beklemiyorsun?" Başını önünde park etmiş siyah sedana doğru salladı. "Baban bir dakika içinde sana katılacak."

Pietro bunun bir öneri olmadığını anlayacak kadar zekiydi ve başını sallayarak arabanın gittiği yöne doğru ilerledi.

Şoför kapıyı açtığında üçümüz de ona baktık ve Pietro onun yardımını reddederek koltuk değneklerini çözdü ve arabaya binmesine yardım etti.

"Bu çocukta bir dâhinin zekâsı, bir savaşçının cesareti ve bir İtalyan erkeğinin kararlılığı var," dedi Matteo başıyla onaylayarak. "Değerli bir varisin var, Alessandro. Benetti soyu iyi temsil ediliyor." Alessandro'ya doğru döndü ama gözleri benim üzerimdeydi ve onun bakışları altında kızarmaktan kendimi alamadım.

"Matthews, neden gidip onunla oturmuyorsun," dedi Alessandro beni hazırlıksız yakalayan bir mesafeyle. Benimle bu tonda konuşmalı ve bana Matthews demeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki.

Sessizce başımı salladım.

Matteo soğuk bir ifadeyle, "Hiç sanmıyorum," diye cevap verdi. "Bayan Matthews benimle gelecek. Sen oğlun Alessandro ile git. Yerleşkede görüşürüz."

Alessandro sertleşirken boyu uzadı. "Gianluca'ya gideceğimi sanıyordum."

"Plan değişti. Çocuk için en iyisi benimle şehirde kalması, bunu sen de biliyorsun."

Alessandro sessiz kaldı, etkilenmemişti. "Seninle arabaya binmeyecek."

"Şimdi de otoriteme karşı geliyorsun, Alessandro. Vay, vay... *Continueua a ripeterti che non sei innamorato.*"

Alessandro Tısladı ve Matteo iç çekti. "Be Dikkatli ol, Alessandro.

Yerinizi unutmayın."

Ensemde soğuk terler ve Alessandro ile Matteo'nun arasına girmek için bir adım öne çıktım. "Sizinle geleceğim, sorun değil. Korkacak bir şeyim yok."

"Şey," dedi Matteo başını yana eğerek, "ben de öyle demezdim. Öfkeli bir adam olarak tanınırım."

Alessandro kolunu belime doladı ve beni vücuduna doğru çekti.

Matteo gözlerini devirdi. "Ona bir şey olursa Lena'nın başımı yakacağını biliyorsun. Pietro ve meşhur Lily ile tanışmayı dört gözle bekliyor."

Rezil mi? Arkamdan, benden başka bir yere bakmak için elinden geleni yapan Alessandro'ya baktım.

Alessandro'nun beni tutuşu bir an için sıkılaştı, sonra yorgun bir iç çekişle beni bıraktı. "Sadece..." Bana baktı, gözleri kararsızlıkla doluydu. "Sadece..."

Ona hissettiğimden daha fazla kesinlik taşıdığını umduğum kararsız bir gülümseme verdim. Matteo parmaklarını şıklattı. "*Andiamo!*"

Alessandro elime uzandı ve arkasına bile bakmadan diğer arabaya doğru yürümeden önce elimi sıktı.

Matteo arka kapıyı açtı ve içeri girmemi işaret etti. "Önden buyurun."

Başımı salladım ve içeri girdim, oturdum ve İtalyan mafyasının en üst düzey yetkilisinin karşısında bir arabada oturduğumu fark etmeden önce iç mekanın lüksüne ve koltuğun rahatlığına baktım.

Buz mavisi gözlerini bana dikmiş olan Matteo'ya baktım. Alessandro'dan daha yaşlı görünmüyordu, gerçi büyük patronun her zaman yaşlı ve yıpranmış olmasını beklerdim.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu başını yana eğerek.

Onun gibi birine yalan söylemekten daha iyisini biliyordum. "Büyük patron olmasını beklediğimden çok daha genç olduğunuzu düşünüyorum."

"Ah..." K      bir kıkırdama   ıkar  . "Bu muhtemelen insanlara i  kence etme ve   ld  rme konusundaki do  al yetene  imden kaynaklanıyor. R  tbelerinizi   ok hızlı y  kseltmenize yardımcı oluyor."

Ba  ımı yana e  me sırası bendeydi. "Beni korkutmaya mı   alı  yorsun?"

Ka  larını kaldırdı. "Akıllı olsaydın zaten olurdun.   ok zeki oldu  unu duydum, o y  zden bu bo  a bir   aba olmaz mı?"

"Ah, o zaman zekam fazla abartılmı   olmalı     nk   korkmu   olabilirim ama aynı zamanda ilgimi de   ekti."

Bana do  ru d  nmeden   nce bir an pencereden dı  arı baktı. "G  rd    n  z gibi bir ikilemim var. Asla tanık olmaman gereken bir   eye tanık oldun ve artık asla bilmemen gereken   eyleri biliyorsun."

Daha   nce hissetmi   olabilece  im her t  rl   merak kayboldu, yerini ger  ek bir korkudan ba  ka bir   ey almadı.

"Bu benim hatam de  il... Hi  bir   ey bilmeye niyetim yoktu."

"Bu do  ru, ama burada konumuzla ilgisi yok, de  il mi? Sebep oldu  unuz tehdidi azaltmıyor ve biz, *Cosa Nostra*, dikkatsiz davranarak besin zincirinin tepesinde bu kadar uzun s  re kalmadık. Su     rg  tlerinin bizim yapmadı  ımız t  rden hatalar yaparak hayal ettiklerinden daha hızlı bir   ekilde gelip gittiklerini g  rd  m."

"Bu benim i  in ne anlama geliyor?"

"En kolay yol kafatasına bir kur  un sıkmak olurdu     nk     l  ler konu  maz."

Midem sıkı  tı ve bir mide bulantısı dalgası beni vurdu. U  u  un ba  larında yedi  im k      sandvi  lerden beri bir   ey yemedi  im i  in minnettardım, yoksa o adamın ayakkabılarının   imdi bununla kaplı olaca  ından olduk  a emindim.

"Ama mesele   u ki,   ocuk sizden ho  lanıyor, Alessandro belli ki size vurulmu   ve g  r  n   e g  re karım da sizinle hi   tanı  madan sizden ho  lanıyor." Bir ses   ıkardı

hayal kırıklığı. "Tüm bunlar beni alternatif bir çözüm bulmaya zorluyor, bu da hayatımı zorlaştırıyor."

Beni hayatta tutmanın senin için kadar sıkıntı verici olmasına üzüldüm, diye düşündüm dudaklarımı büzerek kendimi söylememek için zor tutarken. Eğer hayatımda filtre kullanmam gereken bir gün varsa, o gün bugüdü.

"Seçeneklerim neler?"

"Bağlılığınız sadece çocuk yüzünden mi?"

Kaşlarımı kaldırdım, soru çok rastlantısalıldı.

"Pietro'ya tapıyorum ve eğer sorduğunuz buysa, onu incitecek hiçbir şey yapmam."

Sanki içimi okuyabiliyormuş gibi yan yan gülümsedi.

"Sorduğum şey bu değil Bayan Matthews. Lütfen anlamamış gibi davranmayın çünkü yalancılara ve aptallara karşı hiç sabrım yok."

"Neden soruyorsun? Kime bağlı olduğumu bilmek sorununu çözecek mi?"

Omuz silkti. "Seni öldürmek dışında sorunu çözmenin en basit yolu seni Alessandro ile evlendirmek."

Koltuğumda geriye doğru sarsıldım. "Ne? Ben..." Başımı salladım.

Elini küçümser bir hareketle salladı. "Kızaran bakireyi oynama, ikinizin arasında ne olduğunu biliyorum."

"Sana o mu söyledi?" Nefes nefese kaldım, hem utançtan hem de öfkeden kızarmıştım. Taşaklarına tekmeyi basacaktım. Kim sekizinci sınıftan sonra öpüşür ve anlatır ki, cidden?

"Hayır, yapmadı." Gözlerinde eğlenen bir parıltıyla öne doğru eğildi. "Ama bu kadarından şüphelenmişim. Kimse vajinasına yatırım yapmadığı bir kadına karşı bu kadar korumacı olamaz."

Kaba sözleri karşısında yüzümü buruşturdum. "Ya da kalbinde."

Omuz silkti. "Eğer öyle düşünmek istiyorsanız, buyurun."

Elbette, Alessandro beni sevmiyordu. Benden hoşlanıyordu, evet; oğlunun bana verdiği tepkiyi seviyordu ve bu onların evlenmesi için yeterli olabilirdi, ama benim için değil.

Başımı salladım ve kucağımdaki ellerime baktım.

Nefesinin altında İtalyanca bir şeyler mırıldandı. "Bizden biriyle evlenmenin nesi kötü; bir İrlandalı ya da daha kötüsü bir *muhasibeci*yle evlenebilirsin."

"Ah, çok yazık. Benim ideal kocam İrlandalı bir muhasibecidir."

Dudaklarının köşesi, gerçek bir gülümseme olduğundan şüphelendiğim bir şekilde kalktı. "Senden hoşlanıyorum," diye isteksizce itiraf etti, sonra pencereden dışarı baktı.

Araba yavaşlayıp demir kapıların önünde durunca iç çekerek tekrar bana döndü. "*Ailemiz* için bir tehlike oluşturmadığına kanaat getirmeden gitmene izin veremem."

"Biliyorum ama hak ettiğimden daha azına razı olamayacağımı da anlamalısın."

"Bu süreçte hayatını kaybetmek anlamına gelse bile mi?"

Sesi şaşkınlık içinde geliyordu ve bir bakıma ben de öyleydim - ölümü seçmek gibiydi.

"Her şekilde kaybetmez miyim?"

Bir an için bana baktı, yüzü soğuk bir kayıtsızlığın mükemmel bir maskesiydi.

"Silahımın namlusuyla yüzleştğinde cevabının çok farklı olmasını bekliyorum, ama bunu sadece zaman gösterecek, Lily Matthews... bunu sadece zaman gösterecek."

Araba durur durmaz kapı aniden açıldı ve Alessandro beni tepeden tırnağa süzdükten sonra rahatlamış bir nefes verdi.

Matteo alaycı bir kıkırdamadan önce bana bilmiş bir yan bakış fırlattı.

"Endişelenme Alessandro, ganimet çağrını incitmedim."

İçimden o adama lanet okudum ve yüzüm kızararak yere baktım.

Alessandro Matteo'ya, "Gerçekten çok uzun bir yoldan geri döndün," dedi, gözleri biraz kısılmıştı.

"Arkadaşlık hoşuma gitti; sohbet etmek için biraz daha zaman istedim."

"İyi misin?" diye sordu, hâlâ kapının önünde duruyor ve çıkışı engelliyordu.

"Ben gayet iyiyim. Çok güzel bir andı." Matteo'ya kocaman bir gülümseme verdim.

Başını bir kez daha salladı ve Alessandro'ya yoldan çekilmesini işaret etti.

Arabadan indi ve sonra bana yardım etmek için döndü, Alessandro'nun büzülmüş kaşlarına bakılırsa bu pek sık rastlanan bir durum değildi.

Ben dışarı çıktıktan sonra "Senden hoşlanıyorum," dedi ve takım elbise ceketinin düğmelerini ilikledi. "Bana kendini öldürtme." Etrafında döndü ve taş merdivenlerden yukarı çıktı. "*Sbrigati, Alessandro. Abbiamo molto da decidere.*"

Alessandro ellerini omuzlarıma koydu. "İyi olduğuna emin misin? Söyledikleri hakkında çok fazla endişelenme, bunlar sadece kelimeler."

"Gerçekten iyiyim ve hayır, bu kelimeler değil, ama berbat bir şekilde, onun ne demek istediğini anlıyorum. O sadece ailesini güvende tutmak istiyor. Eğer başım belada olmasaydı, bunun övgüye değer olduğunu bile söyleyebilirdim."

Alessandro homurdandı, "Matteo pek çok şeydir ama övgüye değer biri değildir."

"Pietro nerede?"

"Matteo'nun karısıyla birlikte; o ikisi hemen kaynaştı." Başını kaldırdı ve iç çekti. "Dinle, stratejiyi ve yarınki Boston gezisini konuşmam gerekiyor."

"Tabii ki! Sen yapman gerekeni yap; ben Pietro'nun yanında olacağım." Ceketini üzerime daha sıkı çektim.

"Alessandro!" Matteo'nun içeriden seslendiğini duydum.

"Hadi, gidelim," diye teklif ettim, kenara çekildim ve eve çıkan merdivenleri kullandım. "Müdürlle başının derde girmesini istemeyiz."

Arkamdan dolu bir inilti çıkardı. "Bunun ne kadar doğru olduğunu bile bilmiyorsun."

Eve girdim ve ağır hamile bir kadın yüzünde parlak bir gülümsemeyle soldan bir odadan çıkarken koridoru detaylandırarak zamanım bile olmadı.

"Lily! Hoş geldin!" diye bağırdı, sanki yeni tanışmamışız da hayatımız boyunca arkadaşmışız gibi bana eliyle işaret etti. "Neden benimle kütüphaneye gelmiyorsun? Birazdan sıcak çikolata ve kurabiye olacak." Alessandro'nun az önce gittiği yönü işaret etti. "Sıkıcı tartışmayı onlara bırak."

Gülümsedim ve gittim, hemen rahatlardım. Matteo'nun karısını hayal ettiğimin tam tersiydi. Hamptons dergilerinde ya da *Real Housewife* dizisinin bir sezonunda gördüğünüz gibi uzun boylu, zayıf, ifadesiz, manken gibi bir kadın bekliyordum.

Bu kadın kısa boyluydu, muhtemelen benim kadar kısa, yuvarlak genç bir yüzü ve arkadaşça bir tavrı vardı. Ayrıca geniş paçalı bir hamile pantolonu ve yuvarlak göbeğini saran uzun kollu bir tişört giyyordu. Tişört Iron Man temalıydı ve göbeğinin üstünde cenin pozisyonunda küçük bir Iron Man figürü ve 'Süper kahraman yemek pişiriyor' yazısı vardı.

Buna kıkırdadım; çok . ovuşturdu ve ben de nişan ve evlilik yüzüklerini gördüm. Nişan yüzüğü Demir Adam'ın kalbinin bir kopyasıydı.

"*Marvel* hayranı mısın?" İkimiz de kütüphaneye girdiğimizde sordum ve odanın sonundaki görkemli açık şöminenin sıcaklığını hemen hissettim.

"Nasıl yapmam?" diye şakacı bir şekilde cevap verdi ve bana krem rengi kanepeyi işaret etti.

Ceketi çıkardım ve annelik koltuğuna doğru yürürken onu detaylandırmaya devam ederek oturdum.

"Adım Elena, ama bana Ele diyebilirsin. Tüm arkadaşlarım bana böyle seslenir ve senin hakkında duyduğum onca şeyden sonra, eminim çok hızlı arkadaş olacağız."

"Her duyunuza inanmamalısınız."

"Oh! Umarım hepsi doğrudur. Muhtemelen Matteo'nun karısı olmamın nasıl olduğunu merak ediyorsunuzdur." Gücenmeden kıkırdadı.

"Hayır! Şey, evet... belki biraz." Onun eğlenen bakışları altında yüzümün ısındığını hissettim ama bunun şömineden kaynaklandığını düşünmesini umuyordum.

"Daha farklı olamazdık," diye onayladı başını hızlıca sallayarak. "Örneğin, bu gömleklerin onu rahatsız ettiğini biliyorum ama yine de her zaman bana alıyor."

Başımı yana eğdim, soğuk ve tehditkâr adamla bu sevimli kadının sevgi dolu kocasını bağdaştırmakta zorlanıyordum.

"Mafya adamlarının birçok yüzü vardır. Bir dünyaya gösterdikleri soğuk ve acımasız yüzleri vardır, bir de özel hayatlarında sevdikleriyle birlikte oldukları yüzleri vardır ve sizi temin ederim ki bu her şeye değer." Bir adam elinde bir tepsiyle içeri girip tepsiyi sehpanın üzerine koyarken kadın karnını sevgiyle ovuşturdu. "Teşekkür ederim Jeffrey."

"Her zaman." Çıkmadan önce onu ve beni selamladı.

"Pietro nerede?" Nemli ellerimi elbisemin üzerinde düzelttim ve etrafıma bakındım.

"Onu kullanacağı odaya götürdüm. Masanın üzerinde Jude'un ne zaman burada kalsa üzerinde çalıştığı, yarı inşa edilmiş devasa bir Lego seti var. Gözleri parladı ve üzerinde çalışmak istedi."

"Ah, Legolar. Onu kaybettik."

"Bu bize sohbet etmek için biraz zaman kazandıracak. *Aileye* yeni katılanlarla pek sık karşılaşmıyorum."

"Ben-" Başımı salladım, ona neler olduğunu ne kadar anlatabileceğimden emin değildim. Ayağa kalktım ve bacak kaslarım tutunca irkildim. Ah evet, soğuk ve ıslak sınırlarımın keskin bir hatırlatıcısıydı, özellikle de giydiğim kıyafetler beni bundan korumak için hiçbir şey yapmadığında. Bir fincan sıcak çikolataya uzandım ve ona uzattım. "Kurabiye?" Tabağı ona doğru uzatarak sordum.

"Her zaman," diye yanıtladı, iki tane alarak.

Gerçekten benim tarzımda bir insandı.

Elbiseme baktı ve iç geçirdi. "Geleceğinizden çok geç haberim oldu, kıyafetlerin size teslim edileceğinden emin olamadım. Benimki uymaz, çok tombulum."

"Sen hamilesin."

"Ah, evet, şimdi hamileyim, ama hamileliğin sadece mide ve göğüsleri etkilediğini söylediğimde bana güvenin... gerisi daha önce de vardı." Güldü, görünüşünden mutlu olduğu her halinden belliydi. "Cassie, kardeşimin karısı - ki yakında onunla tanışacaksın- buraya birkaç şey bıraktı ve görünüşe göre ikiniz de hemen hemen aynı boydasınız. Ne istersen alabileceğini söyledi ve yarın senin için birkaç şey getirteceğim."

Başımı salladım, yeni tanıştığım bir kadının bu kadar cömert olmasından oldukça rahatsız olmuştum.

"Hayır, teşekkür ederim, ama asla yapamam."

"Saçmalama! Çok yakında buna alışman gerekecek. Mafya eşleri birbirlerine oldukça bağlı bir kulüp. Her şeyden çok kız kardeş gibiyiz."

Elimi göğsüme koyarak kaşlarımı çattım. "Ben... Ben bir mafya karısı değilim." "Henüz," diye cevap verdi küçük bir gülümsemeyle.

"Asla. Alessandro sevgi dolu değildir."

"Evlenme teklif ettiğini duydum."

Şaşkın bir kahkaha attım. "Eğer düzeltemezsek, seninle evlenirim dedi. Ne kadar romantik! Zaten ilgilenmiyorum da."

"Ah." Başını salladı ve çikolatasından bir yudum aldı. "O aşamadayız..."

"Ne aşaması?"

Kurabiyesini ısırdı ve ayağa kalktı. "Neyse boş ver. Ama bilgin olsun, erkeklerimiz bu romantizm işinde berbatlar. Matteo bana evlenme teklif etmedi; hoşuma gitse de gitmese de evleneceğimizi söyledi. Ya Dom? Ona da India teklif etti."

"Benimle ne alakası var anlamıyorum."

Ağzı küçük bir gülümsemeye dönüşürken bana yandan bir bakış attı. "Sana odanı göstermemi ister misin? Alessandro'nun odasının hemen karşısında, fark etmez, değil mi?"

Masaya bakarken yüzüm kızardı, gümüş rengi tepsiyi sanki hayatımda gördüğüm en güzel şeymiş gibi inceledim.

Tekrar kıkırdadı.

Ona yalan söylediğim için kendimi kötü hissederek, "Karışık bir durum," diye bitirdim.

"En iyi şeyler genellikle öyledir."

"Önce Pietro'yu görmemin sakıncası var mı? Onun iyi olduğundan emin olmak istiyorum. Burası hoş değil ya da başka bir şey değil," diye ekledim çabucak, sözlerimin onu kırmış olabileceğinden korkarak.

"Merak etme, her şey çok mantıklı!" Koridorun aşağısını işaret etti. "Doktorum birazdan ziyarete gelecek, sen Pietro'yu kontrol etmeye git. Odanız birinci katta, bavulunuz önünde olacak ve lütfen istediğiniz tüm kıyafetleri alın, Cassie'de çok fazla var."

Başımı salladım. Zaten reddedemeyecek kadar çaresizdim.

Sonraki birkaç saat Pietro'ya Ölüm Yıldızı'nın Lego versiyonunda yardım etmek ve odama çekilmeden önce Pietro ve Elena ile akşam yemeği yemek arasında biraz bulanık geçti. Yarın için duyduğum gerginlik ve geldiğimizden beri Alessandro'yu görmemiş olmanın verdiği rahatsızlık, bacağımda zaten hissettiğim ağrının üzerine eklenmeye devam etti.

Duş aldım ve uzun bir gecelik giydikten sonra yatağa özlemle baktım. Tek istediğim yorganın altına girip uyumaktı ama bacağım rahatlamak için çığlık atıyordu ve bunu yapmam gerektiğini biliyordum yoksa muhtemelen yarın yürüyemeyecektim. Killian Doyle - Boston'da tanışacağım adam - hakkında hiçbir şey bilmiyordum ama zayıflık göstermek istemediğimi biliyordum.

Elena'nın bana verdiği bir tüp kremi aldım, tam olarak doktorun reçete ettiği türden güçlü bir şey değildi, ama muhtemelen ağrıyı yönetilebilir bir seviyede tutmak için birkaç gün idare edecek kadar yeterliydi.

Ayağımı yatağın ucundaki kadifemsi sedirin üzerine koydum ve ellerime biraz krem sürdükten sonra yara dokusuna ve ağrıyan, spazm geçiren kaslarıma sürdüm.

Düğümlemiş kasları daha derinden kazarken hem acı hem de rahatlama hissi veren bir tıslama çıkardım.

"İyi misin?"

Kalbim şaşkınlıkla yerinden fırlayacak gibi oldu ve başımı hızla çevirdiğimde Alessandro'nun gri bir tişört giymiş ve bol bir kıyafetle odamda dikildiğini gördüm,

koyu gri eşofman altı.

"Kapıyı nasıl çalacağını gerçekten öğrenmen gerekiyor, biliyorsun," dedim, onun varlığına her zaman verdiğim tepkiyi maskeleyerek çalışarak.

Gözleri bacağıma kaydı ve yaralarımın ne kadar görünür olduğunu fark ettim. Mantıksız olduğunu bilsem de geceliğimi aşağı çekmek için uzandım. Alessandro yara izlerimi görmüş, dokunmuş ve öpmüştü ama rahatsızlık ve acı dolu anlarıma tanık olması bambaşka bir hikâyeydi.

"Hayır, yapma." Kapıyı arkasından kapattı ve bana doğru yürüdü. "Sorun ne?" diye sordu, sıcak elini kalçamın ortasına koydu, bu basit dokunuş tüylerimin diken diken olmasına neden oldu.

"Ah, çok kötü bir şey değil." Küçük bir kahkaha attım. Alaycı görünmek istiyordum ama sesimin rahatsız edici çıktığını biliyordum. "Adada geçirdiğim son bir ay boyunca soğuk ve nemin kaslarımı etkilediğini unutmuşum. Ve..." Omuz silktim. "Önemli bir şey değil, sadece biraz krem, sıcak bir yatak ve biraz dinlendikten sonra yeni gibi olacağım."

Yavaşça başını sallarken elini bacağımın üzerinde tuttu ve gözlerinin birkaç kez yara izlerinden sedirin üzerindeki ibuprofen tüpüne gitmesine izin verdi.

"İzin ver." Ne demek istediğini soracak zamanım bile olmadı çünkü bacağımı dizimin arkasından kavradı ve ayağımı açık bacaklarının arasına yerleştirmeden önce sedirin üzerine oturttu.

"Ne..." Kremayı eline aldığı anda durdum ve farkına vardığım şey yüzüme çarparak beni utandırdı. "Alessandro, hayır. Şimdi iyiyim, ben-"

Bacağımı hareket ettirmeye çalışırken bileğimi tutarak, "Kes , Matthews," diye emretti. "Bırak seninle ben ilgileneyim." Eğilip dizimi öptü ve tekrar ürpermeme neden oldu. "Lütfen."

İçimi çektim ve ellerine biraz krem koyup kalçamın üst kısmına masaj yapmaya başladığında başka tarafa baktım.

Alt dudağımı dişlerimin arasında emiyor, ellerinin kaslarım üzerinde yaptığı sihir karşısında inlememek için kendimi zor tutuyordum.

"Sanırım Alessandro'yu geçtik, sence de öyle değil mi?" Bana gülümsedi. "Ara beni, Sandro."

Sanki onun çevresinin bir parçası olduğum anlamına geliyormuş gibi küçük bir heyecan hissettim. "Sandro." Dudaklarımdan çıkan sese bayıldım.

Tekrar yere bakmadan önce küçük bir baş hareketiyle gülümsedi. "Bütün gün ortadan kaybolduğum için özür dilerim; bu kadar uzun süreceğini düşünmemiştim," dedi gözlerini görevinden ayırmadan.

Güçlü, bronzlaşmış ellerinin bacağıma üzerinde neredeyse profesyonel bir hassasiyetle çalışmasına baktım. Bir ay önce Alessandro Benetti'nin geçici sevgilisi olacağımı kim tahmin edebilirdi? Benimle ilgilenen kişi o olacaktı.

"Bütün bunları nereden öğrendin?" Utanç verici bir rahatlama iniltisiyle sordum.

Başını kaldırdı ve şakacı bir şekilde göz kırptı. "Adada ellerimi iyi kullandığım konusunda anlaştığımızdan emindim... ama belki de sana tekrar hatırlatmam gerekiyordur."

Ben de flört etmek istedim ama bunun yerine esnememi bastırdım.

Gözleri bir saniye içinde şakacıdan endişeliye dönüştü. "Yorgunsun."

Omuz silktim.

İçini çekti. "Şu anda bazı şeylerin endişe verici olduğunu biliyorum ve eminim bu durum seni de etkiliyordur."

"Önemli bir değil. Yakında bitecek."

"Evet, yakında daha normal bir hayata geri dönebileceksiniz."

kastettiğini düşünmüyordum ama birlikte bir geleceğimiz olmadığını anlamamı sağlamanın gizli bir yolu gibi geldi.

Bacağımı çıkardım ve geceliğimin ayak bileklerime kadar düşmesine izin verdim. "Teşekkür ederim. Daha iyi hissettiriyor," diye dürüstçe itiraf ettim.

Tekrar esnedim ve hem Alessandro hem de ben komodinin üzerindeki eski moda çalar saate doğru döndük. Saat gece yarısına yaklaşmıştı.

"Sanırım iyi bir gece uykusuna ihtiyacın var." Ayağa kalktı ve sanki bir çocukmuşum gibi örtüyü geri çekti.

Ona bana bebek yapmaması gerektiğini, Matteo ile konuşmasından kaynaklanan suçluluk ya da endişe her ne ise bunun onun suçu olmadığını söylemek istedim, gerçekten değil, ama o kadar güzel hissettim ki reddetmek için içimde bir güç yoktu.

Başımı salladım ve durduğu yere doğru yürüyüp , örtüyü üzerime çekmesine izin verdim. Gözlerimi kapattım, yorgunlukla karışık bitkinliğime rağmen uykunun beni gerçekten bulacağından emin değildim.

"İyi geceler Lily," diye fısıldadı dudaklarını alnıma değdirmeden önce ve odadan çıkmak için yatağın etrafında döndü.

Işık söndüğünde yan dönüp pencereye baktım ama ses olmamasına rağmen hâlâ odada olduğunu biliyordum ve varlığını vücudumdaki her sinir ucunda hissedebiliyordum.

Muhtemelen zihnimin bana oyun oynadığını düşünmeye başladığımda birkaç dakika boyunca zorlukla nefes alarak bekledim. Sadece biraz hüsni kuruntu.

Ancak birkaç saniye sonra, yorganın altından kayarken örtünün hareket ettiğini ve yatağın alçaldığını hissettim. Bana yaklaştı ve kolunu belime dolayarak beni kendine çekti, kaşıkladı.

"Sadece bu gece için. Sadece bu gece," diye mırıldandı, sanki kendini ikna etmeye çalışıyormuş gibi.

Kolumu onunkinin üzerine koydum ve sessiz kalırken parmaklarımı onunkilerin arasından geçirdim.

Teni tenimi ısıttıkça vücudumun gevşediğini hissettim ve birkaç dakika içinde, onun nazik nefes alışıyla ve kollarındayken hissettiğim güven duygusuyla rahatlayarak uykuya daldım.

Benim için geri dönüş yoktu, bundan emindim. Alessandro beni dönüştürmüştü ve ondan önce ve sonra diye bir şey olacağını biliyordum. Alessandro öyle bir adamdı ve öyle bir sevgi veriyordu ki, bu sevgiden asla kurtulamıyordunuz.

BÖLÜM I4

Alessandro

I Boston'a bir saatlik yolculuk için uçakta otururken Lily'nin Dom'la sanki birbirlerini ezelden beri tanıyorlarmış gibi konuşmasını izledi.

Onunla ne kadar rahat olduğunu, ona açılmasının ne kadar kolay olduğunu görmek sinir bozucuydu. Bunun onun için bir tür yetenek olduğunu biliyordum ama kıskançlık yine de çirkin yüzünü gösteriyordu.

Dün gece beni beklediğimden çok daha fazla dengesizleştirmişti. Kendime karşı tamamen dürüst olsaydım, odasına gitmemin asıl sebebinin onun iyi olduğundan emin olmak olduğunu kabul ederdim ama beynimin şehvetli kısmı onunla seks yapmak için dua ediyordu. Arzularıma birkaç kez boyun eğmiş olmama rağmen onu hâlâ çok arzuluyordum.

Ama içeri girip onu yorgun ve acı içinde gördüğümde, dileğim - hayır, bundan çok daha derindi - onu rahatlatma, acısını hafifletme ihtiyacım her şeyi değiştirdi. Sadece onun için burada olmak istedim ve sadece onun daha iyi hissetmesini sağlamanın bile beni bir şampiyon gibi hissettirdiğini fark ettim.

Pietro'yla olan ilişkisinin ve benim fiziksel arzusun çok ötesinde, onun ne kadar önemli olduğunu, onu ne kadar önemseydiğimi bir türlü kabullenemiyordum. Hayır, burada duygusal bir bağ da vardı. Muhtemelen ikimizin de istediğinden çok daha derin bir şey vardı ve bu, ulaştığımız sonuç ne olursa olsun her şeyi karmaşıklatacak bir şeydi.

Dün gece onun odasından çıkamamıştım ve onunla kollarımda uyumak için duyduğum özlem o kadar güçlüydü ki beni derinden sarsmıştı. Yatağına yerleşirken kendime bunun sadece bir gece için olduğunu söylemiştim ama kendime inandığımdan emin değildim.

"Yani, muhasebeci olmak için mi okuyorsun?" Dom sordu.

"Yarı zamanlı. Amcamın yanında çalışırken başladığım bir şey." Kıkırdadı. "Bu onun çok ihtiyaç duyduğu bir şeydi."

"Ah." Dom başını salladı. "Üniversitede gelecek vaat eden bir kimya öğrencisiyken nasıl yarı zamanlı bir muhasebe öğrencisine dönüştüğünü açıkla."

Müdahale etmek istedim -çok kişiseldi, çok açıktı- ama kendime hiç sormadığım için de suçlu hissettim.

Omuz silkti. "Kaza oldu ve sonra rehabilitasyon ve diğer şeyler yüzünden bir yıl evde kaldım." Kolyesine uzanıp zarlarla oynarken içini çekti. "Neden çekip gittiğimi gerçekten söyleyemem. Oraya gittim ama artık aynı kişi değildim. Engellerim nedeniyle kayırılıyordum, bilirsiniz işte... *kotalar*," diye ekledi yan gözle bana bakarken.

Bu iğneyi iliklerime kadar hissettim ve o zamanlar ona söylediğim her şey için özür dilemek istedim. O zaman önemli değildi ve beni henüz değiştirmemişti.

"Sororities bana üye olmam için yalvardı, profesörler bana farklı davrandı." Başını iki yana salladı. "Zavallı küçük Lily Matthews olmak istemedim, ikizini bir kazada kaybeden ve içi ve dışı kalıcı olarak değişen kız. Bu yüzden eve döndüm ve orada geçirdiğim birkaç yılın ardından, acıyan bakışlar ve geçmişimle ilgili fısıltılarla boğuldum. Bu işi bırakmaya ve kimsenin beni tanımadığı ve kimsenin umursamadığı Chicago'ya taşınmaya karar verdim." Gülümsedi. "En iyi karardı."

Dom başını salladı. "İnsanlar *stronzi*."

"Stronzi mi?"

"Pislikler." Dom sırtıttı ve o da güldü. "Ama kararına emin değilim."

Kaşlarımı çattım ve ona karanlık bir bakış fırlattım, yumruk atmaya hazırdım.

"Sakin ol Sandro," dedi elini bana doğru kaldırarak. "Bence dandik Chicago'dan daha iyi bir şehir seçebilirdi. Örneğin New York... işte o gerçek bir şehir."

"*Vaffanculo!*" Ona parmak sallayarak havladım.

Dom kıkırdadı ve Lily de gülünce, amacının Lily'nin zihnini yüzleşmek üzere olduğu şeyin stresinden uzak tutmak olduğunu anladım.

Dom'da sinir bozucu bulduğum başka bir şey de buydu. Çok sezgiseldi ve kocaların ve erkek arkadaşların kendilerini ezik gibi hissetmelerini sağlamayı başarıyordu - ki ben de tam olarak şimdi böyle hissediyordum.

Pilot özel havaalanına yaklaştığımızı anons etti ve Lily kolyesiyle daha fazla oynamaya başlayınca sohbet kesildi.

Uzanıp elini tuttum ve rahatlatıcı bir şekilde sıktım.

Dikkatlerini çekmek için boğazımı temizledim. "Konuştuğumuz gibi, indiğimizde Rémo bizi bekliyor olacak. Arabayla doğruca Doyle'un kulübüne gideceğiz ve Lily ile ben içeri girerken siz ikiniz dışarıda bekleyeceksiniz." Tüm değişkenlere ve çok hızlı bir şekilde gerçekten yanlış gidebilecek şeylerin sayısına rağmen sesimin ne kadar emin ve istikrarlı çıktığından memnundum.

"Planımız bu," diye yanıtladı Dom, ama sesinde hafif bir tedirginlik vardı. O kadar ince bir şeydi ki Lily'nin bunu fark etmeyeceğini biliyordum ama dün söylediklerini hatırlattığını da biliyordum. Eğer her otuz dakikada bir ona bir şifre mesajı atmazsam, silahlarını ateşleyerek içeri girecekti.

Ama Doyle'un asabi bir İrlandalı olmasına rağmen aptal olmadığını ve asla İtalyanlarla savaş başlatmayacağını biliyordum.

Lily bana kuşkuyla baktı.

"Her şey girecek. Doyle aptal değil."

"Sonra ne olacak?" diye sordu, koltuğunda doğrulurken.

"Sonra Byrne'ü Matteo'nun sohbet etmesi için New York'a geri götüreceğiz." *Sohbet*. Neredeyse gülünecek bir şeydi. Matteo onu 'oyun odasına' götürür ve bize tüm sırlarını verene ya da Matteo işkence etmekten yorulana kadar ona işkence ederdi ki bu nadiren olurdu. "Ondan sonra da eve, Chicago'ya gideceğiz."

"Chicago'daki evime," diye başını sallayarak usulca tekrarlardı.

Neden böyle söylediğini ve hangi şüpheyi barındırdığını sormak istedim ama bu Dom'la ya da yakınımıdaki herhangi biriyle yapmak istediğim türden bir konuşma değildi. Bu *sadece bize özel* bir konuşmaydı.

Uçak piste değene ve nihayet durana kadar sessiz kaldık.

Dom yerinden fırlayıp dışarı çıktığında ve bizi birkaç dakika yalnız bıraktığında minnettar oldum.

Koridorda yürümeye başladığında elini tuttum ve onu kendime doğru çektim. Uzun yeşil yün kazak elbisesi ve tozluklarıyla bugün çok sevimli görünüyordu.

Şakacı bir gülümsemeyle örgüsünü hafifçe çektim. "Her şey yoluna girecek, Lily. Seni riskli olduğunu düşündüğüm bir yere götürmezdim."

"Biraz da çaresiz durumdayız," diye ekledi yüzünü buruşturarak.

"Doğru, ama zarar göreceğinizi düşünseydim başka bir yol bulmayı tercih ederdim."

Ayak parmaklarının üzerinde durdu ve yanağımdan öptü. "Biliyorum ve dediğin gibi, dürüst kaldığım sürece her şey yoluna girecek."

"Aynen öyle." Onu kapıya kadar takip ettim. "Bacağın nasıl?" Son basamağa varmadan hemen önce fısıldadım.

"Çok daha iyi, teşekkür . Yeteneklerinizden asla şüphe etmemeliydim."

"Bunu unutmayalım."

"Nasıl ?" diye sordu. Sesindeki hafif keder kırıntısını sorgulamak istedim ama çoktan arabaya adım atmıştık.

Havaalanının konumu sayesinde şehir merkezine yolculuk oldukça kısaydı ve bir İrlanda barı gibi görünen mütevazı siyah ve altın rengi bir binanın önünde durduk, ancak bunun çok daha fazlası olduğunu biliyordum.

Önce arabadan çıktım, hızla etrafıma bakındım ve arabadan iner inmez cep telefonunu eline alan sokağın köşesindeki adamı kaçırmadım. Doyle'un Boston'da her yerde gözü vardı ve şehir merkezi onun krallığıydı.

Lily'nin arabadan inmesine yardım ettim ve elimi hafifçe sırtına koydum. "Görünüşe aldanma, hiçbir şey görüldüğü gibi değildir," diye fısıldadım kulağına.

"Tamam."

Pub'a girdik ve bizim dışımızdaki herhangi biri için sıradan bir yer gibi görünebilirdi - ve adil olmak gerekirse, burası bir pub'dı, ama aynı zamanda çok daha fazlasıydı.

Bira bardağını silerken bana bakan ve sakızını yüksek sesle çiğneyen barmene baktım. Geçen gün telefonuma çıkan klas hatun kesinlikle oydu.

Başını arkaya doğru salladı ve biz de düz ahşap bir kapıyla karşılaşana kadar yönümüzü değiştirdik.

Kapıyı bir kez çaldım ve aslında mütevazı görünmek için yapılmış ağır bir güvenlik kapısı olduğunu göstermek için açıldı.

Görevli kapıyı arkamızdan kapattı.

"Beni takip edin," diye emretti ve bir dizi metal merdivenden aşağı indi.

"Ah canım!" Ahlaksızlık sahnelerini gösteren iki yönlü büyük aynaların yanından geçerken Lily mırıldandı. Az önce baktığı aynada, kurt maskeli üç adamın ortasında beyaz tavşan maskesi takmış çıplak bir kadın vardı.

Ona isteksizce "*Tavşan Deliği*'ndeyiz," dedim.

Doyle'un bizi karanlık fanteziler krallığında gezdireceğini düşünmemiştim, ama aynı zamanda daha iyi bilmeliydim - şok faktörü için yaşıyordu.

Bu hiç bitmeyen bodrum, Doyle'un Amsterdam'ın Red-Light bölgesinin kendi versiyonuydu ama çok, *çok* daha çarpıktı ve doğru miktarda para karşılığında, ne kadar berbat olursa olsun her türlü fanteziniz tatmin edilebilirdi.

"Bu, şey, evet," diye ekledi, yürümeye devam ederken ayaklarına bakıyordu. Yaşanan diğer bazı sahnelere bakılırsa en iyisi bu olabilirdi.

Muhafız bir kapının önünde durup kapıyı iki kez çaldığında ikimiz de rahat bir nefes aldık.

Adam kapıyı açmadan önce bir saniye bekledi. "İçeri gir."

Doyle'un ofisine girdik ve adamı masasının arkasında yüzünde bir sırıtışla otururken bulduk.

Işık hafif kırmızı bir tonla karartılmıştı. Her zaman böyle miydi yoksa bunu özellikle bizim için mi yapıyordu diye merak ettim.

Ancak, zayıf aydınlatmaya rağmen, koyu renkli ahşap zeminde sandalyelerin çok kısa bir süre önce durmuş olması gereken hafif izleri gözden kaçırmadım.

Onları çıkardı, bizi ayakta durmaya, gergin kalmaya zorladı.

"Alessandro Benetti ve Lily Matthews, ofisimin Chicago'lu baş belaları," diye alaycı bir ses tonuyla konuştu ve koltuğuna daha rahat yaslandı.

Lily yana doğru bir adım atarak bana daha yakın durdu ve ne ben ne de Doyle bunu fark etmedik.

Bana doğru dönüp mavi gözlerini meydan okurcasına benimkilere kilitlemeden önce alaycı bir gülümsemeyle başını hafifçe salladı.

Eğer Doyle'un kim olduğunu bilmiyorsanız - eğer onun evreninde bulunmayacak kadar şanslı bir piç kurusuysanız ve sokakta yolunuz onunla kesiştiyse

-Kısa kesilmiş sarı saçları, düzgün kesilmiş sakalı ve mavi gözleriyle tipik bir iş adamı gibi görünürdü. Bir İrlandalı için mükemmel bir Aryan, ama aynı zamanda görünüşte çok güvenli; kurtboğan gibi mükemmel bir çelişkiydi. Dışarıdan çarpıcı ama ölümcül.

"Söylesene Benetti, onun nerede olduğunu ne zamandır biliyorsun ve yalan söylemediğini nereden bileyim?"

"Ne kadar zamandır tanıdığım ve nasıl öğrendiğim gerçekten önemli değil. Buraya bir anlaşma yapmaya geldim, çene çalmaya değil." Omuz silktim ve saatimi kontrol ettim. Bir saatim vardı.

Dom'a mesaj atmadan on beş dakika önce. "Adamlarıma her otuz dakikada bir bir kodla mesaj atmam gerekiyor," diye açıkladım, soru soran bir kaşını kaldırdığında. "Arkanı kolluyorsun." Başını salladı. "Buna saygı duyuyorum, beni ezse bile

bana ne kadar az güvendiğini görmek için."

"Muhtemelen senin bana güvendiğin kadar."

Doyle güldü. "Bu berbat bir şey." Lily'ye doğru döndü ve çenesini elinin üzerine koydu. "Neden bana bakıyorsun prenses? Suçlu seçimini yeniden mi gözden geçiriyorsun?" Sırıttı. "Spoiler uyarısı... İrlandalılar bu işi daha iyi yapıyor."

"Yüce İsa, hayır!"

Bu çıkış Doyle'un kaşlarını çatmasına neden oldu ve ben de sırtışıma gizlemek için gözlerimi kaçırmak zorunda kaldım.

İşte benim kızım.

"Ben sadece..." Başını salladı. "Hiçbir şey." "Hayır, hayır, lütfen söyle bana."

Bana baktı ve ben de ona cesaretlendirici bir gülümseme verdim. Artık onu incitecek gibi değildi.

"Ben sadece-" Yanaklarında hafif bir utanç kızarması gördüm. Bunu yapmasına bayılırdım ve sırf bunu teninde görmek için onu ya kızdırır ya da utandırırdım. "Sadece böyle görünmeni beklemiyordum. Ben... senin hakkında duyduğum onca hikâyeye bakılırsa sen şeytanın ta kendisisin."

Sanki böyle çağrılmak bir iltifatmış gibi gülümsedi.

"Yine de daha çok bir meleğe benziyorsun."

"Anlıyorum. Lucifer'in bir zamanlar melek olduğunu asla unutma, küçük kız." Koltuğunda öne doğru eğildi ve kollarını masasına dayadı. "Söylesene Lily Matthews, patronunu Byrne'ün bir hırsız olduğuna nasıl ikna ettin?"

Sonra sakin, metodik ve kararlı bir sesle her şeyi anlatmaya başladı. Onunla çok gurur duyuyordum.

Doyle da etkilenmiş olmalıydı, çünkü açıklama sırasında sessiz kaldı ve kadın konuşmasını bitirdikten sonra başını yana çevirdi ve sonunda kalın gözlüklü bir adamın ona hafifçe başını salladığını fark ettim.

"Söyledikleriniz doğru çıktı."

"Biliyorum," diye cevap verdi, daha dik durarak ve ben onun cesaretine gülümsemek zorunda kaldım. O gerçekten benim kraliçemdi.

Başını salladı. "Ve buradaki aşık çocuğun Byrne'ü öldüreceğini de biliyorsun, değil mi?"

Sertleştim. Lily'nin beni birini öldürürken gördüğünü biliyordum ama yapabileceklerimin ona hatırlatılmasından hoşlanmıyordum.

Ona doğru dönmeden önce birkaç saniye bana baktı. "Evet, bunun muhtemel olduğunu biliyordum."

"Yani, bir adamı ölüme mahkum etmekte bir sakınca görmüyor musun? Bu suçluluk duygusuyla yaşayabilir misin?"

"Doyle-"

Beni durdurmak için elini kaldırdı, gözlerini Lily'den ayırmıyordu.

"Bu benim suçum değil. Ne yaptıysa kimin için çalıştığını bilerek yaptı. O parayı çalmasının sebebi ben değildim, gerçeği ortaya çıkardığımda ne aradığımı da bilmiyordum. Ancak, sırrını saklamaya çalıştığında beni ölüme mahkum edebileceğini biliyordu ve bu onun suçu, benim değil."

Lily'nin hayata siyah-beyaz bakışına daha önce de tanık olmuşum ve bu yüzden onu kendi dünyamda bir hayata zorlayamayacağımı biliyordum. İyi olacağını düşünebilirdi ama ahlaki pusulası bunun için çok güçlüydü.

Doyle iç çekti. "Artık sıkıldım." Parmaklarını şıklattı ve arkamızdaki kapı açılarak baygın bir Byrne'ı ayaklarımızın dibine fırlattı.

Yerde yatan hırpalanmış ve morarmış adama baktım. "Hâlâ konuşabiliyor, değil mi?"

"Tabii ki, sadece ağır bir şekilde sakinleştirildi." Doyle gözlerini devirdi. "Bu adam tam bir mızımız ve morluklara gelince, çok dramatik bir şey değil. Sadece bana yalan söylenmesinden hoşlanmıyorum. Bunu biliyorsun, değil mi Benetti?"

Başımı salladım ve ona doğru döndüm. "Kardeşin Montréal'deki Küçük İtalya'da ve özellikle de Midnight Café'de en iyi hayatını yaşıyor."

Doyle yüzünü buruşturdu. "Kanada mı? Montreal mi?" Bir tiksinti sesi çıkardı. "Ve her şeyin ötesinde, *Küçük İtalya*?"

"Sanırım amaç da buydu. Bakmayı asla düşünmeyeceğiniz yerlere gidin."

Doyle kapının yanında duran adamlara parmaklarını şıklattı. Başını baygın haldeki Byrne'e doğru sallayarak, "Onlara yardım et," dedi.

"Doyle, bunun bir zevk olduğunu söylemek isterdim ama ikimiz de yalan söylemiş olacağımızı biliyoruz."

Doyle gülümsedi. "Aynen." Lily'ye doğru döndü. "Yine de seninle tanışmak *bir zevkti*, Lily Matthews. Her zaman ekibime katılacak mütevazı ve zeki insanlar ararım, eğer ilgilenirsen beni nerede bulacağını biliyorsun."

"I..." Gülümsedi. "Bunu düşüneneğim."

"Hayır, düşünmeyeceksin."

Kadın ona gülümsedi. "Hayır, Bay Doyle, öyle görünüyor

ki yapmayacağım." İçini çekti. "Denemeye değerdi."

Geri döndük ve Byrne'ü sürükleyen adamları, bizi doğrudan dışarı çıkaran çok daha kısa bir koridora kadar takip ettik; bu da aşağıya inişimizin göstermelik olduğuna dair şüphelerimi doğruladı.

"Beklediğim kadar kötü değildi." Caddeye ulaştığımızda Lily rahat bir nefes aldı.

"Hayır. Günün sonunda biz iş adamıyız, sadece bazen mal varlığı yerine suçla uğraşıyoruz," diye cevap verdim, hissettiğimden çok daha bağımsız görünmeye çalışarak.

İşlerin ne kadar kolay boka sarabileceğini ya da bana aslında ne kadara mal olduğunu ve Finn Doyle'u -iyi , kimseyi incitmeyen- sadece özgür olmak istediği için nasıl ömür boyu cezaya mahkûm ettiğimi bilmiyordu. En kötüsü de bunu zerre kadar pişmanlık ya da suçluluk duymadan yapmış olmamdı çünkü söz konusu benimkini korumak olduğunda olabildiğince kalpsizdim. Lily Matthews benimdi, bunu yapsak da yapmasak da.

"Yalan söylüyor, yemin ederim!" Byrne, Matteo'nun işkence odasının beton zeminine biraz kan tükürdü.

"Oh, şimdi mi?" Matteo, Byrne'ün oturduğu sandalyenin etrafından dolaşarak mırıldandı.

Dom ve ben birkaç adım ötede durup en sevdiği oyunu oynamasına izin verirken Matteo ağır hizmet tipi plastik önlüğünü giyiyordu.

Matteo duvardaki saate baktı. Byrne'ü on beş dakikadan kısa sürede konuşturacağına dair bir dolarına bahse girmişti. Sadece beş dakikası kalmıştı ve ben şimdiden bunun onu içten içe nasıl öldürmüş olabileceğine gülüyordum.

"Anlıyorum... Yani şimdi bana ailemin üyelerinin yalancı olduğunu söylüyorsun, öyle mi?" Matteo masasının üzerindeki makası alarak sordu.

"Ne var? Hayır, hayır! Orosu yalan söylüyor dedim! İyi olduğu tek şey ofiste sakso çekmekti."

Suratını dağıtmak için bir adım öne çıktım ama Dom ön kolumu yakaladı. "Hayır, onun istediği bu. Boyun eğmek zorunda kalmadan önce onu öldürmeni istiyor. Sakın teslim olma," diye tısladı.

Dudaklarımı büzerek ve geride durarak başımı salladım ama Dom kolumu bırakmaması gerektiğini çok iyi biliyordu.

"Mesele şu ki, *aptal*, sürtük dediğin kadın Alessandro'nun ve Alessandro aileden biri, dolayısıyla *o da* aileden biri."

İşleri daha da karmaşıktıracağını bilsem de bu beni memnun etti. Matteo'nun onu benimki gibi görmesi özgürlüğünü elinden alacaktı ve istemediği bir evliliğe zorlanırsa bana ne kadar içerleyeceğini tahmin edebiliyordum. Uçakta bu fikri ne kadar çabuk reddettiğini görmüştüm ve o sırada bu onu rahatlatmak için yapılmış bir teklif olsa bile, açıkça reddetmek hoş bir duygu değildi.

"Parayı ben çaldım. Kendim için yaptım," diye hızla tükürdü ve Matteo, Byrne'ün arkasından bana şaşkın bir bakış fırlattı.

Pek mantıklı gelmedi. Hepimiz bunu tek başına yapmadığını biliyorduk, sadece Lily'nin sessiz kalması için kurulan tuzak için bile.

"Öyle mi?" Matteo başını salladı ve makası Byrne'ün küçük parmağına geçirerek kesti.

Kan durduğumuz yere fişkirirken Byrne acı dolu bir çığlık attı.

"Dokuz parmağımız daha var, o yüzden lütfen... yalan söylemeye devam edin." Matteo sandalyenin etrafında döndü ve sol küçük parmağını makasa sıkıştırarak diğer tarafta durdu. "Tamam, tekrar deneyelim, olur mu? Kiminle çalışıyordun?"

"Lütfen, yapmayın. Ailemi öldürecek. Ben sadece-" Matteo parmağını keserken acı dolu bir çığlık attı.

"*Figlio di puta*, aileni öldüreceğim! Kahretsin, adamlarımdan onları hemen geri getirmelerini isteyeceğim ve senin önünde onları vuracağım."

Bu doğru değildi. Matteo masumları öldürmezdi... Artık öldürmüyordu; Elena'yla evlendiğinden beri, ki Elena ona vekâleten bir vicdanın ipuçlarını vermiş gibi görünüyordu.

"Bir isim, şimdi!" Matteo makası işaret parmağına dayayarak talep etti.

Matteo parmağını keserken "Lorenzo!" diye bağırdı.

Matteo bana baktı ve ben de sessizce ona bakmaya devam ettim, Lorenzo'nun tüm bunları yaptığına inanmakta güçlük çekiyordum ama yine de çok açık görünüyordu.

Byrne aniden başını yana çevirdi ve boğazını makasa dayadı.

"Siktir!" Byrne kendi kanında boğulurken, Matteo kükreyerek kanı çekip çıkardı ve kanın önlüğüne sıçramasına neden oldu. "Göt herif kendini mi öldürdü? Kim yapar bunu?!"

Dom ve ben birbirimize baktık. Çaresiz ve korkmuş insanlar intihar ederdi ve doğruyu söylemek gerekirse intihar Matteo'nun onun için planladığından çok daha tatlı görünüyordu.

"Lorenzo?" Matteo elindeki makası öfkeyle lavaboya fırlatarak sordu. "Bunun bir anlamı var mı? Kulübedeki en keskin alet o değil."

"Hayır, değil ama babası öyleydi." Yorgun bir şekilde içimi çektim. "Hesaplarda ancak bu kadar ileri gidebildik ama görünüşe göre babam hâlâ işin başındayken ve Lorenzo'nun babası da hâlâ onun *danışmanı*ken başlamış."

"Lorenzo..." Matteo mırıldandı. "Her zaman en mütevazi olanlar, değil mi?" Dom'a baktı.

Dom iç çekti. "Her zaman."

Başımı salladım, telefonuma uzanmaya başlamıştım bile. "Bu gece Chicago'ya dönmem gerekiyor. Moreno'nun Lorenzo'yu benim için almasını istiyorum çünkü Doyle'un Byrne'ü bize verdiği haberi duyulur duyulmaz ortadan kaybolacak."

Matteo sessiz bir baş hareketiyle ellerini havluya sildi. "Yine de işimiz bitmedi, sen ve ben."

İçimi çektim. "Biliyorum."

Matteo bana doğru döndü. "Öylece çekip gitmesine izin veremem."

Korku mideme yerleşmeye başladı. "Onu burada bırakmayacağım; Pietro'yla birlikte olması gerekiyor."

"Pietro için mi?" Bir kaşını kaldırdı. "Tamam." Bir homurtu çıkardı. "Alessandro, *aile*-"

"Onunla gideceğim. Lorenzo meselesinde sizi temsil edeceğim ve onun şimdilik gözlerden uzak kalmasını sağlayacağım."

"Oh, Domenico Romano artık en yüksek otorite olduğu için mi? Sence bu yeterli mi?" diye sordu alaycı bir tavırla, hiçbir şey olmamış gibi hâlâ Byrne'ün cesedinin yanında duruyordu.

"İkimiz de öyle olduğunu biliyoruz. *Buon sangue non mente*, değil mi?"

Matteo içini çekti ve göğsüne baktı. "Kan seni kurtaramayacak, Domenico."

"Biliyorum ama Sandro'yu da tanıyorum, Lily'ye de güveniyorum ve iyi bir karakter yargıcı olduğumu biliyorsun."

"Karınla aranızdaki meselede jüri hâlâ kararını vermedi."

Dom ona orta parmağını gösterdi. "Karım harika biri ve bunu sen de biliyorsun."

"Hiçbir şey söylemeyecek," diye bozuk plak gibi tekrarlardım.

Matteo gözlerini benden ziyade Dom'dan ayırmadı ve sonunda başını salladı. "Bu senin sorumluluğunda, Domenico; onun hayatı senin sorumluluğunda." Dom'a doğru döndü.

Byrne'ün cesedi. "Şimdi çözmek gereken bir ceset var," diye mırıldandı ve metal tepsideki ağır iş eldivenlerini kapıp giydi. "Yardım etmek ister misin?" Başını yana çevirdi ve köşedeki metal küveti işaret etti.

Yüzümü buruşturdum ve Matteo kıkırdadı. "*Dai, eri proprio un fiorellino delicato!*" Başını kapıya doğru salladı. "Şimdi git ama yakında yanına geleceğimi bil."

Ses tonundaki altta yatan tehdidi kaçırmadım. Dom bana biraz zaman kazandırmış olabilirdi ama bununla gerçekten ne yapacağım konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Başımı salladım ve Dom'un peşinden odadan çıktım. "Moreno'yu arayıp Lorenzo'yu takip etmesini ve biz oraya varmadan kaçmaya çalışırsa onu durdurmasını söyleyeceğim. Lily ve Pietro'ya şimdi gittiğimizi söyleyeceğim."

"Merak etme. India'yı arayıp birkaç günlüğüne Chicago'da olacağımı söyleyeceğim."

İçimi çektim. "Teşekkür ederim Dom, gerçekten. Ben... Bize kefil olmak zorunda değildin ve bunun anlamı çok büyük."

Omuz silkti. "*Famiglia* bunun için var. Bundan bahsetme."

"Yine de."

Omzumu okşadı. "Bir yabancıyı sevmenin ne kadar berbat ve ne kadar endişe verici olduğunu biliyorum. Bana yardım edildiği gibi sana da yardım etmeme izin ver," diye ekledi merdivenlerden yukarı çıkmadan önce ve ilk kez doğru olduğunu bildiğim şeyi inkar etmek istemedim.

Lily Matthews'a aşıktım ve onu sevdiğim için onu asla bu hayata bağlamayacaktım.

BÖLÜM I5

LI ly

B Chicago'ya geri dönmek tanıdık olduğu kadar güzeldi, evime olabildiğince yakındım ama yine de farklı hissediyordum ve bunun yeni evim olup olmadığından emin değildim.

ya da yeni benliğim.

Alessandro'nun o adamı öldürdüğüne tanık olduğum o geceden beri değişmiştim. Bunun sadece ada ve Alessandro'nun ben oradayken içimde yarattığı duygu karmaşası olduğunu düşünmüştüm ama artık öyle olduğunu düşünmüyordum. Ona ve oğluna karşı hissettiklerimin geri dönüşü olmayan değişikliklere yol açmasından korkuyordum, ki öyle de oldu ve bunun iyi bir şey olup olmadığından emin değildim.

Dün gece geç saatlerde döndük ve içinde bulunduğumuz durumun boyutlarını tam olarak kavrayamayacak kadar yorgun ve dönüşümüzün ne getireceği konusunda endişeliydim.

Chicago'nun mafya kralı Alessandro Benetti ile yaşıyordum. Her şey çok çılgıncaydı.

Bana verdiği devasa, lüks yatak odasına baktım ve başımı hafifçe salladım. Aynı evde yaşıyorduk ama birlikte yaşamıyorduk.

Sadece duşu değil, jakuzili küveti ve hatta duvarında televizyonu olan en-suite banyoma doğru yürüdüm.

Alessandro'nun benim dairemde toplattığı giysi kutularının yanından geçtim, görünüşe göre bina ona ait olduğu için sorun olmamıştı ama artık onları giymek istemiyordum. Onun yerine geniş paçalı, yüksek belli siyah bir pantolon ve hareket ettikçe düz birazcık gösteren neon pembe bir kazakla yetindim. Aşık olmuş aptal bir genç gibi, Alessandro'nun beni böyle giyinmiş görmesinin onda nasıl bir etki yaratacağını merak ediyordum.

Ben Boston'dayken Elena'nın kişisel stilisti tarafından eve teslim edilen kıyafetlerin bir parçasıydı ve Alessandro'ya uygunsuz bir paraya mal olduğunu hayal etsem bile, hepsini aldım çünkü artık arka planda kaybolmak isteyen, kimsenin bakmadığı Lily değildim. Ben Lily Matthew'dum, bir değil üç mafya babasına -muhtemelen aptalca- karşı koyan kadın! Yara izlerine ve sakatlığına rağmen dünyanın en güzel milyarderlerinden biri tarafından arzulanan bir kadın.

Hayatımın bu bölümünün sonucu ne olursa olsun artık saklanmayacaktım.

Bugün Alessandro hainle ilgilenecekti ve en azından Lorenzo bulunana ve Matteo benimle ne yapacağına karar verene kadar ev hapsinde olduğumdan, onu da meşgul etmek için Pietro'nun yatak odası projesine başlamaya karar verdim. Onu Chicago'da gezdireceğime söz vermiştim ve ona neden ve ne kadar süreyle evde kalmamız gerektiğini açıklamakta zorlanacaktım.

Saat çoktan geç olmuştu ve Alessandro'nun neden bu kadar geç yatmama izin verdiğinden emin değildim. Pietro'nun yeni günlük hayatına alışmasına yardımcı olmak için buradaydım ve sanki hiçbir sorumluluğum yokmuş gibi uyuyakalmıştım.

Hemen alt kattaki mutfağa indim ve hizmetçi önüme bir tabak sıcak yemek ve yeni demlenmiş bir kahve koyduktan sonra Alessandro ve Pietro'nun kahvaltı için çoktan aşağıya indiklerini ve Pietro'nun asansörle birinci kata çıktığını söyledi.

Bana kuşkuyla bakıyordu ama en azından düşmanlık yoktu. Alessandro'nun evine ve hayatına çok fazla yabancı getirdiğinden şüpheliydim. Alışması gereken çok şey olmalıydı, özellikle de muhtemelen varlığından haberdar olmadığı bir çocuğun varlığıyla.

"Çok lezzetliydi Maria," dedim dürüstçe, karnımı okşayarak. "Sen harika bir aşçısın. Belki bana da birkaç şey öğretebilirsin?"

Yüzü aydınlanırken daha dik durdu. "Elbette, sana yemek yapmayı öğretmeyi çok isterim. Ailene nasıl bakacağını bilmen gerekecek," dedi ve eliyle yuvarlak bir hareket yaptı. "Bay Benetti yemek yemeyi çok sever ama merak etmeyin, iyi bir eşin olması gerektiği gibi onun için nasıl iyi bir aşçı olunacağını size öğreteceğim."

Onu düzeltmek için ağzımı açtım; ben geleceğin Bayan Benetti'si değildim, ama boynundaki küçük altın haç bunu yapmama engel oldu. O

muhtemelen ilişki durumumuzu onaylamayacaktı... her neyse. "Teşekkür ederim, minnettarım."

Yüzünde bir gülümsemeyle başını salladı. En azından şimdilik onu fethetmiştim.

"Şimdi Pietro'nun odasına gidiyorum. Lütfen Bay Benetti'yi gördüğünüzde ona haber verir misiniz? Rahatsız etmek istemem."

"*Si*, sana ve *bambino*'ya daha sonra öğle yemeği hazırlatacağım."

Mutfaktan çıkmadan önce sadece gülümsedim, Alessandro'nun büyük saygı duyduğunu bildiğim yaşlı İtalyan kadınla kazandığım puanları mahvetmek istemiyordum.

Pietro'yu odasına girer girmez tam planlama modunda bulduğum için günü evde geçirmek için herhangi bir bahane bulmama gerek kalmadı ve sonraki birkaç saati sanki makyaj işindeymişiz gibi hayalindeki yatak odasını düzenleyerek ve tasarlayarak geçirdik.

"Sence babam kızar mı?" Pietro, listesinin son maddesini elektronik tabloya ekledikten sonra sordu.

Toplam miktar astronomikti ve bir yılda kazandığımdan daha fazlaydı, ama Alessandro'nun ne kadar değerli olduğunu da biliyordum ve gözünü bile kırpmazdı, özellikle de oğlu içinse. Ayrıca, adamın bir adası vardı!

"Hayır, neden yapsın ki? O senin burada mutlu olmanı istiyor, Pietro. Burası evin."

Bahçeyi ve kiraz çiçeği ağacını mükemmel bir şekilde gören pencereye doğru döndü; ilkbaharda ona muhteşem bir manzara sunacağını tahmin edebiliyordum.

"Sence yakında kar yağacak mı? Daha önce hiç görmedim, biliyorsun."

"Evet, havada hissedebiliyorum, güven bana." Ona yalan söylemiyordum. Kazadan beri özellikle bacağımdaki basıncın değiştiğini hissediyordum. Bu, kazadan sonraki ilk yıl boyunca büyükbabamın moralimizi düzeltmek için bizi karşılaştırdığı bir şeydi. "O kadar çok sahip olacaksın ki, bıkacaksın," diye ekledim hafifçe, rahmetli büyükbabamın nostaljisini kovalayarak. "Gidip biraz kardan adam ya da kar fırtınası askerleri yapalım."

Yatakta oturduğu yerden döndü ve bana gülümsedi. Şu anda olması gereken küçük çocuk gibi görünüyordu, yaşının ötesinde bilge bir çocuk gibi değil.

"Bu çok kolay. Hepsi beyaz!"

"Peki, bunu göreceğiz!"

"Burada bizimle olduğun için çok mutluyum Lily," diye ekledi ve beni duygulandırdı.

"Ben de burada seninle olduğum için çok mutluyum." "Burada kalacaksın, değil mi?"

"Sen istediğin sürece," diye cevap verdim, sonra yere bakıp elimi yatağındaki lacivert yorganın üzerinde gezdirdim.

"Seni her zaman burada istiyorum."

Gözlerim yaşlarla dolmaya başlarken bilgisayara doğru gülümsedim.

Midesi homurdanmak için o anı seçti ve dikkatim dağıldığı için minnettardım.

"Geç oluyor. Akşam yemeği yemek ister misin?"

Midesi tekrar guruldarken başını salladı. "Sence fast-food yiyebilir miyiz? Hoka Amca oraya gittiğimde bana her zaman özel bir hamburger ikram eder."

"Tabii ki yapabiliriz!" Yatağından kalktım ve saate baktım. Saat altıyı çoktan geçmişti ve Maria şimdiye kadar gitmiş olurdu, bu da içimi rahatlattı

Çünkü akşam yemeğinde fast-food yemeyi onaylamasını beklemiyordum. "Ben de biraz patlamış mısır alayım ve senin o büyük televizyonunda Harry Potter maratonu yapalım, ne dersin?"

"Evet! Çok eğlenceli olacak."

"Elbette olacak. Hemen döneceğim." Yemek siparişi ve Alessandro ya da Dom'u göreceğimi umarak filmler için atıştırmalık hazırlamak üzere mutfığa indim. Gerçekten, bana işlerin nasıl gittiğini söyleyebilecek herhangi birine razıyım çünkü benim de bu işte bir teminat olduğumu unutuyorlarmış gibi hissediyordum ve bu şekilde karanlıkta bırakılmaktan hiç hoşnut değildim.

Ama ev ürkütücü bir sessizlik içindeydi ve hatta Alessandro ve Dom'un Pietro ve beni Mario ve güvenlik ekibiyle baş başa bırakıp gitmiş olup olmadıklarını merak etmeye başlamıştım.

Yemekler geldiğinde hem sinirli hem de endişeliydim ve Pietro ile birlikte olmak için odaya geri döndüm. Yeni hayatı ve gelecekte gidebileceği okullarla ilgili tüm heyecanına rağmen, ona tam olarak konsantre olamadım ve normalde keyif alacağım bir akşamın tadını çıkaramadım.

Pietro ilk filmin ortasında esnemeye başladı, son birkaç günün heyecanı onu daha hızlı yoruyordu ve bir parçam gerçek olması gereken bir heyecanı taklit etmek zorunda kalmayacağım için rahatlamıştı. Artık Alessandro'yla yüzleşip neler olup bittiğini öğrenme ve beni bir daha haberdar etmeyeceğinden emin olma şansım olacaktı.

"Yorgunsun, tatlım. Neden gidip dişlerini fırçalamıyorsun ve pijamalarını giymiyorsun?"

"Ama babam..." dedi gözlerini ovuşturarak. "O her zaman iyi geceler der."

Bu Alessandro'ya olan kızgınlığımın bir kısmını giderdi. O iyi bir babaydı ve içten içe biliyordum ki yapmaya çalıştığı tek şey

Pietro'yu ve beni korudu, ama aynı zamanda benim bir çocuk olmadığımı ve onun sorumluluğunda olmadığımı da hatırlamak zorundaydı - en azından Pietro'nun olduğu kadar değil.

"Şimdi gidip babanı getireceğim. Bir dakika içinde gelir."

"K." Tekerlekli sandalyesine uzanırken esnedi, belli ki bu gece yürütecini kullanamayacak kadar bitkin düşmüştü ama bir kez daha şikâyet etmedi ya da yardım istemedi.

İnsanların onu zayıf bulmasını istemiyordu, ama o şimdiye kadar gördüğüm en dirençli ve güçlü çocuktü. Mafya hakkında fazla bir şey bilmesem de, bir gün babasının yerini alırsa, Pietro Benetti'nin hesaba katılması gereken bir güç olacağından emindim.

Aşağı indim ve kendime kızsam da, ofisine gitmeden önce aynada görünüşümü kontrol etmek için koridorda durmaktan kendimi alamadım.

Kapının önünde durdum ve elimi kapıyı çalmak için kaldırmıştım ki kapı açıldı ve irkilerek bir adım geri attım.

Alessandro kaşlarını kaldırdı, bu şaşkınlığının tek işaretiydi.

"Lily, merhaba!" dedi ama sesi biraz şaşkınlık taşıyordu.

Casusluk yaptığımı düşünmelerinden korkarak biraz kızardım. "Sandro... Ben... Bay Benetti, sadece- Pietro yatmak üzere ve ben sadece düşündüm ki..." Dudaklarımı büzdüm, tren enkazını çok fazla hasara yol açmadan durdurdum.

"Evet." Başını sallayarak ofisi heyecanla terk etti, hemen arkasından kısa boylu, iri yarı bir adam karanlık gözlerini üzerimden ayırmıyordu ve bu bakışları altında beni oldukça rahatsız ediyordu. "Özür dilerim, Lily. Saatin kaç olduğunu fark etmedim." Adama doğru döndü. "Moreno, bu Lily Matthews, asistanım."

İçimde yarattığı küçük sızıya rağmen gülümsedim. Gerçi bu doğrudu; ben onun asistanıydım ama paylaştığımız onca şeyden sonra bu unvan bana yanlış geliyordu.

"Lily, bu Moreno, ekibimin en eski ve en güvenilir üyelerinden biri."

Moreno güldü ve elime uzandı. "Alessandro, bana kendimi yaşlı bir adam gibi hissettiriyorsun. Senden sadece üç yaş büyüğüm." Elimi öptü, dudaklarının parmak eklemlerimde gereğinden uzun süre gezinmesine izin verdi ve bunun omurgamda yarattığı ürperti sadece rahatsızlıktan kaynaklanıyordu.

"Seni ofiste birkaç kez gördüm zaten," dedi elimi tutarken.

"Ah, belki."

"Tamam, Moreno, bayanın elini bırak."

Sesinde gerçekten bir soğukluk mu duydum yoksa bu sadece benim kafamda mıydı?

Moreno başını salladı ve elimi bıraktı. "Sonra görüşürüz, Lily."

Eğer ben kaçınamazsam, sen kaçınamazsın. "Evet, elbette, benim için bir zevk olacak. İyi akşamlar." Yeterince dostça olduğunu umduğum bir gülümsemeyle elimden geldiğince hoş bir şekilde cevap verdim.

Alessandro biraz daha dik durdu, yüzümü incelerken omuzlarını geriye attı. "Lütfen Pietro'ya bir dakika içinde kalkacağımı söyle. İyi geceler, Lily."

İşten çıkarılması beni biraz şaşırtmıştı ama herkesin içinde tartışılmaması gerektiğini biliyordum, özellikle de keyfi yerindeymiş gibi görüldüğünde. Bu, son bir buçuk yıldır oldukça alışkın olduğum bir yanıydı ve kişiliğinin en zevkli yanı değildi.

Belki de onunla yapmak istediğim konuşmayı yapmak için sabaha kadar beklemek en iyisiydi. Bu tartışmayı şimdi yapmak sadece

ve ikimiz de pişman olacağımız şeyler söyledik.

"Elbette, iyi geceler," diye cevap verdim ve onlara arkamı dönerek toplayabildiğim kadar vakur ve soğukkanlı bir şekilde geri yürüdüm.

Pietro'nun yatak odasına girdiğimde çoktan yarı uyukluyordu. "Baban birazdan burada olur. İyi geceler."

"Tatlı rüyalar, Lily. Seni seviyorum."

Hissettiğim kızgınlığın geri kalanı uçup gitti ve gülümseyerek kapı çerçevesine yaslandım. "Ben de seni seviyorum."

Odama gittim ve ailemi aradım. Tüm sorularına cevap veremesem de en ısrarcı olduğu soru ne zaman ziyarete geleceğimdi.

Eve dönmeyi arzulayacağımı hiç düşünmemiştim, gerçekten, ama şu anda oraya gidemeyeceğimi ve özgür görünmeme rağmen hâlâ adadaki kadar tutsak olduğumu bilmek beni bir şekilde aşağı çekti. Ancak bu kez Alessandro istemeden de olsa gardiyanımdı -gerçek gardiyanım New York'taki patronu ve yakında bulacaklarını umduğum Lorenzo'ydu.

"Baban ve ben senin için endişeleniyoruz, tatlım. Seni uzun zamandır görmüyoruz ve nasıl oluyor da artık Bay Benetti'nin asistanı olmuyorsun? Ve neden onun evinde kalıyorsun?"

Arka planda babamın gürleyen sesini duydum.

"Baba-" Boğazını temizledi. "Merak ediyoruz, patronunla bir şeyler mi var tatlım? Biliyorsun, senin üzerindeki gücünü kullanamıyor." Belli ki rahatsız olmuştu ve ben de onun bunu hayal etmesinden dolayı ölecekmişim gibi hissediyordum ki bu gerçekten çok da uzak değildi.

"Hayır. Yüce Tanrım, anne, öyle *bir şey değil!*" *Yalancı*. "Onun gibi bir adam neden benim gibi bir kadınla ilgilensin ki? Anne, o otuzlu yaşlarında bir milyarder ve ben de... şey, *benim*."

Rahat bir nefes aldı. "Evet, biliyorum! Özür dilerim tatlım, baban arıyor. Elbette öyle bir şey olmadığını biliyorum."

Ahh. Beni her zaman sıradan gördüğün için teşekkürler anne.

Kapım çalındığında, kim olduğunu bildiğim için kalbim endişeyle çarpsa da şükrettim.

"Kusura bakma anne. Gitmem gerek ama yakında ziyarete geleceğim, söz veriyorum," diyerek telefonu kapatmadan önce aceleyle çıktım. "İçeri gel!"

Alessandro kapıyı yarıya kadar açtı ve kafasını içeri soktu. "Gördün mü? İlerleme Şimdi *kapıyı çalıyorum*," dedi mahcup bir gülümsemeyle.

Başımı salladım ve ben gülümsemekten kendimi alamadım. "İçeri girebilir miyim?"

"Burası senin evin," diye cevap verdim, kalbim çoktan hızlanmış olmasına rağmen soğukkanlı görünmeye çalışarak.

İçini çekti ve içeri girerek kapıyı arkasından kapattı. "Tam olarak istediğim cevap değil ama sanırım işimi görecek." Kapıma yaslandı ve beni inceledi. "Nasılsın?"

Bu soruyu beklemiyordum ve ilk olarak neye değinmek istediğimden emin olamadığım için birkaç saniye yatağımın ayak ucunda oturarak sessiz kaldım. Birkaç dakika önce onu ofisinde gördüğümünden beri takım elbise ceketini ve kravatını çıkarmıştı ve her gibi iri ve güçlü görünmesine rağmen gözlerinin altındaki koyu halkaları, alnındaki ince çizgileri ve gözlerinin eskisinden çok daha derin baktığını fark etmemiştim. Adam çok yorgundu ve birdenbire her şeyin üzerine daha fazlasını yığmak istemedim.

"Ben iyiyim."

"Bugün için özür dilerim... yine." İçini çekti, kirli sakalını ovuşturarak kapıya daha da yaslandı. "Pietro'yla aranızı bozduğumu biliyorum ama Lorenzo ortadan kayboldu." İçini çekti ve başını iki yana salladı. "Dom

onu takip ediyorum. Onunla birlikte dışarıda olmalıydım, ama..." Konuşmayı kesti ve bana baktı.

Ne söylemediğini anladım. Pietro'ya ve hatta biraz da bana yakın kalmak istiyordu.

"Yorgun görünüyorsun."

Tekrar iç çekti, başını kapıya yasladı ve birden onunla ilgilenmek, birkaç gece önce bana yaptığı gibi ona yardım etmek istedim.

Yataktan kalktım ve elini tuttum. "Gel." Elini çektim ve o da sessizce beni takip etti.

Köşedeki rahat okuma koltuğuna ulaştığımda "Otur," diye emrettim. "Ne yapıyorsun?" diye sordu hala talimatlarımı takip ederken.

İçinde o varken çok daha küçük görünen sandalyeye ağır ağır oturdu. "Güven bana," diye cevap verdim, sandalyenin etrafından dolaşp arkasında durarak.

I

Parmaklarımı kalın, siyah saçlarına gömdüm ve kafa derisinin baskı uyguladım.

Başını arkaya yaslamadan önce bir inilti ve ardından bir iç çekiş çıkardı, bu da beni gülümsetti. Binamın yakınındaki akupunktur merkezinde aldığım basınç noktası derslerinin sadece boş zamanımı değerlendirmek için olmadığını biliyordum.

Başına masaj yapmaya devam ettim, gözlerini kapalı tutarken baş aşağı yüzüne yavaşça bakarken baskı uyguladım.

Rahat koltuğa daha fazla yaslanırken vücudunun gevşediğini görebiliyordum. "Bunu yapmak zorunda değilsin," dedi ama sesi inandırıcılıktan yoksundu.

"Olmadığını biliyorum ama istiyorum. Bu bir ortaklık; sen benimle ilgilen, ben de seninle ilgileneyim."

Birden gözlerini açtı ve kendi yüzünün üstündeki yüzüme baktı. Işık çok loştu ve gözleri nasıl baktığını anlamak için çok karanlıktı.

hissettim. Özellikle de beni açık bir kitap gibi okuyabildiğini bilmek sinir bozucuydu.

"Sana verecek cevabım olmadığı için özür dilerim. Her şeyi nasıl düzelteceğimi bilmiyorum," diye itiraf etti sonunda, fısıltıdan daha yüksek bir sesle ve bunu itiraf etmenin ona pahalıya mal olduğunu biliyordum. Alessandro iş bitiriciydi ve kontrolün kendisinde olmaması onu çıldırtıyor olmalıydı.

"Sorun değil; endişelenmiyorum," dedim parmaklarımı şakaklarına doğru götürüp yumuşak dairesel hareketler yaparken. "Peki neden biliyor musun?"

Gözlerini kapattı ve başını hafifçe salladı.

"Çünkü seni tanıyorum Alessandro Benetti ve mafya olsan da olmasan da hesaba katılması gereken bir güçsün." Küçük bir kahkaha attım. "Bunu daha önce hiç itiraf etmedim -şişirilmiş egonu olduğundan daha fazla besleyen kişi olmak istemedim- ama seni o yönetim kurulu odalarında görmek büyüleyiciydi. Tüm o güçlü adamlar sanki dünyanın sahibiymiş gibi dimdik ve gururlu bir şekilde geliyorlardı ve sonunda besin zincirindeki yerlerinin her zaman senin altında olduğunu bilerek kuyruklarını bacaklarının arasına kıştırıp gidiyorlardı." Şakaklarına hafifçe bastırarak inlemesini sağladım, bu da vücudumu şu anda gerçekten hoş karşılanmayan şekillerde baştan çıkardı.

Kalçalarımı birbirine bastırdım ve zonklamayı durdurması için bedenime yalvardım. "Fethedemeyeceğiniz hiçbir şey yok ve bu da farklı olmayacak. Biliyorum.

Olanlardan sonra mantıksız geliyor ama senin yanında kendimi güvende hissediyorum ve her şeyin yoluna gireceğini biliyorum." Kendimi durduramadan eğildim ve alnından öptüm.

Mümkün olduğunu düşündüğümden daha hızlı bir şekilde uzandı ve ben geri çekilmeye çalışırken başımın tuttu.

Başını yana çevirdi ve dudaklarım değene kadar başımı aşağı doğru itti. Bana birkaç iffetli öpücük vermeye başladı.

Elini başımın arkasına koydu, sanki tek bir parçam bile onu öpmekten vazgeçmek istiyormuş gibi, bunun asla hayal ettiğim gibi bitmeyeceğini bilmeme rağmen.

Dudaklarının baskısı daha ısrarlı hale geldi ve alt dudağımı kendi dudağının arasına aldığı anda, vücudumun gevşemesine izin verdim ve öpücüğe daha da eğildim, ağzımı açtım ve diline erişim sağladım. Öpücük daha önce bana verdiği tutkulu, hükmedici öpücüklerden değildi; bu seferki yumuşaktı, dili okşuyor, arıyordu, sanki ağzımla yumuşak bir aşk yaşıyordu ve neredeyse ağlayacaktım.

Onun tadında kaybolurken dizlerimin bağı çözüldü ama onun çılgın refleksleri tekrar devreye girdi. Öpüşmeyi kesip hızla yana dönerek kolunu belime doladı ve beni kucağına çekip üzerine oturttu.

"Sen türünün tek örneğisin Lily Matthews," dedi sıcak ellerini kazağımın eteğinin altından geçirip ben kolumu kaldırıp kazağımı çıkarmasına yardım edene kadar usulca yukarı doğru gezdirirken. "Öyle olacağını hep biliyordum."

Kollarını çıplak gövdemin etrafına doladı ve dantelli sütyenimin arkasını becerikli parmaklarıyla açarken dudaklarını göğsümün kabarıklığında gezdirmek için beni kendine çekti. "Ardında ne kadar çok şeyi yok edeceğini bilmiyordum," diye mırıldandı tenime karşı, sıcak nefesi meme uçlarımı acı verecek kadar sertleştirdi.

Ona ne demek sormak istedim ama sütyenimi indirip meme uçlarımdan birini sıcak ağzına alırken tüm bilinçli düşünceler benden kaçtı.

"Sandro," diye inledim, parmaklarımı tekrar saçlarının arasına soktum, sırtımı kamburlaştırdım. "Daha fazla."

Meme ucumu bıraktı ve yaladı. "Sana daha fazlasını vereceğim bebeğim. Sana her şeyi vereceğim ama seninle biraz oynamama izin ver. Tadın çok güzel." Sesi alçak ve boğuktu, muhtemelen benim gibi arzudan tükenmişti.

Kalçalarımı ileri geri hareket ettirmeye başladığımda, alamadığım sürtünmeyi almaya çalışırken diğer meme ucumu emdi.

"Sandro, lütfen."

Hırladı ve hızla ayağa kalkıp beni yatağa taşıırken bir çığlık attım. Beni oraya indirdi ve göbeğime bastırarak ereksiyonunu en çok ihtiyaç duyduğum yerde hissetmeme izin verdi.

Bacaklarımı beline doladım ve küçük bir iniltiyle kalçalarımı salladım; giysilerimin katmanlarına rağmen sikiğin sürtünmesi çok harika hissettiriyordu.

Dudaklarını çene çizgimin üzerinde gezdirdi ve ben de başımı yana çevirerek boynuma daha iyi erişmesini sağlarken bacaklarımı kalçalarının etrafında sıktım, hareketlerimi artırdım, her hareketinde onu klitorisime daha sert bastırmaya çalıştım.

Orgazmın yaklaştığını hissettiğimde daha yüksek sesle inledim ve boynumla omzumun birleştiği yumuşak eti ısırduğında boşalmak üzereydim - deriyi kıracak kadar sert değil, ama momentumu kaybetmeme ve orgazmımı geciktirmeme neden olacak kadar sert.

"Sikim içine girmeden boşalmayacaksın, beni anlıyor musun?" diye emretti, sert CEO sesi iş başındaydı, ama korkuya neden olmak yerine beni daha da ıslattı. Az önce ısırdığı yeri yalayarak yatıştırdı. "Hoşuna gidiyor, değil mi? Acı, tahakküm." Boynumu tekrar yaladı ve biraz yana kayarak yüksek belli pantolonumun düğmelerini açtı ve elini külotumun içine soktu.

"Mmm, evet... Hepsi evet, her şey evet."

Çenemin uzunluğunu öptü ve alt dudağımı dişlerinin arasına aldı, parmakları yavaşça sırlıslıkla amımın üzerinde gezinirken emmeden önce ısırıldı.

"Bak benim için ne kadar ıslaksın," diye fısıldadı dudaklarıma, iki parmağını içime sokarken, duvarlarım parmaklarımdan etrafında sıkılaşıp onları daha derine çekmeye çalışıyordu. "Amımın ne kadar açgözlü olduğuna bak; beni içinde ne kadar çok istiyor."

"Evet, istiyorum-"

"Ne istiyorsun, Lily?" diye sordu, yüzüme bakmak için başını kaldırdı, tekrar çekmeden önce sadece parmak eklemime kadar girdi. Bu mini penetrasyon beni boşaltmaya yetmedi, ama sadece beni eşikte tutmaya yetti... Bana işkence ediyordu.

Gözlerimi kapattım. "Sen, seni istiyorum, lütfen," diye utanmadan yalvardım, kalın parmaklarını içimde daha derine sokmak için kalçalarımı kaldırdım.

"Kesin olun. Her zaman çok detaycı oldunuz, Bayan Matthews..."

Hayal kırıklığıyla bir hırıltı çıkardım. "Koca sikini içimde istiyorum," diye itiraf ettim ve hayatımda ilk kez bu kelimeleri yüksek sesle söylemenin verdiği öz-bilinç yanmasını hissettim. Aklımı başımdan alan arzu, çekingenliğimin geri kalanını da kaybetmeme neden oldu.

"Peki sizi nasıl götürmemi istersiniz, Bayan Matthews?" diye sordu, amıma yaptığı bakımı durdurarak.

"Sandro, lütfen, bana bunu söyletme." Bileğini tuttum, elini hareket ettirmeye çalıştım ama tabii ki başarılı olamadım.

"Söyle!" diye emretti ve lanet olsun, neredeyse orada boşalıyordum.

"Beni olduğun gibi kabul etmeni istiyorum. Beni senin yapmanı istiyorum."

Homurdanarak yataktan kalktı ve gömleğini yırtarak açtı, küçük düğmeleri odanın içinde uçtu.

Pantolonumu ve külotumu indirdi ve ben bacaklarımı kapatmaya çalışırken dizlerimin iç kısmına tokat attı. "Sakın cüret etme. Aç onları, sonuna kadar."

Ayaklarımı yatağın üzerine koyarak bacaklarımı büktüm ve açtım. "Daha geniş. Mümkün olduğunca geniş. Sana ne yapacağımı görmek istiyorum."

Kalçalarımın yanları yatağa dayanana kadar bacaklarımı olabildiğince açtım ve yarığımı açık bıraktım.

Dudaklarını yaladı, kemerini çözerken gözlerini göbeğimden ayırmadı ve kalın, uzun sikinin karnına doğru sallanmasına izin vermek için pantolonundan ve boxerından kurtuldu.

"Benim için çok hazırsın." Dudaklarını tekrar yaladı. "Dört ayak üzerine kalk."

Heyecanıma biraz endişe karışmış olsa da hemen itaat ettim. Daha önce hiç böyle bir seks yapmamıştım. Hayatımın hiçbir alanında Alessandro Benetti gibi bir şey denememiştim. Tek cinsel deneyimim Andrew ile olmuştu ve ikimiz de bakireydik, ilerledikçe öğreniyorduk.

Ama Alessandro bambaşka biriydi. Zevk için yaratılmıştı ve neredeyse tek bir öpücükle beni boşaltmayı başarıyordu.

Arkamda diz çöktüğünde yatağın alçaldığını hissettim ve elini kıçımda ve sırtımın alt kısmında gezdirip kalçamı kavramadan önce yavaşça omurgam boyunca ilerlemesine izin verdiğinde ürperdim.

"Benim tarafımdan ele geçirilmenin gerçekte ne anlama geldiğini size göstereceğim. Mafya patronuna boyun eğmenin gerçekte nasıl bir şey olduğunu."

Aletini ıslaklığıma sürttüğünü hissettiğimde nefes nefese kaldım ve endişeyle titredim ve aniden, kalçalarının bir , hayvani bir kükremeye içime girdi.

Bir acı çığlığı attım çünkü hazır olmama rağmen henüz onun büyüklüğüne alışamamıştım. Ancak geçen seferki gibi alışmam için bana zaman vermedi.

İçindeki vahşı taraf onu ele geçirmişti.

Morartıcı pençesiyle diğer tarafımı da kavradı ve derin, sert, acımasız hamlelerle içime girmeye başladı.

Birkaç itiğten sonra ellerim pes etti ve dirseklerimin üzerinde durdum, penetrasyon açısını öncekinden daha da derinleştirdim. Onu her yerde hissedebiliyordum.

"Oh Tanrım!"

"Lily, siktir. Yapmayacağım... Siktir-" Eğilmeden önce homurdandı, vücudumu kendi vücuduyla kapladı, itiği yavaşladı ve sığlaştı. "Dayanamayacağım, o kadar sıkısın ki. Ah!" Elllerinden birini göğsümü okşamak için yukarı kaldırırken diğeri klitorisimi ovmak için aşağı indi. "Benim için gel. Daha fazla dayanamayacağım."

Onun daha da büyüdüğünü hissettiğimde itiğ gücü daha düzensiz hale geldi ve aniden, meme ucumu parmaklarının arasına sıkıştırdığında, orgazmın gücü beni bir saniyeliğine kr ettiği için herhangi bir uyarı olmadan kenardan düştüm.

Duvarlarım onun etrafında sıkılaşırken Sandro gırtlaktan bir ses çıkardı ve beni zevkin unutulmasına kadar takip ederken adımı haykırdı.

Yatağa düştüm ve o da beni takip , ağırlığı beni yatağa bastırıyordu, yumuşayan siki hala iimdeydi.

Başımı yana çevirdim ve memnuniyet dolu bir i geçirdim.

Ağzımın kenarını öptü ve bedenimi terk etti, yana doğru yuvarlandı ve kolunu belime sıkıca dolayana kadar gevşek, bitkin bedenimi kendisiyle birlikte götürdü.

"Daha önce hiç böyle yapmamıştım. Ama çok keyif aldım," diye ekledim hemen, arkamda gerildiğini hissedince. Bundan zevk almadığımı düşünmesini istemiyordum. Daha fazlasını istiyordum, onun bu cilasız halini daha çok görmek istiyordum.

Başparmağını karnımın alt kısmında gezdirdi. "Bu dünyanın dışındaydı, Lily.

Hayatımda yaptığım en iyi seksti."

Doğru olup olmadığından emin değildim ama yine de beni memnun etti ve benim için doğrudu.

İçimi çektim ve bedenine daha da yaklaştım. Yorganın kenarına uzanıp üzerimize sarmak için hareket ederken beni kollarının arasında tuttu.

Başımın tepesini öptü ve ben de gözlerimi kapatıp onun sıcaklığının, düzenli nefes alışının ve kalbinin sırtımda attığı yumuşak gümbürtünün tadını çıkardım. Bu anın içine dalmak, her bir ayrıntıyı zihnime kazımak istiyordum çünkü ne kadar düşünmek istemesem de Sandro ve benim zamanımız kısıtlıydı.

"Uyuyor musun?" Nefes alış verişi derinleşince fısıldadım. Birkaç saniye bekledim ve kıpırdamayınca gözlerimi kapattım. "Seni seviyorum, Alessandro. Seni o kadar çok seviyorum ki, Lily'nin sensiz asla eskisi gibi olacağını sanmıyorum." Bunu yüksek sesle itiraf ettiğim için kendimi biraz daha hafiflemiş hissettim.

Mantıken beni duymadığını biliyordum ama yine de sanki beni kendine çekmiş gibi hissettim.

Yanağımı okşayan bir elle irkilerek uyandım. Gözlerimi birkaç kez kırıştırdım ve Alessandro'nun takım elbise giymiş olduğunu gördüm, saçları hala duştan ıslaktı, odunsu kolonyasının sarhoş edici kokusu tüm duyularımı yatıştırıyordu.

"Saat kaç?" Karanlık pencerelere doğru dönerek uykulu bir şekilde sordum.

"Saat altı bile olmadı," diye fısıldadı, yanağımı tekrar okşayarak. "Dom beni 30 dakika önce aradı. Lorenzo'yu bulmuş. Gitmem gerek ama uyandığında beni gitmiş bulmanı istemedim. Bir daha olmaz."

Gülümsedim, gözlerimi kapattım ve uykunun beni geri çektiğini hissettim.

"Teşekkür ederim."

Alnımdan öptü. "Sen evde kal, tamam mı? Kim ne derse desin ya da ne yaparsa yapsın. Sen evde kal."

"Elbette, evde kalacağım."

"Lily, ben..." Durdu ve içini çekti. "Sonra görüşürüz."

"Sonra, evet."

Birkaç saat sonra iyi dinlenmiş ama her yerim ağrıyarak uyandım. Yataktan inleyerek kalktım çünkü Sandro ile paylaştığım yoğun anın bedelini her bir kasım ödüyor gibiydi.

Sıcak bir duşun beni biraz daha insana dönüştüreceğini umarak banyoya yürüdüm.

Yerdeki boy aynasında çıplak yansımaı gördüğümde "Tanrım," diye mırıldandım. Vücudum dün geceki olayların bir haritası gibiydi.

Parmaklarımı Alessandro'nun parmaklarının morartıcı izlerini taşıyan kalçalarımında gezdirdim. Parmaklarımın, kirli sakalının kızarttığı göğsüme, dişlerinin boynumda bıraktığı ize ve öpüşmemizden dolayı kızarmış, yıpranmış ve şişmiş dudaklarıma doğru kaymasına izin verdim.

Yine de, tüm fiziksel izler kalbimde bıraktığı izlerin yanında hiçbir şeydi.

İçimi çektim ve başımı salladım, tutku dolu geceyi şimdilik zihnimin derinliklerine itmeye çalıştım.

Uzun bir duş aldım ve uzun bir etek ile termal bir gömlek giydim. Maria'yı mutfakta ya da Mario'yu salonda göremeyince şaşırdım.

Alessandro ile mi gitti?

"Pietro?" Merdivenlerin dibinden seslendim.

"Kütüphanede."

İçeri girdim ve onu koltuk değnekleriyle ayakta dururken, Moreno'yu da yanında, benim hoşuma gitmeyecek kadar ona yakın görünce durdum.

"Moreno, günaydın. Yardımcı olabileceğim bir konu var mı?" Telefonum Alessandro'nun belirlediği zil sesiyle çalmaya başladığında sordum. Mutfak tezg hında unuttuğum için kendime lanet ettim.

"Evet, Alessandro gelip seni ve Pietro'yu almamı ve şehir merkezinde brunch'a götürmemi istedi."

Başımı salladım. "Arkadaşını aramakla meşgul olduğunu sanıyordum," dedim kaçamak bir ifadeyle, telefonum  almayı bırakıp hemen tekrar çalmaya başladığında.

"Evet,  yle ama biraz ara vermeye karar verdi ve seni istedi."

Yalan söylüyor! İ g d lerim kaçmam ve Pietro'yu da yanıma almam için haykırıyordu.

Başımı salladım. "Elbette." Başımı Pietro'ya doğru salladım. "Hadi evlat, hazırlanalım."

Moreno güldü ve elini Pietro'nun koltuk değneğine dayayarak hareket etmesini engelledi, ardından arkasına uzanıp bir silah aldı, horozunu kurdu ve Pietro'nun kafasına dayadı.

"Düşündüğüm kadar aptal değilmişsin... Ne yazık." Başını kapıya doğru salladı. "İçeri gir ve kapıyı arkandan kapat."

Çok sevdiğim küçük  ocuk için duyduğum korku damarlarımı buzla doldururken kalbim karnıma düştü.

"Lily..." Pietro'nun sesi çok küçüktü, çok korkmuştu.

İleri doğru bir adım atıp kapıyı arkamdan kapatırken ona gülümsedim. "Her şey yoluna girecek, Pietro."

Moreno, silahını Pietro'nun başına doğrultarak, "Kapıyı kilitle," diye emretti.

Arkama uzandım ve kilidi çevirdim. "Neden gitmesine izin vermiyorsun?" Moreno'ya sordum, hissettiğim dehşete rağmen sesimin bu kadar sakin çıkmasından mutluydum.

"Çünkü," diye küçük bir kahkaha attı, "bu hikâyenin mutlu sonla bitmeyeceğini biliyor , değil mi?" Başını hafifçe sallayarak iç çekti. "Senden hoşlandım, Lily; gerçekten hoşlandım. Alessandro hayatını ne kadar zorlaştırdığından şikâyet edip duruyordu ve *sonunda* birinin onun kim olduğunu gördüğünü düşündüm - kalpsiz bir canavar - ama sonra sen gittin ve seni becermesine izin vererek her şeyi mahvettin."

Hemen Pietro'ya baktım, bu sözleri duyduğu için mahcup olmuştu.

Moreno silahı onun kafasına dayadı. "Çocuk için endişelenme; ölmeden önce damarlarında hangi kanın dolaştığını bilmesi gerekiyor, neden nihai bedeli ödediğini bilmesi gerekiyor."

"Bunu neden yapıyorsun?!" Korkudan altına işeyen Pietro'nun pantolonunda koyu bir leke gördüğümde çaresizlikle bağırdım. Bundan sonra asla tam olarak iyileşemeyecekti ve şu anda Moreno'nun ölmesini istediğim kadar hiç kimseyi öldürmek istememiştim.

"Neden?" diye alay etti ve sesi sertleşti. "Benetti kadınımı elimden aldı ve hayatımı mahvetti. Daha bir kadın bile değilken ona tecavüz etti ve işkence etti!"

Boğazımda safra birikti. Alessandro'mun bunu birine yaptığını hayal bile edemezdin.

"Onu öldürdüm ama bu yeterli değil. Kaybını en çok değer verdiği kişi aracılığıyla hissetmesini istiyorum... oğlu, lekeli kanı."

"Onun... oğlu mu?" Felç geçiriyormuş gibi hissediyordum, hiçbir şey mantıklı gelmiyordu. "Alessandro!" diye bağırdı, silahı öfkesinden titriyordu. "Onun babası benden her şeyi aldı! *Her şeyimi!* Alessandro babasının ne kadar sapkın olduğunu biliyordu ve bunu umursamadı çünkü istismar ettiği genç kızlara bakmak ona düşmezdi."

"Al-Alessandro onun babası değil, o ki-"

"Kapa çeneni! Onu savunma, hiçbir şey bilmiyorsun!" Dudaklarının kenarında tükürüğünden köpükler oluşurken yüzü kıpkırmızıydı. Kendini tamamen kaybediyordu ve her an ateş edecekmış gibi hissediyordum. Pietro'nun öldüğünü görme düşüncesi beni hem korkudan felç etti hem de harekete geçirdi; onu konuşturmak, sakinleştirmek ve belki de silahını bana doğrultmasını sağlamak istiyordum.

Pietro'yu öldürmek istediğinden daha çok beni susturmak istemesine ihtiyacım var.

"Alessandro'nun kimseye tecavüz etmesine gerek yok. Bana yapmak istediği her şeyi yapmasına izin verecek kadar mutluydum. Bir çocuğu tehdit ediyorsun! Zavallı, çaresiz bir çocuğu. Söylesene, bu seni nasıl Alessandro'nun babasından daha iyi yapıyor? Sen de en az onun kadar sapkınsın." Homurdandım. "Şimdi kim canavar?"

Titreyen silahını bana doğru çevirdiğinde bu tam da istediğim gibi oldu.

"Önce seni öldüreceğim, fahişe! Babasının benimkini aldığı gibi onun sevdiği kadını almak en güzel hareket olacak ve o senin ölü bedenini bulmaya gelene kadar onu burada, o kırık oğluyla birlikte bekleyeceğim. Sonra, yüzündeki acıyı gördüğümde, çocuğu öldüreceğim."

"Asla canlı çıkamayacaksın."

Kulağa dengesiz gelen bir kahkaha attı. "Anlamıyor musun, *puta*? Buradan canlı çıkmayı hiç planlamamıştım. Bu mükemmel bir kan davası. Kaybedecek hiçbir şeyim kalmadı."

Pietro'nun gözlerindeki kararlılığı gördüm, ellerinin koltuk değneklerinin saplarını sıkıldığını gördüm ve ne yapmak üzere olduğunu biliyordum.

Koltuk değneklerinden birini kaldırdı ve Moreno'yu yana doğru itmeden önce taşaklarına vurarak dengesini bozdu ve yere düşürdü.

Silah patladı ve adrenalin beni ele geçirip harekete geçerken zihnim kilitlendiği için beden dışı bir deneyim gibi hissettim.

Silahı almak için sıçradım ama Moreno çoktan ayağa kalkmış, hakaretler yağdırıyordu ve tek yapabildiğim silahı tekmelemek oldu, adam beni yere yatırıp üzerime ağır bir şekilde uzanırken hava akımımı kesti.

Yüzüme tükürmeden önce "*Put!*" diye bağırdı. Eteğimi kavradı ve yukarı çekti. "Sanırım seni öldürmeden önce sana tecavüz edeceğim. Çocuğa aile mirasını göstereceğim!"

Eteğimin altındaki iç çamaşırımı yırtmaya çalışırken beceriksiz parmaklarını görmezden gelmeye çalıştım, elimi uzattım ve kolumun ulaşamayacağı bir yerde duran silahı kapmaya çalıştım.

"Bırakın onu!" Pietro arkamdan bağırdı ve onun tekrar ayağa kalkmaya çalışıldığını gördüm; yüzündeki ıstırap neredeyse bu adamın bana yapmak üzere olduğu şeyden daha kötüydü. "Lily, yapamam!" Külotumun sesini duyduğumda sesi nihayet kesildi. Pietro elini uzattı ve umutsuz bir son denemeyle küçük yan sehpaye uzanıp bana doğru bir şey fırlattı.

Moreno iki parmağını zorla sokup acı içinde nefes almamı sağlarken elimle soğuk metali kavradım. Bana gülümsediğinde, ben

Elimi yumruk haline getirdim ve Pietro'nun bana doğru fırlattığı şeyi kaldırıp adamın gözüne sapladım.

Gözünün derinliklerine gümüş bir kalem saplandığını gördüğümde acı içinde inledi. Parmaklarımın silahın soğuk metaline dokunmasına yetecek kadar birkaç santim hareket etmeme izin verecek kadar acı içinde ağırlığını kaldırdı.

"Orospu!" Kalemi çıkardı ve ikimiz de silah için mücadele ederken üzerime biraz kan damlarken üzerime uzandı.

"Lily!" Moreno kazanıp silahın kabzasını kavrayınca Pietro bağırdı. Birden bir çarpışma, bir silah sesi ve kör edici bir acı duydum.

Ve sonra her şey karardı.

BÖLÜM I6

Alessandro

L Yatağın sıcaklığından ve Lily'nin sıcak bedeninden ayrılmak düşündüğümünden daha zor olmuştu.

Luca ve Matteo'nun gece yarısı çağrıldıklarında neden özellikle huysuzlandıklarını şimdi anlamaya başlıyordum.

Seçme şansım olsaydı, onun yanından asla ayrılmazdım.

Rıhtıma gitmek için sessiz şehrin içinden geçerken iç çektim. Kendimi Lily'nin bu hayatı yaşamasını istemediğime ikna etmeye çalışıyordum ama ya bunu istiyorsa? Ya tüm bunları kabul etmeye hazırsa?

Biraz kibirli değil misin? Kan ve ölüm dolu bir hayatı sadece kendin için mi seçiyorsun?

Ama sadece ben değildim, değil mi? Pietro da vardı. Bunu düşünüp duruyordum; düşündükçe zihnimde daha da gerçek oluyordu. Birlikte bir aile, bir hayat kurabilirdik. Onu mutlu edebilirdim.

Tanıdık depoya ulaştığımda kararımı vermiştim. Bu işi sonra oturup onunla konuşacaktım.

-Ona seçim şansı verip beni seçmesini umuyordum çünkü öylece durup Pietro için burada olmasına izin verebileceğimden emin değildim. Bir hayat kurmasına, başka biriyle evlenmesine, onun bebeklerini doğurmasına izin veremezdim.

Bu düşünce, hazinemi çalan ve tek mutluluk şansımı elimden alan bu meçhul adama karşı öldürücü bir öfke duymama neden oldu. Öldürmeyecek kadar güçlü olduğumdan şüphe ettiğim bir adam.

Depoya girdiğimde Lorenzo'yu başında siyah kumaş bir çantayla bir sandalyede otururken, Dom'u da duvara yaslanmış mesaj yazarken buldum.

Başımı sessizce Lorenzo'ya doğru salladım.

"Sadece gevezelik ediyordu. 'Lütfen bırakın gideyim.' 'Ben hiçbir şey yapmadım. 'Bana neden bu kadar kötü davranıyorsun?' 'Ben narin bir çiçeğim, güneş ışığına ihtiyacım var,'" diye ekledi Dom tiz bir sesle.

Çantanın altından gelen boğuk bağırıışları duyunca kaşlarımı kaldırdım.

"Tamam, sonuncusunu başka bir şekilde ifade etmiş olabilirim ama çok sinir bozucuydu.

Onun da ağzını tıkadım."

Çantayı çıkardım ve Lorenzo'nun yüzünün rahatladığını gördüm. Aptal mıydı?

Ağzındaki tıkaçı çıkardım ve derin bir nefes aldı. "Oh, Sandro, Tanrı'ya şükür buradasın! Bu adam aklını kaçırmış! Ben hiçbir şey yapmadım! Kaçtım ve sonra buradayım."

Kaşlarımı çattım ve Dom'a döndüm, o da sadece omuz silkti.

"Eğer bir şey yapmadıysan, Byrne'ü geri aldığımda neden kaçtın?"

"Byrne? Muhasebeciniz mi?" Başını yana eğdi. "Muhasebecinle ne alakam var? Neden adamlarından beni almalarını istedin?"

"Domenico benim adamım değil," diyerek bu fikrin aptallığıyla alay ettim. "O *capo dei capi*'nin kardeşi ve New York'un *consigliere*'i."

Lorenzo tüm bu olanlara bir anlam vermeye çalışıyormuş gibi başını hızla salladı. "Ondan bahsetmiyorum," diye tükürdü. "İki gün önce Catarina'da taşaklarımın dibindeyken geneleve gönderdiğin üç serseriden bahsediyorum!"

Lorenzo'nun seks hayatını düşününce yüzümü buruşturdum.

"Patronun emri olduğunu söyleyerek beni sürükleyerek götürdüler ve yemeden içmeden boktan bir bodruma attılar! Ellerime bak!" dedi, sandalyenin koluna bağlı eline bakarak. "Parmaklarıma bak." Tırnakları kopmuş, sıyrık ve kan içindeki parmaklarını oynattı. "Pencerenin parmaklıklarını sökmek ve kaçmak için aptal paslı bir çivi kullanmam bir günümü aldı. Muhtemelen şimdi kuduz olmuşumdur."

"Tetanos," diye yanıtladı Dom, gözlerini telefonundan ayırmadan. "Ne?" Lorenzo ona doğru dönerek sordu.

Dom içini çekti ve başını kaldırdı. "Pas sana kuduz bulaştırmaz; tetanos bulaştırır... Gerçekleri doğru öğren. Lanet olsun, sanki artık kimse *Grey's Anatomy* izlemiyor." Tekrar telefonuna baktı ve ekranına gülümsedi. "Keşke tetanosa yakalansaydın, lanet çeneni kilitleyip saçmalamanı engellerdi."

Telefonumu kaptım ve Oda'yı aradım. "*Pleasure Island*'a git ve Catarina ile konuşmak iste. İki gece önce müşterisine ne olduğunu sor.

önce."

Oda öğürür gibi bir ses çıkardı. "Orası iğrenç bir yer! İçeri girersem uçuk kapacağım."

Gözlerimi devirdim. "Şimdi ukalalık yapma zamanı değil; şimdi işini yapma zamanı. İşin bitince mesaj atarsın." Başımı salladım. "Sana karşı sabrım kalmadı Lorenzo. Gerçeği biliyorum ve şimdi konuşursan yaşamana izin verebilirim. Ama eğer konuşmazsan, seni öldürmeyeceğim... Hayır, Dom'u görüyor musun?" Dom'u işaret ettim, o da başını kaldırıp bir pislik gibi el salladı. "Seni New York'a giden bir uçağa bindirecek ve orada Matteo Genovese seni yepyeni işkence aletinin en yeni deneği olarak kullanacak. Bu yüzden ağzından çıkacak bir sonraki kelimelere çok ama *çok* dikkat et ve kendi iyiliğin için yalan olmasa iyi olur."

Lorenzo ayı açtı ve tekrar kapattı, bunu iki ya da üç kez yaptı.

"Tamam. Peki." İçimi çektim. "Dom, al onu."

Dom telefonunu tekrar cebine soktu. "Okie-dokie!" İleri doğru bir adım attı.

"Hayır, hayır! Tamam, tamam, itiraf ediyorum. Babam ve ben babana şantaj yaptık!"

Bu ifşaatın şaşkınlığı altında yüzümü olabildiğince soğukkanlı tutmaya çalıştım. Babasının *konsolos* olması hiç mantıklı gelmemişti, hele bu yer israfının onun yerine geçmesi daha da mantıksızdı. Babamın bu kadar çok saklamak isteyeceği bir şey düşünemiyordum.

"Vergi kaçakçılığını ortaya çıkarmış olman babamın neden umurunda olsun

ki?" "Ne?" Lorenzo kaşlarını çatı. "Genç kızlara olan düşkünlüğünden bahsediyorum...

çok genç kızlar."

İçimi çektim ve gözlerimi devirdim. "Kimse on yedi yaşındaki bir striptizciyi umursamaz!" Violet'i düşündükçe suçluluk duygusu kalbime saplanırken alay ettim. Annesi önemliydi.

"Hayır, ama insanlar Maria Angela DiMarco'yu önemseyecektir."

Ağzımı açtım ve tekrar kapattım. "O neydi? Yirmi yıl önce miydi? Mafya hayatını istemedi; görücü usulü bir evlilik istemedi. On altıncı yaş gününün ertesi günü intihar etmişti, hatırlıyorum. Ben de oradaydım." Yavaşça ayağa kalkışını, pastasına doğru yürüyüşünü ve pastayı kesmek yerine kalabalığa bakıp boğazını kesişini nasıl unutabilirdim ki? Bu trajik, ibret verici bir hikayeydi ve aynı zamanda kız kardeşim Violet'i yoksulluk dolu hayatından kurtarmamamın nedenlerinden biriydi.

"Hayır, öyle bir şey olmadı."

"Nereden biliyorsun ki? O zaman kaç yaşındaydın? On iki mi?" Ondan çok daha büyük olamazdı, çünkü o öldüğünde ben sadece on sekiz yaşındaydım.

"On dört! Ve biliyorum çünkü babam bana her şeyi anlattı; bana karanlık sırrı anlattı, böylece zamanı geldiğinde-"

"Onun yerini alırdın," diye karanlık bir şekilde bitirdim. "Sırrı ne?" Öğrenmekten neredeyse çok korkuyordum.

"Maria tanıtım partisi için ABD'ye geldiğinde henüz on dört yaşındaydı. Henüz on sekiz yaşında olan genç bir adam ona sırlıslıkla aşık oldu ve babamdan Maria'nın kendisine sözlenmesi için yardım istedi. Babamın umurunda bile değildi ve babanla birlikte bu genç adamla alay etti." Lorenzo başını kaldırıp tavana baktı. "Dinle, benim babam da tıpkı benim gibi güce aç bir herifti ama eminim babanın ne planladığını bilmiyordu. Yemin ederim, bilmiyordu."

"Her neyse, baban babamın yaptığı her şeyi kendi çıkarları için kullanmaktan çekinmedi."

"Olan oldu." Lorenzo omuz silkti. "Baban o zamanlar genç bir *kaptandı* ve sorgulanmaktan nefret ederdi. Bu genç adam çok konuşkan ve kararlıydı, bu yüzden baban bekledi. Maria'nın babası sonunda genç adamın teklifini kabul ettiğinde, baban," Lorenzo yutkundu ve ben olacaklara hazırlandım, "onu kendine aldı ve o gece ve ondan sonra birçok kez ona yaptıkları..." Başını iki yana salladı. "Bir daha asla eskisi gibi olmadı ve babamın elinde kanıt vardı."

Sessizce başımı salladım. Babamın aşağılık bir adam olduğunu yıllardır biliyordum, olabilecek en kötü türdendi, ama bu ondan daha da nefret etmemi sağladı.

"Ve baban güç kazanmak için elindeki her türlü kanıtı kullandı." Gerçekte, onun babası da benimkinden daha iyi değildi.

"O sadece rastgele bir kızdı - babanızın masumiyetini çaldığı pek çok kızdan biriydi - ama bu kızın intikam almak için yıllarca bekleyen bir şampiyonu vardı."

"Yani bana bir hain olduğunu ve onun için çalıştığını mı söylüyorsun?"

"Hayır, ilk başta değil, ama babanı öldürdüğünde, ben... Benden nefret ettin, Sandro! Her zaman senden aşağı olduğumu, bir aptal olduğumu düşündün! Bana en ufak bir saygı bile göstermedin, bu yüzden işi nasıl aldığımı öğrenirsen beni kovacağını biliyordum ve eğer bir şey açıklarsam beni ispiyonlayacağını söyledi!"

Dudaklarımı büzdüm. Sırf zayıf ve omurgasız bir adam olduğu için onu öldürmek istiyordum. O her zaman benim altımda olmuştu ve art arda yaptığı korkakça hareketler beni haklı çıkarmıştı.

"Para... o ben değildim! Bende yok-"

"Bir isim," diye sordum.

"İntikamını alacağını ve aldıktan sonra da huzur içinde öleceğini söyledi."

"Bir isim!" Daha yüksek sesle talep ettim.

"Her zaman barışa kavuşmak için kendisinden çalınan şeyi tam olarak alması gerektiğini söylediler."

"İsim! Şimdi!" Kükredim, görüşüm öfke ve dehşetle bulanıklaştı. Babam bu adamın sevdiği kadını çaldı ve Lily'nin yüzü gözümün önüne geldi. Hayır, kimse nasıl hissettiğimi bilmiyordu... Bilmeyeceklerdi-

"Moreno."

O hariç! Kendimi çaresiz hissederek Dom'a doğru döndüm. Moreno, çok fazla şey gören adam, daha dün gece Lily'ye sanki bana aitmiş gibi baktığımı kahkahalarla söyleyen adam. Ona güvenebileceğini söylediğim adam.

"Siktir!" Telefonumu elime aldım ve numarasını çevirdim, sesli mesaja geçene kadar çalmasına izin verdim. "Siktir!" Bağırdım, silahımı çıkardım ve Lorenzo'yu iki kez göğsünden, bir kez de kafasından vurdum.

Dom telefonu kapatmadan önce hızla konuşuyor ve bana . "Matteo yolda. Sen ara, ben götürürüm," dedi Dom ve anahtarlarımı ona atmam için elini uzattı.

Dom'un kalabalık yollarda deli gibi araba kullanmasına rağmen, eve varana kadar geçen yirmi yedi dakikalık dayanılmaz boyunca her bir numarayı tek tek aradım.

"Eğer ona zarar verdiyse, eğer-" Dom demir kapılara ulaştığında ve nöbetçi hiçbir yerde bulunamadığında yumruğumu gösterge paneline vurdum. Karakola girmek için zaman ayırırsak onu ölü ya da bilinçsiz bulacağımızdan şüpheleniyordum.

Dom arabayı yavaşlatır yavaşlatmaz kapıyı açtım ve Pietro'nun ılığını duymak için tam zamanında elimde silahımla koştım. Öfke ve adrenalin bana kütüphanenin kapısını kırarken sahip olabileceğimi bilmediğim bir güç verdi. Moreno'nun Lily'nin üzerinde yattığını ve yüzünün kanlar içinde olduğunu gördüğümde tepki verdim ve onu başından vurdum.

Moreno yana düşerken birkaç saniye orada durdum. Lily kıpırdamadan duruyordu, eteği yukarıdaydı, külotu yırtılmış ve yere atılmıştı ve kan...

Çok fazla kan var.

"Baba!" Pietro hıçkırarak ağladı, yarı ayakta duruyordu, kalkmak için deri sandalyeye tutundu.

Dom içeri daldı, sırtıma vurarak beni harekete geçirdi. "Oğlunun yanına git; ben onunla ilgilenirim."

"Dom-" Bu sesin bir erkek sesinden çok küçük bir çocuğun kırık ılığına benzediğini kabul edecek kadar erkektim.

"Biliyorum," dedi usulca. ". Pietro'ya git."

Oğlumun yanına koştım ve gözyaşlarını elimle silerek kalkmasına yardım ettim. "*Cucciolo*, nasılsın?"

"Baba, o yaralı. Ben iyiyim baba, lütfen. Lily'yi kurtarmalısın," diye ağladı. "O beni kurtardı."

Cebimdeki mendile uzandım ve alnındaki kesiğe bastırdım.

Moreno'nun bedenini onunkinden uzaklaştıran Dom'a döndüm ve hem onun hem de Pietro'nun iyiliği için fermuarının hâlâ açık olduğunu fark ederek rahatladım. Böyle bir şeye tanık olmak onu travmatize ederdi ve Lily'm... Bunun ona ne yapacağını düşünemiyordum bile.

Yanıındaki kanı fark ettiğimde yemin ettim, yavaşça yeşil gömleğine sızıyordu.

Dom onu kaldırdı. "Hadi hastaneye gidelim."

Başımı salladım ve yüzünü boynuma gömüp içtenlikle ağlayan Pietro'yu kucakladım.

Evden çıkar çıkmaz Oda arabasını park etti ve Dom ona harekete geçmesini emretti, o da arkada oturmuş, kollarında hâlâ baygın bir Lily tutuyordu.

Ben önde otururken Dom, "Nabızı güçlü," dedi. "O iyi olacak, Sandro. Onu kaybetmeyeceksin.

Sessizce başımı salladım ve oğluma daha sıkı sarıldım. İyi olmalıydı çünkü onu kaybettiğimde aynı kalabileceğimi sanmıyordum, ancak şu anda kesin olarak biliyordum ki...

Gitmesine izin vermek zorundaydım.

Pietro'nun tam muayenesi sırasında yanında kaldığım için hastanedeki sonraki birkaç saat dayanılmazdı. Oda, Moreno'nun ve görev yerinde ölü bulunan gardiyanın cesetleriyle ilgilendikten sonra onun için kıyafet değiştirerek geri geldi.

Dom'a ve bana hikayeyi anlatırken oğlumu dinledim, sesi kırılıyordu, döktüğü gözyaşlarıyla gözleri şişmişti. O anda Moreno'yu öldürdüğüme pişman oldum; onu etkisiz hale getirmeli ve Matteo'nun yaptığı gibi işkence etmeliydim.

Hayatımda ilk kez, bir insanın işkenceden alabileceği zevki anladım çünkü bunu yapmayı o kadar çok istiyordum ki, bunun beni

Tamamen nefes alıyorum.

"Baba, lütfen, Lily'nin nasıl olduğunu bilmem gerek."

Başımı salladım ve Dom'a dönmeden önce kapıya doğru yöneldim.

Dom alışılmadık bir rahatlık dokunuşuyla omzuma iki kez vurdu. "Gidip kontrol edeceğim. Bana bir dakika ver."

Başımı salladım ve Pietro'nun oturduğu muayene yatağının karşısındaki sandalyeye oturdum. Kalıcı bir almadığı için şanslıydık, en azından fiziksel olarak. Alnının üst doktorun iz kalmayacağını garanti ettiği üç dikiş vardı. Yara izleri umurumda değildi - aslında bana sahip olan kadının çok sayıda yara izi vardı ve ben her birini seviyordum. Sadece Pietro'nun hayatının en kötü günlerinden birini hatırlatacak bir yara izine sahip olmasını istemiyordum.

"Geri dönmek istiyorum," dedi küçük bir sesle, bacaklarının üzerinde sıkı yumruklar halinde kıvrılmış ellerine bakarak.

Başımı salladım ve içinde bu eşyaların olduğu yeşil hastane çantasını aldım. "Yapacağız. Dom döndüğünde seni eve götüreceğim ve-"

"Hayır." Kafasını kaldırdı ve başını salladı. "Adaya, geri dönmek istiyorum. Ben buraya ait değilim."

Sesindeki yenilgi beni neredeyse sözlerinden daha çok kırdı. Onu korumak istiyordum ve Lily'den önce onu sonsuza dek saklamak için her fırsatı değerlendirirdim ama şimdi bunu nasıl yapabilirdim? Lily haklıydı; çözüm bu değildi ve onun buraya ait olmadığını düşünmesini asla istemedim, çünkü aitti.

"Hayır, ada en başından beri bir hataydı," diye itiraf ettim. "Sen bu hayata aitsin, bu senin hayatın Pietro. Sen benim oğlumsun, güçlü ve mükemmelsin." Konuşmasını engellemek için elimi kaldırdım. "Daha fazlasını yapabileceğini düşündüğünü biliyorum ama . Sen on yaşındasın oğlum ve

Moreno... Moreno ben dahil herkesi kandıran süper eğitimli bir savaşçıydı. Senin meydan okumaların hiçbir şeyi değıştirmede. Aslında, koltuk değneklerin dikkat dağıtmada sana yardımcı oldu."

Birkaç saniye bana baktı. "Korkunç şeyler söyledi." "Eminim söylemiştir."

"Ayrıca dedi ki..." Durdu ve kapıya doğru baktı.

"Ne dedi?" diye sordum. Koltuğumda öne doğru eğilerek sordum ama Dom'un hem beni hem de Pietro'yu rahatlatacak şekilde Lily'nin tamamen iyileşeceğini ve Matteo'nun benimle konuşmak için burada olduğunu söylemesiyle sözümüz kesildi.

Ayağa kalktım ve Pietro'ya doğru döndüm. "*Cucciolo*, ben-"

"Kaliforniya'ya gitmek istiyorum. Bir süre Hoka Amca'nın yanında kalmak istiyorum."

Onun sözlerinin beni incittiğini söylemek hafif kalır. Oğlum incinmiş ve travma geçirmişti ve teselli ve güvenlik için benim yerime amcasını arıyordu.

"Pietro, California..." İçimi çektim.

"Uzun süreliğine değil, sadece kısa bir süre için. Hoka Amca beni eğitmeyi, daha güçlü kılmayı teklif etti ama sen yapmayacaksın."

Kayınbiraderimi öldürecektim, artık bundan emindim. "Baba, lütfen. Buna *ihtiyacım* var."

Tekrar iç çektim. Tüm içgüdülerim reddetmem ve onu sonsuza dek korumam için bağıırıyordu ama Lily'nin sesi kafamın içinde çınılıyordu. Korkuma rağmen bunu yapmasına izin vermem gerektiğini biliyordum.

'Eğer sınırlarını test etmesine izin vermezseniz, sınırlarının ne olduğunu asla bilemeyecek. Bırak olması gereken adam olsun, bırak uçuşsun. Onu kafamın içinde o kadar mükemmel duyabiliyordum ki.

Başımı salladım. "Peki, amcanı arayıp uçağı senin için hazırlatacağım."

Pietro'nun yüzü sanki şansına inanamıyormuş gibi aydınlandı. Kollarını ardına kadar açtı ve ben de ona olması gerekenden daha sıkı sarıldım ama buna en az onun kadar benim de ihtiyacım vardı.

"Onunla kalacağım ve ona bir zamanlar tanıdığım bir çocuk hakkında küçük bir hikaye anlatacağım."

Başımı salladım ve yanında durdum. "Teşekkür ederim," diye fısıldadım, çünkü Pietro'ya hikâyesini anlatacağını ve bu süreçte oğluma yardım etmek için gençliğinin dehşetini yeniden yaşayacağını biliyordum.

"Aile bunun için var," diye cevap verdi ve az önce boşalttığım koltuğa oturdu.

Matteo'yu bekleme odasındaki rahatsız koltuklardan birine oturmuş, buraya aitmiş gibi bir moda dergisinin sayfalarını karıştırırken buldum.

Onun önünde durdum. "Konuşmamız gerek."

Bir kaşını kaldırdı, dergiyi yanındaki koltuğa koydu, sonra yavaşça ayağa kalktı. "Sanırım var." Ceketini düzeltti. "Bu kış buklelerin yeniden moda olduğunu biliyor muydunuz? Bence bir kez olsun modaya uygun olmak kadınıanızı çok mutlu edecek."

Dudaklarımı büzdüm ve ona karanlık bir bakış fırlattım.

Gözlerini devirdi. "Çok mu erken? ama, o iyi olacak! En az bir kez tehdit edilmemiş ve kaçırılmamışsa gerçekten *ailenin* bir parçası sayılmaz. Bu biraz da... geçiş töreni gibi bir şey."

Ona öyle sert bir yumruk atmak istedim ki, neredeyse yüzünü parmak eklemlerimde hissedecektim.

Sıkı yumruğuma baktı ve güldü. "Bir daha asla yürümek ya da ereksiyon olmak istemiyorsan bunu tavsiye etmem."

Uzaklaştı ve ben de onu koridordaki boş bir odaya kadar takip ettim.

"Onun özgür kalmasını istiyorum. Nasıl yapacağın umurumda değil ama uyandığında gitmesine izin vereceğim."

"Sence bu akıllıca mı?" Başını salladı. "Dom onu sevdiğini söyledi. Zayıflıklarınızı yakınınızda tutmak yapılacak tek akıllıca seçimdir."

İtiraf ya da inkâr etme zahmetine girmedim - bugünkü tepkilerim Dom'u onun benim zayıflığım olduğu sonucuna götürmeye yetti.

"Özgürlüğünü hak ediyor. Benimle ilişkiye girmeseydi bugün başına gelenler asla yaşanmazdı. Hiçbir şey olmazdı."

"Ah lütfen! Kendini kırbaçlama eylemi çok yorucu olmaya başladı, hem de çok hızlı. Onun araba kazası için de kendini mi suçlayacaksın?"

"O en iyisini hak ediyor."

"Katılıyorum ama ne yazık ki artık müsait değilim."

Gözlerimi devirdim. "Matteo, ben ciddiyim. Bana yardım et. Onu bu hayata zorlayamam."

"Bene, bir yolunu bulacağım, ama tavsiyemi istersen-" "Lütfen yapma."

"Ona aradığını düşündüğünüz özgürlüğü vermek istiyorsanız, en azından ona nasıl hissettiğinizi söyleyin ve bilinçli bir karar vermesine izin verin."

"Tamam, Dr. Phil, katkılarınız için teşekkür ederim."

"*Cretino*," diye mırıldandı başını sallayarak. "Ayrıca cesetlerin icabına baktım."

"Mario mu?" Cevabı zaten bildiğim için sordum.

Başını salladı, önceki tüm neşesi gitmişti. "*Grazie*."

"*Prego*."

Gitmesine izin verdim ve oturdum, sonunda çok uzun zamandır sürdürdüğüm sahte soğukkanlılığı bıraktım. Ellerimi yüzümde gezdirdim, onu orada yatarken gördüğümde hissettiğim korkuyu yatıştırmaya çalıştım. Pietro'nun havuzdaki kazasından beri böyle bir şey hissetmemiştim.

Bir zayıflığı zar zor karşılayabiliyordum ama şimdi iki zayıflığım vardı. Onu kaybetmek beni incitecekti ama çekip gitmeye karar vermesini umuyordum. Doğru kararı vermesini ve benden daha güçlü olmasını umuyordum.

*Beni terk et Lily ve asla geri dönme, çünkü dönmezsen seninle evleneceğim.
Senden uzak duramayacak kadar güçsüzüm.*

BÖLÜM I7

LI ly

I Kalp monitörünün tanıdık sesi ve hastanede aylar geçirdikten sonra çok tanıdık gelen burun yakıcı temizleyiciyle uyandı.

Olanları hatırlayınca gözlerimi kocaman açtım. "Pietro." Oturmaya çalıştım ve yanımda şiddetli bir ağrı hissedince inledim.

Alessandro önümde belirdi, yüzümü elleriyle kavradı ve İtalyanca bir şeyler mırıldandı. "Pietro iyi. Yemin ederim, o iyi," dedi gözlerini benden ayırmadan. "O gözleri görmeyi özlemişim."

"Ne oldu? Ne kadar zamandır buradayım?" Etrafıma bakındım. "Gitmek istiyorum." Hastanelerden nefret ederdim, benim için acı ve kayıpla eşanlamlıydılar,

Kazadan sonra orada gereğinden fazla zaman geçirmeyeceğime dair kendime yemin etmiştim.

"Sakin ol tatlım," dedi Alessandro yatıştırıcı bir sesle, başparmaklarını elmacık kemiklerime değdirerek. "Bir kurşun yan tarafını sıyırdı ve düştüğünde kafatasını çatlatarak bayılmana neden oldu. İki gündür baygınsın ama doktorlar iyi olacağını söylediler ve yakında çıkmanı bekliyorlar."

"Nasıl... Pietro nerede? Burada mı? Onu görebilir miyim?" Kalp atışı monitörü daha hızlı biptemeye başladı ve Alessandro bana dönmeden önce ona endişeli bir bakış attı.

"Sakin ol ve arkana yaslan," dedi bana nazıkçe yardım ederken.

Üzerimdeki örtüleri düzeltirken derin bir nefes aldım. "Pietro iyi, ama bir süreliğine Kaliforniya'ya gitmek istedi. Birkaç hafta içinde dönecek, ama söz veriyorum, o iyi ve daha sonra onunla Facetime yapabilirsin." Bana gülümseyerek alnımdaki bir tutam saçı okşadı.

Ne kadar şefkatli olduğunu biliyor muydu?

"Aslında uyanır uyanmaz bunu yapmanı istedi." Alessandro yorgun bir kahkaha attı. "O güçlü biri; sana yardım etmediği için kendini suçlu hissetti ama Dom onunla konuştu. Dom, o..." Başını iki yana salladı. "O da benzer bir şey yaşadı ve Pietro'yla yaşadıkları hakkında konuşmak gerçekten yardımcı oldu."

"Eve gitmek istiyorum... Oh hayır!" Etrafıma bakındım. "Bugün günlerden ne? Babam... doğum günü ve-"

"Hey, hey! Her şeyin kontrolüm altında olduğunu söylemedim mi?" Omuzlarıma hafifçe baskı uygulayarak beni sakinleştirmeye çalıştı. "Ailen iyi. Onlara biz yokken bir böcek tarafından ısırıldığını ve enfeksiyon kapıldığını söyledim."

Ağzımı yana doğru çevirdim. Hikâye biraz zorlama görünüyordu. "Bunu satın aldılar mı?"

"Şaşırtıcı bir şekilde, evet." Bir kahkaha attı. "Tüm tropikal hastalıklar hakkında garip bir şekilde bilgili olan Doktor Dom ile konuştular. *Juro!*" diye ekledi, inanmayarak kaşımı kaldırdığımı görünce. "O kadar iyiydi ki neredeyse inanacaktım ve gerçeği biliyordum."

"Tüm bunları nereden bilebilir ki?"

Elini umursamazca salladı. "Hamile Cassie'nin televizyon programlarına bağımlı olması ve Gregory House adında biri hakkında bir şeyler... Bilmiyorum."

İçimi çektim, sonunda biraz rahatladım. "Gitmek istiyorum." Başımı salladım ve ona yalvaran gözlerle baktım. "Burada kalamam, Sandro. Kalamam."

İçini çekti, elini saçlarında gezdirdi ve sonunda onun dağınık halini ve kirli sakallarını fark ettim. Bütün zaman boyunca yanımda mı kalmıştı?

"Tamam, gidip doktoru göreyim." Saatine baktı. "Dom'a yetişmem gerekiyor ama bir saate kadar dönerim ve seni eve bırakırım. Söz veriyorum."

Evden bahsettiğinde içimi dolduran sıcaklık dalgasına engel olamadım ama aynı zamanda o kaçık adam tarafından nasıl kirletildiğini de hatırladım.

"O..." Tam kapıya ulaştığında sözümü yarıda kestim.

Odadan çıkmadan önce karanlık bir sesle, "O artık bir sorun değil," diye onayladı.

Yan tarafımdaki ağrıya ve başımdaki hafif zonklamaya rağmen yatağı kaldırdım ve oturdum. Masanın üzerindeki su bardağını aldım ve bir yudum alıyordum ki kapının çalındığını duydum.

"İçeri gelin!" Hissettiğimden çok daha iyi görünmeye çalışarak ve doktorun gitmeme izin vereceğini umarak seslendim. "Um... Merhaba?" Sesim

Siyah takım elbiseli bir kadın içeri girdiğinde çok daha temkinli davrandı, ardından benzer koyu renk bir takım elbise giymiş uzun boylu sarışın bir adam geldi.

"Bayan Matthews?" diye sordu kadın yatağa biraz daha yaklaşıarak.

Ona sessizce baktım.

Elini cebine attı ve bana FBI rozetini gösterdi. "Ben Ajan Riley, bu da Ajan Simmons. Kurban olduğunuz saldırı hakkında sizinle konuşmak için buradayız. Size birkaç soru sormamızın sakıncası var mı?" Diğer cebinden küçük bir not defteri çıkardı.

Yastığıma daha ağır bir şekilde uzandım. "Çok yorgunum. Bu bekleyemez mi?" Gözlerimi yarı kapalı tutarak sordum. Önce Sandro'yla konuşmam ve her şeyi bir sıraya koymam gerekiyordu. Onu tehlikeye atabilecek bir şey söylemek istemiyordum.

Kadın tekrar meslektaşına baktı, o da sessizce başını salladı. Bütün bu saçmalık da neydi?

Bana doğru birkaç adım daha attı ve benim hoşuma gitmeyecek kadar yakınımda durdu. "Bayan Matthews, açık konuşabilir miyim?"

"Çok isterim, evet."

"Biz FBI'nın organize suçlar biriminin bir parçasıyız ve Benetti örgütüyle olan bağlarınız nedeniyle buradayız."

Kahretsin, sanki buna şimdi ihtiyacım varmış gibi. "Şirket mi? Ben sadece asistanım; fazla bir şey bilmiyorum."

Gözlerinde kızgınlık parlarken başını salladı. "Ben şirketten bahsetmiyorum Bayan Matthews. İşin yeraltı ayağından bahsediyorum. Organizasyonun içinde doğmayan ve bu kadar yakınlaşan ilk kişilerden birisiniz ve tanıklığınız her şeyi değiştirebilir ve korkunç, kalpsiz suçluları sokaklarımızdan uzaklaştırabilir."

"Suçlular mı? Kim?"

"Sizi koruyacağız Bayan Matthews. Sizi şu anda tanık koruma programına alabiliriz ve size yeni bir hayat, yeni bir kimlik sunulacak ve ülkemizdeki en gl suç ailelerinden birini alaşağı etmemize yardım ederek bir kahraman olacaksınız."

İnkâr etmenin onu daha fazla zorlayacağını fark ettim ve başka bir strateji denemeye karar verdim. "Yeni bir hayat dediğinde..."

"Evet?" Öne doğru eğildi, gözlerinde zafer parlıyordu.

"Filmlerdeki insanlar gibi güzel bir evim ve param olacak mı? Bir daha asla çalışmak zorunda kalmayacak mıyım?"

Kadın hevesle başını salladı. "Evet, bu doğru. Yeriniz değiştirilecek ve cömert bir ödenek alacaksınız."

"Kulağa harika geliyor!" Sırıttım ve başımı salladım. "Evet, tamam, hadi yapalım."

Bunu elde etmek için ne söylemem gerektiğini söyleyin."

Kadın irkildi. "Ne demek istiyorsun? Bana ne bildiğini söyle."

Surat astım. "Senin zamanına değecek bir şey bilmiyorum. Sen bana söyleyene kadar bu suç olayından haberim bile yoktu, ama o havalı hayatı istiyorum! Bana ne söylememi istediğini söyle, ben de söyleyeyim!"

Bana tekrar bakmadan önce meslektaşına bakmak için döndü. "Bayan Matthews, bu işler yürümüyor. Koruma alabilmemiz ve yasal olarak arama izni çıkarabilmemiz için bana bildiklerinizi ve gördüklerinizi anlatmanız gerekiyor." Sanki zihinsel özörlüymüşüm gibi daha yavaş konuşuyordu.

"Oh... yine de çok havalı olurdu. Bana sadece bilmem gerekenleri söyleyemeyeceğine emin misin?" Gülümsedim. "İkna edici olabilirim."

"Bunun bir anlamı yok," diye mırıldandı arkadaki adam. "Hadi gidelim."

"Bayan Matthews, belli ki çok iyi bir kadınsınız, ama şimdi çıksanız iyi olur."

"Cidden mi? Bay Benetti ne yaptı?"

İçini çekti ve başını salladı. "Hoşça kalın, Bayan Matthews."

Hevesli aptalı oynamak işe yaradığı için mutlu bir şekilde iç geçirdim ama Alessandro için endişeleniyordum. Ona ajanlardan bahsetmek zorundaydım.

Geri döndüğünde, sonsuz rehberlik ve ilaçlar veren doktorla birlikteydi. Ayrıca en az bir ya da iki hafta yalnız kalmayacağıma söz verdikten sonra taburcu belgesini imzalamayı kabul etti.

Doktor odadan çıktıktan sonra Alessandro giyinmeme yardım etti ve arabasına ulaşana kadar bana kolunu uzattı.

Sessizlik içinde eve doğru yol aldık, o düşüncelerinde kaybolmuş gibiydi ve ben onun zihnini hangi konunun meşgul ettiğini merak etmekten kendimi alamadım. Pietro'nun gidişi mi? Matteo'nun ultimatomu mu? En yakın adamlarından birinin ihaneti mi? Ya da belki üçünün bir kombinasyonu?

Yorgun ve bitkin görünüyordu ve ona FBI meselesini anlatmak zorunda kaldığım için neredeyse kendimi kötü hissediyordum.

Arabadan inmeme yardım etmesine izin verdim ve beni kucağına alıp gelin gibi eve taşımaya karar verdiğinde Maria'nın kapıyı bizim için açtığını görünce rahatladım.

"Bu gerçekten gerekli mi?" Merdivenleri çıkmaya başladığında nefes nefese sordum. Onun varlığı, sıcaklığı ve kokusu beni hem iyi hem de yıkıcı bir şekilde etkiledi.

"Evet, doktor çok ağırdan almanı söyledi, ben de öyle yapmanı istiyorum." Odamın önünde durdu. "Kapıyı açın lütfen."

Dediğini yaptım ve ayakkabılarımı çıkarıp üzerimdeki örtüyü çekmeden önce beni nazikçe yatağa yatırdı.

"Bir süre dinlen. Düzenlemem gereken birkaç şey var ama öğle yemeği için geri döneceğim, tamam mı?" Beni bir an için süzdü ve sanki bir konuda kendine güveniyormuş gibi başını salladı.

Daha fazla bekleyemezdim. Zaman çok önemli olabilirdi ve onun bariz yorgunluğuyla ilgili endişeme rağmen, bu FBI meselesinin işleri çok daha kötü hale getirebileceğine dair endişem devreye girdi.

Odadan çıkmak için döndüğünde, "FBI beni görmeye geldi," diye ağızımdan kaçırdım. "Affedersiniz?" Yürümeyi bıraktı ve bana yandan bir bakış fırlattı.

"FBI. Bir adam ve bir kadın. Sanırım adı Ajan Riley'di. Elbette hiçbir şey söylemedim ama dikkatli olmalısın. Belki Matteo'yla falan konuşursun."

Alessandro sessizce başını salladı. Neden bu konuda çıldırmıyordu? Bu FBI'dı!

Kapıya doğru döndü, eli kapı kolundaydı ama birkaç saniye sonra tekrar bana döndü. "Neden?"

"Neden, ne?" Koluma yaslandım. "FBI neden beni görmeye geldi? Eminim nedenini anlayabilirsiniz."

İç çekti. "Hayır, neden bir şey söylemedin? Benim yüzümden yaşadıklarından sonra..." Ellerini sıkı yumruklar haline getirirken parmak eklemlerinin beyazladığını gördüm. "Kafamı bir sopanın ucunda istemelisin."

"Sandro! Hayır, tabii ki hayır. Başka bir adamın yaptıkları için seni suçlamıyorum." Başımı salladım.

"Seni güvende tutacağıma söz verdim," dedi dişlerini gıcırdatarak, kendinden duyduğu nefret neredeyse baskın geliyordu. "Senden bana güvenmeni istedim ve Pietro ve senin kendi vahşiliğin olmasaydı, o..." Yüksek sesle yutkundum. "Onu tekrar tekrar öldürmek istiyorum. Onu lime lime etmek, kan kaybından ölmesine ve acı çekmesine izin vermek istiyorum. Düşündüğümde hissettiğim aynı dayanılmaz acıyı hissetmesini istiyorum-" Başını salladı. "Bu benim hatam."

"Hayır, Sandro, böyle söyleme. Onun seçimlerinin ardındaki sebep sen değilsin ve babanın hataları da sen değilsin." Biraz fazla hızlı oturmaya çalıştım ve

Dikişleri çekerken yüzüm buruştu.

Alessandro sanki benim acımı hissetmiş gibi inledi. "Bak, bunların hepsini ben de yaptım. Sahip olduğun her şeyi yok ettim ve-"

"Sandro."

"Gitmem gerek. Sonra görüşürüz." Dönerek odadan çıktı ve arkasından kapıyı çarparak kapattı.

"Hayır, Sandro, bekle!" Bağırdım ama gidiş hızına bakılırsa, muhtemelen şu anda merdivenleri yarılamış olduğunu biliyordum. "Seni seviyorum."

Yatağa uzandım, zihnim tüm bu durum ve Sandro'nun suçluluk duygusunun ne kadar yanlış olduğu konusunda son srat çalışıyordu. Ayrıca bu yüzden benimle ve ilişkimizle ilgili olarak duygularının değil, telafi etme arzusunun yönlendireceği kararlar verebileceğini de biliyordum - ve bu beni onun hayatına katılırken karşılaşabileceğim kaderden bile daha fazla korkutuyordu.

Yersiz suçluluk duygusu ve pişmanlık yüzünden benimle olması gerekenden çok daha uzun süre kalan bir erkek arkadaşım vardı zaten. O zamanlar bu beni çok incitmişti ve Andrew'a karşı hissettiklerim Alessandro'ya duyduğum aşkın yanında hiçbir şeydi. Hayatımı onunla geçirmek için duyduğum yakıcı arzunun yanında hiçbir şeydi.

Hissettiğim aynı iğdsel ihtiyaçtan başka bir şeye bizim için bir karar vermesine katlanabileceğimi sanmıyordum.

"Lanet olsun!" Mırıldandım, yirmi dakika boyunca dönüp durduktan sonra dinlenme şansımdan vazgeçtim. Eğer bir daha uyumak istiyorsam, onunla şimdi konuşmalıydım.

Yataktan kalktım ve aşağıya ofisine inmeden önce dengemin iyi olduğundan emin oldum. şu aptal suçluluk duygusundan bir kurtulsa, ben de-

"FBI, gerçekten mi?" İ çektiğini duydum.

Adımlarımı yavaşlattım ve ofis kapısının yanında durdum, kapıdaki hafif çatlaktan konuşmasını duymak için boynumu uzattım.

"Onu test edeceğimi biliyordun. Başka ne seçeneğim vardı ki? Onun sırlarımızı saklaması konusunda rahat olmamı istedin." Matteo'nun cevabını duydum. "Hiç mutlu olmuyorsun!"

"Asla mutlu değilim..." Alessandro mırıldandı. "Onunla evlenmek için bir alternatif bulmanı istedim. FBI oyununu oynamak için ucuz aktörler kiralamana gerek yoktu."

Matteo güldü. "Onlar aktör değildi! Onlar benim maaşımla çalışan gerçek FBI ajanları, çok teşekkür ederim! Siz beni ne sanıyorsunuz? Bir amatör."

" bu değil. Onu korkutmana gerek yoktu."

"Evet, çünkü artık onun son derece zeki, kurnaz ve hepsinden önemlisi güvenilir olduğunu biliyorum. Sorunun çözüldü. Kendini adamana gerek kalmadan aletini ona sokmaya devam edebilirsin. Tebrikler!"

Alessandro, "Kaba olma," diye tıslayınca yüzümü buruşturdum.

Geri çekilmeye başladım, kalbim göğsümde parçalanıyordu. Duymak istediğim yanıt olmasa da cevabımı almıştım.

Yukarı çıktım, bir şekilde aslında hiç var olmamış bir ilişkinin yasını tutuyordum, çünkü Sandro bana birçok kez bizim için bir gelecek olmadığını, bana herhangi bir söz veremeyeceğini söylemişti. Hatta bu ailenin benim ailem olmadığını bile söylemişti ama yine de tüm bunları duymayı reddetmiş gibiydim. Onun birkaç şefkatli ilgisine, nazik dokunuşlarına ve tutkulu anlarımıza çok daha fazla güç, çok daha fazla anlam yükledim.

Tüm bunlar için sadece deneyimsizliğimi ve kendi saflığımı suçlayabilirdim. Neden beni gerçekten arzulasın ki?

Odamın güvenliğine geri döndüğümde telefonuma baktım. Ev pek çok acı dolu anın kaynağı olsa da, aynı zamanda

güvende hissetmek, sevmek ve el üstünde tutulmak için. Bir zamanlar umut dolu, gerçekleştirilecek binlerce hayalim olduğunu hissettiğim yerdı ve kırık kalbimi iyileştirmek için çocukluk odama geri dönmek için önlenemez bir ihtiyaç hissettim.

Annemi aradım. "Ah, balkabağım!" diye bağırdı telefonu açar açmaz. "Senin için çok endişelendik, bebeğim! Doktor sivrisinek ısırığına karşı kötü bir reaksiyon gösterdiğini söyledi ve seni hastaneye gönderdi."

Zorla bir kahkaha attım. "Evet, ne kadar çılgınca değil mi? Sadece ben, yemin ederim."

Küçük bir iç geçirdi. "Seni özledim. Neden birkaç günlüğüne eve gelmiyorsun? Burayı pek sevmediğini biliyorum ama-"

"Elbette. Aslında bu yüzden aradım. Arayı kapatmam gereken sürü boş zamanım var ve belki gelebilirim diye düşünüyordum. Bugün mü?"

"Oh! Oh! Marty! *Marty!*" Sadece yarasaların anlayabileceğinden emin olduğum sesi heyecanla gittikçe yükselirken irkildim ve telefonu kulağımdan çektim. "Eve geliyor! Marty, eve geliyor."

Arka planda babamın sesini duydum ve ona kıyasla sesinin ne kadar soğuk olduğuna neredeyse gülecektim.

"Babam gelip seni almasını isteyip istemediğini soruyor."

Kalbim onlara duyduğum sevgiyle kabardı. İhtiyacım olan koşulsuz, iyileştirici sevgi buydu. Tekrar on altı yaşındaki Lily olmaya ihtiyacım vardı.

Gülümsedim ve elimi biraz daha az acıyan kalbimin üzerine koydum. "Hayır, babamın bunun için dört saat yol gitmesine gerek yok. Ben trenle giderim. Saatleri kontrol edeyim, varış saatimi sana mesaj atarım, tamam mı?"

"Evet, elbette. Eve dönmene çok sevindim! Betty ve Janet'a haber veririm, belki bir-"

"Parti yok anne. Bu bir eve dönüş etkinliği değil; sadece kızın hastanede kaldıktan sonra birkaç gün dinlenecek, anladın mı? Sade olsun lütfen."

"Çaktırmadan, evet, elbette." Derin bir nefes aldı. "Seni seviyorum, balkabağı turtası."

"Ben de seni seviyorum anne. Sonra görüşürüz."

Adadaki bavulumu Elena'nın benim için satın aldığı güzel kışlık kıyafetlerle doldurmaya başladım. Hepsi çok parlak, pahalı ve üzerime tam oturmuştu. Belki evdekiler beni yeni Lily Matthews olarak görürlerse, artık bana o kadar acımazlardı ve belki de bu dramı geride bırakıp benim de hayatıma devam etmeme izin verirlerdi.

Banyodaki temel eşyaları gözden geçiriyor, kesinlikle ihtiyacım olmayan her şeyi geride bırakıyordum ki biri kapımı çaldı ve ardından "Lily, öğle yemeği getiriyorum" dedi.

"İçeri gel!" Odaya geri dönüp tuvalet çantamı giysilerin üzerine koyarken seslendim.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu, içinde iki tabak olan tepsiyi makyaj masasının üzerine koyduktan sonra bavulu işaret etti. "Doktor dinlenmen gerektiğini söyledi."

"Evet." Başımı salladım. "Pietro şimdilik gittiği için eve gitmeye karar verdim."

"Ev mi?" Kaşlarını çattı, görünüşe göre bu fikir hoşuna gitmemişti.

"Evet, biliyorsun, ev. Ne demiştiniz? Hicksville mi?"

"Neden? Peki ya ben Pietro? Sözümden dönecek misin?" diye sordu sesinde soğuk bir tonla.

"Pietro ben de döneceğim. Söz verdiğim gibi burada ." "Ne oldu? Neden kaçıyorsun?"

"Ben kaçmıyorum. Daha iyi olmam gerekiyor ve bunu yapmanın en iyi yolu da beni seven insanlarla birlikte olmak."

"Buradaki insanlar seni önemsiyor. *Ben* seni önemsiyorum."

Bana verebileceği tek şey 'ilgi' olsaydı ona kızamazdım bile ama bunun yeterli olamayacağını, onu çok sevdiğimi fark ettim. "*Daha fazlasına* ihtiyacım var. Bana zaten yapamayacağını söylediğin bir bağlılığa ihtiyacım var. Gerçek bir bağlılık istiyorum, bana vermek zorunda hissettiğin bir bağlılık değil. Daha fazlasını *hak ediyorum*, bu yüzden ara vermek için eve gidiyorum. Sanırım bunu hak ediyorum."

"Neden şimdi?"

"Çünkü istiyorum. Merak etme, hiçbir şey söylemeyeceğim."

Elini saçlarının arasında gezdirirken hayal kırıklığıyla iç geçirdi. "Bunu biliyorum; bunu hep biliyordum. Pietro'yu çok seviyorsun ve asla onu incitecek bir şey yapmazsın."

Bu adam gerçekten o kadar kör müydü? "Evet, Pietro... sadece o." *Aptal*.

Bavulumu kapattım ve tekrar ona döndüm. "Beni tekrar test etmene gerek yok, tamam mı?"

"Seni ben test etmedim; Matteo

test ." "Ama sen biliyordun."

"Yaptım ama gitmene izin vermemizi sağlamanın tek yolu buydu." "Ve bunun için minnettarım, ve şimdi senin bu kadar cömertçe sunuyor."

"I-" Odanın içinde etrafına bakındı ve sanki bir şeyleri anlamaya çalışıyormuş gibi elini tekrar saçlarının arasında gezdirdi. "O zaman seni eve bırakayım, lojistik konusunu yolda konuşuruz."

"Hayır, değil. Tren biletimi ayırttım ve bir taksi yolda. İyi ama oraya varır varmaz sana mesaj atacağım."

"Lily, yapma bunu. Anlamıyorum. Ben bir şey mi yaptım?"

Hayır ve sorun da tam olarak bu. Gerçekçi görünmesini umduğum bir gülümsemeyi zorladım. "Hayır, sen hiçbir şey yapmadın. Eğer yardım edebilirsen minnettar olurum."

bavulla birlikte."

Onu neredeyse mekanik bir şekilde aldı ve beni merdivenlerden aşağıya, dışarıya, soğuğa kadar takip etti.

"Pietro döndüğünde ne olacak?"

"Bir randevun olduğunda beni ara, ben de dönüşümü ayarlayayım. Dairem hala müsait mi?"

Gerildi ve bavulumun sapını biraz daha sıkı kavradı. "Neden soruyorsun? Ona ihtiyacın yok. Bu ev senin."

"Evet... Bunun akıllıca olduğunu sanmıyorum. Sonunda aynı duruma düşebiliriz ve Matteo bizi istemediğimiz seçimlere zorlar. Bence en iyisi sabah gelip okuldan sonra Pietro'yla birlikte dönmek ve o uyuduktan sonra ayrılmak. Bence iş ve hayatı birbirinden iyi ayırırsak, tekrarlanan ültimatom olasılığını en aza indiririz. Bir kez zar zor kurtulduk, o yüzden kaderi tekrar kışkırtmayalım."

Dudaklarını büzdü, sanki sözlerim onu derinden rahatsız etmiş gibi doğruldu. "Bu seçenek hoşuma gitmiyor."

Demir kapılar taksiyi içeri almak için açılırken, "Tek seçenek bu," diye nazikçe cevap verdim.

"Bir yolunu bulacağım," diye ekledi inatla.

Daha fazla tartışacak havada olmadığım için başımı salladım. "Her şey için teşekkür ederim."

Kendine iyi bak, tamam mı?"

Taksi şoförü arabasından indi ve bagaja koymak üzere Alessandro'dan valizi aldı.

"Neden veda ediyormuş gibi hissediyorsun?" Taksinin kapısını açtığımda Alessandro sordu. Sesi zayıf, neredeyse hüzünlü geliyordu.

Boğazımda bir duygu yumağı oluştuğunu hissettim ve yutkunmaya çalıştım. o.

"Belki de bunu sadece bir 'sonra görüşürüz' olarak görmelisin? Geri döneceğim, Alessandro. Söz verdim ve her şeyi bensiz yapabilecek duruma gelene kadar Pietro'ya göz kulak olacağım."

"Sonra ne olacak?" diye ısrar etti.

"Peki sonra?" Omuz silktim. "Ve sonra elveda olacak," diye cevap verdim, hissettiğim ezici kayıp duygusuna rağmen sesimin ne kadar güçlü ve istikrarlı çıktığından gurur duyuyordum.

Taksiye oturdum ve ceketimi üzerime geçirmeden önce kapıyı kapattım.

"Union İstasyonu, lütfen?" Sesim sessiz gözyaşlarımla birlikte kırılrken sordum. Şoför dikiz aynasına baktı. "Her şey yolunda mı hanımefendi?"

Araba ara sokaktan aşağı inerken "Hayır, ama ," diye cevap verdim. Devam ettim

Ağlıyor, arkamı dönüp hâlâ merdivenlerde olduğunu bildiğim adama bakmayı reddediyordum.

İyileşmek için ilk kırıldığım yere geri döneceğim kimin aklına gelirdi ki?

Ama bir yanımda yıkıcı gerçeği biliyordu.

Alessandro Benetti'den iyileşme olmayacaktı.

BÖLÜM I8

LI ly

BEve dönmek tuhaf hissettiriyordu, sanki bir zamanlar oraya aitmişim ama artık bu anlatıya tam olarak uymuyormuşum gibi.

En azından buradayken her zaman hissettiğim gibi hissetmiyordum; sakatlığımın acısını ve yetersizliğini ya da kasabanın her yerinde 'zavallı küçük Lily'yi takip eden dramayı hissetmiyordum.

Hayır, ama artık kendimi rahat ve evimde de hissetmiyordum. Kendi evimde bir misafir gibi hissediyordum.

Değişmiştim ve bunu ailemin gözlerinde, bana hitaplarında görebiliyordum. Hatta dün sokakta insanların bana bakışlarında bile.

Ben farklıydım, bunu trenden inmeden önce de biliyordum ama Alessandro'yu bu kadar özleyeceğimi tahmin etmemiştim. Onun aptalca büyüklükteki malikanesinde ve adadaki evinde kendimi burada hissettiğimden çok daha fazla evimde hissediyordum.

Küçük, çocuksu yanım fikrimi değiştirmeye çalışmadığı ve benimle iletişime geçmeye çalışmadığı için nasıl da pişman oldu.

Pietro ile her gün görüntülü görüşme yapıyordum, ama çok hızlıydılar ve her bitirdiğimizde, mantıksız ama yine de orada olan bir kayıp hissettim.

İçimi çektim, her zaman olduğu gibi aynı kalan çocukluk odamın tavanına baktım. Sanki kazadan önceki halime ait bir müze gibiydi, sanki o zaman ölmüştüm. Sanırım bu tamamen yanlış değildi. Bir parçam o zaman ölmüştü ve diğer parçam adada, Alessandro'nun kollarında dönüşmüştü ve şimdi sadece buradaydım, artık ait olmadığım bir yerde, asla benim olmayan bir yerin özlemine çekerken.

Telefonumu elime aldım ve son dört sabahdır olduğu gibi mesaj ya da sesli mesaj alamamanın verdiği ıstırabın üzerime çökmesine izin verdim.

Aşağıya inerken parmağımı isminin üzerinde gezdirdim. Onu arayabilirdim... sadece işlerin nasıl gittiğini ve asistanımın olmamasının bir sorun olup olmadığını öğrenmek için.

Gözlerimi devirip onun yerine sesli mesaj düğmesine bastım ve birkaç ay önce bulamadığı bir sözleşme için bıraktığı aptal mesajı dinledim.

Derin, emredici sesi gözlerimi yaşarttı ve ciğerlerimin acıyla daralmasına neden oldu.

Gözlerimi kırptırdım ve hayal kırıklığıyla hırlayarak telefonu komodinin üzerine geri koydum. Kendi kendimin zihinsel teröristiydim! Neden sürekli canımı yakıyordum?

Kendimi böyle mi?

Yatakta doğrudum ve perdeyi biraz oynattım. En azından annemin arabası artık garaj yolunda değildi, yani sonunda beni eve dönmeye ikna etmeye çalışmadan ya da arkadaşlarına hava atmak için beni dışarı çıkarmadan evin içinde dolaşmakta özgürdüm.

Koridorun sonundaki ortak banyoya gittim ama ağabeyimin futbol takımının çıkartmalarının hâlâ durduğu yatak odasının kapısının önünde birkaç saniye durdum.

Victor'un bu duruma ne diyeceğini merak etmekten kendimi alamazken banyoya doğru ilerlemeye devam ettim.

Duşa girerken kısık bir kahkaha attım. Victor gidip Alessandro'nun kışına tekmeı basardı, mafya patronu olsun ya da olmasın. Kimsenin gözyaşlarımı hak etmediğini söyleyerek benim de kışına tekmeı basardı.

Ama şunu da biliyordum ki Victor bugün burada olsaydı Alessandro ile tanışamazdım. Hayatım şimdi nasıl olurdu?

Muhtemelen üniversiteden mezun olur, doktora yapma yolunda ilerlerdim ya da belki de yerel bir lisede fizik öğretmeni olurum. Muhtemelen Andrew ile evlenmiş olurum, o da yirmi dört yaşında lise futbol takımında yardımcı antrenör olarak işe girerek eski ihtişamını yeniden yaşamaya başlardı, bir yandan da hala Bears'ın onu çağırmasını umuyor olurdu.

Aynadaki buğuyu sildim ve havluya sarılmış yansııama baktım. Bu senaryoda mutlu olur muydum? Muhtemelen öyle düşünürdüm. Daha iyisini bilemezdim, ama bir kalp kırıklığı kaynağı olmasına rağmen bana çok daha fazlasını kazandıran bir tutkuyu kaçırmış olurum.

Muhtemelen kırk yaşına geldiğimde, istemediğimi nihayet anladığım bir hayatın içinde boğulmuş olurum.

Tanrım, Lily, sabahın bu erken saatinde neden bu kadar kasvetli?! Stilistin seçtiği dar mavi bir kot pantolon ve kısa, V yakalı, kraliyet mavisi kaşmir bir kazak giydim. Her şey çok güzel, renkli ve mükemmel ölçülerdeydi. Eskiden giydiğim kıyafetlere geri dönebileceğimi hiç sanmıyordum.

Saklanmana gerek yok, Lily. Sen çok güzelsin. Alessandro'nun sesi içimi ürpertti ve neredeyse yatak odamın ortasında durmasını bekleyerek arkamı döndüm. Ama bu bir romantik komedi değildi ve kahraman bana olan sonsuz aşkını ilan etmek için kapımın önünde belirmeyecekti.

Ama yapmasını istiyorsun, değil mi? Kalbim çınladı. Tabii ki istiyordum. Hayatımda en azından bir kez olsun birinin bana geri dönmesini istiyordum.

Tavana baktım ve hem duygularımı yatıştırmak hem de tehditkâr gözyaşlarımı susturmak için birkaç derin nefes aldım.

Mutfağa indiğimde tezgahın üzerinde bir kutu mısır gevreği ve bir kase ile babamın karaladığı bir not buldum.

"Annem sana kahvaltı hazırlamamı istedi. İşin bitince garaja gel, bir çift ele daha ihtiyacım var" dedi.

Babamı düşününce şefkatle gülümsedim. Hiçbir zaman çok gösterişli ya da çok konuşkan olmamıştı, ama her zaman bu evin kayası, bizi taşıyan ve hizada tutan huysuz ve sessiz güç olmuştu.

Garajda yardıma ihtiyacı olmadığını da biliyordum, özellikle de hiçbir şeyin nasıl çalıştığına dair en ufak bir fikri olmayan benden, ama orası babamın mabediydi - günah çıkarma odasıyla eşdeğerdi ve bu konuşmak istediği anlamına geliyordu.

Şeker dolu mısır gevreğimi yedim ve annemin muhtemelen sonsuza dek saklayacağı eski, yıpranmış kışlık botlarımı giydim. Portmantodan babamın eskiden çalıştığı kürk astarlı pazen ceketlerinden birini aldım ve anın tanıdıklığı hissettiğim hüznü biraz olsun hafifletti.

Yan kapıdan garaja girdim ve adımımı atar atmaz soğuk, yoğun hava, kar yağışı beni sardı.

"Sence garaj kapısını böyle açık tutmalı mısın? Hava çok soğuk baba."

Başı, küçüklüğümde beri üzerinde çalıştığı ve hiçbir zaman tam olarak bitiremeyeceğinden şüphelendiğim eski model Ford Mustang'ın açık kaputunun yanından dışarı bakıyordu. Bu onun pek çok duygusunun dışa vurumuydu ve Victor'la bağ kurduğu anlardı.

"Burası Illinois, tatlım. Bugün neredeyse bahar geldi," diye cevap verdi ve tekrar gözden kayboldu.

Gözlerimi devirip ceketimi sıkıca sararak ona doğru yürüdüm. "Annen gitti," dedi başını kaldırmadan.

"Evet, biliyorum. Aşağı gelmeden önce kontrol ettim."

İşini bıraktı ve başını hafifçe bana doğru çevirdi. "Bana mavi saplı anahtarı verebilir misin?" Başını devasa alet kutusuna doğru salladı. "İlk çekmece."

Anahtarı aldım ve ona uzattım.

"Anneni biliyorsun... seni seviyor ve sadece mutlu olmanı istiyor. O-" Görevine geri döndüğünde başladı. "Bu iyi bir yerden geliyor."

"Biliyorum baba, biliyorum, ama ben sirk köpeği gibi dolaştırılacak türden bir insan değilim." İçimi çektim. "Ve arkadaşlarının beni Chicago'daki hayatım hakkında sorgulayabilmeleri için kulüp toplantısına gelmemi istediğini biliyorum."

Yaptığı işi bırakıp arkasını döndü, arabaya yaslandı ve ela gözlerini bana dikti.

Babam göz teması muhabbetini sadece başın belaya girdiğinde yapardı. Hoşuma gitmeyeceğinden emin olduğum bir konuşmaya hazırlanarak ceketimi belime doladım.

"Artık buraya hiç gelmiyorsun. Güneşin altındaki tüm bahaneleri söylüyorsun ve biz de onlara inanıyormuş gibi yapıyoruz ama evden kaçtığını biliyoruz. Kardeşini kaybettikten ve neredeyse seni kaybettikten sonra-" Başka tarafa baktı ve boğazını temizledi.

Babamın duygularıyla mücadele ettiğini gördüğümde göğsüme hüznle karışık bir utanç dalgası çarptı. Bu çok nadir görülen bir şeydi ve onun bu kargaşasının sebebi olmaktan nefret ediyordum.

"Ebeveynler için evinizin çocuğunuz için bir konfor kaynağı değil, bir acı kaynağı olduğunu fark etmek zordur."

"Baba," sesim çatallaştı. "Sen değilsin; hiçbir zaman sen ya da annem olmadınız.

-"Başımı salladım. Onları incitmeden bunu nasıl açıklayabilirdim?

"Bunu biliyorum tatlım, biliyorum. Sana kızgın değilim; aksine senin için üzülüyorum. Senin gittikçe kaybolduğunu ve içine kapanık genç bir kadına dönüştüğünü gördüm ve elimden bir şey gelmedi. Bir ebeveyn için çocuğunun acısı karşısında çaresiz kalmaktan daha korkunç bir şey olamaz."

Alessandro'nun sözlerini hatırlayarak başımı salladım. Görünüşe göre bu evrensel bir kavramdı.

"Ama şimdi farklısın; daha canlısın ve annenle ben çok mutluyuz. Annen seni her yerde göstermek istiyor, o kadar mutlu ki."

"Biliyorum."

"Arada bir ona şaka yap." Kıkırdadı. "Bu her şeyi kolaylaştıracaktır."

Gülümsedim. "Tamam. Bir sonraki kulüp olayına gideceğim."

Babam İngiliz anahtarını içine alarak sessizce bana baktı.

"Ne oldu?" Ona doğru bir adım attım. "Baba, söyle bana, lütfen." "O adama aşıksın, değil mi?"

Ağzımı açtım ve tekrar kapattım, babamın bunu fark etmesine şok oldum ve bu konuda konuşmasına daha da şok oldum.

"Ben... Evet, öyleyim."

"Um-hmm. Söylemeliyim ki, bu adama kendini soktuğun kozadan çıkmaya yardım ettiği için minnettarım ama aynı zamanda kalbini kırdığı için dünyanın en aptal adamı olduğunu düşünüyorum."

"Giden bendim, baba."

"Eminim iyi sebepleriniz vardır. Benim hiçbir kızım vefasız olamaz ve o da senin peşinden koşmadığı için aptalın teki."

Gözlerimin akmayan yaşlarla dolduğunu hissettim. "Teşekkürler," dedim sesim titreyerek.

Belli ki belli bir duygusallık seviyesinin üzerine çıkabilecek donanımına sahip olmadığından küçük bir inilti çıkardı.

"Benimle Langdale'e gelmek ister misin? Birkaç orijinal parçaya ihtiyacım var ve Bobby Mustang için kullanılmamış bir kül tablasına sahip olabileceklerini söyledi."

Langdale, buradan iki saat uzaklıkta küçük bir kasabaydı, temelde tam bir araba hurdalığıydı, ancak babam gibi araba meraklıları için nirvanaydı.

Oraya gitmesine gerek olmadığından da oldukça emindim ama bu, biz genç ve üzgünken bizimle yaptığı bir şeydi. Zihnimizi meşgul etmek için bizi rastgele araba yolculuklarına çıkarırdı ve itiraf etmeliyim ki şu anda gerçekten iyi bir fikir gibi görünüyordu.

"Çok isterim."

"Mükemmel. Git süslü ceketini giy, seni kamyonun yanında bekleyeceğim."

Ve günün geri kalanında, onun küçük kızı olmaya geri döndüm, garajı tıkayacak parçaları toplarken onu takip ettim ve annemi sürdüm.

Çılgınca. Cuma köftesini üst düzey bir gastronomi olarak kabul eden yerel lokantada beni öğle yemeğine götürdü ve bayıldım!

Harika bir gündü ama bunun uzun sürmeyeceğini bilmeliydim. Öğleden sonra geç saatlerde sokağımıza girdiğimizde bahçemizin önüne ve araba yolumuza park etmiş birkaç araba görünce keyfim kaçtı.

"Baba?" Kamyonu park ederken denedim.

"Annie..." diye mırıldandı nefesinin altında. Bana doğru döndü, dudakları büzülmüştü ve gözle görülür bir şekilde hoşnutsuzdu. "Annene herhangi bir toplantı düzenlememesini söyledim ama senin için iyi olacağını düşündü." Hayal kırıklığı içinde içini çekti. "Bunun adil olmadığını biliyorum ama senden rolünü oynamanı isteyeceğim, lütfen tatlım. Sanırım annenin buna ihtiyacı var."

"Tamam." Derin bir nefes aldım. "Hadi işi bitirelim."

Annem kapıyı açar açmaz koşarak geldi ve çıkarmam için bana yardım etti.

"Oh, balkabağım, işte ! Gösterişsiz dediğini biliyorum ama bu sadece küçük bir toplantı. Planlanmamıştı... Bir anda oluverdi."

"Evet, tabii ki," diye cevap verdim, masanın üzerindeki iyi düzenlenmiş yemek tabaklarına, plastik bardaklara ve kâğıt tabaklara bakarak. "Bir anda *oluverdi*."

Annemin arkadaşlarının hepsi oradaydı ve altın çocukmuşum gibi beni öve öve bitiremiyorlardı, özellikle de Andrew'un annesi, sanki hâlâ gelini olmak için listedeymişim gibi davranıyordu.

İyi olmak istiyordum ama insanların beni spekülasyonlarla detaylandığı bir saatten kısa bir süre sonra boğuluyormuşum gibi hissediyordum. Tek istediğim Alessandro'nun sessiz gücünün yanımda olmasıydı.

Gülümsedim ve mutfağa varıp babamın atılmış ceketlerinden birini kaparak biraz nefes almak için arka verandaya çıkana kadar sohbete katıldım.

Verandadaki ahşap banka oturdum ve arka bahçedeki artık yapraklarını dökmüş elma ağacına baktım. O ağaç hala pek çok anı taşıyordu, çoğu mutlu anılardı ama şimdi hepsi acı tatlı geliyordu.

"Baş harflerimiz hâlâ üzerinde."

Yan tarafa döndüm ve Andrew'un mutfak kapısının dışında durduğunu gördüm. "Muhtemelen." Başımı salladım. "Onları oldukça derine oyduk."

"Hayır, öyle olduklarını biliyorum. Geçen ay babana çim biçme işinde yardım ettim ve kontrol ettim." Ellerini *Bears* marka siyah ceketinin ceplerine gömdü ve çenesini banka doğru salladı. "Alabilir miyim?"

Onu detaylandırarak başımı salladım. Garipti ama hâlâ tamamen aynı görünüyordu, sanki bu dört yıl onu hiç değiştirmemiş gibiydi.

"İyi görünüyorsun," dedi bana gereğinden biraz daha yakın oturarak. Biraz uzaklaştım. "Sen de öyle. Aurora'daki hayat sana yakışıyor."

"Aslında yeni dönemden beri buradayım. Okulda yardımcı futbol koçu olarak çalışıyorum. Annen sana söylemedi mi? Onu sık sık görüyorum."

Tahminlerimin nasıl doğru çıktığını ve annemin neden beni geri dönmeye zorladığını da açıklıyordu.

"Hayır, sormadı. İnsanları pek sormam ama bu çok hoş." Ayağa kalktım. "Şey, bahse girerim-"

"Değişmişsin," dedi, oturmaya devam etmesine rağmen. "Katia ile konuştum, bir süredir senden haber alamamış."

İçimi çektim. "Dediğin gibi, ben değiştim. Katia ve ben eskiden olduğumuz yerde değiliz ve bunu zorlamaya değmez. Neden ayrıldığımı söylemek için onu aradım ve hiç mutlu olmadı." Omuz silktim. "Hayat devam ediyor."

Başını salladı ve beni detaylandırdı. "İçeri girer girmez farklı olduğunu gördüm. Harika görünüyorsun, Lily... gerçek bir kadın gibi."

İltifatı ve mavi gözlerini aydınlatan sıcaklık karşısında biraz kızardım ama bu bana eskisi gibi hissettirmede. Hiçbir şey hissetmedim.

"Hepimiz büyüyörüz, biliyorsun. Benim Chicago'da bir hayatım var, senin burada bir hayatın var, nişanlın var..."

"Angie ve benim işimiz bitti."

"Oh hayır, üzgünüm!" Ve gerçekten üzgündüm. Ona asla kötü bir şey dilemedim. ". İptal ettim. İhtiyacım olan şeyin bu olmadığını fark ettim. O yapmadı.

Beni tanıımıyorsun, gerçekten, senin tanıdığın gibi değil." Ayağa kalktı, kapıya giden yolumu kapattı. "Ve geçen gün buraya geldim ve baş harflerimizin olduğu ağacı gördüm." Küçük bir kahkaha attı. "Burası ilk kez öpüştüğümüz yer, değil mi? On üçüncü yaş gününün olduğu gündü ve sana hediye almayı unutmuştum, bu yüzden panikledim ve seni öptüm."

Alessandro da aynısını yapmıştı, yirmi dördüncü yaş günümde bana bir öpücük vermişti... Ne kadar komik.

Andrew gülümsememi yanlış yorumlamış olacak ki bir adım öne çıktı.

"Hepimiz ilklerimizi birlikte yaşadık, aramızda bir bağ var, sen ve ben."
_"

"Hayır."

Sesi duyunca donakaldım. İşte yine Alessandro'nun anısını çağırıyordum.

Andrew kaşlarını çatı. "Ne?"

Başımı salladım. "Ben yapmadım-"

"Hayır dedim. Bir adım geri çekilmeni öneririm, çok yakınsın. Bundan hoşlanmadım."

Andrew kenara çekilip arkasını döndü ve bana bahçemde, veranda basamaklarının yanında duran Alessandro'yu tam göstermiş oldu.

Kömür grisi paltosunun içinde çok güzel görünüyordu, saçları mükemmel bir şekilde düzenlenmişti.

Çok yersiz görünse de onu burada gördüğüm için duyduğum sevince engel olamadım.

"Kim o?" Andrew sordu

"Yok bir şey... Patronum işte," dedim, gereğinden fazla açıklama yapacak havada değildim.

"Sadece patronun mu?" Alessandro gözlerini benden ayırmadan merdivenleri çıkarken kaşlarını kaldırarak sordu. "Tamam, gerçi daha bir hafta önce sikimi içine soktuğumu ve gecenin köründe beni sevdiğini fısıldadığını bildiğin için fikrimi sorarsan biraz indirgeyici olur ama olsun. O zaman 'Patron'."

Andrew tıslarken ben nefes nefese kaldım.

Alessandro o kadar sakın bir şekilde uyardı ki, "Sakin ol evlat, beni kızdırmak istemezsin," dedi.

"Beni duydun mu?" diye sordum.

"Hayır, ama şansımı denedim. Seni yeterince iyi tanıyorum."

Andrew bana doğru döndü. "Lily, bu doğru değil, değil mi? Yaşlı erkeklerden hoşlanmıyorsun, değil mi?"

"Yaşlı mı?" Alessandro ona doğru bir adım attı ve ben de kolunu tuttum, sanki onu gerçekten öldürmek istiyorsa durdurma şansım olabilirmiş gibi.

Ancak Alessandro kolunu tutmama izin verdi ve bana yakın durdu. "Sana bir şey söyleyeyim *evlat*. Ben otuz sekiz yaşında olabilirim, o ise yirmi dört, ama o sana özgürlüğünü verdiğinde, sen onu aldın ve çekip gittin." Parmağıyla ona doğru işaret etti. "Ama senin aksine, gerçek özgürlüğün onun yanında olmak olduğunu çabucak anladım. O benim özgürlüğüm ve seninle benim aramdaki en büyük fark da bu. Neye sahip olduğumu biliyorum ve onu korumak için savaşıcağım. Onu kaybettin, bu senin sorunun, benim değil. Şimdi, uzaklaşmanı öneririm çünkü yetişkinler konuşmalı ve bilmeni isterim ki, eğer bir daha çalmaya kalkarsan

benim olanı..." Ceketini açtı ve Andrew birkaç hızlı adım attı.

Muhtemelen ona silahını gösterdiğini bildiğim için içimden ona küfrettim.

Andrew bana kocaman gözlerle baktı ve ben de iç çektim. "Sadece git, Andrew. Ben iyi olacağım."

"Lily-"

"Sana gitmeni söyledi," diye homurdandı Alessandro sıkılmış dişlerinin arasından. "O benimle güvende ve her zaman da öyle olacak. Sen...? O kadar da değil."

Andrew içeri girmeden önce bana bir bakış daha fırlattı.

Rahat bir nefes aldım ve Alessandro o ukala gülümsemesiyle bana doğru döndü. "Merhaba."

"Merhaba?" Kollarımı göğsümde kavuşturdum ve kalbimin her zamankinden daha sert atmasına rağmen kaşlarımı çattım. "Ona kötü davranmana gerek yoktu, biliyorsun. O sana hiçbir şey yapmadı."

Gülümsemesi kayboldu ve kızgınlığa dönüştü. "Kötü davranma mı? Güzelim, *kaba* değildim. O çocuk boşa kürek çekiyor ve aşağılanmaktan çok daha büyük bir cezayı hak ediyor. Seni hak etmiyorum, en azından bunu biliyorum, ama bazıları hak etmiyor ve bu çok daha affedilmez bir suç."

"Bana geri dönmeye çalışmıyordu."

Alessandro esprisiz bir kahkaha attı. "Evet, öyleydi ve bunun olmasına izin verirsem ne olayım." Bir adım daha yaklaştı ve birkaç dakika önce Andrew'a yaptığım gibi geri adım atmak istemedim. Aradaki mesafeyi kapatmak ve ona sarılmak istiyordum. "Gitmene izin verdi; senin uygun olduğunu düşünüyor. Prensip olarak onu vurmalıyım."

Başımı salladım ama içime yayılan sıcaklıkla gülümsemekten kendimi alamadım. Tanrım, onun başka bir insana bedensel zarar verme tehditlerinde biraz tatlılık buluyorsam nasıl bir kadın oluyordum?

"Yaptığımı düşündüğün şey bu muydu? Onun gibi olduğumu mu? Bir adada mahsur kaldığımız ve Pietro yüzünden seni istediğimi mi? *Uygun* olduğunu mu?"

Ayaklarıma baktım ve ayakları görüş alanıma girene kadar birkaç adım daha yaklaştı ve çok özlediğim odunsu parfüm etrafımı sardı.

Omuz silktim. "Hayır..." Sesim hissettiğim kadar kararsız mıydı?

"Seni ofisteki her erkekten uzak tutmayı hayatımın misyonu haline getirdim. Bunun kolay bir iş olduğunu mu sanıyorsun?"

"Garip olduğunu biliyordum!" Nefes nefese kaldım ve şakacı

bir şekilde koluna vurdum. Kıs kıs güldü. "İşe yaradı."

İçimi çektim ve perde hızla geri çekilirken arkasına baktım. Seyircilerimiz vardı. "Neden buradasın?"

"Kapıyı çaldım ve baban beni karşıladı. Sizinle konuşmak istediğimi söyledim ve o da bana aptal olup olmadığını sordu."

Babama duyduğum şefkat kalbimi sıkıştırırken gülmekten kendimi alamadım. "Ona öyle olduğumu söyledim ve aptal bir çocuk gördüğümde beni geri gönderdi.

kızımı çalmaya çalışıyor."

Onun kızı... Midemde kelebekler uçuşmaya başladı.

"Gitmeme izin verdin."

"Biliyorum. Gitmek istediğini söylemiştin ve sana yaşattığım onca şeyden sonra, beni perişan etse bile bunu hak ettiğini düşündüm. Biraz geç fark ettim, üzgünüm *aşkım*. Bazen yavaş davranıyorum ve sen evde yokken depresyona giriyordum. Her şey yerine oturana kadar son etkileşimimizi tekrar tekrar izledim. FBI numarasında parmağım olmadığını bildiğini söylediğinde, yine kulak misafiri olduğunu fark ettim ve muhtemelen

Matteo'ya seninle evlenmekle ilgili söylediklerimi duydun. İtiraf etmeliyim ki seni seviyorum ama bu huyun gerçekten sinir bozucu."

Tekrar yakalandığım için utançtan kızardım. "Listelemek istememiştim -" Sözleri nihayet bana çarptığında donup kaldım. "Bekle. Beni *seviyor* musun?" İnanamayarak sordum.

Kıkırdadı. " bakalım." "Beni
seviyor musun?"

Tekrarladım.

Kollarını bana doladı ve beni kendine doğru çekti, sırtını eve dönerek bizi dünyadan korudu. "Hayal edebileceğinden çok daha fazla. Sanırım seni çok uzun zamandır seviyorum. Benimle eve gelmeni istiyorum ve istediğin on iki bebeğe sahip olabiliriz."

Nefes nefese kaldım ve öksürdüm. "*On iki bebek* mi? Sandro, ben on iki bebek istemiyorum."

Eğildi ve dudaklarımı gagaladı. "Bizim oldukları sürece istediğin kadar bebeğimiz olabilir. Ayrıca, ikimiz de pratik yapmaktan hoşlandığını biliyoruz."

Kızardım ve alnımı göğsüne yasladım. "Ailemin şu kapının arkasında olduğunu biliyorsun, muhtemelen söylediğimiz her kelimeyi dinliyorlardır."

"O zaman bırakın yapsınlar. Saklayacak bir şeyim yok. Eve gelmeni ve küçük oğlumuzu büyütmeni istiyorum. Pietro'nun annesi olmanı istiyorum çünkü sen zaten birçok yönden öylesin."

Başımı kaldırdım ve elimi yanağına koydum. "Onun annesi olmamı mı istiyorsun?" Sesim kelimenin üzerinde çatladı.

"Evet. Şimdi ben aileni ikna etmeye çalışırken sen de çantayı toplayacaksın, sonra da eve gidip oğlumuzu alacağız ve sen de onu evlat edineceksin. Onun annesi olmak istiyor musun?"

"Tabii ki istiyorum! Her şeyden çok!" Yüzünü ellerimin arasına aldım ve onu bu ortamda olması gerekenden biraz daha yoğun bir şekilde öpmek için aşağı çektim.

"Seni seviyorum, Alessandro Benetti," diye fısıldadım dudaklarına ve kolları beni sıkıca sararak göğsüne bastırdı.

"*Sono pazzo di te.*" Dudaklarımı gagaladı. "Senin için çıldırıyorum." İçimi çektim, tekrar ona yaslandım.

"Eve geliyorsun, değil mi? Pietro sensiz eve gelemeyeceğimi söyledi. Evsiz kalmamı istemezsin, değil mi?"

"Pietro evde mi?"

"Hepsi öyle." Alessandro gözlerini devirdi. "Pietro, Violet ve Hoka'yla birlikte geri geldi. Kız kardeşim sesimin depresif geldiğini ve kıcıma iyi bir tekme atılması gerektiğini düşündü, Hoka da buna tanıklık etmek için ilk sırada olmak istedi."

"Anlıyorum. Ne oldu peki? Hicksville'e kadar kıcını mı tekmelediler?"

"Hayır, senin peşinden gitmediğim ve gitmeden önce sana tüm gerçekleri anlatmadığım için kıcıma tekme bastı. Bana en azından bunu hak ettiğini hatırlattı ve haklıydı."

"O haklı. Bilinçli kararlar verme konusunda ne hissettiğimi biliyorsun."

"Seviyorum. Bu yüzden sana seni sevdiğimi, hayatımın sensiz aynı olmadığını ve bunun istediğim bir hayat olmadığını söylemem gerekiyordu. Seni istiyorum, her şeyini. Vahşiliğini, inatçılığını, sevgini, özverini, sabrını, arzunu, duygusallığını." Eğildi. "Daracık amın..." diye fısıldadı, içimi titreterek. "Benim için başka kimse yok, Lily. O sensin."

"Ben *inatçı* değilim; inatçıyım."

Duygu yüklü küçük bir kahkaha attı. "Ne olmak istiyorsan olabilirsin. Sadece benimle eve gel."

"Seni seviyorum Alessandro, Pietro'yu da seviyorum. İkinizden de uzak kalmak hayal çok daha zordu, bu yüzden evet, elbette sizinle eve geleceğim."

"Benim olduğunu
söyle." "Ben
senimim."

"Sonsuza dek benimle kalacağını söyle, karanlıkta bile, çünkü seni sıcak tutacağım, seni güvende tutacağım."

"Sonsuza kadar, evet."

Beni tekrar öptü ve o anda bunu hissettim -tüm sevgisini ve bağlılığını. Bunu daha önce nasıl kaçırdığımdan emin değildim.

Elini tuttum ve parmaklarımızı birbirine geçirdim, ikimiz de arka kapıyı kullanarak eve geri döndük ve annemle babamı utanmadan masaya yaslanmış halde buldum, dinlemiyormuş gibi bile yapmıyorlardı.

"Misafirleri gönderdik," dedi babam bana bakarak.

"Evet, bu konuşmayı özel olarak yapmanın en iyisi olacağını düşündük," diye ekledi annem, gözleri beklentiyle parlayarak.

"Gidiyorsun," dedi babam hoyratça, gözlerini Alessandro'dan ayırmadan.

Annemin gözleri ellerimizdeydi ve heyecandan zıplıyordu.

Elimi sıkan Alessandro'ya baktım. "Evet, eve gitmem gerekiyor." Gülümsedim, Alessandro'ya yaslandım. "Anne, baba, sizi Alessandro Benetti ile tanıştırmak istiyorum, benim... benim-"

Kahretsin, benim neyim?

Alessandro başını aileme doğru eğerek, "Yeni atanan nişanlısı," diye ekledi. "Bay ve Bayan Matthews, bu hazineyi yetiştiren insanlarla tanışmak benim için bir onurdur."

Annem ciyakladı ve ben irkildim.

"Nişanlısı mı?" diye bağırdı. "Oh, Lily, o çok yakışıklı!" Ellerini birbirine çııptı. "Git çantalarını hazırla. Git, git. Ben Alessandro'ya eşlik edeceğim." Bileğimden tuttu ve beni harekete geçirdi.

Gözlerimi devirmiştim. *Yürü be anne!* Alessandro'ya baktım. "Bil diye söylüyorum, söylediğin her şey yarın onun kilise dedikodu grubuna rapor edilecek."

"Bu doğru değil!" Annem elini göğsüne dayayarak gücenmiş bir halde soluk soluğa kaldı.

"Bu kesinlikle doğru," diye tersledi babam. "Ama merak etme tatlım, ben burada kalacağım. Ayrıca senin şu adamla da konuşmam gerekiyor."

Ses tonundaki tehdit örtülü bile değildi ve Alessandro'nun ailemle ilgilenmesine izin vererek elimi salladım. Ne de olsa onlara nişanlı olduğumuzu söylemek onun suçuydu.

Rekor bir sürede çantamı hazırladım ve aşağıya indiğimde Alessandro elinde bir kahve ve annemin elmalı turtasından bir parça ile masada oturuyordu.

Adamın karşısında oturmuş, sanki adam Mesih'miş gibi bir tür huşu içinde bakıyordu.

Babam bana baktı ve başını salladı. "Onaylıyorum. Düşündüğüm kadar aptal değilmiş."

"İltifatın için teşekkür ederim Marty, bunun anlamı çok büyük." Sandro turtasından son bir ısırık aldı. Bayan Matthews."

"Lütfen, bana Annie de."

Tanrım, on dakika sonra Marty ve Annie olmuşlardı bile.

"Annie," dedi göz kamaştırıcı gülümsemesiyle.

Ah, evet, şimdi her şey anlam kazandı.

"Turtanız kesinlikle çok lezzetli. Misafirperverliğiniz için tekrar teşekkür ederim, ancak şimdi nişanlımı eve götürme zamanı, eminim anlıyorsunuzdur. Ama dediğim gibi, bizim evimiz sizin evinizdir ve ne zaman isterseniz gelebilirsiniz."

"Oh, sen çok sevimli bir adamsın!" Annem cıvıladı.

Babam ve ben aynı anda gözlerimizi devirdik ve uzun yol ve geç saati bahane ederek hızlıca vedalaştık. Bizi Chicago'ya geri götürecek arabada Alessandro'nun yanına oturduğumda hem heyecanlı hem de gergindim.

Aynı şeydi ama aynı zamanda çok farklıydı. Artık gerçekten birlikteydik ve bir aile olmak üzereydik.

Birkaç dakika sonra, "Annenle baban çok sevimli," dedi.

"Öyleler ama bakalım annem beş dakikada bir bizi arayıp düğün ilhamı e-postaları göndermeye başladığında da aynı şeyleri hissedecek misin? Neden ona nişanlandığınızı söyledin?"

Bana sanki anlamayan benmişim gibi hızlıca bir bakış fırlattı. "Çünkü biz öyleyiz."

"Senin sorduğunu ya da benim evet dediğimi hatırlamıyorum."

"Sana bir söz verdim. Senden oğlumuzun annesi olmanı istedim, sana bebek sözü verdim. Bu tamamlanmış bir anlaşma, *amore*. Ve evet demene gelince, bunu bu gece senden alacağım. Orgazmın eşiğindeyken her şeyi kabul edersin."

"Bu ne cüret?" Sahte bir acıyla nefesim kesildi. "Tanrım, çok ukalasın."

"Evet, öyleyim." Oturduğu yerden kalçasını kaldırdı. "Bunu daha önce belirlediğimizi sanıyordum."

Başımı salladım ve pencereden dışarı baktım, kendine güveninin her zaman çağırdığı gülümsemeyi saklayarak ve aynı zamanda çok doğru olduğu için. Ben bir

Elleri üzerimdeyken rasyonel bir kadındı.

"Peki." İç çekti. "Evlen benimle, Lily."

"Neden?"

"Neden?" Şaşkın bir kahkaha attı. "Çünkü benim mutluluğumun alternatifi yok. Çünkü dünyaya karşı sen ve ben varız aşkım ve birbirimize ait olmamızı istiyorum, sadece kendimiz için değil, Tanrı'nın, ailemizin ve dostlarımızın önünde. Seninle evlenmek istiyorum çünkü sen soluduğum havanın ta kendisisin ve senin ışığın olmadan karanlığın beni yutmasını engelleyebileceğimi sanmıyorum. Ben o gün senin hayatını bağışlamadım; sen ofisime girdiğin gün benimkini kurtardın. Beni soğuk, sevgisiz bir hayattan, kalpsiz bir gelecekten kurtardın. Evlen benimle, kurtarıcım."

Kim buna hayır diyebilir ki?

Mutluluk gözyaşlarımı görebileceğini umursamadan ona doğru döndüm. "Seninle evleneceğim, kalpsiz kurtarıcım, çünkü dünyaya kalpsiz görünebilirsin, ama en büyük kalbin sende olduğunu biliyorum ve ben de sensiz bir hayat hayal edemiyorum."

"Ya benim aletim?"

Bir kahkaha patlattım. "Evet, ve sakin."

"Ben de öyle düşünmüştüm." Kucağına baktı. "İyi iş, Colossus."

Homurdandım ama koltuğun öbür ucuna uzanıp yanağını okşadım. "Colossus'u seviyorum ama senin kalbine daha çok aşığım Sandro. Hadi eve, oğlumuzun yanına gidelim."

Başını çevirdi ve tekrar yola odaklanmadan önce avucumu öptü. "Hadi eve gidelim, *vita mia*, ve hayatımızın bir dakikasını daha birlikte harcamayalım."

Koltuk başlığına yaslandım ve gözlerimi kapattım, arabanın nazik hareketleriyle beni rahatlatmasına izin vererek evine doğru yol aldık, ilk

birlikte hayatımızın bir adımı.

Benim onu kurtardığım kadar Alessandro da beni kurtardı ve hikayemiz olması gerektiği gibi başlamamış olabilir, hikaye kitapları için bir hikaye olmayabilir, ama bizim hikayemizdi ve benim için mükemmeldi.

BÖLÜM I9

Alessandro

I Hiçbir zaman işte tembellik edecek bir adam olmamıştım. Erken ayrılan erkekleri her zaman motivasyonsuz olarak görürdüm, ancak avukatım evrakları bırakır bırakmaz, bir hafta sonra hala evimde olan oğlum, Lily'im, kız kardeşim ve sinir bozucu eniştemle birlikte olmak için eve gitmek üzere ayrıldım. Ben birlikte gerçek hayatımıza başlayabilmemiz için gitmelerine gerçekten hazırdım.

İçeri girdiğimde kahkahaları takip ederek mutfığa gittim ve Lily'yi sevimli yeğenimi kucaklarken buldum. Onu çocuğumuza hamile, karnının hafifçe büyüdüğünü hayal edebiliyordum.

Bunu, bu ideal aileyi isteyeceğimi hiç düşünmemiştim ama onunla birlikte her şeyi istedim.

"Sandro, sanırım bir rakibin var." Oğlu Lily'nin göğsüne sokulup ona mırıldanırken kız kardeşim kıkırdadı.

"Anlıyorum," diyerek çenemi ovuşturdum, düşünüyormuş gibi yaptım. "En azından oğlunuzun biraz zevkli olduğunu biliyoruz... annesi gibi değil."

"Sandro!" Lily azarladı. "Hoka harika."

Gözlerimi devirdim. Violet ve Lily artık en iyi arkadaşlardı - beklediğim bir bu. İkisi de sert, nazik ve pozitif kadınlardı. Yakın olmak zorundaydılar ve bana karşı birlik olmasalardı bu beni rahatsız etmezdi.

"Eve ne zaman ?" Violet'e sordum ve o da güldü. "Aslında yarın.

Hoka'nın geri dönmesi gerekiyor."

"Seni özleyeceğim ama gelecek yıla kadar geri gelme."

Violet güldü ve Yuko'yu Lily'nin kollarından yakaladı. "Aslında geçenlerde bunu tartışıyorduk ve Lily bizi Noel'e davet etti."

"Lily isterse, olur." Güzel kadınıma doğru döndüm ve ona göz kırptım. "Birkaç dakikan var mı?" Elimde tuttuğum ve onu mest edeceğini bildiğim kahverengi zarfı salladım.

Ayağa kalktı ve kollarıma gelmeden önce Yuko'nun başına bir öpücük kondurdu.

Onu yavaşça öptüm. "Seni özledim," dedim, onu bıraktım ama elini tuttum.

Güldü ve beni mutfaktan çıkıp ofisime kadar takip etti. "Seni her gördüğümde bunu söylüyorsun."

"Çünkü bu doğru." Kapıyı arkamızdan kapattım ve ona dokunmamak için kendimi zor tuttum. Şal elbisesi içinde çok çekiciydi. Onu kötü bir hediye gibi açıp masamın üzerinde yemek istiyordum, ta ki o-

"Alo?"

Aletim pantolonumun içinde sertleşmeye başladığında kafamı kaldırdım ve birkaç kez göz kırptım. Boğazımı temizledim. "Ne?"

Güldü ve pantolonuma baktı, gözleri karardı. "Acele etmemiz gerektiğini söyledim çünkü Hoka Pietro'yla antrenman yapıyor ve buradaki son geceleri için ona dışarıdan yemek sözü verdim."

"Ah, eminim burada senin için bulduklarım buna degecektir." İç çekti. "Sikini seviyorum Sandro, ama-"

Zarfi ona uzattım. "Bunun seksle hiçbir ilgisi yok, Lily.

Bana bir seks objesi gibi davranmayı gerçekten bırakmalısın; bu çok...

indirgeyici." "Öyle mi?" diye alaycı bir şekilde sordu, zarfi elimden aldı ve açtı

o. "Sanırım kendi eşini emeceksin." Durdu ve bana baktı, tüm şakacılığı gitmiş, yerini zorlukla kontrol altına alınmış duygular almıştı. "Bunlar..." Yutkundu, gözleri yaşlarla parlamaya başlamıştı.

"Evlat edinme belgeleri, evet." Ona doğru birkaç adım attım. "Sen imzaladıktan sonra avukatımdan onları dosyalamasını isteyeceğim ve her şey resmiyet kazanacak."

Gözlerini kâğıtlardan ayırmıyor, burnunu çekiyordu. "Pietro bunu onaylıyor mu?" diye sordu, ağzını belirsizlikle bükerek. "Ona yük olmak istemiyorum."

"Pietro seni seviyor," dedim ona yaklaşıp elimin tersiyle yumuşak yanağını okşayarak. "Hayır, sana *tapıyor* ve eminim sana anne demekten başka bir şey istemez, ama istersen bunu ona bırakabiliriz." Kağıtları ondan aldım ve yanımdaki sandalyeye koydum. "Bana her sabah ne zaman evleneceğimizi soruyor ve ben de ona sana zaman tanımamız gerektiğini söyleyip duruyorum, ama sanırım benden dürüst bir adam yaratmanın zamanı geldi, sence de öyle değil mi?"

Güldü ve onu bu kadar neşelendirebilmeme bayıldım. "Ben mucize yaratan biri değilim, Sandro. Bunu kimsenin yapabileceğini sanmıyorum."

Elimi cebime attım ve oraya yerleştirdiğim yüzüğü çıkardım. Özel yapım, platin, beş karatlık, zümrüt kesim bir pırlanta yüzüktü ve etrafı açık pembe elmaslarla çevriliydi.

"Sanırım işe yarayıp yaramadığını görmemiz gerekecek. Bana elini ver, *aşkım*."

İzin verin bunu resmileştireyim."

Bastırılmış duygularla titreyen elini uzattı. Yüzüğü parmağına geçirdim ve şimdi yüzüğümü sergileyen ince parmağına bakarken aklımdan geçen tüm şakalar uçup gitti.

Bu kadına duyduğum ezici aşkı bir kez daha hissettim ve onu ne kadar çok sevdiğime alışıp alışamayacağımı merak ettim.

Elini yukarı çektim ve arkasından öptüm. "Bu yüzük çok çarpıcı."

"Senin kadar çarpıcı değil, *aşkım*." Ona doğru ittim, onu masamla vücudum arasına hapsettim ve ereksiyonumu karnına bastırdım. "Seni istiyorum."

Bir an bana baktı ve dudaklarını yalayarak masama oturmak için hareket etti.

Onu aşağı iterken gülümsedim ve sıkı meme uçlarının elbisesinden dışarı çıktığını gördüm. Bacaklarını ayırdım ve aralarında durdum, ellerimi elbisesinin eteklerine dayadım, açtığımda iç çamaşırının arzusuyla ıslandığını göreceğimi biliyordum.

İnledim, zaten dilimde onun uyarılmışlığının tadını alıyordum, ama ilk tarafı iter itmez, kapı keskin bir şekilde çalındı.

Kapılar açılıp da Hoka'nın üzerinde bir eşofman altı ve bir atletten başka bir şey olmadığını görene kadar Lily'nin doğrulmaya bile fırsatı olmamıştı.

dövmelerini ortaya çıkardı.

Eğer kız kardeşime ve Lily'ye bu kadar aşık olmasaydı, sırf kadınıma göstermemesi gereken her şeyi gösterdiği için onu öldürebilirdim.

Yarım bir gülümsemeyle sahneyi detaylandırdı. "Bir şeyi bölüyor muyum?"

"Evet!" Lily "Hayır!" diye bağırırken ben havladım.

Beni bacaklarının arasından itti ve ayağa kalkmak için hareket etti.

"Ah, bu bana yaşattığın tüm mavi top vakaları için karma, kardeşim.

Nasıl bir his?"

Lanet olası rahatsız, pislik, diye düşündüm, ona ters ters bakarak.

"Size yardımcı olabileceğim bir şey var mı?" Lily dostça bir tavırla ona doğru yürümeyi teklif etti.

"Ah, görgülü biriyle muhatap olmak ne güzel. Umarım ona biraz öğretirsin," dedi Hoka içten bir gülümsemeyle. "Pietro'yla eğitimimiz bitti ama senin dönüp dönmediğini sordu. Doğru kıyafetle ilgili bir şey..." Belli ki onun da kafası benim kadar karışmıştı ama Lily sanki mantıklı bir şeymiş gibi başını salladı ve onun için muhtemelen öyleydi.

Pietro ve Lily ne Hoka'nın ne de benim anlayabildiğimiz bir şeyi paylaşıyorlardı. Lily, Pietro'nun bizim gibi erkeklerin asla anlayamayacağı bir yönüne hitap ediyordu ve onun ihtiyaçlarını karşılayacak Lily gibi nazik ve şefkatli birine sahip olduğu için ona minnettardım.

"Tamam." Bana doğru döndü. " ineceğiz."

"Ve bu tartışmayı bu gece bitireceğiz," diye cevap verdim, odadan çıkmadan önce kızarmasına neden oldum.

Hoka kapıyı arkasından kapattıktan sonra, "Ondan hoşlandım," dedi.

"İnanılmaz biri."

"Öyle," diye kabul ettim ve sessiz bir davetle bara doğru işaret ettim.

Başını salladı. "Yine de sende ne bulduğunu anlayamıyorum."

"Sen ben de." Bize iki bardak viski ikram ederken homurdandım. "Gerçi aynı şeyi Violet için de söyleyebilirim sanırım."

"Evet, ben de. Sanırım şanslı yıldızlarımıza şükredip yolumuza etmeliyiz." İç çekti. "Onu neredeyse elinden kaçırdığına inanamıyorum."

"Karışıklı."

"Hayır, gerçekten değildi. Benim yaptığım hatayı yapmanı engellemeye çalışıyordum. Sana ona her şeyi anlatmanı ve kararlarına güvenmeni söyledim ama bir şeyler yapman için Violet'in de sana aynı şeyi söylemesi gerekti."

Esprili olmayan bir attım. "Hayır, sadece onu dünyadaki her şeyden özledim ve onsuz bir gün daha geçirebileceğimi sanmıyordum."

Violet'in tavsiyesi tam da doğru zamanda geldi."

"Bize katlanacak olağanüstü kadınlara ihtiyacımız var ve şunu söylemeliyim ki, hak etmediğimiz halde onlara sahip olduğumuz için çok şanslıyız." Bana göz kırptı. "Parmağındaki yüzüğü gördüm."

Başımı salladım, masamın arkasındaki deri koltuğa oturdum ve ona da aynısını yapmasını işaret ettim.

"Onunla Noel'de evlenmeyi planlıyorum. Siz de burada olacağınız için gerçekten mükemmel bir zaman."

"Bunun delilik olduğunu anlamadan önce onu senin mi yapalım?" Kıkırdadı. "Mantıklı."

"Hiç geçmeyecek mi? Onu kaybetme korkusu."

Hoka birkaç saniye boyunca bardağına baktı, mizahı derin bir düşünceye dönüştü.

"Ah," diye iç geçirdi. "Evet demeyi çok isterdim, evlendikten ve bir hayatınız, çocuğunuz olduktan sonra... Karanlığı ve canavarı gördükten sonra"

Pusuya yattınız ve hala kaldınız, artık korkmayacaksınız, ama gerçek şu ki, farklı olsa bile bence daha da korkuyorsunuz."

Elimi yüzümde gezdirdim. "Bu kadarını bekliyordum çünkü onunla ne kadar çok birlikte olursam-"

"Onu ne kadar çok seversen," diye tamamladı Hoka benim yerime. "Ve sonra korktuğunuz şey onun sizi terk etme kararı değil, etrafınızdaki tüm tehlikelerdir, çünkü daha önce onu sevdiğinizi bilseniz bile, ne kadar uzun süre birlikte olursanız, onun sizin hayatınız, nefes alma nedeniniz olduğunu o kadar çok fark edersiniz. Kendi güvenliğiniz konusunda endişelenmeye başlıyorsunuz çünkü onu yalnız bırakırsanız savunmasız kalacağına dair o mantıksız korkuya kapılıyorsunuz ve bir kez dünyanın gerçekten onun etrafında döndüğünü anladığınızda..." Durdu ve bardağını tek seferde içti. "Aşık suçlular kulübüne hoş geldiniz."

"Suçlu kelimesini sevmiyorum; bana 'ahlaki açıdan gri' denmesini tercih ederim."

Hoka güldü. "Ahlaki açıdan gri mi? Tamam, bunu sevdim." Tekrar içini çekerek koltuğunda rahatladı. "Ama bundan elde ettiğin kazanç korkuya gerçekten ağır basıyor. Eve dönmek, ailenizle birlikte olmak... duvarlarınızı yıkmak ve sizi tamamen seven ve kabul eden insanlarla birlikte kendiniz olmak en iyi duygunun ötesinde. Violet benim yüzümden yaşadığı onca dehşete rağmen bana sevgi ve güvenle baktığında, bunun gibisi yok dostum. Göreceksiniz. Seni temin ederim, korkuya rağmen hiçbir şeyi değiştirmek istemeyeceksin."

Başımı salladım çünkü bunu zaten hissediyordum. Ne zaman bir odaya girsem ve gözleri üzerimde durduğunda yüzünün kocaman bir gülümsemeye değiştiğini görsem bir telaş hissediyordum. Sanki onun parlak zırhlı şövalyesiymişim gibi açık kollarıma nasıl koştüğünü.

"O benim hayatım," diye itiraf ettim.

"Olması gerektiği gibi. Kim derdi ki *Yakuza*'nın başı Chicago İtalyan mafyasının lideriyle aşk hakkında konuşur muydu?"

"Bunu bir daha tekrarlarsan inkar edeceğim ama Violet'in sana sahip olmasına sevindim."

Hoka elini göğsüne dayadı. "Aman Tanrım, ağlayacağım. Az önce en iyi arkadaş mı olduk?"

Ona parmağımı salladım. "Pietro onu gerçekten görmek istedi mi, yoksa sen sadece benim taşaklarımın morarmasına mı neden olmak istedin?"

"Gerçekten yaptı. Mavi toplar sadece ek bir bonus."

"Durumu nasıl?" Belli bir endişeyle sordum. Antrenman yapmasına ve her gün kısıtlamalarıyla yüzleşmesine pek istekli değildim. Ayrıca, nedenlerini anlasam bile, eğitim seanslarına katılmama izin vermemesine de içerliyordum.

"Oğlunuz tanıdığım en güçlü çocuklardan biri. Bütün bir Samuray ordusunun iradesine sahip. Japonya'da azmin güç olduğunu söyleriz ve Pietro beni kendine hayran bırakıyor. Kaç kez düştüğü, kaç kez başarısız olduğu önemli değil, ayağa kalkmaya devam ediyor, tekrar denemeye hazır. Her geçen gün daha da güçleniyor. Asla herkes gibi olamayacağını çok iyi biliyor ama yine de aynı şekilde savaşıyor." Bana doğru döndü ve oğlumla duyduğu gurur ve şaşkınlığı yüzünde açıkça gördüm. "Umarım benim Yuko'm senin oğlunun sahip olduğu zihinsel gücün yarısına bile sahiptir. O hesaba katılması gereken bir güç olacak ve senin yerine geçtiğinde nasıl bir patron olacağını ancak hayal edebilirim."

Koltuğumda öne doğru eğildim. "Eğer isterse. Ondan asla bu yolu izlemesini talep etmeyeceğim. Bunun ne kadar karanlık ve yıkıcı olabileceğini biliyorum ve eğer Benetti mirası benden sonra yok olacaksa, öyle olsun. Pietro bana asla sunulmayan özgürlüğe sahip olacak."

"Övgüye değer. Yuko'ya karşı o kadar asil olacağımı sanmıyorum." Elini umursamazca salladı. "Bunun düşünmen gereken bir şey olacağını sanmıyorum. Oğlunuz liderlik etmek için doğmuş, bu onun iş ahlakında, her hareketinde var. *Keizoku wa chikara nari*. "Devamlılık güçtür" ve o bu taşıyor. Aklına koyduğunda ona karşı koyacak bir şey göremiyorum. Oda'yı dün ve bugün antrenmanımıza götürdüm."

"Biliyorum, bana söyledi."

"Oda'ya bir antrenman rutini verdim ve Pietro'yu haftada birkaç kez çalıştırmasının onun için iyi olacağını düşünüyorum... eğer sizin için de uygunsa. Oğlunuz ısrarcı ve yardım alsa da almasa da bunu yapacaktır ama Oda'nın hem fiziksel hem de zihinsel olarak ona iyi geleceğini düşünüyorum."

"Onun için yaptıklarınızdan dolayı teşekkür ederim."

"Bana teşekkür etmenize gerek yok. O aileden biri ve o çocuğu seviyorum. Beni gururlandırıyor, çok gururlandırıyor ve eğer mirasını yönetmesini istemiyorsan, eminim *yakuza* onu ister."

Ben ters ters baktım, o da güldü.

"Seni yemlemek çok kolay." kalktı. "Akşam yemeğinden önce duş almam ve yarın için hazırlanmam gerekiyor. Sorumluluklarımdan daha fazla kaçamam."

Ben de ayağa kalktım. "Size yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

"Hayır, ben iyiyim, ama ihtiyacım olduğunda yanımda olduğunu biliyorum, benim gönülsüz müttefikim."

Güldüm. "Kız kardeşim seni seviyor, sen de onu seviyorsun." Omuz silktim. "Dediğin gibi, biz bir aileyiz."

Hoka bir an için bana baktı. "Hiçbir bağ ailemizin sevgisinden daha güçlü değildir. Bunu senin de bulmana sevindim kardeşim, gerçekten."

Evlat edinme belgelerine uzanıp onları masama koyarken kendime küçük bir kadeh viski daha aldım. Yavaşça içtim, pencereden dışarı bakarken Hoka'nın yaptığı açıklamayı düşündüm. Gece

yağmıştı ve bahçe sadece yağan ve yeri beyaz bir örtüyle kaplayan yumuşak karı gösteren parlak dolunay tarafından aydınlatılıyordu.

Ofisten çıkıp akşam yemeği için aileme katılmadan önce bu birkaç dakikalık düşünme süresinin tadını çıkardım. Son birkaç gündür bunları yiyorduk, ama hala çok yeni, çok yabancı, yine de artık hayatımı onsuz hayal edemediğim bir şeydi.

Merdivenlerin dibine vardığımda, Lily'nin Pietro'yla el ele tutuşmuş, sadece tırabzanlara tutunarak yavaşça merdivenlerden indiğini gördüğümde duygularım beni ele geçirdi.

Keskin bir nefes aldım ve ilerleyişini takip ederken tuttum, attığı her adımda duygularım boğazımı tıkiyordu.

Hoka haklıydı, elbette haklıydı. Oğlum korkusuz bir savaşçıydı ve yanında duran kadın, müstakbel annesi, sevgi ve gurur yüz hatlarını aydınlatırken ona sessiz gücünü veriyordu.

Merdivenlerin yarısına geldiğinde başını kaldırdı ve benimle göz göze . Bir an durdu ve bacaklarım ona gidip yolun geri kalanında yardım etme dürtüsüyle titredi.

Hayır, yapabilir, diye kafamın içindeki ses çınladı. İhtiyacı olup olmadığını sorardı.

Gözlerini benden ayırmadan tekrar aşağı inmeye başladı, kaşları kararlılıkla kazınmıştı.

Son adımı attığında, ağzı kocaman bir gülümsemeye dönüşürken Lily'nin omuzları rahatlayarak çöktü.

"Ben yaptım baba. Merdivenlerden aşağı indim."

Başımı salladım, konuşamayacak kadar duygusaldım. Gurur, sevgi ve hayranlık öylesine güçlü bir şekilde birbirine karışmıştı ki gözlerimde yaşlar oluştuğunu hissedebiliyordum.

Yardım için Lily'ye baktım ve onun gözleri de benim duygularımı yansıttı.

"Senden hiç şüphe etmedim oğlum," dedi Lily sevgiyle, başının üstünü öpmeden önce. "Dünyayı fethetmeni izleyeceğim."

Esprili olmayan bir kahkaha attı. "Darth Vader tarzı mı?" diye sordu arsızca. "Eğer takip etmek istediğin karanlık tarafsa, olsun," diye yanıtladı parmağını burnunun ucuna vurarak. "Birinin onun izinden gitmesi gerekiyor. babamın ayak izleri."

"Hey! Ben Vader değilim!" Alaycı bir tavırla söyledim. "Ben çok daha havalıyım." Süslü takım elbisesini detaylandırımdım. "Neden bu kadar güzel giyinmişsin?" Gömleğimi işaret ettim. "Şimdi kendimi az giyinmiş hissediyorum."

Ayaklarının üzerinde biraz zıpladı, heyecandan dengesi bozulmuştu. "Yüzüğü gördüm!" Işıl ışıl parlıyordu. "Lily'yle evleneceksin ve biz bir aile olacağız!"

"Biz bir aileyiz," diye cevap verdim nazikçe, boştaki eline uzanarak. Tekrar ona bakmadan önce Lily'ye baktım. "Biliyor musun? Benim de sana bir sürprizim var."

Lily başına gelecekleri bildiği için nefesini tuttu.

Pietro bana tekrar bakmadan önce ona şüpheli bir bakış fırlattı.

"Görüyorsun, Lily ve ben konuşuyorduk ve o seni *çok* ama *çok* seviyor. çok."

"Ben de onu seviyorum..." diye devam etti, gözle görülür bir şekilde kafası karışmıştı. Başını kaldırıp ona baktı. "Seni seviyorum, Lily. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Burnunu çekerek başını salladı, gözleri yaşlarla doluydu. Pietro kocaman gözlerle bana döndü.

"Baba?"

"Lily resmen senin annen olmak istiyor, *Cucciolo*. Seni evlat edinmek istiyor.

Ne diyorsunuz?"

Pietro dengesini kaybederek ona doğru döndü ama ben onu tuttum. "Annem

mi olmak istiyorsun?" diye sordu, sesi kırılarak.

"Dünyadaki her şeyden daha çok," diye cevap verdi, şimdi hıçkırarak ağlıyordu.

Sandro, kendime lanet ettim. *Yarına kadar bekleyebilirdim.*

"Oh!" Pietro ellerimizi bıraktı ve kollarını ona doladı. "Anne! Sen benim annemsin!" Onun göğsüne yaslanarak ağlamaya başladı.

"Evet, ben senin annenim." Başının üstünü öptü, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu.

manzara karşısında birkaç kez göz kırptım ve birkaç damla gözyaşımı sildim.

Nasıl yapamam?

"Neler oluyor burada?" Hoka yeni duş almış ve Violet'le el ele tutuşmuş halde merdivenlerden inerken sordu.

"Lily benim annem olacak!" Pietro hâlâ Lily'ye sımsıkı tutunarak gülümsüyordu. "Beni evlat ediniyor."

Violet önündeki manzara karşısında gülümsemesi yumuşarken elini kalbinin üzerine koydu.

"Elbette, o senin annen," dedi Hoka göz kırparak. "Aile kanla bitmez, bunu sana söylemiştim."

Pietro başını salladı. "Aile sevgiden, hakikatten ve şefkatten oluşur. Hatırlıyorum, Hoka Amca."

Onlara doğru yürüdüm ve ikisine de sarıldım, kız kardeşime ve enişteme sessizce 'teşekkür ederim' dedim.

Aile sevgi, güven ve şefkatti ve biz bunlardan ömür boyu yetecek kadarına sahiptik.

Bir aile olarak yolculuğumuz, birlikte yaşamımız yeni başlıyordu ve iki hazinemi kollarımda tutarken bunun sonsuza dek süreceğini biliyordum.

Lily Matthews'un kalpsiz kurtarıcısı olmuşum ve o da karşılığında bizi kurtarmıştı.

PPILOJUE

LI ly

T beş yıl sonra
Güveci fırına koyarken Sandro, "Kızın beni deli ediyor," diye mırıldandı.

Güldüm, fırın eldivenlerimi çıkardım ve onu tezgâha , küçük bir çocuk gibi somurturken görmek için döndüm.

"Seni sinirlendirdiğinde benim kızım, ama iyi bir şey yaptığında senin olması çok komik."

Kendini beğenmiş bir sırıtışla omuz silkti. " böyle yürümesi gerekiyor."

Gözlerimi devirdim ama doğruldu ve kollarını davetkâr bir şekilde açtığında yanına gittim.

Beni usulca öptü ve kolunu belime doladı.

"Sana ne yaptı?" Parmaklarımı başının yan tarafındaki tuzlu ve biberli saçlarında gezdirerek sordum. Kocam gümüş tilkinin mükemmel bir tanımıydı ve elli yaşında bile seksiliğin vücut bulmuş haliydi. Hâlâ ellerimi ondan uzak tutmakta zorlanıyordum, Tanrı'ya şükür ki bu karşılıklı bir şeydi.

"On yedi elbise denerken beni odasında tuttu! *On yedi*, karıcığım. Neden bu kadar çok elbisesi var ki? O on yaşında!"

Güldüm. "Çünkü ona istediği her şeyi almaya devam !" "Um..."

"Oh, hadi ama." Ayak parmaklarımın üzerinde durdum ve onu öptüm. Kızımızın Matteo Genovese'nin on iki yaşındaki oğluna duyduğu köpek yavrusu aşkını her düşündüğünde ne kadar korumacı olduğunu bildiğimden, "Heyecanlı ve Niccolò Genovese için olmadığı için mutlu olmalısın," diye alay ettim.

"Cesedimi çiğnemedi onunla çıkmaz," dedi karanlık bir sesle. "En azından o kıyafetin içinde."

Öfkesi derinleşti. "Gerçekten beni kızdırmaya mı çalışıyorsun?"

Güldüm. "Hayır, her şeyi bir perspektife oturtmaya çalışıyorum. Pietro eve ilk kez bir kız getiriyor, bu büyük bir şey."

Zamanlayıcım bip sesi çıkarınca gözlerini devirdi.

"Ah, turta hazır." Elinden kurtuldum.

"Yukarıda talepkar kocanı tatmin etmek varken neden mutfakta bu kadar çok çalışıyorsun?"

Güldüm ve altın sarısı mükemmelliği fırından çıkardım. "Bu gece seni tatmin edeceğim," dedim bir el hareketiyle. "Ve oğlumuz sevdiği kadını eve getiriyor. Biraz heyecanlı değil misin?"

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Bence ilişkiniz için biraz erken ve o daha çok genç."

"Birkaç hafta sonra yirmi üç yaşına girecek; o kadar da genç değil."

"Buraya bir kadın getirmek ciddi bir iştir, Lily."

"Öyle olduğunu biliyorum!" Ellerimi öfkeyle havaya kaldırarak haykırdım. "Neden her şeyin mükemmel olduğundan emin olmaya çalıştığımı sanıyorsun? Oğlumuz akıllıdır ve hiçbir şeyi tüm yönleriyle düşünmeden yapmaz. Eğer bu kadını buraya getiriyorsa, ikimiz de onunla evlenmeyi planladığımı biliyoruz."

Alessandro içini çekti ve mutfak tezgahına oturdu. "O da bunun için çok genç."

"Beni adaya götürdüğünde yirmi üç yaşındaydım, benimle evlendiğinde ise yirmi dört. Benimle her düz zeminde sevişirken çok genç olduğumu düşündüğünü hatırlamıyorum."

Dudaklarını büzdü ve bana karanlık bir bakış fırlattı. "Bu farklı."

"Nasıl farklı?"

"İstediğim buydu."

Güldüm. "Seni seviyorum, benim inatçı erkeğim."

İçini çekti. "Bu hayatı kabul etmek için eşsiz bir kadın tipi gerekir, bunu herkesten daha iyi biliyorsun."

"Evet," diye kabul ettim. Kolay olmamıştı, bu kadarı doğrudu. Ekstra güvenlik, kocamı kaybetme korkusu, bazen temizlemek zorunda kaldığım kanlı gömlekler. Ama bunun yanı sıra ortaya çıkan pek çok harika şey de vardı. Mutlu bir evliliği olan diğer mafya eşleriyle kurduğumuz yakın birliktelik. Cassandra, Elena ve India benim için kız kardeş gibi oldular ve Violet -aynı zamanda en iyi arkadaşım ve sırdaşım olan baldızım. Kocamın koruyucu doğası ve bana karşı duyduğu büyük tutku

ve bana gösterdiği hayranlık, birlikte yaşadığımız her gün, birbirimize kızdığımız zamanlarda bile bana kraliçesiymişim gibi davranması.

"Bunu başaranın sadece ben olduğumu düşünüyorsun ama ben özel değilim Sandro, kalbim. Bunu mümkün kılan bizim aşkıımızdı. Benim seni ne kadar sevdiğim ve senin beni ne kadar sevdiğin bana ihtiyacım olan tüm gücü verdi." Gülümsedim. "Oğlumuzun onu sevdiği çok açık ve şimdiden çok şeye katlandı. Ekstra güvenlik, inceleme... Şimdi bana karşı dürüst ol, sana onu geri getireceğini söylediğinden beri ne kadar araştırma yaptın?"

Alessandro omuz silkti ve başka tarafa baktı.

"Ne kadar, Sandro?"

"O bizim oğlumuz, onun iyi olduğundan emin olmam gerekiyordu."

"Sandro, eğer şu anda cevap vermezsen, dün gece vücudumun nasıl hissettiğini hatırlasan iyi olur, çünkü haftalar sonra-"

"Hepsini ben yaptım, tamam mı? Hepsini! FBI, CIA ve özel dedektifler onun ve ailesinin peşinde. Hepsini ben yaptım."

Başımı salladım. "Dua et de oğlumuz öğrenmesin, yoksa çok kızar."

Homurdandı. "Pietro da en az benim kadar korumacıdır. İnan bana, roller tersine dönseydi o da aynısını yapardı. Ona kız kardeşinin Cenevizlilere nasıl göz koyduğunu anlat ve nasıl tepki vereceğini izle. O babasının oğlu."

Bu doğruydı. Bizim Pietro ölümcüldü ve Alessandro'nun adamlarından şimdiden korkuyordu. Alessandro'nun *müsteşarı* rolünü henüz tam olarak üstlenmemişti, üniversiteyi bitirdiğine göre bu rolü üstlenmesi gerekiyordu.

Saate baktım ve iç çektim. Pietro'nun özel uçağı otuz dakika önce inmişti ve her an eve gelebilirdi.

"Endişe verici bir şey buldunuz mu?"

"Ah!" Alessandro kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Bakın şimdi oğlumuzun özel hayatına saygı gösterme konusunda kim kibirli ve güçlü değil? Ne kadar da kudretli düşmüş," diye ekledi alaycı bir sırtışla.

"Ah! Ve bakın karısıyla alay için bu gece kim kendi sikini yalayacak." Sırıttım. Seks söz konusu olduğunda her zaman ben kazanırdım ve o bunu denemek için bile aptaldı.

"Senin ağzının ve amının büyük hayranı olan Colossus'u incitmek hiç adil değil," dedi alçak bir sesle.

Kızardım, bunca zaman sonra hâlâ onun kirli ağzı yüzünden heyecanlanıyordum.

İçini çekti. "O harika biri. Aslında harikadan da öte; mükemmel. Yirmi beş yaşında, tarih bölümünde öğretim görevlisi ve çok güzel."

Pietro'mu mutlu eden bu kadından şimdiden hoşlandığım için gülümsedim.

"Pietro evde!" Victoria bağırdı, neredeyse merdivenlerden aşağı uçuyordu. kadife mor elbise.

Muhtemelen birinci kattaki kütüphanenin penceresine yapışmış, kapı açıldığında arabayı bekliyordu.

"Vicky, prenses, bizi bekle," diye bağırdı

Alessandro. "Ama babacığım..." diye sızlandı.

"Victoria Benetti!" Alessandro uyardı ama derin, babacan ses tonu beni kendimden geçirdi. Bir baba olarak Alessandro, neredeyse çıplak bir Alessandro kadar ateşliydi.

Gülümsedim, önlüğümü çıkardım ve elimi ona uzattım. "Hadi kocacığım, gidip müstakbel gelinimizle tanışalım."

Salona girdiğimizde Victoria parlak siyah ayakkabılarının içinde heyecanla zıplayarak bizi bekliyordu. Bugün gerçekten elinden geleni yaptı ve bu kalbimi ısıttı.

Bu küçük kız benim gurur ve neşe kaynağımdı ve siyah saçları ve tavırları dışında benim karbon kopyamdı - bunların hepsi onun babasıydı.

Alessandro kapıya gidip açtı ve Pietro arabadan çıkıp kız arkadaşının inmesine yardım etmek için döndüğünde ikimiz de dışarı baktık.

Bize doğru döndü ve gülümsedi, yüzündeki sevinç beni tarif edemeyeceğim kadar mutlu etti. Duyguların Alessandro'yu da etkilediğini biliyordum, çünkü boğazını temizledi ve elimi sıkıca tuttu.

Pietro bastonunu tutarken o da Pietro'nun koluna girdi. Çok az insan onun ölümcül bir silah olduğunu ve bir katana kadar keskin bir bıçak içerdiğini biliyordu. Yıllardır eğitimini aldığı ve muhtemelen orduyu öldürebileceği bir silahtı.

Merdivenleri herkesten biraz daha yavaş çıktılar. Kız doğal olarak onun adımlarına uyuyordu ve kolunu tutuş şekli destek için onu kullanabileceğini gösteriyordu.

Bu kadın Pietro'nun ihtiyaçlarını anlıyordu.

Kapıdan biraz uzaklaştığımızda Alessandro'ya "Onu seviyor," diye fısıldadım.

"Evet, öyle," diye gönülsüzce kabul etti. "Tanrı yardımcımız olsun, oğlumuz evlenecek."

Eve girdiklerinde onun sözlerine gülüyordum.

Pietro artık uzun boylu ve kaslıydı, artık benim küçük oğlum olmaktan çok uzaktı. Hâlâ o kadar ürkütücü bir zekâyâ sahipti ki, sürekli şakalaştığımız o şeytani dehaya dönüşebilirdi.

Pietro koridorun ortasında durdu ve büyük bir gururla bana baktı. "Anne, baba, sizi Emily'mle tanıştırayım." Ona baktı. "Emily, annem ve babamla tanış."

Emily onun kolunu bıraktı ve bana doğru gelerek elini uzattı. "Bayan Benetti, sizinle tanışmak büyük bir onur. Pietro annesini öve öve bitiremiyor ve ben de sizi zaten tanıyormuşum gibi hissediyorum."

Kısa boylu, kıvrımlı kızı kollarımın arasına aldım ve ona sıkıca sarıldım. "Sonunda seninle tanışmak çok güzel Emily. Küçük oğlumu bu kadar mutlu ettiğin için çok teşekkür ederim."

"Anne..." Pietro sızlandı.

Emily ile kucaklaşmayı kestikten sonra ona yaklaşmasını işaret ettim. "1.80 boyunda olman umurunda değil, sen her zaman benim küçük oğlum olacaksın. Gel de annene bir sarıl."

Öne çıktı ve ayaklarımı yerden kesti. Beni tekrar ayağa kaldırıp alnımdan öpmeden önce kulağıma "Ben her zaman annemin oğlu olacağım," diye fısıldadı.

Arkasını döndü ve ilgisizlik yüzünden suratını asan Victoria'ya göz kırptı. "Ve en iyisini sona sakladım. Şuradaki ufaklık benim küçük kız kardeşim, Victoria."

Emily ona doğru yürüdü ve siyah yerine sarı olan kendi kıvrıcık saçlarını işaret etti.

"Uyuşuyoruz!" dedi Victoria'ya. "Çok güzelsin! Pietro bana senin küçük bir prenses olduğunu söylemişti ama sen şimdiye kadar gördüğüm tüm prenseslerden daha güzelsin."

Victoria ona ve onu çoktan kazandığını biliyordum. "Odamı görmeye gelmek ister misin? En iyi bebek evi bende."

"Vickie, bebeğim, neden Emily'nin bir dakika dinlenmesine izin vermiyorsun?" Emily'ye özür dileyen bir gülümseme göndermeye çalıştım.

"Hayır, sorun yok." Emily Victoria'nın elini tuttu. "Bebek evini görmeyi çok isterim. Pietro bana ne kadar havalı olduğunu söylemişti."

"Sen mi yaptın?" Vickie hayretle sordu ve Pietro başını salladı. "Sen gelmiş geçmiş en iyi ağabeysin!" Ona gülümsedi. "Uzun sürmeyecek. Gel Emily, artık arkadaş olduğumuza göre bana Vickie diyebilirsin."

Pietro'nun elini tuttum, Victoria sahip olduğu tüm bebekleri ve isimlerini detaylandırmaya başladığında sessizce merdivenlerden yukarı çıkmalarını izledik.

"Onu iki saat olmasa bile bir saat boyunca göremeyeceğimizi biliyorsun, değil mi?" Ona eğlenerek söyledim.

"O kadınla evleneceğim anne," dedi elimi sıkarak. "Biliyorum," diye karşılık verdim gülümseyerek.

Alessandro'ya doğru döndü. "Onu ölümüne seviyorum baba. O benim ışığım, o benim desteğim. Ben... Ben bunu açıklayamam."

Alessandro onun elini tuttu ve bana baktı. "Açıklamak zorunda değilsin evlat. Anlıyorum. Bildiğin zaman, bilirsin. Eğer istediğin buysa onunla evlen. Benim onayımı aldın ve umarım seni de en az annenin beni mutlu ettiği kadar mutlu eder."

Pietro yıllar önce tam olarak aynı noktada yaptığı gibi ellerimizi tuttu.

"Beni bunun mümkün olduğuna, her şeyin mümkün olduğuna inandıran sizin aşkınyd ve bu aşk sayesinde Emily'mi buldum. Bu işe korkmadım ve eğer ikinizin yarısı kadar mutlu olabilirsem kendimi kutsanmış sayacağım çünkü ikiniz de hayatımda olduğunuz için zaten çok şanslıyım."

Alessandro ikimize sarılırken ben de ona sarıldım ve bir süre öyle kaldık.

O kadar çok şeydik ki. Mafyaydık, karı-kocaydık, anne-oğulduk, bir aileydik ama en önemlisi sevgiydik. Ve aşk var olan en büyük güçtü. Her şeyi fethedebilirdi; düşmanlarınızla ve kendi şeytanlarınızla savaşmak için ihtiyaç duyduğunuz gücü size verebilirdi.

Sevgi, kalpsiz kurtarıcımı iyileştirerek onu şimdiki haline dönüştürdü ve sevgi bana adım atıp onun ihtiyaçı olan kraliçe ve benim olmam gereken anne olma gücünü verdi.

Tüm bu hayat, bu macera, aşk yüzünden bu hale geldi ve hayatımın aşkıyla yaşlanmaya devam ederken sonraki bölümler için sabırsızlanıyordum.

Aşk... Artık kesin olarak biliyordum ki, her şeyin cevabıydı.

Son... şimdilik

Bölüm 10'daki NSFMM sahnesini görmek ister misiniz? Buraya tıklayarak haber bltenime katılın ve yetenekli Manuela Soriani tarafından yapılan çarpıcı çizimleri grn.

Syndicates serisi, Killian Doyle'un yakında çıkacak olan ***Her Merciless Protector***'daki hikayesiyle devam ediyor.

Mafya Severler - Cosa Nostra serimin tamamına göz atın!

Buraya tıklayarak **Karanlık Kral**'ın ön novellasını hemen **ÜCRETSİZ** **edinin** Ya da seriye hemen **Kırık Prens** ile başlayın ve Luca ve Cassie! Almak için buraya tıklayın.

Aşk onların kurtuluşu olabilir... ya da çöküşü... Cassie

Hartfield Malikanesi de benim gibi lanetli ve istenmeyen biri.

Orada yatılı hizmetçi olarak işe girmek tek seçeneğim. Başka kimse kötü şöhretli seri katillerin kızını işe almak istemiyor.

Ama yeni patronum... beni büyülüyor. Gölgelerle örtülü, acısını canavarca tavırların ardına saklayan bu adam beni başka hiçbir şeye benzemiyor.

Kendisinin kurtarılamaz olduğunu düşünüyor. Sevimsiz.

Şimdi düşünmeden edemiyorum, bir canavarı sevmek için canavarların kızından daha iyi kim olabilir?

Luca

Her şeye sahiptim ve kaybettim.

Bir mafya prensiydim. Şimdi suçluluk duyan, alkolik bir münzeviyim. Yaralı,

kırık ve yalnız.

Sonra *onunla*
tanıştım.

Cassie güneş ışığı gibi, karanlığımı aydınlatıyor. Bana yeniden *yaşama* isteği veriyor.

Ama benim dünyam onun gibi bir masuma göre değil. Çok tehlikeli.

Ben çok tehlikeliyim.

Çünkü ona ne kadar ihtiyacım olursa olsun, kurtuluşumun onun ruhu pahasına olmasına asla izin vermeyeceğim...

Prolo4ue

Lastik çığlıkları, korku, çığlıklar ve acı... çok fazla acı. Gözlerimi açıp onun göz kırpmayan karanlık gözlerine bakana kadar yaşadığım en kötü acı olduğunu düşündüğüm bir acı.

Onların cansız gözlerine ve parçalanmış bedenlerine bakarken yavaşça bilinçsizliğe doğru kayarken öldüklerini, benden alındıklarını fark ettim. Hareket edemiyordum, konuşamıyordum, nefes alamıyordum. Zihnimin haykırabildiği tek şey, "Lütfen onlarla birlikte ölmeme izin ver."

Hayattan herhangi bir erteleme beklememem gerektiğini daha iyi bilmeliydim-şimdi cehennemimde, arafımda yaşama zamanıydı... kefaretimi ödemeliydim.

Devam etmek için buraya tıklayın.

\$HAKKINDA R.G. \$NJEL

Eğitimli bir avukat, dñnya gezgini, kahve bağımlısı, peynir meraklısı, hevesli bir kitap eleştirmeni ve blog yazarıyım.

Gñçlü 'ahlaki açıdan gri' alfa kahramanlar ve gñçlü kadın kahramanlar ile kalpli, sıcak ve biraz karanlık çağdaş romantizm yazmaktan hoşlanıyorum.

Avukatlık işleriyle meşgul olmadığım zamanlarda ve yağmurlu (ama gñzel) Britanya'da yaşadığım için, çoğunlukla okumak, televizyon izlemek, çılgın köpek yavrularımla oynamak gibi kapalı alan aktivitelerinden ve size hayal kurduracağını ve yazarken benim kadar keyif vereceğini umduğum hikayeler yazmaktan hoşlanıyorum.

En son haberleri öğrenmek istiyorsanız Facebook'taki R.G.'nin Melekleri adlı okuyucu grubuma katılın veya haber abone olunbltenime !

Sakin olun ve okumaya devam edin!

R.G. Angel

\$LSO QY R.G. \$NJEL

The Patricians serisi

Acı Tatlı Miras Acı

Acı Gerçek Tatlı

İntikam Tatlı

Cosa Nostra serisi

Karanlık Kral (Prequel Novella) Kırık

Prens

Twisted Knight

Zalim Kral

The Syndicates serisi

Onun Acımasız Savaşçısı

Standalones

Sevimli

Bizim Trajedimiz

Pazarlık

\$GKNOWLEDJMENTS

Kalpsiz Kurtarıcı'ya bir şans verdiğiniz için teşekkür ederim sevgili okur. Umarım Alessandro ve Lily'nin hikayesini beğenmişsinizdir.

Benim için çok duygusal bir yolculuktu ve itiraf etmeliyim ki bu küçük aileye aşık oldum ve Pietro'muz için küçük bir roman yazmayı düşünüyorum.

Bu kitabın engellilik gibi hassas bir konuyu ele aldığını biliyorum ve umarım bu konuya gereken saygıyı göstererek yaklaşırım. Engelli bir ebeveynin bakıcısıyım ve otoimmün bir hastalığımın yanı sıra, özellikle alevlendiklerinde bazen başa çıkması zor olabilen kronik bir hastalığım var. Ancak bu kitapta, engelinizin sizin bir parçanız olmasına rağmen sizi tanımlamadığını, siz olmadığını göstermek istedim.

Her gün görünür veya görünmez engellerle/kronik hastalıklarla mücadele eden tüm engelli savaşçılara, harikasınız ve sizi seviyorum.

Beta okuyucularım Liz ve Ana'ya - harikasınız kızlar!

Zoe Blake ve Willow Winters'a - Siz bayanlar benim için söyleyebileceğimden çok daha fazla şey ifade ediyorsunuz. Desteğiniz, tavsiyeleriniz ve dostluğunuz paha biçilemez ve bu benim

İkinizin de ne kadar muhteşem ve altın kalpli kadınlar olduğunuzu dünyaya anlatmanın bir yolu.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.